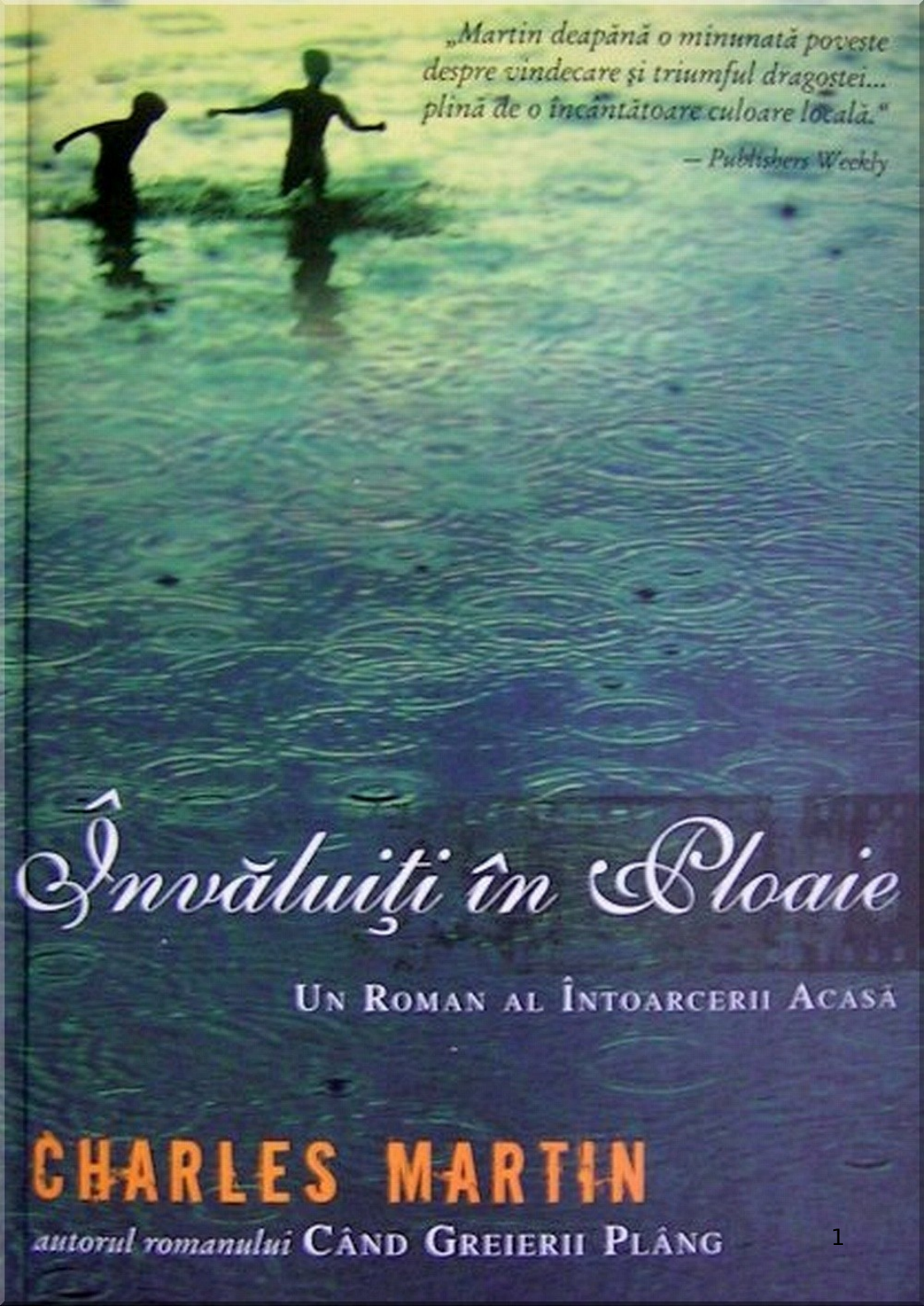
„Martin deapănă o minunată poveste despre vindecare și triumful dragostei... plină de o încântătoare culoare locală."
— Publishers Weekly
Învăluiți în Ploaie
UN ROMAN AL ÎNTOARCERII ACASĂ
CHARLES MARTIN
autorul romanului CÂND GREIERII PLÂNG

Învăluiţi în ploaie

Un Roman al Întoarcerii Acasă

Traducere din limba engleză
de RALUCA MIRĂUŢĂ

CHARLES MARTIN

KERIGMA
Oradea, 2010

ELOGIU ADUS ROMANELOR LUI CHARLES MARTIN

„Cu fiecare carte scrisă, Charles Martin schimbă o dată în plus paradigma beletristicii de factură inspiraţională. *Învăluiţi în ploaie* este o poveste sentimentală ce nu trebuie ratată.”

— Michael Morris, autor al *Live Like You Were Dying* şi *A Place Called Wiregrass*

„O povestire delicată despre suferinţă şi răscumpărare. Romanul *învăluiţi în ploaie* se adresează fiecărui copil a cărui inimă a fost cândva frântă şi fiecărei mame care s-a rugat vreodată pentru copilul său. O carte ce nu trebuie ratată!”

— Angela Hunt, autoare a *Unspoken* şi *The Debt*

„*Învăluiţi în ploaie* este dureros de fermecătoare. Îţi induce sentimente de teamă şi suferinţă; provocare şi descoperire; iubire, apoi şi mai multă iubire; iertare imperfectă şi răscumpărare veşnică. Plasată într-o ambianţă cu accente sudiste, speranţa şi promisiunea pe care le transmite cartea sunt universale. Charles Martin a devenit rapid una dintre elitele acestui gen literar şi un scriitor special inimii mele.”

— Kathryn Mackel, autoare a *The Surrogate* şi *The Departed*

„Un proverb spune că *ploaia de dimineaţă nu ţine mult*. Aceasta este, într-un anume sens, povestea captivantă pe care Charles Martin ne-o pune în faţă în noul său roman, ce are capacitatea de a schimba vieţi: povestea tranziţiei remarcabile, aproape magice, de la ceaţa mohorâtă la strălucirea soarelui, de la umezeală la căldura tihnită, de la disperare la fericire, de la condamnare la răscumpărare... Citiţi această carte şi fiţi martorii răsăritului de soare!”

— John Dyson

„*Când greierii plâng* este o poveste frumoasă, lirică, precum şi un carusel al sentimentelor. Dacă îţi plac povestirile placide şi lipsite de neprevăzut, aceasta cu siguranţă nu este o carte pentru tine. E cea mai bună carte pe care am citit-o într-o vară întreagă. Şi o voi reciti, chiar şi doar pentru pasajele ei descriptive.”

— novelspot.net

Când greierii plâng este o poveste care merge la inimă... o lectură fantastică şi una pe care o recomand călduros.”

— www.bestsellersworld.com

„Cum nu mai citisem nici-o altă carte a lui Charles Martin înainte, am fost cu totul nepregătit pentru acest roman. *Când greierii plâng* este una dintre cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată, şi chiar şi acum, la câteva zile după ce am terminat-o de lecturat, încă nu reuşesc să mă adun pe deplin. Sunt impresionat de această poveste care m-a emoţionat profund. Trebuie să-

i avertizez pe cititori, totuşi, dacă sunteţi în căutarea unei povestiri oarecare, fără multă acţiune, nu o alegeţi pe aceasta. Dar dacă doriţi o poveste care fără doar şi poate vă va copleşi, atunci aceasta este cartea pe care o căutaţi.”

— www.romancejunkies.com

„Stilul literar al lui Charles Martin este înzestrat, binecuvântat şi pătrunzător. Proza sa reuşeşte să prindă esenţa povestirii *Când greierii plâng* cu frumuseţe şi sensibilitate. Abia aştept să citesc şi celelalte cărţi ale lui.”

— Onceuponaromance. net

„În această carte găsim povestea reală a luptei unui om cu incertitudinile credinţei; o relatare neînfrumuseţată cu minuni de genul *deus ex machina*, însă abundând în minuni din cele de zi cu zi, care există cu siguranţă, dacă doar te deranjezi să le observi. Iar Charles Martin le observă, şi-l apreciez pentru asta. Nu se teme să atace problemele cruciale – cele care ţin de viaţă, moarte, iubire, jertfă.”

— Duncan Murrell, editor şi scriitor

Mamei mele

Chiar şi acum... o femeie pe genunchi

Cuprins

Prolog.....10
Capitolul unu.....27
Capitolul doi.....57
Capitolul trei.....81
Capitolul patru.....94
Capitolul cinci.....112
Capitolul şase.....115
Capitolul şapte.....122
Capitolul opt.....125
Capitolul nouă.....144
Capitolul zece.....161
Capitolul unsprezece.....166
Capitolul doisprezece.....186
Capitolul treisprezece.....203
Capitolul paisprezece.....210
Capitolul cincisprezece.....211
Capitolul şaisprezece.....214
Capitolul şaptesprezece.....224
Capitolul optsprezece.....231
Capitolul nouăsprezece.....245
Capitolul douăzeci.....256
Capitolul douăzeci şi unu.....262

Capitolul douăzeci şi doi.....264
Capitolul douăzeci şi trei.....273
Capitolul douăzeci şi patru.....285
Capitolul douăzeci şi cinci.....291
Capitolul douăzeci şi şase.....299
Capitolul douăzeci şi şapte.....305
Capitolul douăzeci şi opt.....318
Capitolul douăzeci şi nouă.....325
Capitolul treizeci.....337
Capitolul treizeci şi unu.....353
Capitolul treizeci şi doi.....367
Capitolul treizeci şi trei.....370
Capitolul treizeci şi patru.....375
Capitolul treizeci şi cinci.....381
Capitolul treizeci şi şase.....386
Capitolul treizeci şi şapte.....408
Capitolul treizeci şi opt.....413
Capitolul treizeci şi nouă.....415
Capitolul patruzeci.....418
Capitolul patruzeci şi unu.....423
Capitolul patruzeci şi doi.....435
Capitolul patruzeci şi trei.....444
Capitolul patruzeci şi patru.....450
Capitolul patruzeci şi cinci.....455
Capitolul patruzeci şi şase.....462
Capitolul patruzeci şi şapte.....465

Capitolul patruzeci şi opt.....473
Mulţumiri.....481
Despre Miss Ella.....484

Prolog

Când durerea aceea surdă m-a trezit din somn, mi-am scos doar vârful nasului de sub pătură şi mi-am strâns genunchii la piept cu toată puterea, lângă inima care îmi bătea tare, răsunând ca o tobă militară. Camera era brăzdată de umbre, luna stătea aninată sus pe cer şi ştiam că Rex nu mi-ar da voie, cu niciun chip, să mă ridic din pat la ora asta. Mi-am scos încetişor capul de sub pătură, cu părul electrizat, ridicat vâlvoi şi am privit în jos, de la înălţimea cămăruţei mele de la etajul al doilea. Însă răsuflarea mea aburise geamul şi învelise luna într-un halou de ceaţă. Baloţi de fân de mărimea unei maşini, acoperiţi cu folii albe de plastic, stăteau înşiruiţi de-a lungul gardului din spate şi tiveau decorul în care trei sau patru cai, cu crupele acoperite cu pături, şi una sau două căprioare păşteau în linişte secara de iarnă, înaltă până la glezne. Strălucirea lunii pline lumina veranda din spatele casei şi grajdul, iar păşunea plutea parcă sub un val de ceaţă ce înainta greoi. Dacă aş fi putut, chiar în clipa aceea, să înşeuez ceaţa şi să călăresc peste câmpurile aurii, i-aş fi dat pinteni, aş fi tras-o de căpăstru în sus, spre cerul larg şi m-aş fi îndreptat spre soare, fără a privi măcar înapoi.

Dormeam în felul acesta – ghemuit ca un prunc – pentru că aşa treceam mai uşor neobservat. Dar când el totuşi îmi sesiza prezenţa, spatele meu trebuia să suporte greul atacului. Cam un an mai târziu, când am aflat că aveam un frate, m-am gândit că poate de-acum

încolo urma să primesc doar câte-o jumătate de bătaie, din moment ce el avea de-acum de două ori mai multe ţinte. Însă m-am înşelat. N-a făcut decât să-şi dubleze pur şi simplu loviturile.

Mi-am şters nasul cu mâneca pijamalei de flanel, mi-am întins picioarele, din covrigit cum eram, şi am alunecat uşor jos din patul meu etajat, ca de cazarmă, peste care se revărsa luna, aruncându-mi umbra pe podea. Eu şi Peter Pan. Miss Ella ştia că aveam nevoie de loc larg, ca să cresc în voie, aşa că îmi cumpărase pijamaua dintr-o singură bucată cu care eram îmbrăcat, cu câteva numere mai mare. Însoţit de zgomotul produs de tălpile costumaţiei mele care hârşâiau şi lunecau sonor, m-am îndreptat în vârful picioarelor spre scaunul unde sta agăţată centura mea cu două tocuri pentru pistol. Ţinându-mi răsuflarea, mi-am pus centura în jurul taliei, mi-am verificat revolverele cu şase gloanţe, pentru a fi sigur că piedica era trasă, mi-am înfundat pe cap pălăria de cowboy şi am cercetat repede cu privirea zona din preajma uşii.

Iat-o: sprijinită într-un colţ, la doar un braţ distanţă, se găsea bâta mea de baseball, un Louisville Slugger de 66 de centimetri. Pietrele pe care le tot lovisem îi zgâriaseră şi-i crestaseră adânc capul cilindric, făcându-l să arate ciuntit şi grosolan, însă Moses îi polizase mânerul destul cât să se potrivească în mâna mea micuţă. Am înşfăcat bâta, m-am aşezat în poziţie de joc şi am sprijinit-o pe umăr. Trebuia să trec pe lângă uşa lui Rex şi aveam nevoie de ajutor din toate părţile şi sub toate formele posibile. Nu ştiam niciodată dacă el era sau nu acasă, dar nu eram dispus să risc. Dacă era în cameră şi se mişca măcar, aveam să îi rup picioarele, să

descarc în el ambele pistoale şi apoi să fug mâncând pământul, în timp ce el avea să blesteme, rostind „cuvântul din Porunca a treia”.

În ultimele câteva săptămâni mă frământaseră gânduri ce nu păreau a avea vreo logică. De exemplu: eu de ce nu aveam mamă, de ce tata nu se schimba, de ce răcnea mereu, de ce ţipa şi bea; şi de ce mă durea aşa stomacul. Chestii de genul ăsta.

Camera lui Rex era cufundată în întuneric şi linişte, dar nu m-am lăsat păcălit. La fel de liniştiţi sunt şi norii de furtună, chiar înainte să tune. M-am aşezat în patru labe şi apoi m-am târât pe burtă, împingându-mă în coate ca un soldat în toiul luptei, până am ajuns la uşa enormă a camerei lui Rex, apoi am trecut de ea, fără a mă opri nici măcar cât să arunc o privire înăuntru. Pijamaua mea de flanel aluneca aproape fără zgomot pe podeaua de lemn lustruit. De cele mai multe ori, după ce îşi petrecea câteva ore sau chiar zile privind prin fundul unui pahar de cristal, Rex nu se mai obosea să aprindă lumina. Prea multe lucruri n-oi fi ştiut eu, dar ştiam că o cameră întunecată nu însemna neapărat că Rex nu era acolo. Am început iarăşi să mă târăsc. Gândul că el era înăuntru, stând pe scaunul său şi urmărindu-mă cu privirea, ridicându-se apoi şi venind spre mine... aproape mă paraliza. Am început să respir precipitat, gâfâit, iar fruntea mi s-a acoperit cu broboane de sudoare. Însă, în afară de zgomotul asurzitor al inimii mele, nu se auzea niciun sforăit, niciun strigăt.

Când am trecut de tocul uşii lui, mi-am şters transpiraţia de pe frunte şi mi-am tras repede şi călcâiele la adăpost. Văzând că nu se aude zgomot de paşi, că nu simt o mână pe spate şi nici nu sunt ridicat brusc de pe

podea, m-am târât până la balustrada scării, mi-am trecut un picior peste ea şi am alunecat încet până jos, pe podestul de marmură de la primul etaj.

Am aruncat o privire peste umăr, n-am văzut nici-o urmă de Rex şi am luat-o la fugă. Dacă era acasă, ar fi fost nevoit să alerge ca să mă prindă. Am fugit prin bibliotecă, prin fumoar, prin birou, prin camera în care se afla şemineul suficient de mare cât să poţi dormi în el; prin bucătăria ce mirosea a friptură de pui, a biscuiţi şi a sos; am sărit jos de pe veranda care mirosea a spălător pentru podele; am traversat apoi păşunea care mirosea a bălegar proaspăt de cal, către căsuţa ţărănească a lui Miss Ella, care mirosea a îmbrăţişare.

După cum îmi povestise Miss Ella, în săptămâna în care m-am născut, tatăl meu, Rex, dăduse un anunţ în ziarul local, căutând să angajeze pe cineva pentru „ajutor în casă”. Făcuse acest lucru din două motive: pe de o parte, era prea mândru pentru a anunţa faptul că avea nevoie de o „dădacă”, iar pe de altă parte, o trimisese pe mama mea-funcţionara care lucrase pentru el peste program-să îndosarieze acte în altă parte. Vreo douăzeci de oameni au răspuns anunţului său, însă Rex era năzuros... fapt ce nu prea avea noimă, dată fiind afinitatea lui pentru funcţionare alese la întâmplare. Imediat după micul dejun a sunat la uşă Miss Ella Rain [important de reţinut, pentru întreaga lectură: rain (în engleză) = ploaie – n.tr.], o văduvă fără copii, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, unica fiică a urmaşului unui sclav din Alabama. Clopoţelul a răsunat aproape un minut şi, după ce a lăsat-o să aştepte atât cât trebuie, pentru a nu părea nici grăbit, nici în mare nevoie, Rex a deschis uşa şi a privit-o lung pe deasupra ochelarilor de

citit. Vedea foarte bine să citească, însă, ca mai toate lucrurile din viaţa sa, purta ochelarii pentru a face impresie, nu pentru funcţia lor propriu-zisă.

Ea stătea cu mâinile împreunate în faţă şi era îmbrăcată într-o rochie albă de nailon, pentru lucrul în casă, de genul celor purtate de majoritatea menajerelor; avea şosete lungi până la genunchi, pantofi albi de infirmieră, cu şireturile legate cu funde duble, iar părul îi era prins într-un coc răsucit, ţinut strâns cu şase sau opt clame simple. Nu era machiată deloc, dar dacă te uitai atent, vedeai mulţi pistrui împrăştiaţi pe obrajii săi oacheşi. Ea i-a înmânat scrisorile de recomandare, rostind simplu: „Bună dimineaţa, domnule. Mă numesc Ella Rain.” Rex s-a uitat prin ochelari la documentele jerpelite, studiind-o din timp în timp pe femeie, pe deasupra ramelor. Aceasta a încercat să vorbească din nou, însă el şi-a ridicat mâna, oprind-o, şi a clătinat din cap, aşa că ea şi-a împreunat iarăşi mâinile şi a aşteptat în linişte.

După trei sau patru minute de lectură, i-a zis: „Aşteaptă aici.” I-a închis uşa în nas şi s-a întors după un minut, împreună cu mine. În timp ce o invita în casă, m-a „predat” În braţele ei, întinzându-mă de departe, cum ai face cu un pui de leu, şi i-a spus: „Uite, ţine. Fă curăţenie în casă şi nu-l scăpa din ochi.”

„Da, d-le Rex.”

Miss Ella m-a legănat, apoi a intrat în hol şi a cercetat casa, dintr-o privire. Episodul acesta explică de ce nu am nici-o amintire a unor vremuri când să n-o fi cunoscut pe Miss Ella Rain. Nu mi-a fost mama care m-a purtat în pântec, ci mama pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu.

Nu am să înţeleg niciodată de ce a acceptat slujba.

Miss Ella terminase liceul prima din clasa ei, însă a preferat să nu meargă la facultate, ci şi-a încins şorţul şi s-a pus pe treabă, câştigând astfel suficienţi bani cât să-l trimită la studii şi să-l întreţină acolo pe fratele ei mai mic, Moses. Când m-am făcut destul de mare ca să înţeleg ceea ce făcuse, ea mi-a spus cu hotărâre: „Într-o bună zi, el este cel care va trebui să poarte de grijă unei familii. Nu eu.” Înainte de a se fi încheiat prima lună petrecută la noi, ea îşi mutase deja lucrurile în căsuţa servitorilor, însă în curând a ajuns să îşi petreacă majoritatea nopţilor dormind pe un scaun, în holul de lângă dormitorul meu de la etajul al doilea.

După ce s-a îngrijit astfel de nevoile mele elementare – hrană, îmbrăcăminte şi supraveghere – Rex s-a reîntors în Atlanta şi şi-a reluat atacul necinstit şi continuu asupra dolarului. În curând lucrurile au intrat într-un anume tipar. Până pe la trei ani, îl vedeam pe Rex de joia până duminica. Stătea la noi atât timp cât era necesar pentru ca personalul să se teamă în continuare de el, cât să vadă că eram roşu în obraji, cât să-şi înşeueze unul dintre caii de rasă şi apoi, după partida de călărie, să dispară la etaj în compania uneia dintre asistentele sale. Cam o dată pe lună îi făcea curte celei mai recente partenere de afaceri şi atunci, în acelaşi fel, dispăreau în bar până când el îşi satisfăcea poftele. Rex era de părere că partenerii de afaceri şi oamenii, în general, sunt asemenea trenurilor. „Mergi cu unul până te saturi, apoi sari jos. Vine altul în cinci minute.”

Dacă Rex era acasă, şi dacă vorbea, două cuvinte îi erau cu siguranţă pe limbă. Primul dintre ele era „Dumnezeu”, iar al doilea era unul pe care i-am promis

lui Miss Ella că n-am să-l repet niciodată. Pe la cinci ani nu ştiam ce înseamnă, însă felul cum îl rostea, roşeaţa de pe faţa lui şi saliva ce îi spumega la colţul gurii ori de câte ori îl pronunţa îmi dădeau de înţeles că nu era ceva bun.

„Miss Ella," am întrebat-o scărpinându-mă în cap, „ce înseamnă cuvântul ăsta?" Ea şi-a şters mâinile de şorţ, m-a luat în braţe de pe scăunelul unde stăteam şi m-a aşezat pe bufet, în bucătărie. Lipindu-şi fruntea de a mea, şi-a pus arătătorul pe buzele mele şi a rostit: „Sssst!"

„Dar, Miss Ella, ce înseamnă?"

Ea şi-a plecat capul şi mi-a şoptit: „Tuck, este cuvântul din Porunca a treia. E un cuvânt rău, rău de tot. Cel mai rău cuvânt. Tatăl tău n-ar trebui să-l spună."

„Dar de ce-l spune?"

„Uneori oamenii mari îl spun atunci când sunt furioşi."

„Pe tine cum de nu te-am auzit niciodată spunându-l?"

„Tuck," mi-a zis ea punându-mi în poală castronul cu făină de porumb şi ajutându-mă să amestec aluatul ce se îngroşase, „promite-mi că n-o să spui niciodată cuvântul ăsta. Îmi promiţi?"

„Dar dacă te înfurii şi tu şi îl spui?"

„N-am să fac asta. Acum însă" – şi ochii ei îi fixară pe ai mei – „promiţi?"

„Da, să trăiţi."

„Spune atunci."

„Promit, Mama Ella."

„Şi vezi să nu te audă că spui asta."

„Ce anume?"

„«Mama Ella.» M-ar concedia cu siguranţă.”

M-am uitat înspre locul unde bănuiam că se afla Rex. „Da, am înţeles.”

„Bine, acum amestecă mai departe.” Făcu apoi un semn în direcţia de unde se auzeau strigăte. „Am face bine să ne grăbim. Pare flămând.” Ca un câine care a fost bătut prea des, şi noi învăţaserăm de timpuriu semnificaţia vocii lui Rex.

Sunt aproape convins că Miss Ella nu a trăit nici măcar o singură zi în care să nu fi muncit din greu. De multe ori, seara, o priveam cum îşi pune o mână în şold, îşi împinge umerii în faţă, îşi arcuieşte spatele şi se uită la Moses. „Frăţioare, trebuie să mă spăl pe dinţi, să-mi doftoricesc hemoroizii, să mă ung cu Cornhuskers şi să pun capul pe pernă.” Însă de fapt acela era doar începutul. Îşi punea casca de duş, se dădea cu cremă şi apoi îngenunchea. Atunci începea de fapt ziua pentru ea, deoarece, odată pornită, era foarte posibil să rămână acolo toată noaptea.

Gândul la Rex m-a făcut să-mi îndrept din nou privirea spre casă. Dacă Rex era prin zonă şi încă nu urcase în camera sa, erau foarte mari şanse ca, aruncându-şi privirea pe oricare fereastră din spatele casei, să vadă uşa principală a locuinţei lui Miss Ella. Aşa că am alergat în spatele căsuţei, prin umbra streşinii. Am întors cu susul în jos găleata de la spălătorul de podele, m-am căţărat până la fereastră şi mi-am proptit bărbia de pervaz, în timp ce, cu picioarele, loveam şi zgâriam zidul rece de cărămidă.

Înăuntru, Miss Ella era îngenuncheată lângă pat. De foarte multe ori stătea aşa. Cu capul plecat şi acoperit cu o cască de duş din plastic de culoare

galbenă, cu mâinile împreunate odihnindu-se pe Biblia deschisă pe pat, în faţa ei. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea se hrănea în mod constant din Scriptură. Adesea cita din ea, cu autoritate. Miss Ella rostea rareori cuvinte sau fraze care să nu fi fost desprinse din Vechiul sau din Noul Testament. Cu cât Rex bea mai mult şi cu cât înjura mai mult, cu atât Miss Ella citea şi se ruga mai mult. Odată, i-am văzut Biblia, şi am observat că mare parte din pagina la care era atunci fusese subliniată. Nu ştiam să citesc prea bine, însă, privind retrospectiv, probabil că era vorba de cartea Psalmilor. Acolo îşi găsea mângâierea Miss Ella. În special în Psalmul 25.

Miss Ella îşi mişca buzele, capul i se pleca uşor din când în când, în semn de încuviinţare, iar ochii închişi îi erau înconjuraţi de riduri adânci. Şi acum, ca şi atunci, când îmi amintesc de ea îmi vine în gând aceeaşi imagine: o femeie pe genunchi.

Faptul că stătea cu spatele la mine nu conta câtuşi de puţin. În spatele părului sârmos şi grizonat pe care şi-l tundea singură, se ascundeau doi ochi căprui, mici ca nişte mărgele, care vedeau tot ce se întâmpla, ba chiar şi ce nu se întâmpla. Ochii vizibili, cei de pe faţă îi erau îngăduitori şi blânzi, însă cei pe care îi avea la spate mă surprindeau de fiecare dată când făceam câte o năzbâtie. Mă gândeam adesea că dacă aş fi putut să o prind dormind, aş fi intrat la ea în vârful picioarelor, şi aş fi început să caut prin păr, pe la ceafă, ca să-i găsesc. Problema mea era că, şi dacă aş fi reuşit să-i scot casca de duş şi să găsesc pleoapele, ochii aceia ca mărgelele aveau să se deschidă şi să-mi străpungă sufletul cu flacăra lor, eram sigur de asta. Acum aş fi fost teafăr şi pulsând de viaţă – cu respiraţia întretăiată din cauza

curiozităţii, pipăindu-i pielea capului cu degetele înfrigurate de emoţie şi având toată viaţa înainte – iar în clipa următoare aş fi fost paf! doar o coloană de fum înălţându-se din pantofii mei.

M-am coborât înapoi pe fundul găleţii, am ciocănit uşor în fereastră cu mânerul bâtei de baseball şi am şoptit: „Miss Ella!” Era o noapte răcoroasă, iar respiraţia mea semăna cu fumul trabucului lui Rex.

Am privit în sus şi am aşteptat, timp în care frigul se strecura pe nesimţite prin ţesătura pijamalei mele. În vreme ce eu ţopăiam pe găleată, ea şi-a înfăşurat strâns peste umeri un şal zdrenţăros şi a deschis geamul. Dând cu ochii de mine, s-a aplecat în afară şi m-a tras sus, cu toate cele douăzeci şi trei de kilograme ale mele. Ştiu cifra exactă pentru că în urmă cu o săptămână, când împlinisem cinci ani, mă dusese la controlul medical, iar când Moses m-a urcat pe cântar, Miss Ella comentase: „Douăzeci şi trei de kilograme? Copile, ai jumătate din greutatea mea!”

A închis fereastra şi a îngenuncheat lângă mine. „Tucker, ce cauţi jos din pat? Ştii cât e ceasul?”

Am scuturat din cap, în semn că nu ştiam. Ea mi-a luat pălăria de pe cap, mi-a desfăcut centura cu tocurile de pistol şi le-a atârnat pe amândouă de stâlpii patului. „O să răceşti cobză aici. Vino-ncoace!” Ne-am aşezat amândoi în balansoarul ei, în faţa şemineului în care mocneau doar câţiva tăciuni aprinşi. A aruncat pe foc o mână de surcele şi apoi a început să se legene încetişor, încălzindu-mi mâinile în mâinile ei. Singurele sunete perceptibile veneau de la ritmul lent al balansoarului şi de la inima mea, care bătea să-mi spargă pieptul. După

câteva minute, mi-a dat la o parte părul ce-mi venea în ochi şi m-a întrebat: „Ce-ai păţit, copile?”

„Mă doare stomacul.”

A dat din cap, că mă înţelegea şi şi-a trecut degetele prin părul meu; degetele acelea care miroseau a cremă Cornhuskers. „Îţi vine cumva să vomiţi sau ai nevoie să mergi la toaletă?”

Am dat din cap că nu.

„N-ai putut să dormi, nu-i aşa?”

Am încuviinţat cu capul.

„Ţi-e frică?”

Am dat din cap pentru a treia oară şi am încercat să-mi şterg cu mâneca lacrima ce sta să cadă, însă ea mi-a luat-o înainte. M-a strâns şi mai tare în braţe şi mi-a zis: „Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?”

Am clătinat din cap şi am fornăit zgomotos pe nasul înfundat. Ea m-a tras pe spate, spre pieptul său cald ce-şi pierduse fermitatea şi a început să fredoneze ceva, în ritmul balansoarului. Mă aflam în cel mai sigur loc de pe pământ.

Şi-a pus mâna pe burtica mea şi a ascultat cu atenţie, cum ascultă doctorul bătăile inimii. După câteva secunde, a dat din cap ca şi cum i s-ar fi confirmat gândul, a pus mâna pe o pătură şi m-a înfăşurat strâns în ea. „Tucker, te doare locşorul tău pentru oameni.”

Am ridicat din sprâncene. „Locşorul care?”

„Locşorul tău pentru oameni.”

„Ce-i asta?”

„Este un fel de cufăr al comorii din poveste, pe care îl ai în tine.”

M-am uitat către stomacul meu. „Şi are bani în el?”

A clătinat din cap, cu un zâmbet.

„Nu, nu are bani. În cufăr sunt oameni. Oameni pe care îi iubeşti şi oameni care te iubesc pe tine. Te simţi bine când cufărul e plin, iar când e gol, te doare. Iar acum, el creşte. E cam la fel cu durerile de creştere pe care le simţi uneori la fluierele picioarelor şi la glezne.” Şi-a pus mâna în dreptul buricului meu şi mi-a zis: „E înghesuit cam pe aici, în spatele buricului.”

„Cum a intrat acolo?”

„Dumnezeu l-a pus acolo.”

„Şi fiecare om are câte un cufăr?”

„Da.”

„Chiar şi tu?”

„Chiar şi eu,” mi-a şoptit.

M-am uitat la stomacul ei. „Pot să-l văd şi eu?”

„A, nu ai cum să-l vezi. E invizibil.”

„Atunci de unde ştiu că-i adevărat?” am întrebat-o.

„Ei bine” – şi a rămas pe gânduri preţ de un minut – „e la fel ca focul ăsta de aici. Nu poţi vedea cum iese căldura din cărbuni, dar poţi să o simţi. Şi cu cât te apropii mai tare de căldură, cu atât te îndoieşti mai puţin că focul chiar există, cu adevărat.”

„Cine este în burtica ta?” am întrebat-o.

M-a tras înapoi la piept, iar balansoarul a scârţâit sub greutatea noastră. „Păi să vedem.” Mi-a luat mâna şi a pus-o pe stomacul ei. „Ei bine, tu eşti. Şi George.” George era soţul ei, care murise cam cu şase luni înainte ca ea să răspundă anunţului lui Rex. Nu prea vorbea despre el, dar fotografia lui trona chiar deasupra noastră, pe poliţa căminului. „Şi Mose.” Şi-a mutat apoi mâna. „Şi mama mea, tatăl meu, toţi fraţii şi toate surorile mele. Oameni de felul ăsta.”

„Dar toţi sunt morţi, în afară de mine şi de Mose.”

„Doar pentru că un om moare, nu înseamnă că te părăseşte.” M-a luat de bărbie şi m-a întors blând către ea. „Tucker, dragostea nu moare, cum mor oamenii.”

„Dar în stomacul lui tata, cine e?”

„Ei bine,...” a şovăit câteva clipe, apoi s-a hotărât să-mi dea un răspuns destul de aproape de adevăr. „În primul rând, Jack Daniels.”

„Dar tu de ce nu-ţi umpli cufărul cu d-nul Daniels?”

A râs. „Din capul locului, nu-mi place gustul lui. Iar apoi, eu vreau să-mi umplu cufărul cu un lucru pe care nu trebuie să-l înghit decât o singură dată. Dacă-l bei pe d-nul Daniels, el va face aşa încât să-ţi fie iar sete. Va trebui să-l bei în fiecare zi şi mai apoi şi în fiecare noapte, iar eu n-am timp pentru toate prostiile astea.”

Focul îşi arunca limbile aprinse spre fundul şemineului şi devora lemnul, preschimbându-l în cărbuni albi.

„Mama Ella, unde-i mămica mea?”

Miss Ella privi ţintă spre foc, cu ochii pe jumătate închişi. „Nu ştiu, copile, chiar nu ştiu.”

„Mama Ella?”

„Da,” mi-a răspuns, scormonind focul cu un vătrai de fier şi ignorând faptul că folosisem iarăşi apelativul interzis.

„Tata e supărat pe mine?”

M-a strâns în braţe tare de tot şi mi-a zis: „Nu, copile. Purtarea urâtă a tatălui tău nu are nimic de-a face cu tine.”

Am rămas tăcut câtva timp, privind cum capătul vătraiului de fier devine roşu incandescent. „Păi, atunci e supărat pe tine?”

„Nu cred.”

„Atunci,” am întrebat-o, arătând cu degetul înspre ochiul ei stâng: „de ce te-a lovit?”

„Tucker, cred că toate ţipetele şi loviturile astea au mult de-a face cu prietenia lui cu d-nul Daniels.” Am încuviinţat din cap, ca şi cum aş fi priceput. „Ca să-ţi spun drept, cred că nici măcar nu-şi mai aminteşte mare parte din ce-a făcut.”

„Dacă-l bem pe d-nul Daniels, el o să ne ajute să uităm?”

„Nu pentru totdeauna.”

Mi-a aranjat iarăşi părul cu degetele şi i-am simţit răsuflarea pe frunte. Miss Ella mi-a spus că uneori, când se ruga, simţea cum răsuflarea lui Dumnezeu se coboară şi o învăluie ca ceaţa dimineţii. Nu ştiam prea multe despre răsuflarea lui Dumnezeu, dar dacă semăna măcar un pic cu răsuflarea lui Miss Ella – dulce, caldă şi intimă – atunci o doream şi eu.

„Nu poţi să-l opreşti, să nu mai fie aşa de rău?”

„Tucker, m-aş arunca şi în faţa trenului pentru tine, dacă aş crede că ajută la ceva, dar Miss Ella nu poate face toate lucrurile, are şi ea nişte limite.”

Lumina tăciunilor dansa pe faţa ei strălucitoare, făcându-i pielea să pară mai albă decât era de fapt. Şi totodată îi dezvăluia cicatricea de deasupra ochiului drept şi uşoara tumefiere care încă nu se vindecase. M-a ridicat în capul oaselor şi mi-a lipit umerii de ai ei. Mi-a masat burtica şi a zâmbit.

„Mai ştii că, uneori, intru în camera ta, cu o lumânare sau o lanternă în mână?” Am dat din cap în semn că da, ştiam. „Uite, aşa e şi dragostea. Lumina nu trebuie să-şi vestească intrarea într-o încăpere sau să-i ceară întunericului să plece. Ea pur şi simplu există.

Merge înaintea ta, iar întunericul se retrage, ca marea în timpul refluxului.” Şi, fluturându-şi mâna către cameră: „Trebuie să se retragă fiindcă întunericul nu poate sta acolo unde este lumina.”

Mi-a cuibărit mâna într-ale sale, ca într-un leagăn. Mâinile ei erau zbârcite şi bătătorite, iar articulaţiile degetelor-mai mari ca ale mele, cumva disproporţionate în comparaţie cu restul mâinii. Verigheta de argint îi era largă şi se subţiase la margini de la atâta purtat. Mâna mea era micuţă şi punctată de unul sau doi pistrui, iar unghiile îmi erau murdare de ţărâna Alabamei. O tăietură mai veche formase o crustă de-a latul încheieturii degetului arătător, ce plesnea de fiecare dată când strângeam pumnul. „Tucker, vreau să-ţi spun un secret.” Mi-a făcut mâna pumn şi mi l-a arătat. „Viaţa este o luptă, dar nu poţi să te baţi cu pumnii.” Mi-a ciocănit uşurel bărbia cu propriul pumn, iar apoi şi-a lăsat mâna pe pieptul meu. „Trebuie să te lupţi cu inima.”

M-a tras înapoi la sânul ei şi şi-a supt saliva printre dinţi, ca şi cum ar fi încercat să cureţe cu limba resturile de porumb dintre ei. „Dacă pumnii ţi-s mai însângeraţi decât genunchii, înseamnă că nu te lupţi lupta care trebuie.”

„Miss Ella, uneori ceea ce spui tu n-are noimă.”

„în viaţă,” mi-a zis punându-şi degetul pe genunchiul meu, „e de dorit ca cicatricile să fie aici”. Şi-a pus apoi mâna cealaltă pe pielea crăpată a articulaţiei mele, continuând: „Nu aici.”

Am făcut semn către sticla cu cremă de mâini, pe jumătate plină, de pe noptieră. „De aceea te dai tu cu Cornhuskers?”

Pielea uscată era duşmanul ei numărul unu. „Tributul datorat diavolului," o numea ea. Mâinile i se crăpau cumplit ori de câte ori culegea varză şi napi sau mă scotea la plimbare pe câmp, să căutăm vârfuri de săgeată sau cioburi de oale de lut, după o răpăială scurtă de ploaie. „De fiecare dată când stai aici jos" – şi am arătat către podea, mai exact către dungile paralele, cu urme de uzură, de dimensiunea genunchilor ei – „de fiecare dată eşti unsă cu cremă."

M-a scărpinat pe spate, iar pielea din jurul ochilor i s-a încreţit într-un zâmbet. „Nu, copile, tu n-o să ai nevoie de Cornhuskers, decât dacă te apuci să lucrezi cu înălbitori şi cu amoniac în fiecare zi."

Am privit în jos, urmărind mişcarea degetului său. „Acum, locşorul tău pentru oameni este cât o piersică sau cât o mandarină. Dar în curând o să crească şi o să se facă de mărimea unui pepene galben şi apoi, într-o bună zi" – desenă un cerc mare pe stomacul meu – „o să fie mare cât un pepene verde."

Mi-am acoperit repede buricul pentru că voiam ca nimic să nu intre şi să nu iasă pe acolo fără încuviinţarea mea. „Miss Ella, tu o să fii întotdeauna înăuntru?"

„Da, copile, întotdeauna." Dădu din cap, întărind cele spuse, iar apoi începu să se uite la foc, cu privirea pierdută. „Eu şi Dumnezeu nu plecăm nicăieri."

„Niciodată?"

„Niciodată."

„Promiţi?"

„Cu tot sufletul."

„Miss Ella?"

„Da, copile?"

„îmi dai, te rog, un sandviş cu unt de arahide şi jeleu?”

„Copile,” a zis, lipindu-şi capul de al meu şi mângâindu-mă pe obraz cu degetele ei bătătorite, „poţi s-o biciuieşti şi s-o baţi până-şi pierde cunoştinţa, poţi s-o târăşti pe străzi şi s-o scuipi, poţi chiar s-o spânzuri de un copac, s-o împungi cu ţepuşe ascuţite şi să-i răpeşti şi ultima suflare de viaţă, însă, în cele din urmă, indiferent ce-ai face, indiferent cât de mult te străduieşti s-o ucizi, dragostea va învinge.”

În noaptea aceea, într-un act de încălcare gravă a uneia dintre poruncile lui Rex, pe care o rostise cu o voce stridentă şi împroşcând în jur salivă, cu minţile întunecate de băutură, m-am ghemuit şi am adormit lângă Miss Ella. Şi acolo, la pieptul ei cald, am dormit liniştit toată noaptea, pentru prima dată în viaţă.

Capitolul unu

Poate că e din cauza ploilor torenţiale de iulie, care se dezlănţuie la ora 3 după-amiază, la fel de sigur şi de punctual ca răsăritul soarelui, poate că e din cauza uraganelor de septembrie, care-şi dau ifose pe întinsul Atlanticului, înainte de a-şi vărsa măruntaiele când ating ţărmul, sau poate că pur şi simplu Dumnezeu plânge asupra Floridei; însă, oricare ar fi motivul şi oricum s-ar petrece lucrurile, râul St. Johns este şi a fost dintotdeauna sufletul Floridei.

Îşi adună apele din ceaţa de la sud de Osceola[1], iar apoi, spre deosebire de aproape toate celelalte râuri ale lumii, cu excepţia Nilului, şerpuieşte înspre nord, umflându-se tot mai mult pe măsură ce curge într-acolo. După ce se revarsă peste maluri la Lake George, râurile subterane crapă scoarţa pământului, scoţând la iveală izvoare cristaline care-l fac să-şi continue marşul triumfal înspre miazănoapte şi să dea naştere comerţului, traficului naval, caselor de milioane de dolari şi oraşului Jacksonvillecunoscut mai demult sub denumirea de Cowford[2] – pentru că pe aici vacile traversau râul prin vad.

---

[1] Osceola (1804-1838), important lider militar amerindian din timpul războaielor din Florida, purtate între triburile Seminole şi armata Statelor Unite – n.tr.

[2] Cowford: denumire compusă din termenii englezeşti cow = vacă şi ford = trecere prin apă – n.tr.

La sud de Jacksonville, albia râului se lărgeşte, ajungând la o lăţime de 5 kilometri, şi iau naştere, din loc în loc, mici ramificaţii sau golfuri presărate cu porturi întortocheate şi cu tabere de pescuit, unde oamenii sunt buni, iar majoritatea poveştilor lor – sinuoase ca râul. La câţiva kilometri sud-est de baza militară aeriană ce deserveşte Marina Militarăcartierul general al câtorva escadrile de avioane P3-Orion imense, cu patru elice ce bâzâie monoton – se află pârâul Julington, o mică proeminenţă ce iese din panglica râului, o coteşte spre răsărit, trece pe sub Şoseaua Statală 13, se încolăceşte sub coronamentul unor stejari maiestuoşi iar apoi se pierde în noroiul peisajului virgin al Floridei. Pe malul sudic al pârâului Julington, înconjurat de şiruri de portocali şi copaci de grapefrut, se află Spitalul de Boli Psihice Spiraling Oaks, ce ocupă mai mult de 4 hectare de pământ negru, fertil, neatins de îngrăşămintele artificiale şi găurit de râme. Dacă descompunerea are vreun miros, atunci miroase ca locul acesta. Instituţia e adăpostită la umbra stejarilor mustind de viaţă, ce cresc în voie, ale căror crăci se răsucesc în sus, ca nişte braţe, şi în afară, ca nişte tentacule, ale căror vârfuri sunt împovărate de milioane de ghinde, luate cu asalt de hoarde întregi de veveriţe grăsune, gălăgioase, agitate, alerte la pericolul uliilor, bufniţelor şi egretelor.

Spiraling Oaks este locul unde oamenii vin, sau sunt trimişi, atunci când familiile lor nu mai ştiu ce să facă cu ei. Dacă există undeva un tărâm al demenţei, aici îl poţi afla. E ultima oprire înaintea casei de nebuni, deşi, la drept vorbind, exact o casă de nebuni este şi asta.

Până la ora 10 dimineaţa se schimbaseră deja turele de personal, însă nu înainte ca tuturor celor

patruzeci şi şapte de pacienţi să li se fi administrat dozele necesare de Zoloft, Zyprexa, Litiu, Prozac, Respidol, Haldol, Proxilen, Thorazine, Selaxa, Paxil sau Depakote. Litiul este marfa de bază, ingredientul elementar în „dieta” fiecăruia, din moment ce toţi pacienţii, cu excepţia a doi, aveau în sânge o concentraţie de nivel terapeutic. Ceilalţi doi erau abia internaţi şi aveau să intre în scurt timp „în rândul lumii”. Această practică a dat naştere poreclei instituţiei – Lithiumville – pe care toţi, în afară de pacienţi, o considerau amuzantă. Mai mult de jumătate dintre cei internaţi ingerau un cocktail matinal alcătuit din Litiu, plus un alt medicament. Cam un sfert dintre pacienţi, cazurile mai grave, luau Litiu plus încă alte două medicamente. Doar câţiva, să-i numeri pe degete, înghiţeau Litiu plus alte trei medicamente. Aceştia din urmă erau vieţaşii. Ciudăţeniile. Cei fără speranţă. Cei din categoria „oare de ce s-o mai fi născut?”

Clădirile campusului erau toate cu un singur etaj. În felul acesta, nici unul dintre pacienţi nu putea face un pas în gol, de la etajul al doilea. Principalul corp de clădire destinat pacienţilor, Wagemaker Hali, era dispus sub forma unui semicerc, având mai multe cabinete destinate asistentelor plasate strategic, la şase saloane distanţă unul de altul. Podele acoperite cu gresie, pereţi pe care erau pictate diverse peisaje, muzică plăcută şi angajaţi prietenoşi. Locul mirosea ca după un masaj muscular viguros, relaxant şi aromat.

Pacientul din salonul 1 locuia aici de doi ani şi, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, era un veteran a trei astfel de instituţii. Cunoscut ca „omulcomputer”, fusese în trecut un programator talentat, responsabil de

calculatoarele de mare viteză şi cu nivel ridicat de securitate ale guvernului. Însă toate acele programe i se urcaseră la cap, căci acum credea că are în corp un computer care-i spune ce să facă şi unde să se ducă. Era mereu nervos, hiperactiv şi adesea avea nevoie de ajutor din partea personalului pentru a merge, împleticindu-se, pe holuri, pentru a mânca sau a găsi toaleta, pe care rareori o găsea la timp sau acolo unde era de fapt. Însuşi acest fapt explica mirosul din zonă. Trecea mereu dintr-o extremă în alta: când mai că se căţăra pe pereţi, când era catatonic. Nu exista la el o stare intermediară, şi nici nu existase de ceva timp. Era fie sus, fie jos. Fie pornit, fie oprit, ca un aparat. Fie da, fie nu. Nu mai vorbise de cel puţin un an, chipul îi încremenea adesea într-o grimasă, iar corpul îi rămânea înţepenit în poziţii ciudate, dovadă a conversaţiilor interioare ce se petreceau sub carapacea unui om care avusese odinioară un IQ de 186 sau chiar mai mare. Erau foarte mari şanse ca într-o bună zi să părăsească Spiraling Caks legat cu curele de o targă şi având un bilet fără întoarcere, către un spital din centru, unde uşile se deschid doar pentru a primi noi pacienţi şi unde toate camerele sunt capitonate cu un material vătuit albastru, gros de zece centimetri.

Pacientul din salonul 2 era o femeie de douăzeci şi şapte de ani, sosită relativ recent, şi care acum dormea, sub efectul unei doze destul de puternice de Thorazine-1200 mg. Nu avea să pună probleme nici azi, nici mâine şi, la drept vorbind, nici în weekend. La fel vor sta lucrurile şi cu tendinţele sale psihotice, care dormeau şi ele, sub acţiunea aceluiaşi sedativ. Cu trei zile în urmă, soţul ei bătuse la uşa instituţiei şi ceruse să fie internată. Faptul acesta se întâmplase la scurt timp după ce, pradă

unui nou ni episod maniacal – cel de-al nouăsprezecelea plan măreţ pe care-l pusese la cale – golise contul bancar al familiei şi îi dăduse unui străin 67.000 de dolari, bani gheaţă. Toţi banii ajunseseră la un individ care, chipurile, crease un dispozitiv care scădea la jumătate consumul de benzină pentru orice maşină de pe faţa pământului. Străinul nu i-a dat nici-o chitanţă şi n-a mai fost văzut vreodată. Şi nici banii, dealtfel.

Pacientul din salonul 3 împlinise patruzeci şi opt de ani de mai multe ori, în cei trei ani petrecuţi aici, iar acum stătea în picioare lângă biroul asistentelor şi întreba: „La ce oră începe Zest?” Văzând că asistenta nu-i răspunde, bătu cu pumnul în masă şi zise: „Nava a venit deja şi eu nu plec nicăieri. Dacă-i spui lui Dumnezeu, o să mor.” Apoi, când ea nu făcu altceva decât să zâmbească, bărbatul începu să se plimbe încoace şi încolo, mormăind ceva neinteligibil. Vorbea încâlcit, mintea lui gonea nebuneşte printre o mie de idei strălucite, iar stomacul îi ghiorăia de foame deoarece, convins fiind că stomacul lui era în iad, nu mai mâncase nimic de trei zile. Era euforic, avea halucinaţii legate de tot soiul de detalii şi doar cinci secunde îl mai despărţeau de următorul pahar cu suc de merişor – băutura administrată cu seringa de către asistente.

Până pe la 10:15, pacientul în vârstă de treizeci şi trei de ani, din salonul 6, nu-şi mâncase încă piureul de mere. Prefera să stea lipit de uşa băii şi să privească pe furiş înspre castronul cu mâncare, examinându-l cu suspiciune. Se afla aici deja de şapte ani şi era ultimul dintre pacienţii ce primeau Litiu plus alte trei medicamente. Ştia despre Litiu, Tegretol şi Depakote, dar încă nu reuşise să-şi dea seama în ce amestecau cele

100 miligrame de Thorazine, de două ori pe zi. Ştia sigur că undeva le puneau, dar în ultimele câteva luni fusese aşa de ameţit tot timpul, încât nu putuse să descopere unde anume. După şapte ani petrecuţi în salonul 6, personalul de aici putea prognoza, cu destulă certitudine, punctele culminante pe care boala sa le atingea în mod ciclic, de şapte-opt ori pe an. În perioadele respective, răspunsese cel mai bine la doze reduse de Thorazine, administrate pe o perioadă de două săptămâni. Faptul acesta îi fusese explicat pacientului de mai multe ori, şi îl înţelegea, ceea ce nu înseamnă că îi şi plăcea.

Se acomodase destul de bine, deşi, la treizeci şi trei de ani, erau mult mai tânăr decât vârsta medie a pacienţilor de aici: patruzeci şi şapte. Părul închis la culoare i se subţiase şi vădea un început de chelie, iar în jurul urechilor i se iviseră câteva fire albe. Pentru a ascunde faptul că era grizonat, îşi tundea părul destul de scurt, ceea ce nu reuşea însă să-i ascundă chelia şi fruntea tot mai lată. Această trăsătură specifică îl deosebea de fratele său, Tucker, pe care pacientul nu-l mai văzuse de când acesta îl lăsase la uşa instituţiei, cu şapte ani în urmă.

Matthew Mason şi-a primit porecla în clasa a doua când, în prima zi de şcoală, şi-a scris numele cu litere de mână. Miss Ella exersase cu el, la masa din bucătărie, iar acum era extrem de mândru să-i arate învăţătoarei că ştia să scrie literele de mână. Singura problemă a fost că, exact în ziua aceea, nu a închis bucla din partea de sus a literei a. Aşa că, în loc de a, învăţătoarea a citit u, şi aşa i-a rămas numele. Tot lipite de el au rămas şi râsetele, degetele îndreptate batjocoritor spre el şi chicotelile. De atunci înainte, el a fost Mutt Mason.

Tenul său măsliniu l-a făcut să-şi închipuie că mama lui fusese de origine spaniolă sau mexicană. Dar nimeni nu ştia cu siguranţă. Tatăl lui era un bărbat scund, gras, cu pielea deschisă la culoare şi predispusă la aluniţe. Mutt avea şi el aluniţe. Îşi luă ochii de pe castron, privi în oglinda din baie şi văzu că hainele, ce altădată îi veneau bine, păreau acum lăbărţate şi atârnau parcă pe el, mai mari cu o mărime. Îşi studie umerii şi se întrebă dacă nu cumva „intrase la apă” În timpul petrecut aici – era a şaptea oară pe ziua de azi când îşi punea întrebarea asta. Deşi se îngrăşase cu aproape un kilogram şi jumătate în ultimul an, tot era sub greutatea dinaintea internării, şi anume 80 de kilograme. Antebraţele sale, altădată ca ale lui Popeye Marinarul, pocnind de muşchi şi de forţă, modelate prin mânuirea ciocanului, erau acum slabe, de i se vedeau tendoanele. În prezent cântărea 73 de kilograme, exact greutatea din ziua când au îngropat-o pe Miss Ella. Ochii şi sprâncenele negre, în ton cu tenul său oacheş îi aminteau cât de repede se bronza pe vremuri. Acum, luminile fluorescente rămăseseră singurul său contact cu razele ultraviolete.

Mâinile îi erau slăbite iar bătăturile i se înmuiaseră şi dispăruseră de mult. Tânărul transpirat, care altă dată se căţăra doar cu ajutorul braţelor, pe o funie, până în vârful turnului de apă şi care apoi aluneca în jos, pe tiroliană, ţinându-se cu o singură mână, nu-l mai privea acum din oglindă, îi plăcea apa, îi plăcea priveliştea de sus din turn, îi plăcea fiorul căderii pe care-l simţea atunci când mânerul tirolienei îl arunca violent înainte, îi plăcea sunetul morii de vânt, când aspira apa din fosta carieră de piatră, prin ţeava de 5 centimetri diametru şi

umplea cu ea bazinul cât o piscină, aflat la vreo şapte metri deasupra pământului. Se gândi la Tucker şi la ochii lui verzi ca apa. Ascultă cu atenţie, sperând să audă vocea calmă, plină de încredere şi blândeţe a lui Tucker, însă, dintre toate acele voci ce răsunau în capul lui, niciuna nu-i aparţinea lui Tucker.

Se gândi la grajd, la felul cum loveau pietrişul cu o bâtă de lemn ciobită şi cum, pe măsură ce Tucker creştea, peretele din spate al grajdului semăna tot mai mult cu o bucată de şvaiţer. Se gândi la vremurile când înota în fosta carieră de piatră, când mânca sandvişuri cu unt de arahide şi jeleu, alături de Miss Ella, pe veranda din spatele casei, când alerga, în zori de zi, prin fânul înalt până la umeri, şi când se căţărase pe acoperişul clădirii Waverly Hali, în noaptea senină, luminată de lună, doar ca să arunce o privire asupra lumii care-l înconjura. Gândul la locul acela îi aduse un zâmbet pe faţă-fapt destul de ciudat, dată fiind povestea lui şi cele întâmplate acolo în trecut.

Se gândi la zidurile masive, de piatră şi cărămidă, la mortarul ce le ţinea laolaltă, astupând crăpăturile dintre cele două materiale; la ţiglele negre de ardezie, stivuite unele peste altele pe acoperiş, ca solzii unui peşte; la capetele de balaur de pe turnuleţe, ce împroşcau apa atunci când ploua şi la jgheaburile de cupru ce îmbrăţişau casa, ca nişte ţevi de eşapament; se gândi la uşa principală, din lemn de stejar, groasă de zece centimetri, şi la ciocănelul special cu care băteai în ea: cel în formă de cap de leu, făcut din bronz şi atât de greu că nu-l puteai ridica decât cu amândouă mâinile; se gândi la tavanul înalt, acoperit de picturi vechi şi încadrat de patru rânduri de frize decorative, la rafturile din

bibliotecă, pline de cărţi legate în piele pe care nimeni nu le citise vreodată şi la scăriţa pe roţi ce aluneca de la un raft la altul; se gândi la păcănitul sec al pantofilor pe podelele acoperite cu dale de marmură; la masa din sufragerie, încrustată cu aur, la care puteau sta câte treisprezece oameni pe fiecare parte, şi la covorul de sub ea, pe care o familie de şapte persoane l-a ţesut timp de douăzeci şi opt de ani; se gândi la uneltele de curăţat hornul, puse grămadă în podul casei, unde-şi ţinea el jucăriile, şi apoi se gândi la şobolanii din pivniţă, unde şi le ţinea Rex peale sale; se gândi la candelabrul de cristal, agăţat de tavanul holului, a cărui circumferinţă era cam cât capota unui Cadillac, la pendula mare ce mergea mereu cu cinci minute înainte şi al cărei dangăt făcea să se cutremure pereţii, în fiecare dimineaţă, la ora şapte; şi apoi la paturile acelea etajate, ca de cazarmă, unde el şi cu Tucker se luptau cu aligatorii, cu indienii, cu Căpitanul Hook şi cu visurile urâte; se gândi la scările lungi, în spirală, şi la felul cum îşi dădea drumul să alunece în jos, pe balustrada lată şi netedă, în exact patru secunde, se gândi la mirosul şi căldura ce veneau din bucătărie şi la faptul că inima lui n-a ieşit niciodată de acolo flămândă; şi apoi se gândi la melodiile fredonate de Miss Ella în timp ce lustruia unul din cele trei seturi de argintărie, freca podeaua din lemn de mahon târându-se pe genunchi sau spăla geamurile ce încadrau lumea lui.

Într-un final, ajunse cu gândul la acea noapte turbată, şi zâmbetul îi dispăru brusc de pe chip. Se gândi la lunile care-i urmaseră, la distanţarea şi apoi la dispariţia lui Rex. Se gândi la nesfârşiţii ani pe care-i petrecuse singur, ani în care se simţea în siguranţă doar în singurătatea din vagoanele de tren părăsite, ce

huruiau, purtate de la un capăt la celălalt al Coastei de Vest. Apoi se gândi la înmormântare, la călătoria lungă cu maşina din Alabama până aici, în care niciunul nu rostise o vorbă şi la felul cum Tucker plecase fără ca măcar să-şi ia la revedere.

Nu există cuvinte care să poată descrie felul cum se simţise atunci. Cu toate că abandonat merge, într-o oarecare măsură. Rex săpase un fel de fisură permanentă şi intangibilă între ei, iar fisura se adâncise mai mult decât ar fi vrut ei să recunoască. În ciuda speranţelor, îmbrăţişărilor, învăţăturilor şi genunchilor bătătoriţi ai lui Miss Ella, acea sabie însângerată, cu două tăişuri, s-a implântat prea adânc, durerea era prea întreţesută în însăşi fiinţa lor. El şi Tucker bătuseră în retragere, îngropaseră amintirea şi, cu timpul, se îngropaseră şi unul pe altul. Rex câştigase.

Într-una dintre predicile sale pe verandă, rostite de la amvonul balansoarului, Miss Ella îi spusese că dacă mânia apucă vreodată să prindă rădăcini în inima cuiva, mai întâi se agaţă strâns cu ghearele de ea, apoi sapă tot mai adânc şi în cele din urmă înăbuşă viaţa din inima care-a primit-o. Se pare că a avut dreptate, căci acum lujerii erau deja groşi cât un braţ de om şi se împleteau într-o reţea inflexibilă în jurul inimii lui. Şi în jurul inimii lui Tucker, deopotrivă. Situaţia lui Mutt era rea, dar poate că a lui Tucker era cea mai rea cu putinţă. Asemenea unei plante căţărătoare ce a tot crescut timp de o sută de ani, lujerii mâniei despicaseră stânca ce altădată le fusese adăpost.

În primele şase luni petrecute la Spiraling Oaks, Mutt răspunsese atât de slab la medicaţie, încât doctorul îi prescrisese şi îi administrase TEC – terapie

electroconvulsivă. După cum arată şi numele, pacienţii sunt sedaţi, li se dă un relaxant muscular pentru a preveni accidentările în timpul convulsiilor iar apoi li se administrează electroşocuri până când degetele de la picioare li se flectează spre talpă, îşi dau ochii peste cap şi urinează în pantaloni. Se presupune că această metodă funcţionează mai rapid decât medicaţia, însă în cazul lui Mutt, unele răni erau mai profunde decât raza de acţiune a electroşocurilor.

Iată de ce Mutt examina atent piureul de mere. Nu dorea cu niciun chip să i se fixeze electrozi pe corp şi să i se insereze un cateter în penis, însă la momentul actual paranoia sa o luase razna, ajungând la un nivel paroxistic; aşa încât mai aveau doar două căi de a-i introduce pe ascuns medicamentele în organism: piureul de mere dimineaţa şi budinca de ciocolată noaptea. Ştiau că ambele îi plac, prin urmare nu întâmpinaseră niciodată un refuz. Până acum.

Cineva îi pusese piureul de mere într-un castron de plastic, pe colţul tăvii şi presărase deasupra un praf de scorţişoară. Numai că scorţişoara nu era doar deasupra. Aruncă o privire în sus, apoi la dreapta… la stânga. Vicky, asistenta lui cu picioare lungi, cu ochi de spanioloaică, părul negru ca smoala, fuste scurte şi talent la şah avea să intre în curând în cameră şi să-i fluture prin faţa ochilor o lingură, şoptind: „Mutt, mănâncă tot!”

În copilărie, Mutt cultivase el însuşi meri şi făcuse piure de mere – una dintre mâncărurile lui preferate, de când era copil – în fiecare toamnă, alături de Miss Ella, însă ea folosea alte ingrediente. Ea pasa merele, adăugând uneori piersici conservate, pe care le puseseră la păstrare în vara respectivă, şi poate chiar ceva

scorţişoară sau esenţă de vanilie. Însă nu punea şi ingredientul secret ce stătea acum ascuns sub praful de scorţişoară. Îi plăcea mai mult piureul lui Miss Ella.

De pe fereastra dormitorului său, Mutt putea vedea trei puncte de reper, ce ieşeau în evidenţă, în peisaj: pârâul Julington, portul de ambarcaţiuni de pe pârâul Julington şi terasa din spate a Taberei de Pescuit Clark's. Dacă se întindea suficient de mult în afară, putea vedea râul St. Johns. De câteva ori, personalul instituţiei închiriase câteva Gheenoe – un fel de canoe cu etrava pătrată, imposibil de răsturnat sau scufundat. Le lansau la apă în port şi, pornind de acolo, îşi duceau pacienţii în plimbări tihnite, de după-amiază, în susul râului, iar apoi înapoiau bărcile proprietarului portului, care în discuţiile despre vecinii lui de dincolo de pârâu îi numea cu afecţiune pe aceştia „casa de nebuni de bună-credinţă!”

Cu un ochi pe marginea castronului de plastic, Mutt aruncă o privire afară şi trebui să recunoască faptul că, în aceşti şapte ani, auzise şi văzuse multe ghinde căzând. „Milioane”, mormăi în sine, în timp ce altă ghindă ricoşă din pervazul ferestrei, speriind o veveriţă din apropiere, care începu să ţopăie prin iarbă, cu coada ridicată. Episoadele de luciditate erau trecătoare-un efect secundar al pastilelor. Dar trecătoare era şi liniştea. La un moment dat, ar fi făcut orice, sau i-ar fi lăsat să-i facă orice doar ca să reducă la tăcere tărăboiul din capul său.

Privi în jur şi observă cu satisfacţie că salonul lui nu era capitonat. Nu ajunsese chiar până acolo. Ceea ce însemna că mai era încă speranţă. Faptul că era aici nu însemna că nu putea raţiona. Faptul că era nebun nu-l făcea şi prost. Nici nu-l transforma într-un retardat. Putea

judeca foarte bine; doar că gândurile sale urmau un traseu mai sinuos decât la ceilalţi oameni, şi nu ajungea întotdeauna la aceeaşi concluzie ca restul.

Spre deosebire de ceilalţi pacienţi, lui nu trebuise să-i spună nimeni că se afla chiar pe buza prăpastiei. Îşi simţise picioarele atârnând dincolo de marginea stâncii cu mult timp în urmă. Abisul era adânc, şi nu aveai cum să-l înconjori. Exista o singură cale de a ajunge pe partea cealaltă. Pacienţii de aici puteau să se uite în jos, în prăpastie, şi puteau să privească şi înapoia lor, însă pentru a ajunge dincolo trebuia să le crească aripi şi să facă o săritură lungă, lungă de tot. Majoritatea n-aveau s-o facă niciodată. Era prea dureros. Prea incert. Prea multe lucruri de reparat sau de retractat. Mutt era conştient şi de realitatea acestui fapt.

De fapt, exista o singură modalitate de a ieşi de aici cu viaţă: imobilizat într-o ambulanţă, legat strâns în curele şi înotând în Thorazine. Mutt nu văzuse niciodată vreun pacient plecând pe uşa din faţă, fără să fi fost legat asemenea lui Gulliver, de o targă. De fiecare dată, asculta cu atenţie bipurile, zgomotul făcut de încălţămintea grea a paramedicilor pe podelele de gresie, roţile brancardei ţăcănind pe ciment şi uşile care se deschideau şi apoi se închideau rapid, de fiecare dată când cineva era transportat de-a lungul holului spre a fi externat. Asculta apoi sirenele ce se îndepărtau, trecând cu viteză pe sub semafoare. Mutt n-avea de gând să lase să i se întâmple şi lui aşa ceva, şi asta din două motive. În primul rând, nu-i plăcea zgomotul sirenelor. Îi dădea dureri de cap. Iar în al doilea rând, i-ar fi fost dor de singurul lui prieten adevărat, Gibby.

Gibby, cunoscut de comunitatea medicilor din toată ţara sub numele de Dr. Gilbert Wagemaker, era un psihiatru în vârstă de şaptezeci şi unu de ani, cu spiritul tânăr, cu părul alb şi lung până la umeri, ce mergea agale şi purta ochelari mari şi rotunzi, cu lentilele ca nişte funduri de borcane. Avea unghiile mereu murdare şi întotdeauna prea lungi şi purta sandale, ce îi scoteau la iveală degetele deformate. În afară de munca sa, avea o pasiune deosebită pentru pescuitul la muscă. De fapt, aceasta era dependenţa lui. Dacă n-ar fi purtat ecuson şi halat alb, ar fi putut trece drept unul dintre pacienţi, însă în realitate-adică tocmai locul unde Gibby spera să-i aducă pe majoritatea pacienţilor săi – el era unicul motiv pentru care mare parte dintre ei nu fuseseră încă scoşi pe uşa principală de către paramedici.

Cu şaptesprezece ani în urmă, o asistentă nemulţumită a luat o bucată de hârtie galbenă pentru stenografiere, boţită şi ruptă anapoda, a lipit-o pe uşa lui şi a mâzgălit pe ea în grabă: „Vraciul”. Gibby a văzut-o, şi-a scos ochelarii, a început să molfăie capătul ramelor şi a studiat cu atenţie bileţelul. După o analiză amănunţită a zâmbit, a dat din cap şi a intrat în biroul său. Câteva zile mai târziu hârtia cu pricina era pusă în ramă. De atunci a rămas în acelaşi loc.

În anul precedent primise o distincţie pentru întreaga carieră, decernată de către o societate naţională având o mie două sute de membri, toţi medici homeopaţi – cu alte cuvinte, vraci. În discursul său de acceptare a distincţiei, i-a menţionat pe pacienţii săi, spunând: „Uneori nu sunt sigur cine e mai nebun: eu sau ei.” Când râsetele au încetat, el a continuat: „Am să vă repet un adevăr cunoscut de toată lumea: numai un

nebun poate să-l înţeleagă pe altul.” Când a fost întrebat, insistent, despre folosirea TEC în anumite cazuri de-ale sale, a răspuns: „Fiule, nu prea are sens să laşi ca un pacient psihotic să rămână veşnic psihotic doar pentru că tu nu eşti dispus să abordezi, într-o manieră categorică, problema folosirii TEC, a medicaţiei sau a beneficiilor acestora. Dovada stă în budincă, iar dacă ajungi cumva pe la Spiraling Oaks, o să te servesc şi pe tine cu o porţie.” În ciuda remediilor sale controversate şi a medicaţiei excesive pe care era acuzat de unele voci că o practicase vreme de patruzeci de ani, Gibby avea un palmares remarcabil, reuşind să-i readucă la un oarecare echilibru chiar şi pe cei aflaţi într-o stare extrem de gravă. Văzuse taţi întorcându-se la copiii lor, soţi întorcându-se la soţiile lor şi copii întorcându-se la părinţii lor. Însă aceste poveşti de succes nu erau suficiente. Holurile spitalului erau tot pline. Aşa că Gibby s-a pus din nou pe treabă. Adeseori cu undiţa în mână.

Gibby era unul dintre cele două motive pentru care Matthew Mason era încă în viaţă şi funcţiona – chiar dacă o făcea doar sporadic. Celălalt motiv era amintirea lui Miss Ella Rain. De la internarea sa, acum şapte ani, patru luni şi optsprezece zile, Gibby se legase de cazul lui Mutt într-un mod cu totul personal. Un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l facă, profesional vorbind, dar pe care totuşi, ca om, iată că îl făcuse.

În ce-l priveşte pe Mutt, vocile veneau şi plecau. Dar de cele mai multe ori, veneau. Acum, la ora 10:17, în timp ce contempla pârâul, vocile se pregăteau să atace. Ştia că piureul de mere avea să le reducă la tăcere, însă pe parcursul ultimului an tot încercase să-şi facă curaj şi să sară peste acest desert de dimineaţă. „Poate că azi

voi reuşi," Îşi zise-n sine, în timp ce doi adolescenţi pe jet-ski-uri şi o barcă cu motor, de mare viteză, trecură parcă în zbor în josul pârâului, spre râu. În curând ele fură urmate de o canoe albă, lungă de aproape 5 metri şi propulsată de un mic motor suspendat, de cincisprezece cai putere, ce atingea uşor suprafaţa apei. Mutt se concentra asupra imaginii canoei – cu două beţe de undiţă sprijinite de margini, cu găleata alb-roşie pentru momeală, cu motorul său special pentru pescuit şi cu cei doi băieţei înfăşuraţi în veste de salvare portocalii.

Cum ambarcaţiunea se deplasa, probabil, cu o viteză de douăzeci de noduri, vântul le flutura cămăşile şi vestele, însă nu şi părul, pentru că aveau şepcile de baseball bine înfundate pe cap, apăsându-le urechile şi ascunzându-le aproape cu totul tunsorile soldăţeşti. Tatăl lor stătea în spate, cu o mână pe maneta de acceleraţie şi cu cealaltă pe marginea bărcii, privind apa, prora navei şi pe băieţii săi. Ridică uşor maneta, reducând viteza, îndreptă ambarcaţiunea către ţărm şi începu să caute printre nuferi un spaţiu suficient de larg, pe unde să-şi coboare râmele, momelile de plastic sau pe cele segmentate, marca Rapala. Mutt îi urmări cu atenţie trecând pe sub fereastra sa şi transmiţându-şi mici semnale de deşteptare prin iarbă şi printre cioturile de chiparoşi. După ce au plecat, după ce sunetul s-a estompat iar apa s-a liniştit în urma lor, Mutt s-a aşezat pe marginea patului şi rămas pe gânduri, reflectând la expresia întipărită pe feţele lor. Îl nedumerea nu atât ce arătau chipurile acelea, ce se citea pe ele, cât mai degrabă ce nu arătau: nici-o teamă, nici-o urmă de mânie.

Mutt era conştient că medicamentele doar îl amorţeau, reducând la tăcere acel cor de voci şi amortizau durerea, însă nu făceau nimic pentru a înlătura rădăcina problemei. Chiar şi în starea sa actuală, Mutt ştia că medicamentele nu puteau şi nu aveau să înăbuşe vocile pe vecie. Ştiuse acest lucru dintotdeauna. Era doar o chestiune de timp. Aşa că a făcut ce ar face orice om care are vecini noi: s-a dus la gard, a întins mâna şi s-a împrietenit cu ele. Din păcate însă, vocile nu erau nişte vecini prea buni.

Când Gibby l-a chestionat în prima săptămână de după internare, l-a întrebat: „Te consideri nebun?”

„Desigur,” i-a răspuns Mutt fără a sta prea mult pe gânduri. „E singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd minţile.” Poate că acesta a fost comentariul care i-a atras atenţia lui Gibby şi l-a determinat să se intereseze într-un mod cu totul special de cazul lui Matthew Mason.

Începând din şcoala gimnazială, i se puseseră toate diagnosticele, de la schizofrenie la tulburare bipolară, apoi la comportament schizoafectiv, psihotic, maniaco-depresiv, paranoid pe termen lung sau cronic. Adevărul este că Mutt suferea de toate acestea în acelaşi timp, şi totodată de niciuna. La fel ca acei curenţi schimbători din pârâul de lângă fereastră, şi boala sa cunoştea perioade de flux şi reflux, în funcţie de amintirea pe care o scoteau vocile din dulapul memoriei sale. Atât el cât şi Tucker se confruntau cu amintirile, doar că într-o manieră diferită.

Gibby şi-a dat seama în scurt timp că Mutt nu era un pacient obişnuit schizoafectiv-schizofrenic-maniaco-depresiv, psihotic cu sindrom de stress post-traumatic sever şi tulburări obsesiv-compulsive. A făcut această

descoperire la capătul uneia dintre perioadele de insomnie ale lui Mutt-una care a durat opt zile.

Mutt cutreiera coridoarele la ora 4 dimineaţa şi nu mai ştia când e zi şi când noapte. Nu devenise încă agresiv, combativ şi nici nu i se născuseră încă tendinţele suicidale, însă Gibby era precaut, în expectativă. Până în ziua a opta, a ajuns să poarte opt dialoguri în acelaşi timp, toate concurând între ele pentru supremaţie. În ziua a noua, Mutt a arătat înspre propriul cap, şi-a dus degetul arătător la buze, în semn de „Ssssst!" şi apoi a scris ceva pe o bucată de hârtie şi i-a înmânat-o lui Gibby. Vocile... vreau să plece. Toate. Până la ultima.

Gibby a citit notiţa, a studiat-o timp de un minut şi apoi a scris: Mutt, şi eu vreau acelaşi lucru. Şi le vom scoate afară, să ştii, dar înainte de a le trimite înapoi, în flăcările de unde au venit, haide să ne dăm seama care voci spun adevărul şi care ne mint. Mutt a citit bileţelul, i-a plăcut ideea, s-a uitat peste umăr, în ambele părţi şi a încuviinţat din cap. Timp de şapte ani, el şi Gibby tot identificaseră şi despărţiseră mincinoşii de cei care spuneau adevărul. Până acum, găsiseră doar o singură voce care nu-l minţise.

Cam de treizeci de ori pe zi una dintre voci îi spunea că era murdar pe mâini. Iniţial, când Mutt era proaspăt internat, Gibby i-a raţionalizat săpunul pentru că nu putea găsi vreo explicaţie pentru rapida dispariţie a acestuia. O parte din personal credea că Mutt îl mânca – şi chiar i-au luat loţiunea antibacteriană Zest pe care Mutt o ceruse în mod specific – însă camerele de supraveghere au dovedit altceva, aşa că Gibby a lăsat-o baltă.

Asemenea mâinilor sale, şi salonul său era perfect curat. Lângă patul lui găseai bidoane de dezinfectant, amoniac, Pine Sol şi Windex alături de şase cutii cu mănuşi de cauciuc şi paisprezece role de şervete de hârtiecare laolaltă alcătuiau rezerva pe două săptămâni. Din nou, Gibby avusese rezerve să lase proviziile în camera lui Mutt. Însă după ce s-a asigurat că nu-l bătea câtuşi de puţin gândul să-şi prepare un cocktail din ele, ci chiar le folosea, l-a aprovizionat pe Mutt cu de toate. În curând camera lui a devenit un exemplu pentru familiile care făceau turul instituţiei sau îi vizitau pe cei dragi. În ciuda speranţelor lui Gibby – pe care bunul doctor i le împărtăşise – excentricitatea lui Mutt n-a prea avut efect asupra individului din salonul alăturat, care timp de cinci ani intrase zi de zi în salonul lui Mutt şi îşi făcuse nevoile în coşul de gunoi al acestuia.

La fel cum făcea, de altfel, cu mai toate lucrurile din viaţa sa, Mutt exagera şi în privinţa curăţeniei. Dacă în camera lui existau obiecte de metal care la un moment dat fuseseră vopsite, fără îndoială că acum nu mai aveau pic de vopsea pe ele. Gibby nu a ştiut niciodată cu siguranţă dacă aceasta era o obsesie în toată puterea cuvântului sau doar ceva cu care pacientul său îşi ocupa mâinile şi mintea. Cu ajutorul a peste 700 de litri de soluţie de curăţat el înlăturase vopseaua, apoi finisase şi îndepărtase petele de pe toate obiectele din cameră. Dacă mâna sa sau a altcuiva atinsese, ar fi putut atinge sau existau şanse să atingă în viitor vreo suprafaţă din acea cameră, el o curăţa. Se poate spune că în medie, într-o zi obişnuită, îşi petrecea mai mult de jumătate din timp făcând curăţenie. Ori de câte ori atingea vreun lucru, acela trebuia curăţat; însă nu doar

obiectul cu pricina, ci şi cele aflate în imediata vecinătate a obiectului compromis, precum şi cele din imediata vecinătate a celor din imediata vecinătate. Însă treaba era departe de a se fi încheiat, pentru că ulterior trebuia să cureţe şi obiectele folosite la curăţenie... şi aşa mai departe. Ciclul era atât de vicios, încât îşi punea chiar o pereche nouă de mănuşi de cauciuc pentru a curăţa mănuşile uzate înainte de a le arunca la gunoi. Folosea atât de multe prosoape de hârtie şi mănuşi de cauciuc încât infirmierele i-au cumpărat în cele din urmă propriul coş de gunoi de 200 litri şi o cutie întreagă de saci de plastic.

Ciclul acesta interminabil îi mânca mai tot timpul, e adevărat, însă cele mai perfide şi mai epuizante erau lanţurile interioare care îl ţineau prizonier, mai mult decât o făceau pereţii salonului său. Lanţurile îl paralizau şi, prin comparaţie, cei patru pereţi îi ofereau mai multă libertate decât Calea Lactee. Uneori rămânea agăţat de o întrebare, de un gând sau o idee şi treceau opt zile până când se putea gândi la altceva. Nici în această privinţă Gibby nu avea certitudinea că era vorba într-adevăr despre o stare fiziologică sau dacă era ceva ce Mutt permitea să i se întâmple, pentru a nu se mai gândi la trecut. Însă privind imaginea în ansamblu, ce mai conta acest detaliu?

În perioadele respective mânca puţin şi nu dormea deloc. Într-un final leşina din cauza epuizării, iar când îşi revenea, gândul era deja plecat. Atunci comanda creveţi prăjiţi, budincă cu brânză, cartofi prăjiţi şi un ceai mare şi dulce de la Clark's, pe care Gibby i le livra personal. Aceasta era viaţa lui Mutt şi părea că aşa avea să rămână pe termen nedefinit.

Singurele lanţuri care nu-l paralizau erau cele ce aveau legătură cu o anumită sarcină. De exemplu: să dezmembreze un motor de maşină, un carburator, o yală, un computer, o bicicletă, o puşcă, un generator, un compresor, o moară de vânt, orice lucru compus dintr-o mulţime de piese, toate conectate într-un mod logic, astfel încât să formeze un sistem perfect care, odată asamblat, să funcţioneze într-un anume fel. Dacă îi dădeai câteva minute, o zi, o săptămână, putea să dezmembreze orice obiect şi să îi aşeze toate componentele pe podeaua salonului său, într-un labirint pe care doar mintea sa îl înţelegea. Dacă îi dădeai încă o oră, o zi sau o săptămână le reaşeza pe fiecare exact la locul potrivit, făcându-le să îndeplinească aceeaşi funcţie ca la început.

Gibby i-a remarcat pentru prima dată acest talent atunci când a demontat ceasul deşteptător. Mutt întârziase la evaluarea sa săptămânală aşa că Gibby a venit să vadă ce face. L-a găsit pe duşumea, înconjurat de piesele ceasului deşteptător ce fusese dezasamblat şi împrăştiat pe jos în sute de părţi de nerecunoscut. Gândindu-se că a pierdut un ceas deşteptător de opt dolari, Gibby s-a retras din cameră fără a spune vreun cuvânt. Mutt era în siguranţă, implicat într-o activitate ce-l stimula mental şi părea relativ fericit. Aşa că Gibby s-a hotărât să îl verifice din nou peste câteva ore. După amiază, doctorul s-a reîntors în salonul lui Mutt şi l-a găsit pe acesta dormind în pat cu ceasul aşezat cum trebuie pe noptieră, indicând ora corectă şi programat să sune peste treizeci de minute – cum s-a şi întâmplat, de altfel. De atunci încolo Mutt a devenit domnul Repară Tot

al Spiraling Oaks. Uşi, computere, becuri, motoare, maşini, tot ce nu funcţiona şi necesita reparaţie.

Detaliile plictisitoare nu erau plictisitoare pentru Mutt. Într-o dupăamiază, Mutt l-a găsit pe Gibby confecţionându-şi singur muştele pentru undiţă. Şi-a tras un scaun mai aproape, iar Gibby i-a arătat o muscă artificială pe care o cumpărase de la un magazin exclusivist de unelte pescăreşti, numit The Salty Feather-ai cărui proprietari erau doi indivizi ce vindeau echipamente performante, ofereau informaţii preţioase şi cereau preţuri mari. Gibby îşi cumpărase un Clauser, o muscă specială pentru prinderea bibanilor roşii din smocurile de iarbă ce mărgineau râul St. Johns. Şi stătea acum la birou, încercând să creeze o replică a respectivei muşte, însă fără prea mult succes. Mutt părea interesat, aşa că Gibby i-a oferit scaunul lui, după care, fără a-i adresa lui Mutt nici măcar un cuvânt, şi-a pus halatul alb şi a plecat să verifice câţiva pacienţi. La întoarcere, treizeci de minute mai târziu, l-a găsit pe acesta legând a cincisprezecea muscă. Manualul lui Gibby despre confecţionarea muştelor era deschis pe birou, iar Mutt reproducea acele imagini. În lunile următoare, Mutt a confecţionat toate muştele lui Gibby. Iar Gibby a început să prindă peşte.

Însă, dincolo de motoare, ceasuri şi muşte, cel mai remarcabil talent al lui Mutt era legat de instrumentele muzicale cu coarde. Cu toate că nu îl interesa deloc cântatul, putea să le acordeze perfect. Vioară, harpă, chitară, banjo-orice avea coarde. Dar în special pianul. Îi lua câteva ore, însă, dacă avea suficient timp la dispoziţie, putea face fiecare clapă să scoată un sunet desăvârşit, limpede ca trilul unei ciocârlii.

*

Mutt auzi musca înainte de a o vedea. Îşi concentră auzul în direcţia de unde se auzea bâzâitul, ochii săi captară o scânteiere şi încruntă din sprâncene, văzând cum musca planează ameninţător asupra piureului său de mere. Era de rău augur. Muştele sunt purtătoare de germeni. Poate că azi va fi ziua aceea, cu Z mare, când nu-şi va mânca piureul de mere. Avea să-l arunce în toaletă, să tragă apa şi gata, s-o termine cu el... dar ştia că de fapt nu avea cum să facă asta. Pentru că într-o oră şi douăzeci şi două de minute, Vicki, cu ciorapii ei lucioşi, cu fusta până la genunchi, ce-i venea bine, cu puloverul de caşmir şi parfumul cu iz de trandafiri Tropicana, avea să intre la el şi să-l întrebe dacă mâncase tot. La cei treizeci şi trei de ani ai săi, Mutt nu fusese niciodată cu Vicki – şi nici cu vreo altă femeie – iar foşnetul acela produs de ciorapii ei de mătase îi provoca o senzaţie care nu avea nimic de-a face cu dorinţele sexuale sau cu erotismul, în general, însă acel sunet al genunchilor ce se ciocneau, avertizând că femeia va apărea în curând de după colţ, îi provoca un declic în memorie – aproape o aducere aminte – pe care toate celelalte ameninţau s-o înăbuşe, năpădind-o cu lujerii lor groşi, cât un braţ de om. Foşnetul nailonului pe nailon îi readucea aminte cum este să fii ridicat de nişte mâini mici dar puternice, să fii curăţat de praf şi apoi ţinut strâns la un piept moale, să ţi se şteargă lacrimile şi să ţi se şoptească ceva la ureche. După-amiaza, Mutt stătea întins pe jos, lângă uşa salonului său, cu urechea lipită de o crăpătură din podea,

asemenea unui soldat al Confederaţiei pe şinele de cale ferată, şi asculta cum ea îşi făcea rondul prin saloane.

După douăzeci şi cinci de perechi de mănuşi de cauciuc, patru role de prosoape de hârtie şi jumătate de bidon de dezinfectant şi de Windex, sunetul de pe coridor se apropie în cele din urmă: pantofii unei femei, păcănind pe gresia netedă, însoţiţi de acel fâş-fâş, fâş-fâş, fâş-fâş caracteristic, al nailonului ce se freacă pe nailon.

Vicki intră în salon. „Mutt?”

Mutt îşi scoase repede capul din baie, unde curăţa cu peria pervazul ferestrei.

Ea observă activitatea febrilă şi-l întrebă: „Ai văzut iar o muscă?” Mutt încuviinţă din cap. Asistenta aruncă o privire asupra tăvii pe care se afla masa de prânz şi ochii i se opriră asupra cănii pline cu piure. „Nici nu te-ai atins de mâncare,” Îi spuse, ridicând tonul, interogativ. Mutt clătină iarăşi din cap. Ea luă în mână bolul şi zise: „Scumpule, te simţi bine?” Altă clătinare din cap. Tonul ei era undeva la mijloc: jumătate mamă, jumătate prietenă. Ca o soră mai mare ce s-a mutat înapoi în casa părintească, după ce a terminat facultatea. „Vrei să-ţi aduc altceva?”, îl întrebă, învârtind lingura în mână şi înclinându-şi capul într-o parte, tot mai îngrijorată.

Grozav, îşi spuse Mutt în sine. Acum va trebui să cureţe şi lingura. Dar nu mai conta. Îi plăcea mult când ea-i spunea „scumpule.”

Scump sau nu, totuşi nu voia să aibă nimic de-a face cu piureul de mere. Clătină din cap şi continuă să frece cu peria. „Bine, atunci.” femeia lăsă lingura jos. „Ce desert vrei la masa de seară?” Reacţia ei l-a luat prin surprindere. „Ceva special?” Poate că până la urmă nu

va fi nevoit să mănânce. Poate că se înşela. Poate că nu era în piureul de mere, dar dacă nu, atunci unde era? Şi oare îl mâncase deja-

„Mutt?” şopti ea. „Ce vrei la desert, dragule?” Cuvântul de pe locul doi, în topul preferinţelor lui. Dragule. Se concentră asupra buzelor moi, de culoare roşu-închis, asupra încordării nervoase ce i se citea la colţul gurii, asupra felului cum „e"-ul i se rostogolea pe limbă şi asupra umbrelor uşoare de sub pomeţi. Ea ridică din sprâncene – ca şi cum avea să-i spună un secret pe care el trebuia să jure că-l va păstra – şi zise: „Aş putea să mă duc la Truffles.”

Acum îi oferea un os cu ceva carne pe el. Truffles era o cofetărie aflată la câţiva kilometri distanţă, unde o felie de prăjitură costa opt dolari, însă de obicei se puteau sătura cu ea patru oameni. Mutt dădu din cap aprobator. „Tort cu ciocolată caramel şi sirop de zmeură.”

Vicki zâmbi şi rosti un: „Bine, dragule,” apoi făcu stânga-mprejur, dând să plece. „Ne vedem peste o oră, în sala de activităţi, da?” Dădu din cap afirmativ, după care privirea îi căzu pe tabla de şah. Vicki era singura care putea, cât de cât, să concureze cu el. Deşi, dacă e să fim cinstiţi, asta nu prea avea de-a face cu talentul ei la şah. De obicei, Mutt putea să îi dea şah mat din şase mutări, însă deseori tărăgăna jocul până la zece sau douăsprezece mutări, uneori chiar până la cincisprezece. La fiecare mutare, chiar când să mişte piesa, ea îşi ciocănea uşurel dinţii cu vârful degetelor, iar picioarele-i nu mai aveau astâmpăr: ţopăiau de capul lor pe sub masă, ceea ce făcea ca genunchii, pulpele şi gleznele ei să se frece una de alta. În timp ce ochii lui Mutt se

concentrau asupra tablei, urechile îi erau ciulite la ce se petrecea sub masă.

Vicki plecă, iar Mutt se îndreptă către tavă, unde Vicki lăsase lingura. O ridică, începu să o frece cu un prosop de hârtie înmuiat în dezinfectant şi apoi mai folosi încă şase prosoape, înainte de a o declara curată. O oră mai târziu, de-acum sigur că salonul este steril, o porni pe coridor, cu setul de şah în mână. În drum către sala de activităţi, aruncă un sac de gunoi de o sută douăzeci de litri în coşul mare, gri al instituţiei. Coşul de gunoi trebuia şi el curăţat, însă Vicki îl aştepta deja, aşa că putea să mai amâne treaba. Intră în sala de activităţi, o văzu pe Vicki şi ştiu că va trebui să cureţe setul – fiecare piesă în parte – după ce terminau de jucat, dar merita efortul, doar ca s-o audă gândind.

*

La 5 după-amiază Mutt termină de spălat în cameră: patul, setul de şah, periuţa de dinţi, butoanele radioului cu ceas şi capsele boxerilor săi. Se uită din nou, cu colţul ochiului, la prăjitura cu ciocolată şi zmeură, acoperită din belşug cu sirop de zmeură, roşu-intens, împrejurul căreia tronau friptura de vită, fasolea verde şi piureul de cartofi. Vocile începeau să atace, iar volumul lor era din ce în ce mai ridicat, aşa încât şi-a dat seama că doza de Thorazin nu fusese în micul dejun. În ciuda spuselor lui Vicki, trebuie să fi fost în piureul de mere. Îngenunche, cercetă cu atenţie cartofii şi se întrebă dacă nu cumva se umblase la ei. Dacă nu cumva se schimbase ceva. După şapte ani de totală obedienţă la administrarea medicaţiei, propria nehotărâre şi

suspiciunile care îl încercau îl surprindeau chiar şi pe el. Faptul denota o putere pe care nu o mai cunoscuse de ceva timp. Însuşi faptul că lua în considerare ideea de a nu mânca nici piureul de mere şi nici prăjitura cu ciocolată ar fi fost de natură să îl scoată din minţi, atâta doar că mintea sa era deja dusă cu sorcova.

Într-un final, se uită pe fereastră şi rămase cu privirea pierdută asupra verandei Taberei de Pescuit Clark's. Datorită vântului ce bătea dintre sudvest, putea simţi mirosul seului topit, al peştelui, al cartofilor; aproape că simţea gustul budincii de brânză, şi vedea picăturile de condens scurgându-se pe paharul imens de ceai cu gheaţă. Lui Mutt îi era foame şi, spre deosebire de vecinul său din josul coridorului, stomacul lui nu era în iad. Nu mâncase de douăzeci şi patru de ore şi, graţie ghiorăielilor, ştia că stomacul era exact acolo unde îl lăsase. Dar, flămând sau nu, luă tava în braţe şi mirosi fiecare fel de mâncare, fapt ce făcu să-i lase gura apă. Ţinând tava cât mai departe, cu braţele întinse la maxim, se îndreptă spre baie, vărsă metodic conţinutul fiecărei farfurii în vasul de toaletă şi apoi apăsă insistent butonul, pentru a trage apa.

Vocile ţipară aprobator în timp ce apa se învolbură şi apoi dispăru. Peste o oră, Vicki avea să intre păşind agale, să ia tava şi să iasă păşind agale. Însă în ciuda atitudinii afişate, ea va şti ce s-a întâmplat. Mulţumită camerelor video, Vicki ştia aproape totul, însă oricum, Mutt nu se mai putea opri. Trenul acesta nu avea frâne. Se uită iarăşi spre Tabăra Clark's. Terasa din spate era plină, sticlele maronii de bere Budweiser străluceau asemenea luminiţelor de Crăciun, ospătarii ce duceau tăvi enorme cu opt sau zece farfurii îşi croiau drum

printre mesele de picnic şi pe fiecare masă gemeau munţi întregi de mâncare. În apă, în preajma docurilor, înotau câţiva adolescenţi amatori de viteză, care-şi parcaseră jet-skiurile suficient de aproape ca cei ce luau masa să le admire, fără însă a le putea atinge, în timp ce o întreagă colecţie de acvaplanoare, de ambarcaţiuni de agrement şi pentru pescuit îşi aşteptau rândul pentru a urca sau a coborî pe rampa specială, în formă de pâlnie. Mutt ştia că, nici după declanşarea sirenelor şi nici după ce Gibby avea să-şi înşface seringa şi să trimită echipele de căutare, nimeni nu va bănui asta, cel puţin nu imediat. S-ar prea putea să aibă suficient timp la dispoziţie.

Îşi înhăţă repede borseta, o porni pe coridor spre biroul lui Gibby şi luă de pe masa acestuia dispozitivul pentru confecţionat muşte. Puse mâna, de asemenea, pe o punguţă cu fermoar, plină de cârlige, mosoare de aţă şi bucăţele de păr şi pene. Confecţionă repede o muscă Cluster roşie, o aşeză pe biroul lui Gibby şi apoi îndesă şi dispozitivul, şi punguţa în borsetă. Deschise sertarul de sus al biroului, fură cincizeci de dolari din cutia unde-şi ţinea doctorul banii, mâzgăli câteva cuvinte pe un bileţel pe care-l lipi de lampa de pe masă şi se întoarse în salonul său. Pe bileţel sta scris: Gibby, îţi datorez cincizeci de dolari, plus dobânda. M.

Dacă urma să plece într-o călătorie, va avea nevoie de ceva care să ţină vocile ocupate, iar lor le plăceau două lucruri: şahul şi confecţionatul muştelor. Îşi îndesă şi setul de şah în borsetă, alături de dispozitivul pentru muşte şi de şapte batoane de Zest, fiecare dintre ele sigilat în câte o punguţă vidată. Deschise fereastra dormitorului, aruncă o ultimă privire asupra camerei şi-şi

trecu un picior în afară, peste geam. Iniţial, constructorii imobilului făcuseră astfel încât ferestrele să declanşeze o alarmă silenţioasă la pupitrul gardianului dacă erau deschise mai mult de zece centimetri. Dar Mutt se ocupase şi de această problemă acum vreo şase ani. Îi plăcea să doarmă cu geamul deschis noaptea. Mirosurile, sunetele, briza – toate îi aminteau de acasă. Îşi scoase şi piciorul stâng pe geam şi inspiră adânc. Soarele de septembrie tocmai apunea, iar peste o oră luna de octombrie avea să se înalţe exact deasupra uşii din spate a Taberei Clark's.

Îşi puse piciorul jos şi zdrobi o tufă de azalee, care oricum nu-i plăcuse, încă de când o plantaseră aici, anul trecut. Era suficient să se uite doar la ea şi începea să-l mănânce peste tot. Plus că atrăgea albinele. Prin urmare, cu un zâmbet larg, o călcă apăsat a doua oară şi o porni la drum plin de energie. Cam pe la jumătatea peluzei din spatele clădirii se opri brusc, ca şi cum ar fi fost lovit subit de rigor mortis şi-şi băgă mâna în buzunar. Oare-o uitase? Îşi scotoci buzunarul, scormonind cu degetele printre scamele adunate pe fundul acestuia, şi îngrijorarea i se accentuă. Urmă la rând al doilea buzunar din spate, şi panica dădu năvală. Îşi vârî mâna stângă în buzunarul stâng din faţă şi simţi cum îl apucă transpiraţiile.

Însă acolo, chiar la fund, înconjurată de puful din uscătorul de rufe, degetele sale dădură peste ea: caldă, netedă şi în acelaşi loc unde stătea încă de când Miss Ella i-o dăruise după prima zi de şcoală din clasa a doua. Acolo, în adăpostul întunecat şi sigur al buzunarului, îşi trecu degetele peste suprafaţa ei şi urmări cu unghia conturul literelor. Apoi pipăi cealaltă faţă a obiectului. Era

netedă şi uleioasă din pricina anilor petrecuţi în buzunarul său. Odată lucrul acesta rezolvat, teama i se risipi şi o luă din nou la goană.

Odinioară obişnuia să alerge mult, însă pe parcursul ultimilor ani o făcuse foarte rar. În primul an petrecut la Spiraling Oaks, mersul său semăna mai mult cu cel al unui soldat care calcă apăsat pământul, în pas de marş-un efect secundar, de la dozele prea mari de Thorazine. După câteva zile de tratament cu substanţa respectivă, mintea sa începuse să se întrebe dacă pământul mai e sau nu acolo unde îl ştia. Din fericire, Gibby îi scăzuse doza, iar paşii îi redeveniseră mai siguri.

Traversă cu bine peluza din spate, printre chiparoşii ce înotau parcă în ferigile verzi, luxuriante şi apoi docul decolorat de soare, pe care erau pictaţi pescăruşi. Şi toate astea, fără a auzi zarvă în spatele lui. Dacă nu-l vedea nimeni sărind de pe doc, poate că va avea timp şi pentru a doua porţie.

Plonjă de pe marginea docului şi se scufundă în râul Julington, cel călduţ, sălciu şi prietenos. Apa, colorată în tonuri de maro din cauza acidului tanic, îl înfăşură ca o pătură aducând cu sine un lucru ciudat: o amintire fericită. Se scufundă şi mai adânc, făcând vreo douăsprezececincisprezece mişcări din braţe pentru a coborî tot mai jos, şi mai jos spre fundul apei. Când auzi un jet-ski vâjâind deasupra, mai aşteptă câteva secunde, apoi ieşi la suprafaţă.

Capitolul doi

La ora 1:58 în toiul nopţii s-a aprins beculeţul ce mă avertiza că rezervorul e aproape gol. Şi aşa a rămas, luminând interiorul camionetei mele Dodge cu o licărire portocalie, şi trezindu-mă din starea aceea parcă de hipnoză, în care priveam pierdut linia galbenă intermitentă. „Stai liniştit, te văd. Te văd.” Aş fi putut să mai conduc încă vreo şaptezeci de kilometri cu ce mai rămăsese în rezervor, însă mai aveam două ore până acasă. Iar gândul la o cafea era cât se poate de îmbietor.

Preferam să conduc noaptea, însă în ultimele trei zile mă trezisem devreme şi mă culcasem târziu. Munca mă purtase tocmai până în sudul Floridei, cu sarcina de a fotografia un vânător de aligatori, bătrân şi dibaci, pentru un articol de opt pagini, publicat într-o revistă de călătorii, distribuită la nivel naţional. Dintr-un motiv oarecare, Travel America nu făcuse încă saltul de la pozele clasice la cele digitale – eu îl făcusem, în mare parte, în urmă cu patru ani. Pot să fotografiez în amândouă felurile, însă dacă mă strângi cu uşa, sau dacă îmi verifici aparatul când fac fotografii pentru propria plăcere, vei găsi Kodachrome. E mai greu să lucrezi aşa, însă eu sunt dependent de pozele clasice.

Orele lungi de nesomn mă ajunseseră. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare: ochii mei semănau cu o hartă, cu drumuri naţionale de mult uitate, marcate cu roşu. Şuviţe moi din părul lung până la umeri, care, în afară de vârfuri, nu mai fusese tuns de şapte ani îmi

ajungeau până mai jos de gulerul cămăşii. Dovezi ale răzvrătirii mele. Într-una din ultimele ocazii când m-am întors acasă să o văd, Miss Ella mi-a mângâiat obrazul şi mi-a zis: „Copile, ai prea multă lumină pe faţă, ca s-o ascunzi sub tot părul ăsta. Nu-ţi ascunde lumina sub obroc. M-auzi?” Poate că şi asta se vedea acum în oglindă. Poate că lumina mea pălise.

Cu o săptămână în urmă, agentul meu, Doc Snake Oii, îmi spusese la telefon: „Tuck, vor fi trei zile uşoare. Mergi cu maşina până acolo, sări în barca omului ăstuia, te uiţi la el cum se luptă cu câteva şopârle mari, dai pe gât câteva beri reci şi vreun kilogram de coadă de aligator, şi-ţi mai adaugi în cont cinci miare.” Doc a făcut o pauză şi a tras din ţigara fără filtru pe care cât era treaz n-o lăsa defel din gură. Inspirase fumul exact la momentul respectiv cu un anume scop în minte: pentru a lăsa ca sintagma „cinci miare” să atingă rezonanţa scontată.

Îmi plăcea la nebunie vocea lui, însă nu i-am spus-o niciodată. Avea acea voce caracteristică unui fumător cu patruzeci de ani de experienţă. Ceea ce şi era. A dat drumul fumului şi a continuat: „Asta e ca o vacanţă, în comparaţie cu locul unde ai fost luna trecută. Şi e şi mai cald. Şi sunt mari şanse să revindem drepturile de autor asupra pozelor care nu vor fi folosite, şi să-ţi facem rost de o a doua copertă de revistă, doar din sesiunea asta foto. În plus, celor din Florida le place tare mult când un sărăntoc de prin partea locului îşi bagă capul în gura unui aligator.”

Părea o idee rezonabilă, aşa că am plecat de acasă, din Clopton, Alabama şi am condus camioneta mea de trei sferturi de tonă până în Everglades, Florida,

unde efervescentul Whitey Stoker, în vârstă de şaizeci şi doi de ani, mi-a scuturat viguros mâna. Whitey avea bicepşii unui lucrător în construcţii, bărbia unui boxer profesionist şi nu cunoştea teama când era vorba de aligatori-sau de a vinde la negru alcool de contrabandă, pe care îl livra în cutii, chiar din barcă. Târziu, în prima noapte petrecută acolo, m-a privit – cu lanterna fixată pe cap legănându-i-se încoace şi încolo, ceea ce-l făcea să semene cu un miner ce tocmai a găsit un filon de aur şi m-a întrebat: „Te deranjează?”

„Te rog, fă cum îţi place. Simte-te liber.”

În trei zile, noi – sau, ca să spun drept, Whitey – am prins şapte aligatori, dintre care cel mai mare avea cam patru metri lungime. Însă asta nu e tot. Am vândut şi douăsprezece cutii cu sticle de alcool fără etichetă, la tot soiul de oameni: de la tipi scunzi, cu bărbi nerase de patru zile şi cu ochi fără astâmpăr, care împingeau canoe de patru metri lungime, până la parveniţi burtoşi ce purtau şepci de căpitan şi îşi etalau ceasurile de aur, la cârma unor ambarcaţiuni de două sute de mii de dolari, lungi şi înguste ca o ţigaretă. Whitey juca destul de bine rolul sărăntocului neştiutor din Florida. Ba nu, îl juca la perfecţie. Adevărul e că pătrunsese pe o piaţă înfloritoare şi, ca unic distilator şi distribuitor, acaparase şi monopolizase piaţa. Poate că momentan Whitey îşi câştiga într-adevăr existenţa scoţând din vilele cu ieşire la golf aligatorii care le dădeau bătăi de cap locatarilor. Şi asta înainte ca reptilele cu pricina să mănânce căţeluşul proprietarului, căruia îi plăcea să-şi facă nevoile jos, lângă lagună. Însă banii pentru pensie şi-i strângea vânzând tării. Am descoperit că, după ce dădea pe gât câteva pahare, era foarte bucuros să vorbească despre

asta. „Mda, pot face cam o mie pe săptămână. Şi tot aşa mi-a mers mereu, încă de la sfârşitul anilor '80.”

Whitey era într-un fel obsedat de sănătate. Însă pe dos de cum ai crede. Pentru el, micul dejun consta într-o cană murdară plină cu cafea neagră, strecurată printr-un filtru făcut dintr-un ciorap de damă tras peste un umeraş de haine, în care amesteca două linguri de lapte praf Coffeemate. Un alt rost al ciorapului era acela de a opri gândăceii negri ce populau cafeaua. Prânzul consta într-o bucată de salam de Bologna plasat între două felii de Wonder Bread înecate în muştar, urmate de o RC Cola şi un sandviş de biscuiţi Moonpie. Cina era o operă de artă şi se poate spune că într-adevăr păstra ce e mai bun pentru la sfârşit. Cinci nopţi la rând, Whitey, care nici nu purta tricou, nici nu se dădea cu spray împotriva ţânţarilor, a aprins un aragaz foarte uzat şi rareori curăţat, care se afla chiar în mijlocul verandei din spatele casei. După ani întregi de folosire fără restricţii a acestuia, veranda era mai alunecoasă decât „o grămadă de muci” – asta ca să-l citez pe Whitey.

Folosindu-se de o lampă de sudură, Whitey tăiase partea de deasupra a unui butoiaş de bere şi o lipise pe un cadru din baghete de fier, ce adăpostea un arzător alimentat din rezervorul de propan, cu capacitatea de opt sute de litri, care sta sprijinit de casă. La un moment dat, Whitey mi-a făcut semn cu degetul înspre aragazul său şi mi-a explicat: „Cam huruia şi aluneca, aşa că l-am fixat cu bolţuri de duşumea.” Structura aceea semăna mai mult cu un motor cu reacţie, decât cu o instalaţie pentru gătit, de folosit în grădină. Prima dată când l-a aprins, a sunat ca unul din avioanele acelea care zboară la mică altitudine. În fiecare noapte, Whitey scăpăra

arzătorul, încălzea butoiaşul plin pe jumătate cu seu refolosit şi apoi arunca înăuntru câteva kilograme de coadă de aligator, care toată ziua stătuse înmuiată în lapte bătut, bere, sos iute de Louisiana şi patru pumni de piper. În ciuda faptului că lui Whitey îi plăcea să se audă vorbind, bătrânelul – ca să zic aşa – mă întâmpina cu covorul roşu – chiar dacă unul pătat de grăsime. Amestecul de bere rece, ţânţari, coadă de aligator prăjită, sos picant şi sunetul brotacilor ce orăcăiau şi al aligatorilor ce se împerecheau, toate astea urmate de o călătorie cu barca cu motor, cu nouăzeci de kilometri la oră sub clar de lună, traversând Evergladestoate astea au fost pentru mine o deconectare binevenită.

Am schimbat direcţia spre vest, părăsind autostrada 1-10 la prima ieşire, am călcat puţin frâna şi am început să privesc în jur cu atenţie. Pe scaunul de lângă mine se afla o pungă maro de hârtie, însemnată cu pete de grăsime maro închis, plină cu un kilogram şi jumătate de aligator prăjit. În spatele scaunului erau îndesate două bidoane de lapte, umplute cu producţia lui Whitey, după cea mai bună reţetă a sa. „Uite-aici,” Îmi spusese, ca o chelneriţă nemţoaică împărţind halbele de bere la Oktoberfest, „asta o să vindece tot ce te doare.” Bidoanele ar fi trebuit să poarte o etichetă pe care să scrie: ATENŢIE, EXTREM DE INFLAMABIL. Nu sunt un mare băutor, dar n-am avut inima să i-o spun, aşa că am pornit la drum, spre nord, traversând graniţele statale cu băuturi spirtoase ilegale la bord.

De asemenea, nu sunt obsedat de sănătate. Trei dintre mâncărurile mele preferate sunt fasolea ţărănească, pâinea din făină de porumb şi sardinele. Când călătoresc cu maşina, majoritatea oamenilor se

opresc la un restaurant drăguţ şi comandă o friptură, sau trec pe la un fast-food şi comandă un sandviş Whopper. Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi plac ambele, însă puţine lucruri sunt mai gustoase ca fasolea ţărănească, în care ai înmuiat nişte pâine de mălai, sau pur şi simplu o cutie de sardine scăldate în sos iute de Louisiana, pentru care foloseşti în loc de furculiţă, un pachet întreg de biscuiţi săraţi. Le-aş mânca şi reci, dacă n-aş găsi un cuptor cu microunde sau o plită. Ştiu că sună dezgustător, dar e o plăcere simplă, şi, dacă faci abstracţie de sare, e chiar sănătoasă.

Rulând încet spre ieşirea către Şoseaua Statală 73, am zărit o staţie de benzină, slab iluminată, cu o singură pompă şi o pancartă veche: Bessie's Full Service.

Benzinăria lui Bessie era decorată cu mai multe reclame luminoase la bere, care se bălăbăneau, îngrămădite la ferestre. Semnul cu „Deschis non-stop” sta spânzurat într-un cârlig, ascuns pe jumătate de afişul cu „Aici se vând bilete de loterie.” Înăuntru, un televizor mic era deschis pe canalul de teleshopping. Era tocmai ora dedicată reclamelor la bijuterii. Imaginea s-a focalizat asupra a două mâini ce prezentau o brăţară ieftină şi o pereche de cercei asortaţi. În colţul din stânga, jos al ecranului era scris „4 rate convenabile, a câte 99,95 dolari”.

În spatele casei de marcat, cu capul îndreptat către televizor, şedea o femeie scundă dar imensă, cu un râs de hienă. Cu un dezgust evident, şi-a ridicat capul, a luat telecomanda şi a apăsat pe butonul pentru comutarea programelor. Imediat, ecranul a fost inundat de o scânteiere de explozii şi focuri de mitralieră, urmată imediat de apariţia unui britanic chipeş, brunet, care-şi

îndrepta nodul de la cravată şi-şi verifica ceasul – un Omega Seamaster Chronometer cu cadran albastru. Ecranul a pâlpâit iarăşi şi s-a auzit: „007 se va reîntoarce în câteva momente.” Femeia aruncă telecomanda înapoi pe tejghea şi-şi afundă din nou mâna în punga cu carne de porc friptă şi uscată, din care mâncase deja jumătate.

Aparent, Bessie's vindea în principal motorină, însă faptul acesta nu explica şanţurile adânci, duble, circulare, din spatele staţiei. Sub pompa de combustibil se afla un coş de gunoi din plastic, de dimensiuni industriale, ce dăduse pe dinafară şi avea mai mult gunoi înjur, decât înăuntru. Cimentul era pătat de băltoace uleioase, deşi unele dintre ele fuseseră acoperite în grabă cu nisip şi cu ceva ce părea a fi detergent de rufe. Un aparat cu şerveţele de hârtie sta agăţat pe suportul său de oţel, însă cineva furase racleta pentru şters geamurile, iar spaţiul rămas gol în absenţa şerveţelelor era acum umplut cu pânze de păianjen. Un dozator de Coca- Cola, decolorat de vreme, sta rezemat de faţada clădirii, însă toate beculeţele de sub semnul „Gol” erau aprinse, accentuând astfel şi mai mult cele şapte găuri de glonţ care ciuruiau centrul aparatului. Spre partea dreaptă a clădirii, câteva lanţuri grele camuflau, de-a latul, atelierul de reparaţii auto, în care ar fi încăput o singură maşină. O tăbliţă cu „închis” atârna de lanţul cel mai de jos şi se legăna de fiecare dată când câinele mare şi lătrător din spatele ei se sprijinea de uşă.

Pe partea din faţă a garajului fuseseră vopsite, cu spray roşu, următoarele cuvinte: „Lasă câinele, mai bine fereşte-te de stăpân.” Un semn mai micuţ spunea: „Aici se vorbeşte limba Rottweiler-iană.”

Am tras maşina aproape de pompă şi am parcat în spatele unei furgonete utilitare Volvo, cu numere de New York, ce-mi părea teribil de nelalocul ei aici. Parcă ar fi fost cumpărată direct dintr-o reclamă difuzată la orele de vârf. Capota îi era acoperită de o antenă celulară şi de nişte suporturi pentru bicicletă, negre şi strălucitoare. În suporturi, proprietarul fixase o bicicletă de off-road, mică, cu cadru din crom, cu cauciucuri noduroase şi cu rotiţe ajutătoare ce i s-ar fi potrivit unui puşti energic de cinci ani.

Am oprit motorul şi am ieşit din maşină. Nu pot să explic fascinaţia pe care o simt faţă de motoarele diesel sau faţă de camioane, însă ambele îmi provoacă o anumită stare, inconfundabilă. Bârâitul acela jos, gutural, ţăcănitul valvelor ce se izbesc de metal, sub o presiune extraordinar de înaltă, transmisia manuală în şase trepte, suspensiile dure, care îţi hurducă toate măruntaiele. Poate că toate îmi amintesc pur şi simplu de vremurile când conduceam tractorul.

Bessie m-a examinat sumar – episod ce n-a durat prea mult. Ceea ce a văzut nu era deloc remarcabil. Sunt subţirel, am cam un metru optzeci, păr de culoarea nisipului, lung până la umeri, în jur de treizeci de ani, aparent într-o formă fizică bună, dar începând să dau semne de uzură. Purtam jeanşi, un tricou pătat cu sos picant şi în picioare, tenişi. Am căscat, m-am întins şi mi-am aruncat pe umăr aparatul de fotografiat Canon. După nouă ani, camera îmi devenise un fel de apendice.

„Hei, frumosule,” ciripi Bessie. Am făcut un semn cu mâna, arătând în spatele meu şi am desfăcut capacul rezervorului de benzină. „Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui, dragule.” Am dat iarăşi din mână şi m-am întors, iar

ea s-a aplecat peste tejghea, etalându-şi astfel două dintre însuşirile cele mai evidente. De altfel, mai făcuse asta şi înainte.

Când am deschis uşa de la cabina şoferului, ca să-mi iau portofelul, lătrăturile ce se auzeau din spatele garajului au devenit de-a dreptul cumplite, de unde până atunci fuseseră doar deranjante. După sunet, îmi imaginam cum saliva zbura în toate direcţiile. Bessie a plesnit tejgheaua cu palma sa imensă şi a strigat: „Taci, Maxximus!” Câinele nu i-a dat nici-o atenţie, iar când am apăsat maneta şi am început să alimentez cu benzină, tăbliţa cu „închis” a început să se izbească de uşă, cum vezi că se întâmplă în filme cu câteva secunde înainte ca tornada să se năpustească asupra casei şi să facă totul una cu pământul. M-am uitat peste umăr şi am auzit cum câinele alerga iute încoace şi încolo, între uşa de la intrare şi uşa garajului. Ghearele lui scormoneau în scobiturile din podea, căci săpa de zor şi-şi băga nasul în crăpătura de la baza zidului. Cum comportamentul câinelui nu se schimba în niciun fel, Bessie strigă din nou, cât o ţineau plămânii: „Maxximus, nu mă fă să vin la tine. Îţi rup în două blestematul ăla de bot, dacă nu taci!”

Dacă Maxximus fusese vreodată la şcoala de dresaj, nu părea să-şi mai aducă aminte nimic din cele învăţate. Cu ochii aţintiţi spre uşă şi ţinând uşa cabinei deschisă, am continuat să alimentez rezervorul cu benzină.

Tot mai agasată, femeia şi-a mai îndesat în gură o mână de carne uscată, şi-a scuturat firimiturile de pe piept, a înşfăcat de pe tejghea o a doua telecomandă-una echipată cu o mică antenă şi cu un singur buton roşu-a îndreptat-o către garaj şi a apăsat butonul roşu

încet, o singură dată, cu vârful degetului arătător. Faţa i se încreţi într-un zâmbet în timp ce făcea asta, simţind în vârful degetului înţepătura curentului electric. În tot acest răstimp nu-şi dezlipise o clipă ochii de pe televizor.

Din spatele uşii atelierului, câinele schelălăi şi căzu peste dozatorul de apă. Lucru evident, căci am auzit deodată un trosnet puternic, după care cam douăzeci de litri de apă se revărsară pe sub uşa principală. Maxximus, care acum scâncea, îşi lipi nasul de marginea de jos a uşii şi începu să lingă cu lăcomie. „Doar ţi-am spus, câine prost," strigă femeia, şi la colţurile gurii i se ivi carnea de porc pe jumătate mestecată. Din spatele uşii, scheunatul strident continua.

Probabil că rezervoarele de combustibil ce alimentau pompa erau la un nivel destul de scăzut, căci aceasta mai mult picura decât curgea în flux continuu. Ţăcănitul sistematic de care era nevoie pentru fiecare strop îmi dădea de înţeles că avea să dureze ceva timp. Am blocat maneta pompei cu capacul de la rezervorul de benzină şi am început să caut o racletă de curăţat geamurile, pentru a îndepărta insectele. Fiindcă n-am găsit niciuna, am desfăşurat furtunul ce se afla lângă pompă şi am stropit parbrizul şi masca de la radiator. Între timp, Maxximus se calmase relativ, doar că adulmeca în josul uşii de la garaj şi făcea ture între uşa din faţă şi cea din spate. După ce mi-am umplut ochi rezervorul cu o sută treizeci de litri de benzină, am auzit de undeva din spatele uşii cum picura ceva şi am văzut un pârâiaş de lichid gălbui prelingându-se pe sub uşă şi înaintând de-a lungul crăpăturilor din trotuar.

Am sărit peste petele de grăsime şi am intrat în magazin, moment în care un clopot, de fapt o talangă

răsună deasupra mea. „Bună seara,” am salutat. Fără a-şi lua ochii de la agentul 007, femeia făcu semn cu dosul palmei în direcţia mea şi zise: „Hei, iubitule, nu-l băga în seamă pe Maxximus. Nu poate să scape. Însă,” continuă ea arătând cu degetul sub tejghea, „dacă totuşi scapă, îl împuşc în fund.” Gata să-şi îndese în gură un alt pumn de carne uscată, făcu un semn cu pumnul înspre colţul din spate al magazinului şi spuse: „John e ocupat. Dacă e o urgenţă, mai am un om în spate.”

„Nu, mulţumesc.” Am arătat înspre cafetieră. „E proaspătă cafeaua?”

„Iubire” – şi-şi dădu ochii peste cap – „aici nimic nu-i proaspăt, dar dacă aştepţi cinci minute, îţi fac alta.”

Am luat vasul de pe încălzitor, i-am mirosit conţinutul, am dat din cap şi am zis: „Nu, doamnă, miroase bine şi asta.”

„Cum vrei.” Mi-am turnat o cană şi am pus-o pe tejghea. Cu colţul ochiului am zărit un băieţel ce se uita cu atenţie la rafturile cu gumă de mestecat. Purta o şapcă roşie de baseball, întoarsă invers, o centură cu două tocuri de pistol în care avea două revolvere strălucitoare cu şase gloanţe şi cizme negre de cowboy, roase, care arătau ca şi cum nu şi le scotea deloc, cât e ziua de lungă.

„Hei, prietene, aia-i bicicleta ta?”

Micul cowboy dădu încet din cap, încercând să nu scape nimic din braţele pline cu gumă de mestecat, nici să nu intre în vizorul persoanei din spatele uşii toaletei pentru femei.

„Drăguţă bicicletă,” i-am zis. Băiatul avea ochi albaştri frumoşi.

Puştiul încuviinţă iarăşi din cap şi mai şterpeli un pachet de gumă de pe raft.

„Mda,” am rostit, uitându-mă la ceas, „şi eu aş fi obosit dacă aş fi în locul tău. Pentru amândoi a trecut de mult ora de culcare.” Puştiul s-a uitat peste umăr, către toaleta pentru femei şi a dat iar din cap aprobator. Din spatele uşii toaletei, o voce catifelată de femeie i se adresă: „Jase? Aşteaptă-mă acolo. Şi nu lua decât o gumă.” Puştiul aruncă din nou o privire către uşă şi apoi îşi strecură mâna pe raft şi apucă încă o cutie de Super Bubble, sporindu-şi averea, din câte îmi puteam da seama, cam la douăzeci de bucăţi. Buzunarele îi erau pline, mai că-i pocneau de atâtea ambalaje galbene, albastre şi roşiii.

„Asta-i tot?” mă întrebă Bessie peste umăr. Abia când s-a ridicat în picioare, mi-am dat seama cât de disproporţionată era de fapt. Pentru a ajunge în halul ăsta fusese nevoie de ceva timp, ca şi de ceva acţiune. La o înălţime de circa 1,52 metri, cântărea probabil mai mult de 150 de kilograme. Era enormă-o imagine cu totul ieşită din comun. Părea să aibă patruzeci de ani, plus-minus cinci, iar fardul de pleoape vişiniu închis nu prea reuşea să ascundă kilometrii pe care-i avea la bord. Când se mişca, zăngănea ca un pom de Crăciun ambulant, pentru că era împodobită de sus până jos cu bijuterii – cam zece lanţuri, tot atâtea brăţări la fiecare încheietură a mâinii şi inele pe toate cele zece degete, pe unele chiar mai mult decât un singur inel. Era în picioarele goale, purta câteva inele şi pe degetele de la picioare şi era îmbrăcată într-o bluză vişinie fără mâneci, transpirată – fără sutien pe dedesubt – şi pantaloni scurţi din spandex. Spandexul funcţiona pe post de burtieră-ineficientă de

altfeliar un sutien ar fi fost binevenit. Pe părţile laterale, ţesătura pantalonilor scurţi era întinsă atât de tare, că puteai vedea prin ea. Peretele din spatele său era acoperit cu ţigări, tutun de mestecat şi reviste pornografice. Cineva lipise pe el şi un autocolant pentru maşină, cu mesajul: „Spandexul este un drept al fiecăruia şi eu mi-l exercit.”

„Ei, cum stă treaba, dulceaţă?”

„Văd că ţineţi deschis până destul de târziu,” am spus.

„Scumpule, la noi e deschis întotdeauna. În weekenduri. De sărbători.” Şi-a înclinat uşurel capul într-o parte, a zâmbit languros şi mi-a zis: „Aici oferim servicii complete.” Apoi a făcut o pauză. „Vrei să-ţi schimb uleiul? Nu durează decât câteva minute.” Ceva din tonul ei mi-a sugerat că nu vorbea despre maşini.

„Nu, doamnă. Mulţumesc. Stau bine cu uleiul. Doar benzina, cafeaua şi poate şi un rulou cu scorţişoară.” Lângă cafetieră se afla un afiş mic pe care scria: „Paharele pentru gheaţă sunt gratis, paharele pentru scuipat costă un dolar.” M-am întors să citesc afişul, moment în care ea se trânti cu zgomot peste tejghea, ca o balenă la Sea World.

„Ştii, e chiar amuzant,” Îmi zise, „oamenilor de prin părţile astea le place să mestece gheaţă.” Interiorul magazinului era acoperit cu oglinzi, aşa că am surprins-o ridicându-şi pulpana cămăşii şi ştergându-se cu ea la gură, apoi luându-şi rujul de pe casa de marcat şi aplicându-şi două straturi groase de culoare vişiniu închis.

„Mda, văd asta.”

Lunecă înapoi jos de pe tejghea şi observă Canon-ul. „Ăsta chiar că-i un aparat mare.” Se dădu cu câte trei pufuri din două parfumuri diferite şi apoi ridică o oglinjoară de voiaj, îşi frecă buzele una de alta, tamponă uşor unul dintre colţuri cu degetul mic şi mă întrebă: „Cari întotdeauna cu tine chestia aia?”

Am privit în jos şi am recunoscut că da. „Rareori merg undeva fără aparat.”

„Ha, ca în reclama la American Express,” spuse şi-şi plesni genunchiul, cutremurând câteva valuri de grăsime ce se propagară în sus, pe coapsă. „American Express. Te-ai prins?”

Am zâmbit şi m-am uitat din nou la ea. Femeia aceasta ducea o viaţă care o consuma. Staţia de benzină era cel mai bun lucru pe care l-ar putea face vreodată. „Cam aşa ceva.”

„Şi nu-i grea, s-o cari după tine toată ziua?”

M-am gândit o clipă şi, cu un ochi pe jumătate închis, i-am răspuns. „Cred că într-un fel seamănă cu purtatul ochelarilor. Nici nu mă mai gândesc la ea.”

Femeia s-a aplecat iarăşi peste tejghea şi şi-a strâns coatele laolaltă: „Şi tu ce eşti, fotograf, sau ceva de genul ăsta?” La capătul rafturilor cu gumă de mestecat, micul cowboy se aşezase jos pe podea şi-şi îndesa în gură încă trei bucăţi de Super Bubble. Ambalajele îl înconjurau din toate părţile, ca nişte fulgi de zăpadă, iar gura îi era într-atât de plină, că abia o mai putea închide. Pe la colţuri i se prelingea saliva roşu-trandafirie.

„În mare parte din timp, da, cam asta sunt” i-am zis, zâmbind şi încercând să nu mă uit la ea. „Alteori, fac poze pur şi simplu.”

„Mda,” replică femeia din spatele tejghelei, dând din cap, „mie-mi spui? O mulţime dintre clienţii mei îşi aduc cu ei aparatele de fotografiat. Mari, mici, de 35 milimetri, digitale, chiar şi câteva camere video. Iubire, am văzut de toate. Toate formele şi toate mărimile.” Făcu un semn peste umăr. „Le fixează pe un trepied acolo în spate, însă ăsta,” spuse punânduşi o mână în şold şi arătând cu capul către mijlocul meu, „e dintr-alea bune. Cât costă?”

Mi-am dat jos camera fotografică de pe umăr şi am ridicat-o deasupra tejghelei. „Ei bine, hai să zicem că ar trebui să vinzi multă benzină ca săţi iei una. I-a priveşte-o.”

Îşi dădu capul pe spate şi mă privi pe sub pleoape. „Iubitule, să ştii că eu nu vând doar benzină. Şi în afară de asta, oricum nici n-aş şti ce să fac în spatele unei camere. Eu sunt întotdeauna în faţa ei.”

Mi-am atârnat camera la loc, pe umăr, i-am spus: „Cum vrei,” şi am luat de pe raft un rulou cu scorţişoară.

În timp ce mâna ei dreaptă începu să alunece, instinctiv, peste tastele unsuroase ale casei de marcat, băieţelul se strecură prin spatele rafturilor cu gumă de mestecat şi, mergând în vârful picioarelor, veni în spatele meu. Femeia ridică ochii înspre mine, îmi captă astfel atenţia, apoi îi aruncă o scurtă privire băiatului. Şi eu mă uitam la el cu coada ochiului, îi şoptii femeii: „Şi eu eram tare curios pe vremuri.”

Ea zâmbi, iar umerii i se relaxară. Am pus pe tejghea cafeaua, ruloul cu scorţişoară şi o conservă de fasole şi am spus: „Astea, plus benzina.” femeia îşi întinse gâtul şi urmări cu interes cum băieţelul întinde mâna către butonul de declanşare al camerei mele.

Continuând să o privesc, am băgat de seamă că unul dintre pufurile de parfum nu se uscase încă şi rămăsese pe pliul din mijloc al bărbiei ei triple.

Niciunul dintre noi nu mai rosti nici un cuvânt, şi totuşi am auzit deodată o voce familiară spunându-mi: Ascultă aici, copile, asta-i fetiţa lui Dumnezeu, cu bunele şi relele ei, aşa că nu te pripi să judeci după aparenţe. Lui nu-l pasă cum arată această femeie. El ne va primi, şi pe ea şi pe noi, deopotrivă, indiferent de starea în care ne găseşte. La fel ca pe femeia de la fântână. Ai face bine să-ţi schimbi lentilele şi să începi să o vezi şi tu tot aşa.

Da, doamnă, am încuviinţat în sinea mea, dând din cap. Chiar dacă era moartă de cinci ani, Miss Ella nu se îndepărtase niciodată prea mult.

Atunci când e setat pe viteza maximă, mecanismul care trage filmul într-un EOS-IV poate să înregistreze zece cadre pe secundă. Dacă mai adaugi şi faptul că nu-mi ţin niciodată camera închisă, vei ghici fără îndoială ce s-a întâmplat: atunci când băieţelul mi-a apucat camera cu amândouă mânuţele, şi-a pus degetul pe butonul de declanşare, a scrâşnit din dinţi şi a apăsat ca şi cum ar fi lansat o rachetă, jumătate de rolă de film Kodachrome 64 s-a derulat în ceva mai mult de o secundă.

Ţăcănitul rapid al mecanismului care trăgea filmul l-a speriat pe micul cowboy, care a lăsat repede aparatul din mână, ca şi cum tocmai ar fi strâns un brotac până i-au ieşit măruntaiele. M-am lăsat încet pe vine şi am cercetat faţa băiatului, umflată de la guma de mestecat şi mânjită cu salivă lipicioasă-o imagine a fricii absolute amestecate cu o desăvârşită încântare. Fără niciun cuvânt, am ridicat aparatul şi i-am făcut semn băiatului.

„Păi,” i-am şoptit, „dacă tot am început filmul, de-acum am face bine să-l şi terminăm. De data asta, ţine apăsat cu două secunde mai mult. Numără aşa: unuuu, dooooi.” Am apropiat şi mai mult camera de băiat. „Haide. La fel ca data trecută. Numai că acum să apeşi mai mult şi să numeri.” Băiatul era atât de uimit că nici gând să poată rosti vreun cuvânt. Guma roz, pe jumătate mestecată, i se revărsa prin spaţiile dintre dinţi, iar buzele nu puteau decât s-o ţină cât de cât în frâu. Dându-şi seama de încântătorul bucluc în care intrase, băiatul dădu doar din cap şi rosti un „Va, vomnu'„ însuşit. Încet-încet, îşi ridică mâna şi-şi trecu degetul peste cameră, ca şi:Um ar fi citit în Braille. Când găsi butonul de declanşare, ochii i se apriiseră, de parcă tocmai ar fi dat peste ultima prăjiturică din cutie.

Apăsă.

Treizeci şi şase de poziţi cât se poate de bune – dispărute în 3,6 secunde. Motorul s-a oprit şi a început să deruleze filmul înapoi, automat, iar băiatul a tresărit, şi-a îndesat repede mâinile în buzunare şi s-a uitat peste umăr, în ambele părţi, ca cum s-ar fi aşteptat la o lovitură. „Foarte bine,” i-am şoptit, „acum derulăm filmul.” Am întors camera pe o parte. „Uite, ascultă aici.” Băiatu se aplecă spre mine, mutând cu limba guma de mestecat dintr-un obraz în celălalt – fapt ce necesita un oarecare efort – şi ascultă. Dispozitivul ţăcăni până întâlni un opritor, după care am deschis capacul de pe spatele camerei, am scos rola de film, am împins şi capătul filmului în cutie şi i am înmânat-o noului meu prieten – un gest de rutină, pe care-l făcusem de mii de ori. „Uite, e al tău. Aş zice că te-ai descurcat de minune, pentru prima încercare. Data viitoare o să exersăm cum

să ne uităm prin gaura asta mică de aici şi apoi cum să ţintim un anume lucru.” Cu revolverul cu şase gloanţe într-o mână şi filmul în cealaltă, micul cowboy se uita la film de parcă i-aş fi înviat brotacul.

L-am bătut pe umăr, iar doamna din spatele tejghelei mi-a zis: „Costă exact patruzeci şi şapte de dolari.”

„Şi toate astea? Le-ai pus la socoteală?”

„Nu, iubire,” a continuat femeia după ce şi-a supt saliva printre dinţi. „Cafeaua e din partea mea. Şi ruioul cu scorţişoară la fel. Prostia aia cred că e râncedă, oricum. Şi poţi să iei şi vechitura aia de fasole. Mie îmi provoacă gaze. Şi să nu-mi spui că fac o cafea bună.” S-a uitat în jos, către băieţel şi i-a făcut semn cu degetul, acţiune care a stârnit valuri de grăsime, ce începură să-i tresalte pe braţul scurt: „Copile, mai bine ţi-ai mişca fundu' acolo, lângă uşa de la baie, cum ţi-a zis maică-ta, înainte să mai intri în alte belele.” Băiatul a căscat ochii dintr-o dată, teama a luat locul încântării şi, aruncând O privire către uşă, şi-a îndesat cutiuţa cu filmul în buzunar şi a luat-o la fugă, cât îl ţineau picioarele înspre uşa toaletei, unde mama sa părea a se spăla pe mâini. În timp ce alerga, ocolind rafturile, din buzunarul din spate i-au căzut patru bucăţi de gumă, şi peste tot au început să zboare ambalaje.

Mi-am luat cafeaua, ruloul cu scorţişoară şi conserva de fasole, am şoptit: „Mulţumesc, Bessie” şi m-am îndreptat spre uşă.

„Iubire” – şi-şi puse mâna în şold – „când va trebui să-ţi schimbi uleiul, să vii înapoi la mine. Oricând. Prima dată e gratis. Şi, dulceaţă, să aduci şi camera aia.” Am împins uşa cu spatele, făcând să răsune talanga agăţată

de o sfoară aproape ruptă, iar femeia şi-a îndreptat din nou atenţia spre televizor. Fără să-l scape din ochi pe băiatul din colţ, a ridicat receptorul telefonului şi a format din memorie un număr cu unsprezece cifre. Şi-a fixat telefonul între ureche şi umăr şi s-a întins după punga de carne uscată, acum aproape goală, moment în care tot corpul i-a zăngănit, sub drapajul de bijuterii. „Alo, George, Bessie la telefon. Vreau una dintre brăţări. Numărul 217.” Instantaneu, anunţul din colţul din stânga jos al ecranului televizorului s-a schimbat din „Au mai rămas doar 24” În „Au mai rămas doar 23.”

În scurtul interval de timp cât fusesem înăuntru, briza se intensificase şi apăruseră dintr-o dată câţiva nori de ploaie ce ascunseseră luna de octombrie. Şi temperatura scăzuse. Eram în 4 octombrie, dar părea încă o noapte caldă de vară. Acum poate că nu mai erau 33 de grade Celsius, ci doar 29. Am privit în sus, am adulmecat ploaia ce sta să vină şi m-am gândit: Prezentatorul de la rubrica meteo avea dreptate. Categoric, va ploua. Poate vom avea şi o tornadă.

Din fericire, şi din nefericire totodată, ştiam câte ceva despre ambele. Cu cinci ani în urmă, imediat după ce am înmormântat-o pe Miss Ella, Doc m-a trimis să petrec două săptămâni cu o echipă de oameni de ştiinţă de la NASA, care urmăreau tornade prin lanurile de porumb din Vestul Mijlociu. Cercetătorii era tineri, pasionaţi şi naivi, la fel ca mine, aşa că, asemenea lui Pecos Bill[3] care încerca să prindă cu lasoul un vârtej de vânt, şi noi ne-am apropiat de tornadă. Ce-i drept, prea

[3] Pecos Bill: cowboy american legendar, înzestrat cu forţă, curaj şi umor, despre care s-au compus tot felul de povestiri – n.tr.

mult. Ei au pierdut o dubiţă de un milion de dolari, şi cu toţii am fost zdruncinaţi destul de rău cu acea ocazie.

Când coada tornadei a lovit hambarul de deasupra pivniţei în care ne înghesuisem claie peste grămadă, ne-a şters pur şi simplu de pe faţa pământului. Nu a mai rămas decât noroi. Eu cu o mână închideam uşa pivniţei iar cu cealaltă apăsam butonul de declanşare al aparatului foto. Lucru care m-a costat o încheietură zdrobită, câteva coaste fisurate şi o frumoasă tăietură de-a lungul ochiului drept. Însă ce să-i faci, asta a fost nota de plată. Tornada acţionase pe o zonă extinsă, iar stricăciunile erau mari, aşa că mi-am pansat tăietura de la ochi şi am petrecut o zi întreagă mergând pe urmele ei şi observând daunele.

Când Doc a primit pozele, la New York, le-a dat imediat publicităţii. Câteva zile mai târziu, fotografiile făcute de mine erau pe coperta a cinci reviste distribuite la nivel naţional, inclusiv Time şi Newsweek, precum şi în şaptesprezece ziare de pe tot cuprinsul Vestului Mijlociu. Reader's Digest chiar şi-a trimis principalul editor itinerant din Londra-un neozeelandez bătrân şi ursuz, care scrisese înjur de o sută cincizeci de povestiri-să se întâlnească cu mine în pivniţa din Nebraska şi să scrie un articol în care să relateze evenimentele terifiante. O lună mai târziu, în timp ce stăteam la coadă într-o băcănie, ca să-mi plătesc cumpărăturile, am ridicat la întâmplare ochii spre un raft şi am văzut că povestirea pe care o scrisese despre mine bătrânul devenise editorial în ediţia americană a Reader's Digest. Acest fapt m-a pus, cum s-ar zice, pe hartă şi, ca să fiu cinstit, i-o datorez lui Doc. Mi-am îngrijit rănile acasă, iar Doc m-a sunat şi mi-a spus: „Fiule, sunt în branşa asta de patruzeci de ani: tu ai

un dar. Nu eşti cel mai bun, dar ai putea fi. Nu ştiu cum reuşeşti, dar ceea ce faci tu cu un aparat de fotografiat aproape că ţine de domeniul miraculosului. Lucrările tale se apropie cel mai mult de artă, din toate câte am văzut în meseria asta.” Dacă ar fi ştiut adevărul, n-ar mai fi fost atât de uimit. Da, sigur, făceam fotografii, şi poate că eram tot mai priceput, dar dacă ar fi ştiut ce se întâmplă în capul meu, poate că n-ar mai fi fost atât de uluit. Am închis telefonul şi acolo, în linişte, a răsunat vocea lui Miss Ella: Să nu cumva să laşi să ţi se urce asta la cap. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult.

Da, doamnă.

Am sărit din nou peste petele de grăsime şi am urcat la loc în camionetă. Mi-am pus Canon-ul pe scaunul din dreapta, în timp ce un camion mare, din acelea cu optsprezece roţi, viră în parcare, claxonă şi se îndreptă către spatele clădirii. Alt schimb de ulei. Bessie îşi ridică privirea şi văzu vehiculul, iar degetele sale începură parcă să zboare pe tastele casei de marcat. Mama băieţelului cu care mă împrietenisem, purtând o şapcă roşie de baseball strânsă peste urechi, ieşi în cele din urmă de la toaletă, adună ambalajele de pe jos şi le împrăştie pe casa de marcat, laolaltă cu nişte Fig Newtons[4] şi câteva cutii de suc. Mama şi fiul aveau şepci la fel. Fereastra de deasupra lăzii frigorifice cu bere făcuse condens şi începuse să se aburească, aşa că nu puteam să o văd bine pe femeie, dar totuşi mi-am dat seama de un lucru. Ceva nu era în ordine. Nu se potriveau. Am băgat cheia în contact, am aşteptat să se încălzească bujiile şi am alungat-o din mintea mea pe

[4] Fig Newtons: un fel de biscuiţi umpluţi cu smochine, populari în Statele Unite – n.tr.

Miss Ella, care era cât pe ce să înceapă să-mi citeze ceva din Noul Testament. „Nu, doamnă," am spus, fluturându-mi mâna peste tabloul de bord, „mă duc acasă."

Bessie împinse ambalajele în coşul de gunoi şi apoi se îndreptă – legănându-se ca o raţă – către uşa din spate. Am îndepărtat folia de aluminiu de pe capacul paharului de cafea şi am ascultat cum Maxximus încerca să roadă cu dinţii uşa de metal. Am luat o înghiţitură mare din cafeaua aceea cu adevărat proastă, am înghiţit-o şi am lăsat-o să-mi încălzească încet gâtul şi stomacul. Avea dreptate. Era o cafea oribilă. Singurul lucru ce îi mai spăla din păcate era amestecul de căldură şi cofeină.

Am turat motorul, am ridicat uşor piciorul de pe ambreiaj şi am pornit-o spre nord, simţind cum kilometrii trec leneş pe lângă mine. Mintea mi se întoarse, încetul cu încetul, către singurul gând de care nu reuşisem să mă debarasez în ultimele trei zile. De fapt, pe parcursul ultimelor nouă luni, încercasem întruna să scap de el. Era singurul gând pe care nu-l puteam lăsa în urmă, indiferent cât de repede mergeam cu maşina, zburam cu avionul sau alergam. După şapte ani turbaţi, în care fusesem pe drumuri patruzeci de săptămâni pe an; după ce vizitasem mai mult de patruzeci şi cinci de ţări, purtând cu mine un paşaport uzat; după ce mi se făcuseră zeci de vaccinuri; după ce suferisem de dizenterie, malarie, febra dengue; după ce făcusem zeci de mii de fotografii; după ce ajunsesem pe coperta a patruzeci şi şapte de reviste publicate la nivel naţional şi internaţional, cât şi pe prima pagină a nenumărate ziare de pe tot cuprinsul ţării; ei bine, după toate astea, mă gândeam să renunţ la tot. Să închid aparatul foto. Definitiv. Narcoticul devenise ineficient. Ca să-l citez pe

Gibby, acum mă găseam „în afara sferei de eficacitate a drogului.” Ar fi trebuit să mă aştept la asta. La fel se întâmplase şi cu baseball-ul. Desigur, accidentarea a făcut să-mi fie mai uşor să renunţ, dar adevărul e că, dacă îţi administrezi un drog suficient de mult timp – şi lucrul ăsta e valabil pentru majoritatea lor – funcţionează din ce în ce mai slab, apoi nu mai funcţionează deloc. De când îl lăsasem pe Mutt la uşa lui Gibby, cunoştinţele mele privitoare la narcoticele terapeutice se îmbogăţiseră considerabil.

Undeva, pe sub coronamentul pinilor, Miss Ella şi-a făcut loc înapoi în conversaţie.

Doar o întrebare.

„Bine,” am spus cu voce tare. „Însă numai una.”

De cine ţi-a adus aminte băieţelul acela?

„Ştiam că o să spui asta.”

Tucker, te-am întrebat ceva.

„Te-am auzit.”

Să nu fii obraznic cu mine. De cine ţi-a adus aminte băieţelul acela?

Pinii creşteau de amândouă părţile şoselei şi-ţi dădeau impresia că treci printr-o peşteră adâncă. „Mi-a amintit de mine însumi.”

Şi mie la fel.

Am reglat ventilele de aerisire şi am întors volanul. „Doar că între mine şi el există o diferenţă.”

Care anume?

„Eu am făcut ceva pentru băiatul acela, ceva ce Rex n-a făcut niciodată pentru mine.”

Da?

Mental, am început să-l studiez pe băieţel din cap până-n picioare. Şapca dată pe spate, gura plină până la

refuz cu gumă, ambalajele goale ce i se revărsau din buzunare, palmele ambelor mâini odihnindu-i-se pe revolverele strălucitoare cu şase gloanţe, genunchii cu pielea zdrelită, obrazul drept murdar de noroi, ochii mari şi curioşi. Era băiatul tipic, de sus până jos. Şi frumuşel, pe deasupra. „L-am făcut să zâmbească.”

Miss Ella rămase tăcută câteva clipe. Parcă o vedeam legănându-se în faţa şemineului, încuviinţând din cap, cu o pătură întinsă peste genunchi şi picioare. Şi a fost un zâmbet sănătos.

La intersecţie, am cotit, luând drumul spre casă, care se afla la distanţă de încă o oră de mers, şi am ajuns în vârful unui deal. Cam la cincisprezece kilometri nord de benzinăria lui Bessie, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi am observat că Volvo-ul era chiar în spatele meu, pe banda a doua.

Capitolul trei

Plutind liber pe pilonii acoperiţi de cochilii de scoici, înfipţi în nămolul de pe malul nordic al pârâului Julington, Tabăra de pescuit Clark's era pardosită cu lemn de cedru, acoperită cu tablă cositorită şi plină de pisici ce mişunau în voie peste tot. Încadrată de o rampă pentru bărci, din beton brăzdat de fisuri, de o parcare plină de gropi, ce nu era în rând cu celelalte construcţii din zonă şi de un smârc de chiparoşi, în care mişunau broaşte ţestoase şi zece milioane de crabi lăutari, Clark's era o emblemă a Jacksonville-ului, ce mirosea a grăsime rămasă de ieri şi a solzi de peşte de săptămâna trecută, dar aici se servea de departe cea mai gustoasă mâncare pe care o puteai găsi pe pământ. La fel ca mirosul ce răzbătea din fabrica de cafea Maxwell House, situată mai în nord, pe cursul râului, miresmele mâncărurilor gătite aici erau purtate de vânt, încântând şi ademenind simţul olfactiv, pe o rază de mai mulţi kilometri.

Localnicii căzuseră de acord că, dacă exista în Jacksonville vreun loc de luat masa de care oamenii să fie cu adevărat dependenţi, acesta era Clark's. Meniul oferea un adevărat belşug de feluri de mâncare, însă majoritatea clienţilor nu se lăsau prinşi de tipăritura frumoasă. Clark's era cunoscut în primul rând pentru creveţi şi somn, şi, în ciuda a ceea ce spunea meniul, variantele de preparare a acestora erau: prăjit sau prăjit. Deşi, dacă voiai cu tot dinadinsul să pui la treabă bucătarul sau să fii proscris pentru totdeauna şi

catalogat ca unul din „ăia din nord”, puteai să-i comanzi şi gătiţi în alt fel. Băutura implicită era berea; sau, dacă alăptai, dacă erai şofer sau baptist – ceaiul cu gheaţă, dulce sau dulce. Clark's considera că atât modul de preparare a mâncării, cât şi modul de preparare a ceaiului, erau întocmai după planurile lui Dumnezeu.

După ce parcurse vreo două sute cincizeci de metri printre valuri, frunze de nufăr, siajul jet-skiurilor şi spuma unui acvaplanor, Mutt se căţără pe mal şi ieşi din apă, nedeosebindu-se prea mult de restul mulţimii din zonă, ce se învârtea în jurul bărcilor şi al ski-jeturilor. Cu excepţia borsetei mici prinse în talie, se armoniza destul de bine în tabloul celorlalţi cincisprezece străini, uzi leoarcă şi arşi de soare. Străbătu docul şi trecu pe lângă dozatorul de mâncare pentru broaştele ţestoase, care semăna foarte mult cu unul din aparatele acelea unde, dacă introduci o monedă, primeşti în schimb o biluţă de gumă de mestecat; numai că acesta părea plin cu hrană uscată pentru iepuri.

Clark's avea două zone unde puteai lua loc la masă: Înăuntru şi afară. Interiorul localului arăta ca un muzeu. Aparent, proprietarul colecţionase două lucruri: farfurii de porţelan din toată lumea şi animăluţe de pluş: căprioare, ratoni, aligatori şi lei. Aveau o colecţie serioasă, şi se vede treaba că cei de acolo erau tare mândri de ea, căci fiecare centimetru pătrat de pe pereţi era acoperit ori cu farfurii, ori cu pluşuri. Prezenţa obiectelor de colecţie pretutindeni servea de fapt şi unui al doilea scop: rareori timpul de aşteptare la Clark's scădea sub o oră, aşa că decorurile îi ţineau ocupaţi atât pe părinţi, cât şi pe copii, în timp ce minutele ticăiau

grăbite, iar numele trecute deasupra, pe lista de aşteptare, erau bifate unul câte unul.

Zona de servit masa în aer liber era în fond o platformă de lemn, construită aproximativ la o jumătate de metru deasupra apei – depinde când priveai, în timpul fluxului sau refluxului. Când fluxul era înalt, dacă o barcă pentru ski nautic depăşea limitele zonei interzise, valurile produse de ea se unduiau până pe platformă şi stropeau picioarele clienţilor. Toată lumea era cu ochii-n patru la puştii ce goneau cu bărcile şi abia aştepta ca mesele să se umple. Mesele de lemn erau decolorate, murdare şi inscripţionate cu tot felul de promisiuni de iubire. Unele iniţiale erau săpate mai adânc decât restul, altele fuseseră scrijelite şi distruse complet; mai găseai şi inscripţii din care doar o jumătate fusese ştearsă şi înlocuită cu noua iubire.

Cum majoritatea clienţilor mâncau înăuntru, câteva dintre mesele de afară erau goale. Târşâindu-şi picioarele, Mutt străbătu labirintul acestora, găsi o masă umbrită, în colţul platformei şi se aşeză cu faţa către vest, privind de-a lungul pârâului înspre Spiraling Oaks, Şoseaua Naţională 13 şi râu. Dacă era nevoie, Mutt putea să joace rolul unui om sănătos; o făcuse ani de zile. Doar că nu putea rămâne în rol prea mult timp.

Îşi încrucişă braţele, în timp ce capul i se plimba de la dreapta la stânga, şi înapoi, cercetând cu privirea mesele dimprejur. Mintea sa absorbea fiecare mişcare, oricât de discretă, fiecare sunet vag şi fiecare sclipire de culoare – ca un puşcăriaş eliberat după ce aşteptase şapte ani să fie executat. Deşi în clipa asta ar fi trebuit să alerge mâncând pământul prin păduri şi să facă autostopul către cea mai apropiată gară, Mutt înota într-

o suprastimulare senzorială, ca Charlie în fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka[5].

În treizeci de secunde, sosi un ospătar corpolent, acoperit tot cu urme de făină, stropit cu grăsime şi care părea că mâncase prea multe cine speciale pentru angajaţi. Ducea în mână o cană roşie de plastic, imensă, plină ochi cu ceai şi decorată cu o aşchie de lămâie. Puse cana jos, vărsând pe masă o parte din conţinut. Nu apucă să spună o vorbă, că Mutt o şi înşfăcă cu amândouă mâinile şi dădu pe gât cinci înghiţituri lacome, vărsându-şi alte două pe piept. Sorbitul său zgomotos îi făcu pe cei de la masa vecină să întoarcă capul.

„Hei, amice," spuse ospătarul, răsfoindu-şi carneţelul pentru a găsi o pagină curată, printre comenzile din seara precedentă şi cercetând hainele ude ale lui Mutt, „pare caldă apa. Ştii ce vrei? Te-ai hotărât?"

Mutt îl măsură pe om din cap până-n picioare, înghiţi zgomotos, îşi şterse picăturile de ceai de pe bărbie şi spuse: „Aş vrea două porţii de creveţi prăjiţi, o porţie de somn, trei porţii de budincă de brânză, nişte cartofi prăjiţi şi," – arătând înspre pahar – „mai adu nişte ceai."

„S-a făcut." Chelnerul împături carneţelul, îl băgă sub curea şi se îndepărtă. Două mese mai încolo, se întoarse şi întrebă: „Mănânci singur sau o aştepţi şi pe prietena ta?"

Adevărul ar fi necesitat prea multe explicaţii, aşa că Mutt se hotărî să menţină totul cât se poate de

[5] Referire la romanul lui Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory*. Charlie, un băieţel sărac, găseşte într-un baton de ciocolată tichetul câştigător, care-i dă dreptul la un tur al fabricii de ciocolată Willy Wonka şi este copleşit de minunăţiile pe care le vede acolo – n.tr.

simplu, aşa că arătă cu degetul spre sine: „Doar ce vezi aici.”

Chelnerul zâmbi şi bătu cu palma peste carneţelul fixat la şale. „Să ştii că-i o grămadă de mâncare. Eşti sigur că poţi mânca atâta?” Mutt dădu din cap în semn că da, iar omul ridică din umeri: „Ok, atunci pregăteşte-te. Vine.”

Nici ţânţarii, nici musculiţele înţepătoare nu ieşiseră la vânătoare în seara asta. Şi atât timp cât briza continua să adie, situaţia avea să rămână neschimbată. Însă la prima şovăire a brizei, pontonul se va goli cât ai zice peşte. Mutt sorbi din ceai şi-şi lăsă ochii să absoarbă pur şi simplu activitatea din jur. O chelneriţă roşcată, cu un bronz arămiu, ce nu mai avea nevoie de machiaj şi cu ochelari de soare odihnindu-i-se pe vârful capului tocmai conducea doi turişti către masa de lângă el. Paşii mărunţi ai femeii cocoţate pe tocuri înalte, buzele strânse, bărbia înaltă, umerii traşi spre spate, tricoul inscripţionat cu „ILUV2SHOP” ce-i scotea în evidenţă sânii de cincisprezece mii de dolari şi pielea bronzată la solar – toate îi dădură de înţeles lui Mutt că restaurantul acesta fusese alegerea bărbatului din cuplul proaspăt venit. Pudelii nu mănâncă aici. Domnişoara nou-venită s-a uitat la scaun, a strâmbat din nas dispreţuitor, a luat două şerveţele de pe masa vecină, şi-a şters scaunul apoi a despăturit un alt şerveţel şi s-a aşezat pe el-atentă să nu cumva să atingă lemnul cu pantalonii scurţi, albi. Chelneriţa a revenit aducându-le două pahare de ceai şi apoi a dispărut iarăşi, ca răspuns la chemarea ce răsună dinspre bucătărie.

Femeia, dată cu un strat gros de ruj, şi-a stors lămâia cu atenţie şi exact ca la carte-folosind vârful

furculiţei şi două degete. Şi-a întins către pahar buzele siliconate, perfect sculptate, a sorbit cu nerăbdare, şi-a strâns buzele după care şi-a închis şi ochii, a sughiţat şi pe urmă a împroşcat ceaiul peste marginea pontonului. Având o figură de parcă tocmai băuse lapte înăcrit, a desfăcut un şerveţel, a prins cele două capete ale acestuia între degetul mare şi arătător şi şi-a curăţat limba, cum ai lustrui pantofii.

Mutt începuse să analizeze oamenii cu ani în urmă. Era asocial, ceea ce însemna că rareori se implica în relaţii, însă asta nu însemna şi că nu-i plăcea să privească oamenii. Iar exemplarul acesta promitea a fi bun de studiu. Mutt îşi lăsă capul să se odihnească pe podul palmei şi se uită cum femeia îşi lustruieşte şi-şi finisează limba. Chelneriţa văzu dezgustul femeii şi-şi lăsă neterminată treaba de la dulapul cu veselă, unde împacheta tacâmurile în şerveţele. Mutt privi cum marginile moi şi uzate ale pantalonilor scurţi de blugi îi flutură pe picioarele uşor pistruiate, în timp ce se îndrepta în mare grabă către masă. Chelneriţa de douăzeci şi ceva de ani aşează un teanc de şerveţele pe masă, acoperind astfel inscripţia „Bobby loves Suzie 4-Ever”, scrijelită adânc şi delicat. Purta o curea lată de piele cu numele „Dixie” scris în partea din spate; spuse: „Ce s-a întâmplat, scumpete?”

Femeia de la masă lătră: „Doamne mare! Ce-ai pus în asta?” În adâncitura dintre sâni se odihnea cuvântul „Missy”, scris cu litere cursive, lucrate cu grijă, ştanţate pe o plăcuţă subţire de aur, atârnată de un lanţ mic, tot din aur. Mutt privi cum tăbliţa de identificare – care semăna cu cele pe care le poartă câinii – se legănă când ea se smuci oţărâtă.

Dixie nu se lăsă intimidată. Mai avusese de-a face şi înainte cu oameni de genul ăsta. Cine ştie, poate că îi făcea chiar plăcere. Mutt se cocoşă, apropiindu-se şi mai mult de masă şi uită aproape cu totul că probabil chiar în clipa asta era căutat. Dixie luă paharul de jos, îl mirosi, sorbi o gură sănătoasă şi plimbă ceaiul de la un obraz la altul, ca pe apa de gură, înainte de a-l înghiţi. Se şterse la gură cu sweatband-ul de la încheietura mânii drepte, iar postura i se schimbă din cea a unui ogar englez înalt şi suplu, în cea a unui boxer robust. Dixie închise ochii, zâmbi şi mai larg, lovi masa cu palma şi apoi spuse, cu vorba tărăgănată, specifică sudiştilor: „Mie-mi pare bun, scumpete.” Puse paharul în faţa femeii, întorcând spre exterior pata lăsată de rujul său.

Missy era de-a dreptul înspăimântată; rămăsese mască, iar umerii i se lăsaseră. Luă paharul cu două degete şi îl azvârli peste balustradă. După ce se auzi pleoscăitul aşteptat, se întoarse către bărbatul din dreapta ei şi ţipă: „Rocco!” Rocco, care purta cel mai bun implant de păr disponibil pe piaţă, citea meniul şi probabil se gândea la antreul de coadă de aligator. Lătratul ei strident, deşi familiar, nu fu binevenit. Cămaşa roz, de mătase, îi era descheiată până la buric, de unde răsărea un covor întunecat de păr ce i se răspândea pe tot pieptul şi până sus pe gât. Gât de care îi atârna un lanţ gros de aur, cam de dimensiunea unei zgărzi de câine, în timp ce un Rolex încrustat cu diamante îi îngroşa încheietura mâinii. Mutt observă că ceasurile lor semănau. Se întrebă în sine dacă Rocco îi dăruise ceasul înainte sau după ce-i pusese pe deget inelul împodobit cu o piatră preţioasă ce părea a aparţine perioadei jurasice.

Rocco îşi ridică ochii de pe meniu, trase adânc aer în piept, îi aruncă o privire chelneriţei şi rosti cu o voce groasă: „Care-i problema, cucoană?”

Dixie îşi înfipse creionul roşu în cocul roşcat din vârful capului, strecură carneţelul în partea din faţă a şorţului, îşi puse mâna în şold şi-şi mută privirea de la Rocco la Miss Implanturi. Se aplecă în faţă, făcând ca jeanşii tăiaţi să i se ridice cam prea sus pe coapse şi-şi puse coatele pe masă. „Pe aici,” spuse cu un zâmbet sudist dulce, arătând drept în jos, prin masă, „prin zona noastră, ceaiul cu gheaţă nu e o băutură. Nu e nici măcar un aperitiv. Şi cu siguranţă nu e ceva ce te face să cazi pe spate, în piscină.” Dixie se uită în jur, apoi şopti în direcţia lui Rocco: „Este o religie.” Îşi îndreptă corpul, ridică din umeri şi spuse: „Şi fie o practici, fie nu. La noi nu există ideea de «ceai ne-ndulcit». Ăsta e doar un mit răspândit de cei care nu-s de pe-aici. Puteţi să comandaţi aşa ceva, e-adevărat, însă s-ar putea să fiţi priviţi ciudat şi mai apoi să fiţi complet ignoraţi, căci v-aţi dovedit a fi nimic mai mult decât doi bieţi yankei. Pe aici,” zise, îndreptându-şi din nou ambele arătătoare în jos „ceaiul este de-un singur fel: «Dulce».” Îl privi iarăşi pe Rocco şi-i dădu un ghiont. „Dulce ca noi.” Îşi puse mâna pe umărul lui şi-i atinse uşor urechea, atentă să-şi bage puţin, puţin de tot vârful degetului în canalul lui auditiv. Apoi repetă: „Da, ca noi.”

Gestul acesta captă atenţia lui Rocco. Aspectul de mafiot ,get-beget pe care-l afişase până atunci fu înlocuit de un zâmbet afectat. Dixie se uită la Missy şi continuă: „De regulă, cel mai bun amestec e alcătuit dintr-o treime zahăr şi două treimi ceai, însă” – şi se uită iarăşi înspre Rocco – „la fel cum se întâmplă cu toate lucrurile,

proporţia exactă variază în funcţie de locaţie şi de cine anume face îndulcirea. Ceaiul autentic nu vine sub formă de pudră sau într-un recipient de plastic, cu un capac înşurubat deasupra. Ci vine în pliculeţe mici, ce sunt opărite în apă fierbinte, apoi cufundate timp de trei-patru ore în sirop de apă cu zahăr.

„Secretul stă în această cufundare.” La gândul siropului de apă cu zahăr, Rocco îşi îndreptă spatele, îşi frecă burta cu degetele şi mai aruncă o privire către picioarele pistruiate şi jeanşii decoloraţi ai lui Dixie. Chelneriţa continuă: „Când lichidul devine suficient de închis la culoare, se amestecă cu apă de la robinet, poate chiar din butoi sau de la un furtun, însă” – la care Dixie aruncă o privire spre sticla de apă pătată cu ruj roz aprins, ce sărea în ochi, iţindu-se din poşeta lui Missy – „însă niciodată din sticlă.” Îşi îndreptă spatele şi rămase în picioare, lângă masă, trăgându-şi în jos cracii pantalonilor scurţi. „Apoi se toarnă într-un vas de plastic ce nu are nevoie de etichetă şi este dus în locul ce i se cuvine de drept, în frigider, lângă ulciorul cu lapte.”

Missy rămăsese cu gura căscată de uimire, astfel că i se vedea rujul roz întins pe dinţii de sus, ce trecuseră evident printr-un tratament de albire. Clipi iute de două ori, gest ce făcu să i se dezlipească colţul interior al genelor false de la ochiul drept. Dixie zâmbi, arătă discret către ochiul lui Missy ca şi cum ar fi fost vorba de vreun secret pe care-l împărtăşeau doar ele două, şi spuse: „Cred că voi doi aveţi nevoie de câteva momente singuri. Mă întorc mai târziu.”

Dixie se îndepărtă, iar ochii lui Rocco îi urmăriră fiecare pas seducător, ce făcea să i se ridice pantalonii scurţi. Missy, care-i câştigase dragostea jucând exact

acelaşi joc, îl apucă de zgardă, înşfăcându-l cu această ocazie şi de covorul de dedesubt. Mutt nu putea să audă tot ce vorbeau, însă reuşi să desluşească următoarele cuvinte: „N-o să mai lucreze aici niciodată.” Rocco a mormăit un „Îhî” Înăbuşit, cu o voce nu chiar aşa de groasă ca până atunci, însă ochii nu i se dezlipeau de zona de lucru a chelnerilor, unde Dixie împacheta vesela. A zâmbit fără să-şi dea seama când Dixie s-a uitat în direcţia lui şi apoi a lins bucăţica de hârtie care fixa şerveţelul în jurul tacâmurilor.

În timp ce Missy îşi molfăia în gură lănţişorul, Dixie s-a întors şi a rămas în picioare la capătul mesei – de data asta, cu câţiva centimetri mai aproape de Rocco. Înainte ca acesta să fi avut timp să se uite spre ea, Missy a prins ocazia favorabilă, s-a strâmbat asemenea unui Boston-terrier cu o infecţie sinusală, şi-a fluturat mâna peste ponton, către bucătărie, şi a spus: „Bănuiesc că serviţi şi budinca aia dezgustătoare, nu?”

Fără ca măcar să clipească, Dixie s-a uitat peste umăr în ambele părţi, s-a plecat peste masă şi a şoptit, ca şi cum ar fi rostit un secret bine păzit: „De fapt, să ştii că e chiar simplu de făcut. Cu ani în urmă, undeva prin zona asta de ţară, un fermier ce cultiva porumb şi-a pierdut toţi dinţii şi, odată cu ei, a pierdut şi putinţa de a mai mânca porumb, aşa că a uscat grăunţele, le-a măcinat, le-a fiert până s-au transformat într-un terci moale, uşor elastic, a presărat pe el sare şi piper, a mai amestecat şi două linguri de unt şi l-a numit «budincă». Dacă faci abstracţie de unt, e chiar o mâncare sănătoasă. Şi adevărul e că nu-i nimic în neregulă cu budinca asta. Nu-ţi face rău. Şi dacă n-o să-ţi placă, majoritatea sudiştilor n-o să se supere. Înseamnă că ne

rămâne nouă mai multă.” Zâmbi şi-l împinse uşor pe Rocco în umăr, cu şoldul. Îşi încreţi nasul, îşi flutură mâna peste masă şi completă: „însă, scumpete, nu strâmba din nas până ce n-ai gustat. Cei mai mulţi dintre noi mâncăm acum şi sushi, şi chiar ne place, aşa că orice e posibil.” Dixie se uită de-a lungul pontonului, la oamenii care pescuiau şi spuse: „Deşi, n-am crezut niciodată că am să ajung să mănânc momeală.” Îi zâmbi apoi lui Rocco, îşi înmuie două degete în paharul lui de ceai, scoase o bucată de gheaţă şi o băgă în gură. Pe urmă îl ciocăni uşurel pe vârful nasului, cu acelaşi deget ud.

Văzându-l pe Rocco hipnotizat de propria-i poftă trupească, Missy izbucni ca un vulcan. Îşi luă poşeta şi se ridică în picioare, însă Rocco îşi puse hotărât mâna pe coapsa ei, iar ea se aşeză înapoi, cu mâinile şi picioarele încrucişate, scoţând un oftat de om înfrânt. Dixie plecă la bucătărie şi se întoarse repede cu o farfurioară cu budincă cu brânză din care ieşeau aburi şi o aşeză, împreună cu două linguri, în faţa celor doi. Luă una dintre linguri, tăie o bucăţică de budincă şi o duse către gura lui Rocco, ca şi cum ar fi hrănit un copil. Rocco deschise gura, apoi o închise în jurul lingurii, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la Dixie. Missy îşi aruncă lingura în pârâu. „A, şi încă ceva,” spuse Dixie, aşezând lingura în faţa lui Rocco. „Cafeaua, care de obicei însoţeşte budinca şi precede ceaiulnu este fiartă, ci este strecurată. Şi nu se spune «faci cafea», ci «pui nişte cafea deasupra». Majoritatea celor de pe aici nu suntem deprinşi cu cappucino. Dar de când la fiecare colţ de stradă dai de câte un Strabucks, câţiva dintre noi am trecut la cafea cu lapte.” Dixie se întoarse, făcu un pas, apoi se întoarse

iarăşi. „A, şi «prânzul» e ceea ce mănânci la ora amiezei. Asta e «cina».”

În timp ce Missy îşi rodea cu furie zgarda, Rocco savura, pentru prima dată în viaţă, budinca cu brânză. Mutt zâmbi şi se uită înspre uşa bucătăriei, unde o tavă cu mâncare se ivi de după colţ, ca o locomotivă cu aburi. De-abia apucă ospătarul să o pună jos, că Mutt se şi afundă în ea, cu lingura şi cu două degete.

Ghiftuindu-se cu budincă de brânză, grăsime şi ceai, Mutt o examina acum pe Missy, ce stătea posacă şi tăcută, privind de-a lungul apei. Rocco, nestingherit de prezenţa ei, îşi muie încet coada de aligator în sosul făcut din ketchup şi maioneză, încercând să capteze atenţia lui Dixie-atenţie pe care aceasta o acorda din belşug celor doi oameni de afaceri străini de oraş, care sorbeau bere din nişte pahare verzi, la masa învecinată. După câteva încercări nereuşite, Rocco se şterse în cele din urmă la gură cu şerveţelul lui Missy şi se îndreptă către toaleta pentru bărbaţi.

Mutt termină de mâncat în aproximativ opt minute, fără ca în acest răstimp să se audă sunetul vreunei sirene. Ceea ce însemna că putea servi şi desertul, pentru care decizia era deja luată. Nici măcar vocile nu s-au opus când veni vorba de plăcinta cu lămâie verde mexicană. Comandă două porţii, le înfulecă pe amândouă şi privi atent cum Rocco se strecură în spatele lui Dixie, aflată la dulapul cu şerveţele, după care se întoarse la Missy, cu un zâmbet pe faţă. Dixie, împăturind bucuroasă şerveţelele, îşi strecură bancnota de o sută de dolari în buzunarul din spate, fără a da vreo atenţie numărului de telefon trecut de Rocco pe verso.

Mutt termină de băut ulciorul cu ceai şi lăsă două bancnote de douăzeci de dolari-suficient pentru consumaţie şi pentru un bacşiş de 24,5 la sută. Trecu pe lângă Missy şi Rocco, însă, cu gândirea lui cât se poate de practică şi copilărească, nu se putu abţine. „Doamnă," spuse, arătând cu degetul către lănţişorul lui Missy, „dacă vreţi ca lumea să vă desluşească numele de pe medalion, trebuie să-l puneţi pe un lanţ mai scurt."

Apoi se întoarse, îi ură noapte bună lui Dixie şi ieşi pe ponton. Băgă o monedă în aparatul cu mâncare pentru broaşte ţestoase şi o presără pe apă, iar ţestoasele ieşiră la suprafaţă, luptându-se între ele ca să apuce hrana uscată. După ce-şi goli mâinile, merse către capătul pontonului şi contemplă amurgul, remarcând totodată absenţa sirenelor. Toată zarva de la masa alăturată fusese o distracţie binevenită, însă era conştient că nu mai avea mult timp la dispoziţie: În curând nu va mai putea să-şi audă propriile gânduri.

Amestecându-se printre cei şase sau opt puşti ce plonjau în apă şi înotau la capătul pontonului, Mutt se scufundă şi el, înotă câteva sute de metri de-a lungul malului nordic şi dezlegă o canoe roşie ce aparţinea portului. Se căţără în ea, desfăcu nodul pagaiei şi lunecă în linişte de-a lungul malului, către nord, trecând de Clark's. O luă apoi spre est, pe ramificaţiile pârâului Julington.

Pe la ora 6:15 după-amiază, Mutt vâslea asemenea lui Osceola[6] sub clar de lună, netulburat nici de umbre, nici de întunericul din jur. Se împrietenise cu amândouă

[6] Osceola (1804-1838), important lider militar amerindian din timpul războaielor din Florida, purtate între triburile Seminole şi armata Statelor Unite – n.tr.

cu ani în urmă, la fel cum făcuse şi cu vocile. Abia după ce înaintase deja cam un kilometru şi jumătate în susul râului, sau jumătate de kilometru dacă ar fi luat-o în linie dreaptă, auzi primele sunete de sirenă.

Capitolul patru

Am trecut graniţa statului alabama, am traversat oraşul taylor după care am ocolit, prin nord, Dothan-ul, în tot acest răstimp uitându-mă cu un ochi în oglinda retrovizoare. Am luat-o apoi la dreapta pe şoseaua 99 şi am pornit ştergătoarele de parbriz.

La sud de Abbeville mi-am azvârlit în gură patru tablete împotriva acidităţii gastrice. Bessie avea dreptate, cafeaua ei se apropia de calificativul „foarte rea”. În oglinda retrovizoare mi-au apărut deodată nişte faruri şi strălucirea metalică a unei biciclete off-road din crom, strânsă în curele deasupra unei maşini. Un minut mai târziu, Volvo-ul ajunse chiar în spatele meu, ezită apoi trecu capricios pe lângă mine, în timp ce şoferul tura la maxim motorul. Mi-am ridicat piciorul de pe acceleraţie şi m-am uitat cum maşina intră pe banda mea şi-mi stropeşte neglijent parbrizul cu apă de ploaie.

Băieţelul cu guma de mestecat stătea întins pe bancheta din spate, dormind, după câte se părea. Dacă Volvo-ul părea nelalocul lui la Bessie's, pe şoselele din sud-estul Alabamei era de-a dreptul ieşit din context. Fără a manifesta cel mai mic interes faţă de persoana mea, mama cu şapcă de baseball acceleră, iar luminile roşii de poziţie dispărură în ploaie. Mi-am terminat cafeaua, am înghiţit ruloul cu scorţişoară, rânced şi sfărâmicios şi mi-am setat ştergătoarele de parbriz la o viteză mai mică. Pe Şoseaua Statală 10 ploaia a început să-mi bată direct în faţă, ceea ce mi-a încetinit şi mai

mult mersul. În ce mă privea, eu eram gata să mă bag în pat, însă ploaia nu voia să coopereze. În comparaţie cu traficul normal, abia mă târâiam. Când mai aveam vreo cincisprezece minute până acasă, am trecut într-o treaptă inferioară de viteză, mi-am setat ştergătoarele la viteză mare şi am început să frec parbrizul, pe interior, cu un tricou murdar.

Ştergătoarele scârţâiau pe sticlă şi mă duceau înapoi în Alabama. Casa fiind acum practic după colţ, gândurile îmi rătăciră către Waverly Hali. Către tărâmul lui Rex. Către pământul crăpat din cauza căldurii. Către locul care marca începutul şi sfârşitul aproape tuturor gândurilor mele. Epicentrul iadului.

Spre deosebire de iad, orăşelul Clopton din statul Alabama este un punct de hartă – şi doar puţin mai mult decât atât. Aici nu există nici un semafor şi nici un semn de stop. Doar o intersecţie plină de hârtoape, acoperită cu pietriş, învecinată cu o băcănie aşezată chiar pe colţ, cu o cutie poştală decolorată şi cu un depozit de tutun abandonat, ce fusese construit prin munca sclavilor, din bucăţi de cărămidă spartă, lipite laolaltă cu mortar. Dacă n-ar fi fost acea cutie poştală, probabil că pe majoritatea hărţilor numele de „Clopton” nici n-ar apărea. De fapt, dacă n-ar fi fost tatăl meu, Clopton ar fi murit cu mult timp în urmă.

Fiu al unui cuplu de acrobaţi la trapez, ce lucrau într-un circ ambulant, Rex Mason a crescut şi s-a maturizat înainte de vreme, în condiţii grele, fiind înzestrat cu talentul de a face bani. Rex a lucrat pretutindeni, de la carusel şi roata care te învârte în toate direcţiile, până la standul unde ghicea greutatea oamenilor. La asta din urmă chiar se pricepea. Putea să

cântărească din ochi pe oricine, cu o aproximaţie de un kilogram. Către sfârşitul adolescenţei, Rex şi-a dat seama de mersul lucrurilor, şi-a făcut socotelile şi a descoperit cum să facă bani de-adevăratelea – bani din aceia care, dacă îi ai, te fac mai bun decât cei care nu-i au. Şi iată cum: vânzând trabucuri şi băuturi spirtoase, pe piaţa neagră, puştilor care nu aveau vârsta legală pentru a le cumpăra.

Cu un teanc gros de bancnote de o sută de dolari în buzunar, nu i-a luat mult timp până să-şi dea seama că-şi încheiase socotelile cu părinţii şi cu circul. Le-a dat tuturor cu tifla, şi-a ridicat gulerul şi a plecat fără să se mai uite înapoi. Până să împlinească douăzeci şi cinci de ani, Rex avea deja în proprietate şapte magazine de băuturi spirtoase şi căuta să obţină dreptul de a distribui în Atlanta. La treizeci de ani, deţinea drepturile pentru toată Georgia şi purta negocieri pentru cumpărarea unei companii de transport, ce cuprindea o flotă de cincizeci de autocamioane.

Până la treizeci şi trei de ani, ajunsese să transporte băutură în unsprezece state – începând din Virginia, în sud, până în Florida, în vest, apoi până în nord, în Alabama şi acoperind şi Louisiana şi Tennessee. Nu-i păsa câtuşi de puţin despre ce fel de băutură era vorba. Dacă se putea bea, atunci el o vindea. Cu cât mai multă, cu atât mai bine, şi niciodată nu se mulţumea să rămână în limitele moderaţiei şi prudenţei. Erau puţine şosele pe care să nu circule autocamioanele sale. Pe la treizeci şi cinci de ani, posesiunile sale valorau în jur de zece milioane, şi se îndrepta către ceea ce Atlanta Journal and Constitution numea „înălţimi ameţitoare.” Şi au avut dreptate jurnaliştii, căci până să împlinească

patruzeci de ani, Rex valora mai mult de cincizeci de milioane. De ziua lui, şi-a făcut cadou planurile arhitecturale ale unui zgârie-nori cu şaizeci de etaje, în centrul Atlantei. Patru ani mai târziu, şi-a mutat biroul la ultimul etaj.

La scurt timp după aceasta, a plătit cu bani gheaţă pentru achiziţionarea a mai mult de şase sute de hectare de teren în Clopton, statul Alabama, unde a săpat o carieră de piatră, într-un afloriment de granit cu structură foarte ciudată. A vândut piatra şi a folosit profitul pentru a renova vechiul conac de pe proprietate-Waverly Hali. A declarat presei că acesta avea să fie reşedinţa sa de vară, refugiul său departe de forfota oraşului, locul unde să-şi întindă picioarele pe masă, să-şi scarpine câinele şi să se bucure de viaţă.

Nimic n-ar fi putut fi mai departe de adevăr.

Waverly Hali a devenit monumentul de o mie o sută de metri pătraţi pe care Rex şi l-a închinat sie însuşi, iar dacă a existat vreodată un plan arhitectural, el a început şi s-a finalizat în capul lui Rex. Şi-a început „renovarea” Împrumutând nişte dinamită de la cioplitorii în piatră din carieră. A împachetat batoanele toate laolaltă şi le-a pus în cuptor, a aprins fitilul şi a fugit afară pe uşa din faţă, râzând în hohote. Când s-a aşternut praful peste ruinele clădirii, a îndepărtat cu buldozerul ce mai rămăsese în picioare şi a construit ceea ce-şi dorea.

Rex a folosit granitul din producţia proprie pentru a construi fundaţia, beciul şi primul etaj, iar apoi a cumpărat cărămizi de Alabama pentru a clădi nivelele al doilea şi al treilea. Mortarul apos ce lega toată structura trăda metoda de lucru şi procedurile folosite.

Rex se mândrea cu faptul că faianţa, ţesăturile şi mobila fuseseră aduse cu vaporul din Italia, Franţa şi din Orient. Cu cât mai de departe, cu atât mai bine. La fel se mândrea şi de dulgherii şi zugravii săi, care veniseră tocmai din California şi New York. Adevărul e că puţini dintre localnici ar fi lucrat pentru el. Casa domina, ca un turn, peisajul de jur împrejur. Tavanul încăperilor era înalt de patru metri la primul etaj, cobora la 3,6 metri la etajul al doilea şi la doar 3 metri la etajul al treilea şi în pod. Podeaua primului etaj era placată cu o amestecătură ciudată de gresie italiană şi marmură din Spania, în timp ce etajele al doilea şi al treilea erau pardosite cu lemn de mahon din Honduras, prelucrat manual. În casă erau împrăştiate vreo opt şemineuri, dintre care patru suficient de mari cât să poţi dormi în ele. Ştiu sigur pentru că am făcut asta. Şi nu s-a gândit niciodată să mă caute acolo.

Rex îşi aproviziona crama cu sticle prăfuite, dulăpiorul pentru băuturi – cu o duzină de mărci de whisky single malt[7] – cu toate că prefera Bourbon-ul – iar dulapul de arme, cu zece seturi identice de puşti şi carabine, încrustate cu aur, importate din aceleaşi ţări care-i furnizaseră şi gresia: Germania, Spania şi Italia. A defrişat şi a terasat dealul blând din spatele casei, transformându-l în păşune, pe care a înconjurat-o cu un gard din lemn de cedru decojit manual. A construit apoi un grajd cu zece boxe, dotate cu cea mai înaltă tehnologie disponibilă în acel moment şi l-a populat cu zece cai pur-sânge, de cea mai bună rasă. Alături, a zidit

[7] Single malt: whisky produs la o singură distilerie, dintr-un singur tip de cereale (orz sau secară). Se fabrică îndeosebi în Scoţia, dar şi în Irlanda şi Japonia – n.tr.

din cărămidă o căsuţă separată, pentru servitori şi a legat-o de casă printr-o alee acoperită, ca să nu se ude când mergea să-l trezească pe cine ştie ce servitor care locuia acolo.

Dacă dorinţa lui Rex fusese să se izoleze, şi să ne izoleze şi pe noi deopotrivă în pădurile din sudul Alabamei, făcuse o treabă foarte bună. Din capul locului, aveam doar puţini vecini, dar, ca să se asigure că nici unul dintre aceştia nu avea să apară neinvitat şi să ne ofere o plăcintă proaspăt coaptă şi zece minute de conversaţie amabilă, Rex a construit o cale de acces către Waverly. O poartă masivă, de cărămidă şi fier forjat, plasată la câţiva metri distanţă de drumul local, îi domina pe vizitatori de la înălţimea sa de patru metri. Din cauza greutăţii sale care tasa pământul de dedesubt, poarta se tot înclina înainte, ca Turnul din Pisa. În loc să rezolve fondul problemei, Rex o ancorase cu cabluri şi pivoţi lungi, spiralaţi, ce o fixau de pământ, ca pe un cort de circ. Cu cablurile sale încordate, gata să plesnească la următoarea furtună cu trăsnete, poarta semăna cu pumnul lui Rex – o ameninţare omniprezentă şi cu care n-ai fi vrut să ai de-a face.

Odată intrat pe poartă, drumul te ducea sinuos în jos, cale de vreo opt sute de metri, şerpuind către casă ca un mocasin de apă ce lunecă uşor pe suprafaţa bălţii. Cotea în meandre pe sub stejarii înzestraţi parcă cu tentacule şi pe sub sălciile plângătoare, înconjura cameliile bătrâne şi trecea peste secara proaspătă de iarnă, înainte de a-şi găsi odihna într-o alee circulară, încadrată de opt chiparoşi Leyland ce se ridicau în spirală către cer, asemenea stoicilor soldaţi de la Buckingham Palace.

Când fu terminată, Waverly Hali, altădată un impunător conac în stil sudist, transformat acum într-un castel pseudo-franţuzesc, arăta ca o împreunare neinspirată dintre un antrepozit de tutun, construit din cărămidă şi proprietatea Biltmore[8]. Părea atât de nelalocul ei aici, în Clopton, ca un restaurant McDonald's în Japonia. Când am crescut mai mare, a început să iasă la iveală fotograful din mine. Atunci am încercat să mă dau un pas în spate şi să las ca imaginea casei să-mi umple vizorul camerei. Indiferent ce fel de lentile foloseam, o vedeam tot ca pe o umbră a unui obiect întunecat, unde lumina era greu de măsurat şi de fixat.

La început, când a venit să lucreze pentru Rex, Miss Ella a încercat să aducă puţină culoare primprejurul porţii şi a plantat câteva fire de sporul casei, amestecate cu crini, gândindu-se că lui Rex o să-i placă. Însă lui Rex nu i-a plăcut. Le-a făcut praf cu vârful umbrelei, le-a călcat apăsat, cu tocurile pantofilor săi Johnston and Murphy şi a turnat motorină peste rădăcini.

„Dar bine, domnule Rex, nu vreţi ca oamenii să se simtă bineveniţi?”

S-a uitat la ea ca şi cum Miss Ella şi-ar fi pierdut minţile. „Femeie! Eu o să le dau de ştire dacă sunt sau nu bineveniţi. Nu nenorocita asta de poartă!” Nu mai e nevoie să spun că foarte puţini străini făceau greşeala de a ne călca pragul.

Când aveam cam şase ani, Rex şi-a făcut apariţia într-o dimineaţă de marţi – lucru neobişnuit – într-un Mercedes negru – lucru deloc neobişnuit – şi a urcat

[8] Vilă în stil renascentist, construită la sfârşitul secolului XIX în Carolina de Nord; este cea mai mare locuinţă deţinută de o persoană particulară în Statele Unite – n.tr.

scările din faţă cu o valiză într-o mână şi un băieţel brunet în cealaltă. A rămas la Waverly îndeajuns cât să-şi umple paharul de două ori şi să stea de vorbă cu Miss Ella. „Acesta este Matthew... Mason.” Rex şi-a încreţit nasul şi a înghiţit lacom conţinutul paharului de cristal, ca şi cum recunoaşterea acestui fapt ar fi fost dureroasă. După alte două înghiţituri mari, a continuat, zicând: „Se pare că el e fiul meu.” Apoi s-a îndreptat cu maşina către grajd, fără a-mi adresa vreun cuvânt.

Certificatul de naştere al lui Mutt spunea că el se născuse la Spitalul Grady din Atlanta, la şase luni după mine. Numele mamei fusese omis cu dibăcie, însă era trecută ca „femeie, vârsta: 29 de ani.” Mutt avea tenul măsliniu, ceea ce sugera faptul că mama sa fusese de origine străină. Poate din Spania, Italia sau Mexic. Şi cum o grămadă de femei îl „ajutau” pe Rex – ajutor în casă, ajutor la birou, ajutor în curte, ajutor în dormitor – doar el îi cunoştea identitatea, şi era singurul care avea să ştie vreodată adevărul.

Înainte de a pleca, Rex a dat o tură pe la cai şi câini, să vadă dacă sunt bine, apoi a pornit cu maşina pe alee, spre ieşire. L-am urmărit cu privirea pe fereastră şi, când pericolul a dispărut, mi-am deschis cufărul cu jucării şi am scos un soldăţel şi o puşcă de lemn ce folosea ca muniţie benzi de cauciuc. În timp ce scormoneam împreună cu Mutt prin dulapul cu jucării, Miss Ella ne-a chemat la ea pe amândoi.

„Tuck?” mi-a spus.

„Da, doamnă.”

„Azi e ziua în care înveţi să împarţi ce ai cu alţii.”

„Da, doamnă.” Mi-a luat centura cu cele două tocuri de pistol de la căpătâiul patului meu de campanie

şi s-a aşezat pe podea, lângă pat. „Matthew,” i s-a adresat copilului, cercetându-l cu atenţie, ca şi cum ar fi încercat să-l cântărească din priviri, „cu care mână desenezi?” Mutt s-a uitat în jos, către mâinile sale, le-a întors pe toate părţile, apoi a ridicat-o pe cea stângă. „Bine, atunci o să fie mai uşor.” A scos o pereche de foarfeci din buzunarul şorţului şi a tăiat cusătura care lega tocul stâng de centură. A luat apoi din dulap o curea de piele, de la o rochie de-a sa, a înfăşurat cureaua în jurul tocului şi a aranjat-o la brâul lui Mutt. „Uiteaşa,” a comentat mulţumită. Mutt a privit în jos, şi-a ajustat cureaua şi apoi s-a întins şi a cuprins-o de gât, cu amândouă mâinile. Primul cuvânt pe care l-am auzit din gura fratelui meu a fost: „Mulţumesc”. Miss Ella l-a îmbrăţişat şi ea, cu braţele acelea doar piele şi os şi i-a răspuns: „Cu plăcere, tinere.” Or fi fost braţele ei slabe de tot, însă puteau cuprinde multe.

Cam în perioada când Matthew a sosit la noi-nu-mi prea aduc aminte momentul exact-ajunsesem subiectul unor glume şi tachinări destul de dure la şcoală. Învăţătorul a cerut ca fiecare dintre noi să se ridice în picioare în faţa clasei şi să povestească despre părinţii lui. Eu n-o întâlnisem niciodată pe mama, şi nu prea îl cunoşteam pe Rex. Nu înţelegeam ce făcea şi de ce, aşa că am început să vorbesc despre Miss Ella. Colegii s-au prins repede că vorbeam despre „menajera” noastră, şi au trecut vreo doi ani până s-o lase moartă cu acest subiect. Atunci mi-a trecut pentru prima dată prin cap că de fapt viaţa nu ar trebui să fie aşa cum o ştiam eu.

Când m-am întors de la şcoală, în ziua aceea, am intrat pe uşa din spate şi mi-am azvârlit cărţile pe jos. Miss Ella mi-a văzut umerii lăsaţi şi m-a apucat de mână.

M-a condus înapoi pe veranda din spatele casei, unde soarele apunea, aruncând o uşoară sclipire aurie peste fânul încă verde. A îngenuncheat, moment în care pantofii săi albi de menajeră au scârţâit pe duşumeaua spălată cu Pine Sol, şi mi-a ridicat blând bărbia cu degetele sale aspre, bătătorite.

„Copile," mi-a vorbit în şoaptă „ascultă ce-ţi spun, şi vreau să asculţi cu atenţie." Pe obraz mi se rostogoli o lacrimă, pe care ea o şterse cu degetul mare, uscat şi crăpat. „Să nu crezi pe nimeni, decât pe mine."

Nu voiam să aud o nouă predică, aşa că mi-am abătut privirea în altă parte, însă ea mi-a întors capul spre ea, cu două degete mirosind a piersică. „Diavolul e real. E la fel de real ca apa şi are un singur gând în mintea aia a lui, mică şi bolnavă. Vrea să-ţi smulgă inima din piept, să o calce în picioare, să te umple de venin şi de mânie şi apoi să te împrăştie în vânt, ca pe solzii de peşte." Miss Ella se pricepea să zugrăvească în cuvinte astfel de imagini. „Şi ştii după ce umblă el?" Am clătinat din cap şi am început să ascult cu atenţie, pentru că observasem că ochii i se umeziseră. „Umblă după tot ce e bun în tine. Vezi tu, Domnu'... El e Alfa şi Omega. Nimic nu trece de El. Nici diavolul şi nici măcar Rex." Mi-a plăcut lucrul ăsta, aşa că am zâmbit larg. „Domnu' m-a pus aici ca să am grijă de tine cât creşti. Poate că diavolul îţi va coace ceva, poate că va urzi intrigi până o să-i iasă fum din coarne, însă mai întâi va trebui să treacă de mine."

Amintirea celor petrecute în curtea şcolii mi-era încă destul de proaspătă şi sensibilă, însă Miss Ella îmi potolise durerea. Mi-a făcut un sandviş cu unt de arahide şi jeleu şi am stat pe verandă, privind caii ce păşteau pe

islazul din spate. „Tucker,” mi-a mai zis, având un pic de unt de arahide lipit în colţul gurii, „dacă diavolul vrea să se atingă de tine, trebuie să ceară permisiunea lui Dumnezeu. Aşa a făcut în cazul lui Iov, aşa a făcut şi cu Isus şi tot aşa trebuie să facă şi cu tine. Trebuie să bată la uşă şi să întrebe. Aşa stau lucrurile încă de când a fost aruncat afară din cer.”

Am clipit din ochi şi fu cât pe-aci să rostesc întrebarea care-mi stătuse pe limbă încă de când începusem să raţionez. Miss Ella clătină din cap.

Ştiu ce-ţi trece prin minte, dar nu te mai gândi la asta. Noi n-o să înţelegem întotdeauna ce face Dumnezeu sau care-l sunt motivele.” Şi-a pus vârful degetului pe nasul meu. „Însă un lucru ştiu cu siguranţă. Dacă diavolul vrea să atingă chiar şi un fir de păr de pe căpşorul tău frumos, trebuie să ceară voie. Şi ţine minte următorul lucru: eu vorbesc cu Dumnezeu tot timpul, şi El mi-a zis că nu-i va da voie.”

Când Miss Ella ajungea la vorbitul cu Dumnezeu, nu exista decât un singur răspuns potrivit. „Da, doamnă,” am spus cu inima îndoită.

„Băiete!” Şi m-a apucat de obraji, mi-a smucit uşurel bărbia într-o parte şi-n alta şi mi-a ridicat faţa către faţa ei. „Să nu spui «Da, doamnă» doar cu capul.” După care m-a bătut uşor în piept, cu degetul său ascuţit ca un pumnal. „Spune-o cu inima.”

Am dat din cap, cum că înţelesesem. „Da, Miss Ella.”

Mi-a dat drumul la obraji şi ochii i s-au luminat într-un zâmbet. „Aşa-i mai bine.”

Când Rex a împlinit patruzeci şi cinci de ani, Mason Enterprises avea filiale în toate statele din sud-est,

monopolizase cu totul piaţa băuturilor spirtoase, însă el era departe de a fi împăcat. La cincizeci de ani, şi-a ipotecat toate posesiunile, ba chiar şi unele lucruri care nu-i aparţineau, obţinând astfel zeci de milioane de dolari, bani gheaţă, şi a început să cumpere firmele concurente, pe care apoi le-a divizat rapid şi le-a vândut pe bucăţi, de nu mai puteau fi recunoscute. Cu un pahar în mână şi cu un zâmbet pervers întipărit pe faţa-i congestionată, brăzdată de nenumărate vase de sânge, le spunea adversarilor: „Vindeţi, sau dacă nu, am să încep să-mi dau marfa pe degeaba, iar afacerea voastră n-o să mai valoreze nici doi bani.” Rex se pricepea să mânuiască vorbele. Acţiunea sa riscantă – şi tactica folosită – au dat rezultate, căci după trei ani şi după altă sută de milioane câştigată, făcea naveta între acoperişul biroului său şi Waverly Hali cu elicopterul şi cu un avion Cessna bireactor. Dacă Rex avea vreun dar, era acela de a face bani. Tot ce atingea el, se transforma în aur.

În ce priveşte domeniul Waverly, Rex continuase să dinamiteze cariera de piatră, siluind pământul. La douăzeci de metri sub nivelul solului, pietrarii aruncară în aer stânca ce forma tavanul unui pârâu subteran. Acesta se revărsă şi inundă fundul carierei. Nici o problemă. Rex începu să scoată apa cu pompele, printr-o conductă cu diametrul de zece centimetri, şi o folosi pentru a-şi iriga grădinile şi livezile ce se întindeau pe patru hectare. Apoi construi un turn de apă chiar lângă grajd şi fixă deasupra lui un vas de dimensiunea unui piscine, unde putea păstra suficientă apă cât să-şi ţină livezile – şi pe noi – în viaţă aproape şase luni.

Şi făcea toate astea în pofida faptului că nu ştia aproape nimic despre case, arme de foc, cai pursânge,

servitori, prepelicari sau livezi. Dar acest detaliu nu conta. Nu-şi dăduse atâta osteneală din cauză că ar fi avut cunoştinţe legate de subiectele amintite sau pentru că ar fi avut intenţia să înveţe. Spiritul de concurenţă era ceea ce îl mâna să meargă mai departe.

Proprietatea Waverly Hali, cu cele peste şase sute de hectare ale sale, cuprindea şi o biserică dărăpănată, de mult timp părăsită, înconjurată de un cimitir. Biserica St. Joseph's fusese construită înainte de înfiinţarea Diocezei Episcopaliene în Dale, Barbour sau în ţinutul Henry, aşa că atunci când Rex a cumpărat proprietatea, a dobândit, implicit, şi biserica şi cimitirul. Aceasta avea opt rânduri de bănci, toate din lemn, înguste şi originale. În incintă puteau lua loc patruzeci de oameni, înghesuiţi umăr lângă umăr. Fermierii scoţieni o construiseră înainte de anul 1800, când oamenii erau recunoscători să aibă pur şi simplu un loc unde să şadă.

Altarul era uzat şi arăta mai mult a butuc de măcelar, decât a lucru sfânt. Un Hristos de lemn sta atârnat pe peretele din spate, încununat cu o coroană de spini şi acoperit cu excremente albe de porumbel pe scalp, pe braţe, pe genunchii împinşi în faţă şi pe degetele de la picioare. Ploaia se scurgea prin gaura din acoperiş şi se îmbiba aproape peste tot în biserică, inclusiv în covoraşul purpuriu, spongios şi mâncat de molii pe care-ţi puteai pleca genunchii, aşezat sub grilajul ce încadra altarul. Grilajul era suficient de lung ca opt adulţi costelivi să îngenuncheze scurt şi apoi să se întoarcă, pe vârfuri, la siguranţa băncilor tari şi drepte, unde frigul se ridica prin podea şi le pătrundea prin pantofii cu talpă de piele, până la degetele fără şosete. Toate cele patru ferestre, ce odinioară stăteau larg

deschise pentru a se face curent, vara, fuseseră vopsite şi apoi lipite etanş cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, şi nu se mai deschiseseră de atunci.

Legea îi cerea lui Rex să menţină cimitirul în „stare funcţională”, ceea ce a şi făcut. „Omul meu coseşte iarba acolo o dată pe lună, fie că e nevoie, fie că nu.” Încă din prima zi, biserica rămăsese în starea aceea de hibernare, cu uşile încuiate şi plină până la refuz cu cei mai cucernici porumbei, cu cele mai evlavioase pânze de păianjen şi rozătoare pe care le-a văzut vreodată Alabama. În copilărie, mai aproape decât atât n-am fost niciodată de interiorul unei biserici adevărate. Mulţumită găurii din acoperiş, biserica putrezea dinăuntru în afară.

Rex avea doar puţine cunoştinţe, iar prieteni- absolut niciunul, însă petrecea în mod frecvent cu partenerii săi de afaceri, care nu cutezau să nu fie drăguţi cu el. În decursul celor zece ani cât a fost pe culmile prosperităţii, perioadă ce debutase pe când se apropia de vârsta de cincizeci de ani, Rex a angajat cam o duzină de servitori cu normă întreagă, precum şi nenumăraţi agenţi pe care-i folosea în afaceri, şi care mişunau, ca agenţii Serviciilor Secrete, între Atlanta şi Clopton; toate acestea accentuau imaginea pe care dorea s-o proiecteze despre sine, în mintea celor din jur.

Când revista Atlanta a scris renumitul articol despre „mogulul din centrul oraşului, a cărui abilitate de a-şi construi un imperiu pornind de la zero ar putea-o rivaliza pe cea a regelui Irod”, Atlanta Journal i-a călcat pe urme şi a preluat subiectul într-un editorial care-l descria pe Rex ca fiind „un om scurt şi gras, cu ochii ca mărgelele, cu burtă mare şi suferind de complexul lui Napoleon”. Revista avea dreptate: Rex îşi construise într-

adevăr un imperiu din nimic şi Waverly Hali fusese cumpărată cu bani gheaţă, însă Journal reuşise să pună punctul pe i, căci atunci când era canalizată într-o anume direcţie, acea combinaţie între complexele de inferioritate şi nesiguranţă, condimentată cu o invidie insaţiabilă, dădea naştere unui tiran nemilos, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de oamenii care lucrau pentru el sau de companiile pe care le diviza.

Ca să nu mai spunem de cei doi băieţi ai săi.

La sfârşitul zilei, după ce toate hârţoagele fuseseră semnate, după ce strânsese mâini şi încheiase afaceri – inclusiv unele mai pe sub masă, care-i aduceau cel mai mare câştig – Rex Mason era condus de o singură motivaţie: să obţină controlul. Iar Waverly Hali, ca şi propria lui viaţă, de altfel, aveau un singur scop: să păstreze controlul. Rex nu era interesat câtuşi de puţin ca ceilalţi oameni să-l simpatizeze. Nu dorea decât teama lor. Zi şi noapte, principala sa preocupare, care-i rodea stomacul, provocându-i ulcer, era cum să le inspire teamă adversarilor săi – şi în viziunea sa, toţi îi erau adversari. Inclusiv eu şi fratele meu. Frica celor din jur îi dădea putere – puterea de a controla fiece situaţie care-i ieşea în cale. Cunosc toate astea din proprie experienţă, căci am avut la dispoziţie treizeci şi trei de ani să judec lucrurile.

Rex se măsura pe sine însuşi şi pe toţi ceilalţi cu etalonul controlului. Iar el însuşi se ridica la înălţimea propriilor aşteptări doar dacă deţinea acest control. Ca o replică aproape identică a lui Auntie Mame[9], Rex se ridica în picioare, în timpul cinei, îşi înălţa paharul

[9] Auntie Mame: personaj excentric şi libertin din romanul omonim, de Patrick Dennis – n.tr.

toastând şi le spunea partenerilor de afaceri – care, pe rând, îi deveneau vremelnic cei mai buni prieteni: „Viaţa este un ospăţ şi majoritatea celor mici şi neînsemnaţi mor de foame. Mâncaţi de vă săturaţi!”

Până să împlinesc şase ani, Rex deja se săturase de Waverly Hali şi de băieţii săi, aşa că vizitele sale săptămânale s-au rărit, devenind bilunare. Cele două întâlniri pe lună s-au redus apoi la una singură, „la sfârşit de lună”. Un an sau doi mai târziu, lunar a devenit trimestrial şi, într-un final, o dată pe trimestru a devenit aproape niciodată. În cel de-al optulea an al vieţii mele, l-am văzut pe tatăl meu o singură dată. Şi toată viaţa, de când mă ştiu, nu mi-am sărbătorit niciodată ziua de naştere şi nu m-am trezit niciodată într-o dimineaţă de Crăciun având în faţă pe altcineva decât pe Miss Ella.

Când a împlinit cincizeci şi opt de ani, după ce ani în şir vânduse, construise, cucerise, demolase şi apoi dezbinase, Rex s-a „botezat”, cufundându-se în cele trei lucruri pe care nu le putea controla: băutura, femeile şi caii. Cocktailul rezultat din combinarea acestor trei pasiuni i-a venit de hac. Până să ajung eu la liceu, Rex Mason se trezea în fiecare dimineaţă în biroul său din Atlanta şi lua şapte medicamente, dându-le pe gât cu 200 de mililitri de Jack Daniels, vechi de doisprezece ani. În următorii zece anidin cauza tentaţiei irezistibile exercitate asupra sa de propria marfă, Rex a supravieţuit mai mult pe baza unei diete lichide, până când, la şaptezeci de ani, a cunoscut o practicantă a dansului erotic, pe nume Mary Victoria, atracţia principală a clubului de noapte ce închiriase parterul unei clădiri de-a lui. Era o frumuseţe siliconată, de un metru optzeci şi doi, căreia îi plăceau în mod cu totul special lucrurile

strălucitoare. Ea îi umplea nopţile şi paharul, aşa că în curând Rex a ajuns să-şi folosească bastonul ca să apese butoanele liftului de la hipodrom, în timp ce Mary alegea toate numerele pentru pariuri, sclipind din cap până-n picioare. Rex şi Mary se meritau unul pe altul – şi amândoi au făcut o alegere proastă.

Până să împlinească Rex şaptezeci şi cinci de ani, Mary cheltuise mare parte din banii pe care nu i-i luaseră cei de la Fisc. După treizeci de ani de declaraţii de venit măsluite, îi luaseră tot ce putuseră găsi. Mary s-a mutat în altă locuinţă imediat după ce agenţii guvernamentali au confiscat dosarele lui Rex. Rex s-a adunat, a reuşit să se abţină de la băutură aproape o zi întreagă, şi-a dezgropat câteva din conturile offshore, de care fiscul nu ştia, şi a reuşit astfel să păstreze două proprietăţi: zgârie-norul din Atlanta şi Waverly Hali.

Probabil că Waverly Hali reprezintă singura alegere înţeleaptă pe care omul ăsta a făcut-o vreodată. Rex dăruise această clădire singurilor doi oameni cărora le păsa prea puţin de ea – şi anume, lui Mutt şi mie. N-am ştiut de lucrul acesta până acum câţiva ani, însă se pare că de la vârsta de zece ani eram proprietari cu drepturi depline asupra a tot ceea ce se vedea pe o distanţă de trei kilometri, în orice direcţie. Bine că nu ne-a spus, pentru că dacă ar fi făcut-o, l-am fi dat afară din casă în două minute.

Încă din perioada când trăia la circ, Rex îşi ţinuse sub control consumul de alcool, şi-l dozase astfel încât acesta să dea naştere personalităţii dorite la momentul respectiv. Când m-am făcut destul de mare cât să înţeleg lucrurile de genul ăsta, Miss Ella mi-a spus că secretul lui

Rex era simplu, şi anume: „tăria lui stă în băutură”. Şi, ca mai toţi demonii, l-a ajuns din urmă.

Acum, la optzeci şi unu de ani, Rex Mason suferă de maladia Alzheimer, în stadiu avansat, nu ştie să numere până la zece şi nu poate controla saliva ce-i picură de pe buza de jos, tremurătoare. Îşi petrece toată ziua împachetat într-un scutec pentru adulţi, zăcând în crusta propriilor materii fecale, într-un azil de bătrâni, nu departe de Waverly.

Uneori, dacă stau să mă gândesc, mi se pare chiar o imagine veselă.

Capitolul cinci

Trei kilometri mai la est, Mutt s-a oprit din vâslit şi a lăsat barca să alunece în linişte mai departe, pe cursul pârâului Julington. Malul se îngusta tot mai mult, copacii deveneau mai înalţi, iar crengile copacilor formau o boltă deasupra apei, născută parcă în vremuri imemoriale. Pe parcursul ultimului kilometru şi jumătate, pârâul şerpuise ba într-o parte ba în alta, înaintând doar rareori în linie dreaptă. Apa se scurgea picătură cu picătură de pe pala vâslei, în timp ce Mutt asculta bufniţele, al căror cântec îl adormise mereu în ultimii şapte ani. Deasupra capului său, undeva în vârful unui chiparos, o pasăre bătrână ce scotea un fel de zumzăit profund, gutural, ţipă deodată ca o bufniţă. O alta îi răspunse numaidecât dinspre sud, ca un semnal care s-o ghideze către destinaţie. Cele două continuară să emită sunete ascuţite, metalice, ce răsunară în susul şi-n josul râului timp de aproape un minut, până când o a treia, dinspre vest, se amestecă în discuţia lor. Atunci primele două tăcură.

Mutt vâslea pe nesimţite de-a lungul apei, savurând libertatea noudescoperită şi totuşi luptându-se cu înfrigurare să reducă la tăcere vocile ce vuiau în străfunduri. Ştia că Gibby avea să trimită o barcă în susul râului, aşa că începu să caute o cale de scăpare. Un alt râuleţ cu apă limpede ce curgea pe deasupra unui copac căzut, dând naştere unei mici cascade, se vărsa în râu, ca un deget mai mic. Contrastând cu Julington-ul cel întunecat, apa aceea limpede i-a atras atenţia.

Mutt şi-a tras canoea peste buştean şi a început să vâslească în susul râuleţului. Canalul navigabil se tot îngustă, până ajunse la o lăţime mai mică de doi metri, după care îşi croi drum pe lângă un chiparos uriaş. Mutt dădu crengile la o parte, fiind chiar nevoit să se întindă în canoe pentru a trece pe sub crăcile mai mari, şi vâsli către un luminiş. Ajuns aici căută cu privirea cursul râuleţului, dar nu găsi nimic. Vâslise până într-o fundătură, iar cursul de apă dispăruse cu totul. Aparent, aici îşi avea originea. Oricum, important era că găsise izvorul, iar acum se învârtea lent în susul lui. Trase barca pe ţărm, se aşeză jos pe fundul ei, îşi deschise tabla de şah şi alinie piesele pentru joc. Apoi deschise cu grijă o pungă cu fermoar ce conţinea o singură bucată de săpun, şi-şi scufundă mâinile în izvor, frecând săpunul iar şi iar, până când apa se umplu de clăbuci. După ce se declară curat, se clăti şi începu să joace şah cu cei opt concurenţi. Undeva în depărtare răsunară sirenele şi bărcile cu motor, însă n-aveau să-l găsească niciodată. Doar o singură persoană s-ar gândi să-l caute în locul ăsta.

Câteva ore mai târziu, un cameleon colorat în verde şi portocaliu se caţără pe marginea canoei şi se cocoţă pe proră, umflându-şi şi dezumflându-şi ritmic guşa roz, ca o pânză de corabie în miniatură, ce scânteia sub lumina lunii. Cuibărit la baza unui mal vertical de nămol, ce se înălţa până la un metru şi jumătate deasupra luciului apei, Mutt a privit o oră întreagă cum vela se umflă şi se dezumflă, în timp ce şopârla îşi legăna capul într-o parte şi-n alta, încercând să-şi impresioneze pretendenţii. Văzând că nu apare niciunul, animalul ţopăi de-a lungul balustradei, plonjă de pe pupa bărcii,

împroşcând în jur apa limpede ca cristalul şi traversă pârâul folosindu-şi coada ca propulsor. Ajunsă pe malul celălalt, se căţără pe un lujer de viţă ce atârna în dreptul său şi dispăru în copacul de deasupra.

Nămolul ce acoperea trupul lui Mutt servea unui scop dublu: Îl proteja atât de ţânţari, cât şi de aerul răcoros al nopţii. Şi-a împreunat strâns mâinile şi şi-a împins spatele mai adânc, în mâl. Reuşi astfel să-şi ţină în frâu tremuratul, însă faţa i se contracta spasmodic, ca şi cum ar fi fost conectat la o priză şi ar fi primit impulsuri intermitente. Timp de trei luni, reuşise să potolească vocile. Cel mai lung interval de timp din ultimii zece ani. Însă acum, după ce fuseseră ţinute în frâu şi nu li se dăduse voie să se exprime, ele se înghesuiau şi dădeau năvală peste el, ca o gloată furioasă. Îşi închise ochii; se simţea ca şi cum ar fi stat pe nişte şine uzate, calde, într-un tunel întunecat, umed şi rece şi ar fi ascultat sunetul trenului ce se apropia. Ţipetele începură să răsune tot mai asurzitor, şi Mutt îşi dădu seama că de data asta erau îndeajuns de puternice încât să câştige lupta. Undeva pe parcurs ele căpătaseră putere, iar strigătele lor îi dădeau de înţeles că ar putea muri chiar acolo. Încetul cu încetul, tot corpul i se înţepeni, ca paralizat, şi nici măcar priveliştea unui mocasin de apă, lung de un metru şi ceva, ce se târa peste picioarele sale, nu îl scoase din acea transă hipnotică. În cotloanele minţii sale, acolo unde gândurile călătoreau cu ceva mai puţin de o mie de kilometri pe oră, acolo unde ascunsese amintirile bune, îi găsi pe Tucker şi pe Miss Ella. Lui Mutt nu-i era teamă de moarte; pur şi simplu nu voia să plece fără să-şi ia la revedere. Cu gândul acesta a adormit.

Capitolul şase

La cinci kilometri est de intersecţia din Clopton vizibilitatea scăzuse la mai puţin de trei metri, obligând Volvo-ul să încetinească până la 20 kilometri pe oră. Luptându-se cu maneta ce regla viteza ştergătoarelor de parbriz, femeia cu şapcă roşie de baseball se întoarse să se uite la fiul ei, care dormea prins cu centura de siguranţă pentru a evita orice risc, înconjurat de gumă de mestecat. Când se întinse ca să-i tragă cuvertura mai sus peste umeri, trase din greşeală de volan şi autoturismul viră spre acostamentul moale al drumului. Redresă prea repede; ploaia şi noroiul absorbiră parcă roţile înspre şanţ iar Volvo-ul alunecă şi se opri brusc în întunericul pădurii din Alabama ce se contura nedesluşit. Nu se vedea nici-o lumină pe nicăieri. Băgă schimbătorul de viteze în marşarier şi apăsă acceleraţia, dar în felul acesta nu făcu decât să împroaşte noroi şi să îngroape şi mai adânc partea din faţă a maşinii. Se uită la ceas. Era 3:47 dimineaţa.

Grozav, se gândi în sine, de-a dreptul grozav.

Pe ecranul telefonului celular scria: „Lipsă semnal”.

Asta e şi mai bine. În timp ce Jase continua să doarmă liniştit, ea se lăsă pe spate, opri motorul şi se gândi: Putea fi şi mai rău.

*

Era patru fără câteva minute, iar ştergătoarele de parbriz erau singurul lucru care mă ţinea treaz. La vreo trei kilometri de intersecţia din Clopton, drumul făcea o pantă descendentă, drept pentru care farurile mele începură să bată în jos şi la un moment dat se intersectară cu luminile de poziţie ale Volvo-ului. Stătea înclinat, cu botul în şanţ.

Nu se poate, mi-am zis. Apoi, depăşind maşina, m-am uitat atent prin geamul din dreapta. Ba se poate.

Recunosc, e adevărat că mi-a trecut prin minte gândul să îmi văd de drum, prefăcându-mă că nu am văzut nimic, dar apoi m-am gândit la bancheta din spate. „Da, ştiu-«Fă celorlalţi... », bunul Samaritean şi toate chestiile alea, dar e foarte târziu.”

Nu fă pe deşteptul cu mine. Nu eşti prea bătrân ca să iau o nuieluşă şi s-o folosesc pe spinarea ta.

Miss Ella era moartă de aproape opt ani-mai bine zis, de şapte ani, zece luni şi opt zile. Şi nu dădea nici-o ceapă degerată pe succesul meu în carieră – cel puţin nu la prima vedere. Dacă ar fi aici, ar fi mândră de mine, dar nu ar tolera deloc mândria mea pentru propriile realizări. Mândria era singurul lucru cu care nu se putea împăca. Mai ales dacă e adevărat că păcatele tatălui se transmit mai departe, către fiu. Şi potrivit evangheliei după Miss Ella, se transmit. Cum să aduci argumente împotriva unui asemenea lucru? Aşa că nu-mi rămânea decât să dau din cap, aprobator. „Da, doamnă.”

Am tras maşina pe marginea drumului, am dat înapoi şi am lăsat motorul pornit. Cum ploaia torenţială devenea din ce în ce mai violentă, şoseaua băltea, sub un strat de vreo cinci centimetri de apă. Am scos umbrela de după scaunul din faţă, am luat cu mine şi o

lanternă Mag-Lite şi am pornit-o către Volvo. Cu bună-ştiinţă, nu am luat şi aparatul de fotografiat. După trei paşi, pantofii îmi erau deja uzi leoarcă şi musteau de apă. Am îndreptat lumina lanternei către scaunul din faţă şi am văzut-o pe şoferiţă stând cu capul sprijinit de geam şi cu ochii închişi.

Am bătut uşor cu mânerul lanternei, încercând să n-o sperii. N-am reuşit. Ţipând cât o ţineau plămânii şi agitându-şi mâinile, de parcă erau aripi, ea porni motorul, băgă repede schimbătorul în marşarier şi tură puternic motorul. Apăsă la maximum pedala de acceleraţie şi învârti volanul de la stânga la dreapta şi apoi iarăşi la stânga. Efectul nu fu altul decât că mă împroşcă cu un strat gros de noroi de Alabama, ce-mi înţepa ochii. Nu mai vedeam absolut nimic. Am făcut câţiva paşi înapoi, clătinându-mă, am scuipat noroiul şi mi-am şters faţa cu cămaşa. Ud până la piele, am renunţat la umbrelă şi am lăsat ca ploaia să-mi spele faţa. Mi-am recăpătat vederea şi am privit – ca la un film derulat cu încetinitorul – cum femeia aceea nebună se întinde către torpedou şi scoate de acolo un revolver mare şi strălucitor, cum ar purta Dirty Harry[10].

La vederea acestuia, am făcut trei paşi înapoi, apoi am traversat strada şi m-am aruncat în şanţul de pe partea cealaltă. Încă ţipând, femeia trase prin geamul maşinii, descărcând toate cele şase cartuşe în pădurea din spatele meu. Am auzit cum percutorul ţăcăne de câteva ori pe cilindrul acum gol – zgomot înăbuşit de potopul de afară. În timp ce ea continua să apese, să ţipe şi să păcănească, motorul Volvo-ului – care de aproape

[10] Dirty Harry: personajul principal al unei serii de filme poliţiste americane – n.tr.

două minute era turat la maxim – tuşi, făcu explozie, după care maşina rămase nemişcată, iar prin părţile laterale ale capotei începu să iasă fum. În timp ce ploaia curgea şuvoaie înăuntru prin gaura din geam, femeia aruncă pistolul pe scaunul din dreapta şi sări în spate, lângă fiul său.

Acompaniat de vocea aceea interioară, care-mi spunea să fug de pericol, m-am târât afară din şanţ şi, de pe partea cealaltă a drumului, am cercetat maşina. „Cucoană, eşti nebună? Încerc să te ajut!” Am traversat strada, cu lanterna într-o mână şi cu umbrela închisă, în cealaltă. Dacă făcea măcar o mişcare în direcţia mea, plănuiam să o lovesc zdravăn în cap şi să-i las de izbelişte pe amândoi. Băieţel sau nu, cu gumă de mestecat sau fără-nu-mi mai păsa. Am îndreptat lumina lanternei către bancheta din spate, unde am zărit albul celor patru ochi şi cilindrii celor două pistoale cu şase gloanţe Roy Rogers.

Văzându-l pe băieţel cu armele sale, şi pe femeie fără arma ei, m-am îndreptat către gaura din geamul de pe partea şoferului. Băiatul părea somnoros şi înfricoşat de moarte. Femeia era cam de vârsta mea şi avea ochii înfundaţi în cap şi înconjuraţi de umbre întunecate. Faţa îi era ascunsă pentru că-şi trăsese şapca în jos, pe frunte, şi-şi ridicase gulerul. Hainele îi erau prea mari, prea noi şi părea a le fi purtat câteva zile la rând. Pantaloni scurţi kaki şi un hanorac, ce arătau ca şi cum ar fi fost cumpărate de la un popas pentru camioane.

Am luminat în direcţia ei, dar tot n-am putut să-i văd bine faţa. Pe podeaua maşinii zăceau aruncate fel de fel de pungi de la fast-food, pliculeţe goale de ketchup şi cartofi prăjiţi reci. Cum tocmai mă târâsem afară din

şanţ, murdar tot de noroi, cu privirea rătăcită şi cu părul atârnându-mi alandala, mânjit de pământ, probabil că arătam exact ca genul de om în care crezuse ea că trage, şi anume ca un nebun scos din minţi. Nu sunt sigur că Miss Ella m-ar fi recunoscut. Cu aceste gânduri în minte, am încercat să vorbesc calm: „Cucoană, nu te cunosc, nici tu nu mă cunoşti pe mine, iar în momentul ăsta nici nu ştiu dacă vreau să te cunosc sau să aflu ce faci aici, în toiul nopţii, dar dacă ai nevoie de ajutor, ţi-l ofer. Dacă n-ai nevoie, eu plec.” Am înşfăcat revolverul, i-am deschis cilindrul şi am scos cartuşele goale. Am aşezat arma înapoi pe scaunul din faţă şi m-am uitat la ea.

Femeia a făcut semn cu mâna către volanul maşinii: „Noi... mergeam... maşina... maşina a...” Tremura, incoerentă.

„Furtuna asta o să mai dureze ceva şi nu e nici o staţie de benzină prin apropiere. N-ai vrea să-mi spui ce cauţi pe aici” – şi, arătând către pistol – „şi de ce ţii cu tine chestia asta?”

Ea nu rosti niciun cuvânt. Ceva ce i se întâmplase fie acum pe şosea, fie mai în urmă, o speriase. Rău de tot. Şi pe băiat la fel. Se dădu într-o parte, iar când lanterna i-a luminat ochii, am zărit o strălfulgerare familială. M-a luat prin surprindere. „Eu locuiesc ceva mai încolo. Aţi putea să vă uscaţi şi chiar să dormiţi puţin. Am o casă de oaspeţi, dar va trebui să ai încredere în mine, mai multă decât atunci când ai început să apeşi pe trăgaci.”

Ea s-a uitat la băiat, la capota maşinii şi apoi afară, la ploaie. Adunându-şi toate puterile – lucru pe care mi-l

imaginez că-l făcuse des, în ultimul timp – dădu din cap, acceptând oferta.

„Doamnă”, i-am zis, folosind acum un ton mai blând, „trebuie să vorbeşti. Nu doar să dai din cap. Nu iau cu mine acasă o străină care dă din cap, şi care mai are şi un revolver. Poţi vorbi?”

Înghiţi în sec, iar în ochii ei, hotărârea luă locul groazei. „Da,” şopti, „pot să vorbesc.”

M-am aplecat înăuntru, în maşină, am luat revolverul şi mi l-am pus la brâu. „Deocamdată, am să păstrez eu chestia asta. Cu toţii suntem mai în siguranţă dacă nu ţii tu arma.” Ea aruncă o privire către revolver şi deblocă uşa din spate. Alunecă de-a lungul banchetei, iar eu îi ţinui umbrela în dreptul uşii, cu toate că aceasta nu prea reuşea s-o ferească de ploaia ce cădea din lateral. Îşi luă în braţe fiul şi îl sprijini pe şoldul ei drept aşa încât să-l ţină la distanţă de mine. Cam pe la jumătatea drumului către camioneta mea, începu să plângă cu sughiţuri. „îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău...” Ne-am îndreptat spre Dodge, împroşcând noroiul în toate direcţiile. I-am aşezat pe amândoi pe bancheta din spate, moment în care l-am auzit pe băieţel spunând: „Nu plânge, mami. Nu plânge.” Am închis portiera şi m-am reîntors la Volvo.

M-am aplecat în maşină, prin geamul spart, am tras maneta care deschidea portbagajul, am luat de acolo câteva pungi, am smuls cheile din contact şi am revenit la camioneta mea. Am intrat în maşină, am închis portiera şi tocmai eram pe punctul de a spune ceva, când am auzit suspine înfundate. Am văzut cum mâinile îi tremurau în timp ce-şi trăgea pe cap gluga hanoracului gri. I-am dat un prosop, am băgat în viteza întâi şi am

observat că băiatul se uita prin geamul din spate la maşina lor. Dintr-o singură privire mi-am dat seama care era motivul.

Îngheţat până în măduva oaselor, am alergat înapoi la maşină, am desfăcut bicicleta off-road din suportul ei şi am aşezat-o cu grijă în portbagajul camionetei mele. Când m-am aşezat, în sfârşit, la volan, băiatul stătea tolănit comod, vârât sub braţul mamei sale şi mă studia. Ea se uita fix, drept înainte, cu faţa umbrită de şapcă şi de glugă, şi-şi înfunda corpul în speteaza banchetei, cât mai departe de mine.

Capitolul şapte

După ce fugise săptămâni întregi, speriată, aflată departe de casă şi de toate lucrurile familiare, nervii femeii erau întinşi la maxim. Stătea pe bancheta din spate, pregătită pentru ce e mai rău, şi tot felul de întrebări îi năpădiră mintea: Cine-i bărbatul ăsta? Dar dacă nu e cine se pretinde a fii Dacă suntem prinşi în cursă? Dacă ne-au găsit. Dacă... Strânse din pumni; încheieturile i se albiră, iar picioarele începură să-i tremure.

Privi cum bărbatul conducea, învârtind volanul lejer, sigur pe sine, aproape reconfortant, cu figura sa blândă mânjită de mizeriile din şanţ. Era întuneric în cabină. Copilaşul îşi apăsa umerii de pieptul ei; şi el era speriat. Îl simţea cum tremură şi respiră scurt şi superficial. Bărbatul viră, ieşind de pe şosea şi trecu pe sub o poartă veche, din cărămidă, ce de mult începuse să se dărâme, slăbită de vreme şi aplecată într-o parte. Lujerii de viţă-de-vie o acopereau aproape în întregime. O năpădiră frânturi de amintiri, străfulgerări a ceva familiar, însă nu îndrăznea să-şi pună încrederea în nimic, şi mai ales nu în trecut. Ploaia cădea şi mai deasă acum. Omul a încetinit, s-a aplecat mai în faţă către parbriz şi şi-a încordat privirea ca să distingă drumul. Ea îşi strânse şi mai tare fiul, verifică uşa ca să se asigure că era descuiată şi că puteau scăpa repede dacă era nevoie. Era descuiată. Bărbatul conduse pe o alee lungă, înconjurând o casă mare, neluminată, care clătină iarăşi temelia amintirilor sale, însă îşi menţinu atenţia

concentrată asupra lui, asupra mâinilor lui şi asupra locului unde îi ducea.

Îl cercetă atent pe bărbatul din faţa sa: umerii, mâinile, respiraţia lui regulată. Cine era? Un fermier de prin partea locului? Cineva angajat de fostul ei soţ? Un samaritean milostiv? El o surprinse uitându-se la el în oglinda retrovizoare, şi pentru o clipă privirile li se uniră. Iarăşi i se furişă în gând o frântură din ceva familiar, însă se eschivă, retrăgându-se în carapace. Prea mulţi bărbaţi o păcăliseră şi – îşi ridică mâna şi pipăi umflătura ce-i persista încă sub ochi – îşi promisese ei însăşi şi îi promisese şi fiului ei că asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

*

Am clătinat din cap şi am străbătut cei cinci kilometri rămaşi până la Waverly Hali, unde din cauza ploii se oprise electricitatea. Ploua atât de tare încât trebuia să mă aplec mult în faţă ca să văd marginile drumului. Am făcut un ocol, către căsuţa lui Miss Ella, am luat băiatul în braţe şi l-am dus pe verandă, unde l-am predat în braţele mamei lui şi m-am întors după pungi şi bicicletă. Vântul şi ploaia erau asurzitoare, şi amândouă băteau în acoperişul de tablă cositorită, ca beţele într-o tobă. Am descuiat uşa şi am pătruns cu toţii în căsuţa cu o singură cameră, unde nu era mai linişte decât afară. Femeia a făcut câţiva paşi, cu copilul în braţe, l-a aşezat pe canapea şi a continuat să-şi ascundă faţa în umbră, în spatele hanoracului şi sub şapcă. Am căutat prosoape şi nişte lumânări. După ce am găsit de toate, i-am întins prosopul şi am aprins o lumânare, am pus-o pe masă şi,

pentru prima dată, am reuşit să-i văd bine faţa. Mi-a luat câteva secundetimpul îşi pusese amprenta, dar sigur nu mă înşelam. Nu puteam greşi, chipul acela era inconfundabil. Trecutul m-a copleşit, m-a izbit parcă în piept, cu toată puterea, şi am făcut un pas înapoi.

„Katie?”

Instinctul său iniţial a fost să-şi îngroape şi mai mult faţa sub glugă, însă când mi-a văzut ochii, a ridicat lumânarea şi a apropiat-o de faţa mea, ca şi cum ar fi studiat hieroglifele de pe pereţii unei galerii vechi şi întunecate. S-a uitat dincolo de tenul bronzat, de ridurile din jurul ochilor, de noroiul cules din şanţ, de părul ud ce mi se lipise de faţă şi de barba nerasă de trei zile. Şi undeva în străfundurile minţii, i s-a aprins un beculeţ.

Ochii i se măriră deodată şi tresări scurt, precipitat. „Tucker?”

Lumina lumânărilor dansa pe feţele noastre ude de ploaie, în timp ce tăcerea parcă ni se cocoţa pe umeri şi ne ţipa în urechi. Ea făcu un pas în faţă, se uită mai îndeaproape şi scăpă un suspin.

„Tucker, îmi pare rău. N-am ştiut...” Un fior de uşurare îi cutremură tot corpul, străbătând-o ca un val. O lăsă pur şi simplu fără vlagă, sprijinindu-se de fiul său şi respirând adânc. „O, Tucker!”

Acolo, în acel suspin, am auzit inima unei fete pe care o cunoscusem odată şi ecoul vocii copleşite de teamă a unei femei.

Capitolul opt

Era ultima zi din vacanţa de vară. Mutt şi cu mine aveam nouă ani iar Katie era cu un an mai mică, însă cum aveam doar puţini tovarăşi de joacă pe o distanţă de câţiva kilometri de jur împrejur, vârsta, clasa şi sexul contau prea puţin.

Miss Ella ne-a trezit odată cu răsăritul soarelui, ne-a înşirat hainele la căpătâiul patului şi a dispărut în jos pe scări, de unde venea mirosul de clătite şi şuncă. Katie primise patul de sus, iar Mutt şi cu mine îl împărţeam acum pe cel de jos – ceea ce însemna că toată noaptea eram lovit şi înghiontit. Mutt dormea cu întreruperi, luptându-se cu cearşafurile, foindu-se şi sucindu-se pe toate părţile, adesea ajungând cu capul la picioare. Dar cel mai rău era că scrâşnea din dinţi. Scrâşnea atât de tare, încât i se tociseră dinţii, iar mai târziu a trebuit să-şi pună patru coroane de înveliş, ca să remedieze problema.

Pălăria mea şi centura cu două tocuri de pistol stăteau atârnate de un stâlp, iar cizmele mi se odihneau sub pat, însă era vară şi doar rareori purtam încălţăminte atunci când căldura – şi Miss Ella – îmi dădeau voie să mă desfăşor după bunul plac. L-am împuns pe Mutt în stomac, iar el a gemut. Dintre noi doi, eu eram cel matinal. Fusesem aşa dintotdeauna. El a coborât de-a buşilea din pat, a căscat, şi-a încins sabia şi şi-a pus bandajul pe ochi. Katie a coborât din pat pe scăriţă şi şi-a pus cu delicateţe aripile sclipitoare şi coroana de cositor

pe care le purtase toată vara. Cea mai apropiată vecină a noastră, Katie, locuia la doar un kilometru şi jumătate de noi şi se întâmpla adesea să rămânem peste noapte unii la alţii.

„Mutt,” am început, strângându-mi cureaua, „trebuie să încetezi să mai mănânci pateuri din alea cu brânză.”

„Mda,” se amestecă şi Katie, în timp ce-şi îndrepta coroana, „gata, fără pateuri cu brânză.” Se ţinu de nas şi exclamă sugestiv: „Pfiuuu!”

„Ce-i?” Mutt se frecă la ochi şi încercă să se comporte ca şi cum n-ar fi ştiut despre ce vorbeam.

„Hai, doar ştii despre ce-i vorba,” i-am spus, legându-mi bandana roşie înjurul gâtului. „M-ai gazat de-a dreptul toată noaptea. Aproape că m-am sufocat sub cearşafuri. Mă bucur că Rex n-a intrat aici să aprindă vreun chibrit.”

„Îhî,” confirmă Katie, ţopăind de colo-colo şi uitându-se peste umăr la aripioarele sale. „Şi apoi mirosul s-a ridicat până la mine.” Am alergat tustrei la parter, ca o turmă de pui de bivoli, echipaţi cu revolvere lucioase, cu şase gloanţe, săbii de plastic şi aripi scânteietoare. Din micul dejun, ce se afla deja pe masă, se ridicau aburi fierbinţi.

Miss Ella stătea în picioare lângă chiuvetă, ştergând nişte farfurii, atentă să nu le ciobească marginile. Rex nu ştia absolut nimic despre vesela de porţelan, însă avea un dulap plin cu astfel de vase. Fiecare farfurie valora mai mult decât câştiga Miss Ella într-o săptămână, însă el nu ne punea la dispoziţie vreo altă variantă de veselă, de care să ne folosim. După ce a aşezat şi ultima farfurie în bufet, şi-a şters mâinile de

şorţ şi s-a întors ca să inspecteze masa şi pe noi trei. Tocmai terminaserăm de mâncat şi stăteam cu spatele drept, cu farfuriile curate, cu mâinile încrucişate în poală şi cu furculiţele aşezate în dreapta farfuriilor. O imagine vie a disciplinei şi bunei creşteri. Ai fi crezut că însăşi Gloria Vanderbilt venise în Clopton.

Şarada pe care o jucam avea un singur motiv, şi anume acela că ne doream grozav să ieşim din casă. Lumea era afară şi voiam să ajungem la ea. Iar dacă asta însemna că trebuie să ne punem furculiţele în dreapta farfuriei, să ni le băgăm în urechi, să sugem o lămâie sau să mâncăm broccoli, le-am fi făcut pe toate şi am mai fi cerut.

După un minut de examinare atentă a mesei, Miss Ella dădu din cap, aprobator – urma hotărârea finală. Eram conştienţi că ea pierduse o grămadă de timp gătind micul dejun şi prin urmare nu aveam voie să-l irosim, aşa că mâncaserăm totul imediat, pe nerăsuflate. Am citit încuviinţarea pe chipul ei, i-am spus un: „Săru' mâna pentru masă," mi-am tras şapca strâns peste ochi şi aproape că am dărâmat uşa exterioară, cea cu plasă contra insectelor, încercând s-o deschid cât mai repede.

Katie a sărit şi ea jos de pe scaun şi şi-a făcut turul obişnuit prin sufragerie şi la pian. A cântat câteva note scrise de vreun compozitor mort, cu perucă albă, făcând-o pe Miss Ella să zâmbească şi apoi a coborât de pe veranda din spate, fluturându-şi aripile. Mama lui Katie era profesoară de muzică şi oferea lecţii particulare acasă la ei. Aşa că de dimineaţa până seara, şi uneori chiar mai târziu de-atât, în casa ei cineva cânta la pian. Încă de pe acum, de la vârsta de zece ani, Katie vădea un talent remarcabil. Putea să cânte aproape orice, şi cu

toate că ştia să citească foarte bine notele, rareori avea nevoie să facă asta. Urechea ei prindea acordurile sau melodia respectivă, iar apoi mintea sa le transpunea pe claviatură, prin intermediul degetelor. Nu era vreun copil-minune, însă degetele îi dansau pe clape ca o trupă de balerine de la Baletul din New York. Se căţăra pe băncuţa din faţa pianului, cu picioarele bălăbănindu-se la vreo cincisprezece centimetri deasupra podelei, cu spatele drept, bărbia sus, braţele în echilibru. O întruchipare a forţei şi graţiei.

Pe atunci nu-mi dădeam seama de această realitate, însă când se cocoţa pe băncuţa aceea, Katie se trezea de fapt la viaţă. Nu spun că stăpânea pianul la perfecţie. Însă nici nu-şi dorea asta. Katie era undeva la mijlocca şi cum şi-ar fi dat seama că pianul avea nevoie de ea, iar ea, de pian. O măsură egală de concesii reciproce. Ea lovea clapele, iar instrumentul scotea sunete. Şi era mulţumită aşa. M-am gândit deseori că dacă inima lui Katie ar fi putut vorbi, vocea ei ar suna ca un pian.

Toţi trei am pornit-o în goana mare, coborând veranda ca în zbor. Nu am întors capul, să văd dacă Miss Ella se uita după noi, dar nici nu era nevoie s-o fac. Când venea vorba de Dumnezeu, aveam şi eu nedumeririle mele – deşi nu le dădeam glas niciodată – însă de Miss Ella nu mă îndoiam câtuşi de puţin. Bineînţeles că se uita după noi.

În cursul aşa-zisei „renovări," Rex adăugase în spatele casei o verandă ce s-ar fi potrivit de minune unei vile romane. În loc să facă o treaptă sau două, care să ducă de la uşa din spate către grădină – aşa cum au majoritatea caselor – el construise mai mult de patruzeci

de trepte de calcar, ce coborau în cascadă, încadrate de coloane de marmură. În capul scării se aflau băncuţe de granit şi fântâni arteziene ce ţâşneau din gura unor peşti, din aripile unor pescăruşi şi din trompetele de piatră ale unor statui impunătoare. Şi taman în mijlocul tuturor acestora trona o statuie ridicolă înfăţişându-l pe el însuşi, stând călare pe cel mai bun cal al său din rasa Tennesssee Walker. În poală i se odihnea o copie perfectă în bronz a puştii Greener favorite.

Rex comandase statuia în perioada când burdihanul său ajunsese la apogeu, însă în loc să îndure jena cauzată de crudul adevăr, arătase cu degetul spre propriu-i pântece şi-i spusese sculptorului: „Dacă vrei să-ţi primeşti banii, să nu cumva să reproduci asta.” În ziua când lucrarea a fost finalizată, Rex făcu ţanţoş câteva ture de jur împrejurul ei şi-i înmână omului banii, apoi intră înapoi în casă şi-şi mai turnă un pahar de băutură. În timp ce cristalul scotea clinchete subţirele la atingerea cuburilor de gheaţă, Mutt şi cu mine – Katie ne ţinea de şase – am luat o sticluţă cu lac de unghii de-a mamei ei şi am pictat copitele şi nasul calului în roşu strălucitor, apoi am adăugat şi niţel sclipici, pentru efect. Lui Rex nu i-a luat mult timp să descopere ce făcusem, ordonându-i numaidecât lui Miss Ella să treacă imediat la curăţenie.

Acela a fost momentul când m-am deşteptat şi eu. Nu mi-a plăcut deloc imaginea ce mi se înfăţişa înaintea ochilor: Miss Ella în genunchi, spălând picioarele şi faţa calului, când de fapt eu eram cel care le pictase. Aşa că am pus mâna pe un burete de sârmă, şi tuspatru-Mutt, Katie, Miss Ella şi cu mine-am început să frecăm de zor. Când sclipiciul a fost înlăturat, iar botul calului a început să lucească, ca nasul lui Rudolph, am râs – sau am

zâmbit – cu toţii, şi mi-am dat seama pe loc că trebuia să găsesc o altă cale de a i-o plăti lui Rex, cu vârf şi îndesat.

Când noi, cei trei copii, am tulit-o de pe verandă, am trecut iarăşi pe lângă acel Rex chipeş şi atletic, care în realitate nu arătase aşa, ca în statuie, nici măcar o singură clipă, din ziua când atinsese vârsta la care să poată bea tărie. Am trecut în fugă pe lângă cal, i-am frecat nasul, ca să ne poarte noroc şi am început să ţopăim în jos, pe trepte.

Am întors capul şi l-am văzut pe Mutt lovind calul cu sabia, iar pe Katie, plutind în jurul statuii, pe vârful degetelor. În timp ce masacrau calul şi pe călăreţ, le-am strigat: „Ultimul care ajunge la carieră trebuie să facă o săritură pe burtă!”

Aflat dedesubtul calului, Mutt s-a întors şi a ţipat „Mulţumesc, Miss Ella,” după care a mai împuns o dată bietul animal, într-o lovitură decisivă. Ea a răspuns înclinând din cap şi a început să clătească ceva la chiuvetă. Când Mutt a trecut pe lângă mine, fugea cât îl ţineau puterile şi se căznea să-şi aşeze bandajul de pirat astfel încât să nu-i mai cadă peste ochi. Katie dansă ce dansă în jurul calului, zâmbi, făcu o reverenţă, îi spuse „Mulţumesc” lui Miss Ella în dreptul ferestrei şi apoi începu să coboare treptele, ţopăind şi fluturându-şi aripile.

Am fugit, încercând să ne prindem unul pe altul de-a lungul păşunii, prin grajd şi prin livada de piersici care acoperea povârnişul dealului din spatele grajdului. Eu eram cel mai rapid, dar nici Mutt nu era departe; Katie era şi ea o fetiţă iute de picior, care nu-şi dădea niciodată unghiile cu ojă. Arabii porniseră în cursă cu destul de mult timp înaintea mea, însă i am întrecut cam

pe la jumătatea drumului. Împreună, făceam cât trei sferturi dintr-o echipă de ştafetă de performanţă. Am înconjurat capătul livezii şi, cu o ultimă sforţare, ne-am continuat drumul către cariera de piatră, aflată acum la vreo patru sute de metri depărtare. Soarele dansa prin fânul ce crescuse înalt de tot – îmi ajungea până la umeri – şi trebuia cosit. Când am ajuns la pini, aveam deja cam treizeci şi cinci de metri avans în faţa lui Mutt, şi chiar mai mult faţă de Katie, însă cum nu mă deranja să plonjez pe burtă în apă, am sărit în spatele unui pâlc de vegetaţie, m-am întins cât eram de lung lângă un pin căzut la pământ şi, în timp ce-mi trăgeam sufletul, m-am uitat printre butucii de viţă-de-vie cum Mutt trece pe lângă mine, parcă în zbor. Fornăia ca un tren de marfă, braţele i se agitau nebuneşte înainte şi înapoi, şi-şi îndemna picioarele să se mişte mai repede.

Urmă Katie. Am sărit din spatele tufişului, am urlat „Aaaaa!” şi am speriat-o într-aşa hal, că mi-a tras o palmă şi a continuat să alerge către carieră, spunându-mi din mers: „Tucker Mason, aproape că m-ai făcut să mă scap pe mine.” Palma primită m-a dezechilibrat şi m-a făcut să mă dau de-a dura până la un pin viguros. Asta în timp ce Katie dansa în jos, pe cărare, fără a-mi da nici-o atenţie.

Ajungând primul la apă, Mutt şi-a băgat mâinile în cele două inele ale tirolienei şi şi-a dat drumul de pe terasa înaltă de douăzeci de metri, către carieră. În caz că vă întrebaţi, să ştiţi că nu i-a luat mult timp lui Mutt până să se obişnuiască să sară de pe stânca aceea. Mutt era neînfricat, iar singura lui nemulţumire era aceea că terasa nu era destul de înaltă şi tiroliana nu era destul de lungă.

Cablurile începeau de sus, de pe o platformă şi se terminau jos, în carieră, după vreo nouăzeci de metri lungime. O luau brusc în jos, de la nivelul platformei şi apoi planau pe orizontală deasupra apei, până la punctul terminus, de partea cealaltă a carierei. Când Rex terminase de scormonit în măruntaiele pământului şi renunţase la carieră, lăsase toate parâmele intacte. Cablurile cu pricina rămăseseră neatinse vreo zece ani – asta până când le-am găsit eu, într-o zi când căutam necazul cu lumânarea. Mose le-a verificat cu atenţie, pentru a se asigura că sunt încă în stare de funcţionare şi apoi a legat de ele două tiroliene – ce semănau oarecum cu ghidonul unei biciclete şi alunecau pe un cablu foarte bine întins.

Pentru noi, cariera reprezenta un alt vestigiu al apetitului insaţiabil al lui Rex. A tot săpat până când geologii i-au spus că zăcământul se epuizase. La fel cum făcea şi cu oamenii pe care-i întâlnea, Rex se folosise de carieră, secătuise viaţa din ea şi apoi lăsase în urmă doar un gol, un hău. Rex şi granitul semănau foarte bine: erau reci ca gheaţa şi te puteau zdrobi cu uşurinţă.

Cariera de piatră era parcă un alt tărâm. Miss Ella obişnuia să ne spună că cerul are străzi de aur, iar pereţii caselor de acolo sunt acoperiţi cu rubine, smaralde şi diamante. Şi balansoarele de pe veranda din faţă, la fel. Acolo jos în carieră, atunci când soarele trecea de vârful pinilor şi lumina sa atingea sub unghiul potrivit granitul dinamitat, aprindea toate fărâmele acelea de rocă, făcându-le să scânteieze ca zece milioane de diamante. Preţ de câteva minute, în fiecare zi, cariera devenea o scobitură strălucitoare în burta pământului, care ne apăra de tot ce se afla acolo sus, în lumea de afară.

N-am spus niciodată nimănui despre explozia aceea de strălucire. Dacă am fi făcut-o, Rex ar fi prins de veste, ar fi găsit o cale de a face bani din asta, ar fi dezgropat-o, ambalat-o şi vândut-o, într-un fel sau altul. Am hotărât între noi că există anumite lucruri pe care pur şi simplu nu le vinzi. Aşa că tuspatru-Mutt, Katie, Miss Ella şi cu mine-am făcut un pact şi l-am pecetluit strângându-ne mâinile, după ce mai înainte scuipaserăm în palmă.

Pe lângă faptul că nu se dădea nicicând bătut, lui Mutt nici nu-i era frică de nimic. Nu-i fusese niciodată. Când a atins suprafaţa apei, roţile tirolienei se învârteau atât de repede, încât şi-a ridicat călcâiele, ca un schior şi a început să alunece pe luciul ei. Pe la jumătatea distanţei, şi-a dat drumul şi s-a răsucit cu trei sute şaizeci de grade, pe spate.

Pe când Mutt îşi cufunda capul, zâmbind, în apa cristalină de izvor, Katie îşi trecu mâinile prin ambele inele ale celei de-a doua tiroliene, îşi fixă picioarele pe platformă la locul potrivit şi sări. Mişcarea celor douăzeci şi cinci de kilograme ale lui Katie era încetinită de aripi, aşa că ea „zbură” În carieră cu ceva mai multă graţie decât Mutt. Părea un înger îmbrăcat într-o bluză fără mâneci şi pantaloni scurţi de jeans, ale căror margini franjurate fâlfâiau, la fel ca aripile ei. Când a atins apa, şi-a ridicat picioarele şi a zburat tocmai până la terasă. Acolo şi le-a cufundat în apă, pe post de frână şi şi-a încetinit alunecarea, până s-a oprit de tot.

Între timp, eu stăteam pe platforma de sus, abia respirând şi zâmbind cu jumătate de gură, în timp ce ei doi se aşezaseră pe stâncile de dedesubt, mustind de apă. Katie arătă cu degetul înspre apă şi apoi o plesni cu

piciorul. „OK, şmecherule, hai aici.” Am ridicat înapoi cu vinciul mânerele tirolienei, m-am prins de ele cu amândouă mâinile şi mi-am făcut vânt cu toată puterea. Căderea liberă era întotdeauna cea mai frumoasă parte. După cădere urma lunecarea, ce mă trimitea jos în carieră, unde brăzdam apa, stârnind o mare învolburare cu viteza mea fantastică. Eu cântăream ceva mai mult decât ei, aşa că de obicei prindeam o viteză puţin mai mare. Înăuntrul carierei, temperatura scădea din cauza apei reci şi a stâncilor ce o înconjurau din toate părţile. Am simţit cum, treptat, pe braţe mi se face piele de găină şi mi-am îndreptat privirile înspre apa ce-mi venea în întâmpinare. Când am început să alunec în plan orizontal, m-am tras în sus, prin forţa braţelor, mi-am balansat picioarele, m-am făcut covrig şi apoi m-am aruncat brusc în faţă. Chiar înainte să aterizez, m-am întins iarăşi cât eram de lung şi am izbit apa mai întâi cu burta.

Pleosc!

Aici jos, sub nivelul pământului, era lumea noastră. Aici nu existau bătăi, nici băuturi spirtoase, nici înjurături, nici pedepse şi, cel mai important, aici nu exista Rex. Aici jos, Peter Pan se lupta cu căpitanul I look în vârful catargului bricului Jolly Roger, cei trei muşchetari îşi jurau cu mâna pe sabie loialitate unul altuia iar cowboy-ul cel viteaz o salva întotdeauna pe fată şi avertiza diligenţa că podul era dărâmat. Aici jos, găseam sub fiecare piatră câte o comoară ascunsă. Şmecheria era să ştii unde să cauţi. Pentru adulţii de afară, locul acesta nu era decât o scobitură în granit, o altă cicatrice cauzată de dorinţa de putere a lui Rex. Însă pentru noi, era locul cel mai grozav, cel mai vesel pe

care-l cunoscuserăm vreodată. Aici jos, Katie zbura ca Tinkerbell, Mutt spunea că vocile nu-l mai urmăreau iar eu ieşeam din raza de acoperire a radarului lui Rex.

Râsetele ce răsunau dinspre stâncă făceau să merite fiecare urmă roşie ca racul ce-mi rămăsese pe burtă precum şi durerea înţepătoare ce-mi străpungea stomacul. Ne-am petrecut dimineaţa plonjând de pe stânci, prinşi într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte între Pan şi Hook şi înotând în străfunduri, în căutarea comorii ascunse. Între timp însă nu uitam să fim cu ochii-n patru la crocodilul ticăitor, ce înghiţise un ceas. Katie juca rolul sirenei, Mutt îl juca pe Smee, iar eu eram unul dintre băieţii pierduţi. Pe Peter Pan îl jucam fiecare, alternativ.

La amiază, foamea ne-a mânat sus, pe scara din piatră, înapoi la Waverly şi la alte belele. Când am ajuns la grajd, am zărit barca de aluminiu cu fundul plat, lungă de patru metri, a lui Rex, stând rezemată de uşă. I-am făcut semn lui Mutt. „Ce crezi, am putea oare duce chestia asta până la carieră?”

Mutt şi-a vârât mâinile în buzunare şi a cântărit din ochi situaţia. Dându-şi capul pe spate, se uită în sus, către casă, înapoi, la grajd şi în jos, către cariera de piatră – era o distanţă ceva mai mare de opt sute de metri. „Nu, fără un pic de ajutor.”

Chiar şi atunci, la doar nouă ani, Mutt era mai inventiv şi mai iscusit decât majoritatea bărbaţilor de patruzeci. Cu un an înainte îi făcuse lui Miss Ella o căsuţă pentru rândunici, cu douăzeci de găuri, din lemn de Bucuria casei. O vopsise în alb şi verde şi apoi o înfipsese în pământ, în vârful unui stâlp înalt de cinci metri, chiar lângă fereastra dormitorului ei. Gândindu-se la durerile ei de spate, născocise chiar şi un sistem cu cabluri şi un

troliu, pentru a urca şi coborî căsuţa în vederea curăţeniei de primăvară. Ea a ieşit afară, s-a aplecat spre el, i-a luat amândouă mâinile într-ale sale şi i-a spus: „Matthew, tu ai cu adevărat un dar. Mulţumesc.”

Katie şi cu mine am întors barca cu faţa în sus, am îndepărtat furnicile de pe ea şi am controlat să nu fie şerpi. Odată rezolvate aceste detalii, Mutt şi-a făcut apariţia cu două skateboarduri în mână. Împrumutând din grajd câteva dintre căpestrele lui Rex, am legat câte un skateboard la fiecare capăt al bărcii şi am început s-o împingem către cariera de piatră. Nici gând să mai mâncăm masa de prânz. Barca aceea ne alungase foamea de tot. Panta blândă a dealului a făcut ca munca să ne fie relativ uşoară, şi la un moment dat chiar a trebuit să ţinem barca, în loc s-o împingem. Când am început să tragem, ţinând contră, în loc să împingem, Katie a sărit înăuntru şi şi-a încrucişat picioarele bronzate şi zgâriate, care, la fel ca ale noastre, erau acoperite cu puf blond, înălbit de soare. Eu am luat umbrela de golf şi i-am înmânat-o lui Katie, care a intrat pe dată în rolul unei duduiţe din sud. Darul lui Katie era eleganţa, şi pot să spun că o avea din belşug.

Treaba a fost uşoară până am ajuns la terasa de piatră. Ne-am coborât privirile către apa ce sclipea la douăzeci de metri sub noi şi ne-am dat seama că nu exista decât o singură cale de a duce barca până acolo. Să o împingem şi să lăsăm gravitaţia să-şi facă treaba. Anticiparea momentului era savuroasă. Katie sări afară, Mutt dezlegă skateboardurile şi le zvârli la o parte şi apoi noi doi, băieţii, am început să împingem barca, centimetru cu centimetru, în timp ce Katie ne privea şi aştepta, cu ochii mari şi nerăbdători, deznodământul.

Barca se înclină uşor peste marginea stâncii şi se balansă de la mijloc. Mutt zâmbi, o împinse cu un singur deget şi ea căzu în hău. Se izbi de granitul dur şi apoi plonjă în apa albastră precum cristalul, de dedesubt. Căderea, zgomotul şi vârtejul iscat la impact alcătuiră un spectacol grandios.

Cu acel prilej am aflat şi noi că barca de metal stătea rezemată de uşa grajdului dintr-un motiv bine întemeiat. Într-una din ieşirile sale în toiul nopţii, în timpul unui antrenament de skeet-shooting[11], Rex, beat fiind, făcuse două găuri în carenă, cu cel mai bun pistol Greener de calibru 12 pe care-l avea. Când barca atinse apa, se scufundă ca un şlep de beton, cale de cincisprezece metri adâncime şi rămase pe fundul acelei ape limpezi şi scânteietoare a Alabamei.

M-am uitat peste marginea stâncii, cu ochii holbaţi, şi am exclamat doar: „Uaauu!” Mutt, alb ca varul, şi-a întors privirea de la apă şi ne-a întrebat: „Cum o să explicăm asta?” Dintre noi doi, el era antreul, iar eu felul principal. Katie se uită la barcă, apoi iarăşi la mine şi imediat se prăbuşi la pământ, râzând în hohote. Probabil că şi ea urma să fie altoită, însă nu-i prea păsa. Imaginea bărcii plonjând în apă şi apoi ducându-se la fund ca un bolovan – plus priveliştea oferită de feţele noastreaveau să merite fiecare lovitură de nuia.

Însă bătaia mai putea aştepta. Ne-am înşfăcat săbiile şi am sărit.

După-amiaza ne-a găsit stând la soare pe terasa caldă şi netedă de granit, care se profila din apă,

[11] Skeet-shooting: sport olimpic din categoria generică a tirului, în care participanţii trag în discuri de argilă, aruncate în aer cu diferite viteze şi sub diverse unghiuri – n.tr.

asemenea unui debarcader, chiar sub zona de ancorare a celor două tiroliene.

Greierii de seară îşi făcură simţită prezenţa şi eu am fost cel care a observat că jeanşii ni se uscaseră de mult. Miss Ella sună clopoţelul, anunţând cina şi totodată şi sfârşitul aventurii. Auzindu-l, pe feţele noastre se aşternu dezamăgirea. Ultima zi de vară venise şi trecuse. Big Ben bătuse deja miezul nopţii, iar a doua zi începea şcoala. Dimineaţa, autobuzul avea să ne ia din staţia aflată la vreo patru sute de metri de casă şi să ne ducă în Clopton, unde eu aveam să încep clasa a cincea, de unul singur.

Tiroliana făcea ca intrarea în carieră să fie încântător de amuzantă, însă de ieşit, puteai ieşi într-un singur fel: căţărându-te pe trepte. De fiecare dată puteai să aluneci şi să cazi, însă asta nu era mare scofală. Însemna doar că ai şansa să te duci iarăşi să înoţi.

Mutt s-a mişcat primul. Oricum el avea agilitatea unei pisici, aşa că ajunse imediat la trepte şi o porni în sus, spre ieşirea din carieră, în timp ce Katie şi cu mine stăteam şi ne uitam. Acum era rândul lui Katie. Se ridică şi păşi către prima treaptă dar, din nu ştiu ce motiv, se întoarse, mă luă de mână şi-mi zise: „Te iubesc, Tucker Mason.” Înainte de a-mi da drumul, se întinse pe vârfuri, mă sărută uşor pe buze, după care porni, parcă plutind, în sus pe stânci.

Acela a fost primul meu sărut, şi când închid ochii, încă îl mai simt.

Când se udau, pietrele deveneau alunecoase, aşa că a luat-o încetişor şi s-a căţărat folosindu-şi şi mâinile şi picioarele. Într-un final, ajunsă pe promontoriul de deasupra, s-a ridicat în picioare şi şi-a plimbat privirea

peste carieră, dintr-un capăt în altul. Umbrele se urcau pe pereţi, iar apa răcorea aerul. Atunci, în acea după-masă caldă de Alabama, am simţit cum mă trece un fior rece. Vara se terminase. La fel şi multe alte lucruri.

Ziua aceea fusese cea mai grozavă din câte am trăit. Şi ne aparţinuse nouă pe de-a-ntregul, deloc împovărată de îndoială, îngrijorare sau frică aducătoare de nelinişte. Se poate să fi fost ultima zi frumoasă. Poate chiar cea mai frumoasă dintre toate. Nu mă gândisem la Rex decât o dată sau de două ori, şi nu mă gândisem nici la faptul că Mutt avea să plece la şcoală de unul singur, sau că, Katie va fi trimisă la şcoala aceea pentru copii bogaţi, unde o vor învăţa să poarte rochie, pantofiori albi şi şosete împodobite cu dantelă, şi cum să adopte poziţia corectă la pian. Problema era că ziua ajunsese la final, iar în absenţa soarelui ce-o luminase, umbrele năpădeau de-acum cariera. M-am uitat în sus către terasă; cei doi se făcuseră deja nevăzuţi. Băieţii pierduţi nu mai existau, Red Man îşi încetase dansul, sirenele nu mai erau de găsit şi poate că, la urma urmelor, Hook câştigase lupta, căci Peter Pan plecase, urmărindu-şi iarăşi umbra. Rex ucisese multe lucruri până acum. Chiar şi pe Peter Pan.

Poate că asta uram cel mai mult. Poate că de asta o întrebasem pe Miss Ella dacă Katie poate dormi la noi pentru o ultimă oară înainte să se termine vara. Poate de aceea ne petrecuserăm întreaga zi într-o carieră de piatră părăsită. Poate de aceea rostogoliserăm barca până aici şi o lăsaserăm să se scufunde de tot, ştiind foarte bine că n-aveam să o mai recuperăm niciodată. Poate că aveam nevoie de ei, ca să mă ajute să mă apăr de singurul demon de care nu puteam scăpa. Acum ziua trecuse, iar demonul meu era omniprezent.

M-am uitat în apă şi am văzut barca de aluminiu odihnindu-se liniştită pe fundul nisipos, la cincisprezece metri sub mine. Am dat din cap, încuviinţându-mi un gând. Barca avea să rămână un semn distinctiv al acelei zile. Am plonjat în apă şi am înotat în jos, brăzdând apa cu braţele. M-am prins de suporturile pentru vâsle, ca apa să nu mă împingă în sus şi am stat acolo privind la barcă, ascultând liniştea şi simţind siguranţa pe care mi-o dădea apa. Când am început să văd steluţe, mi-am dat drumul şi miam făcut vânt în sus. Acum aveam ce îmi dorisem: o dovadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. Şi îmi doream dovezi care să ateste ziua de azi pentru că fusese cea mai grozavă zi.

Cea mai frumoasă zi, de când mă ştiu.

Ca urmare a acelei zile, Katie şi cu mine ne-am îndrăgostit-inocent, cum se îndrăgostesc copiii. Patru ani ne-am scris bileţele, am vorbit la telefon, ne-am ţinut de mână când nu se uita nimeni şi ne-am văzut unul pe celălalt crescând şi trecând prin neplăcerile şi promisiunea pubertăţiila care ea a ajuns prima. În timp ce eu alergam după mingi de baseball prin curtea din spate, Katie dădea luciu clapelor pianului. De fiecare dată când venea în vizită la noi, Miss Ella o lua de mână, o conducea la pianul cu coadă al lui Rex şi îi spunea: „Dragă Katie, pianul ăsta scoate cele mai frumoase sunete atunci când degetele tale ating clapele. Aşa că atinge-le, te rog.” Uneori Katie cânta o oră întreagă. Şi când o făcea, expresia de pe chipul lui Miss Ella îmi spunea că totul era bine în lume. Degetele lui Katie dansau încolo şi încoace pe clapele de fildeş iar printre grinzile de la Waverly începea să plutească fericirea, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător.

Problema era că acel întrerupător putea fi şi închis.

În săptămâna dinaintea primei noastre serate dansante de la şcoală, afacerile imobiliare traversau o perioadă de înflorire în Atlanta, aşa că tatăl lui Katie şi-a mutat întreaga familie într-o mică suburbie numită Vinings. Şi-au cumpărat o casă în vârful dealului unde generalul Sherman stătuse şi se uitase cum arde Atlanta. În timp ce rulota lor se îndrepta spre ieşirea din oraş, mergând în spatele camionului de la firma de mutări, eu am luat-o la pas, spre capătul aleii noastre, am rămas la poartă şi i-am făcut cu mâna. Parcă era o procesiune funerară, iar inima mea-ţintuită într-un coşciug din lemn de pin. Katie privea pe geam, îmi făcu şi ea cu mâna, încercă să zâmbească şi-mi trimise o sărutare, care n-a mai ajuns niciodată la mine. M-am sprijinit de poartă, cu faţa apăsată pe barele metalice şi am privit cum rulota dispare în depărtare, în timp ce sufletul mi se cufunda în singurătate, ca o piatră aruncată în apă.

I-am făcut cu mâna, m-am prefăcut puternic, însă imediat ce nu s-au mai văzut, m-am îndreptat spre cariera de piatră, unde am plâns până când Miss Ella m-a găsit, făcut ghem sub cablurile tirolienei. S-a aşezat jos lângă mine, mi-a culcat capul în poala sa şi mi-a netezit părul, îndepărtându-mi-l de pe faţă, până când m-am oprit din tremurat. N-a rostit niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Iar când m-am uitat în sus, şi ea plângea.

După o săptămână am aflat adevărul. Rex stătea ascuns în biroul său, încheind o afacere nou-nouţă cu un partener care tocmai îi devenise „cel mai bun prieten”. Eu mă întinsesem pe podea, cu urechea apăsată pe grilajul căminului de aerisire, ascultând conversaţia prin răsuflătoarea ce lega podeaua camerei mele de biroul lui

Rex. Nu mă interesa atât de mult ce spunea, cât mai ales modul cum o spunea. Acel cum mă lăsa să anticipez care latură a lui Rex avea să iasă din birou-latura rea sau latura cea mai rea. Puteam să facem faţă primei variante, însă cea de-a doua de obicei durea. Ascultatul prin grilaj era modul meu de a-i lua pulsul. Dacă începea să arunce la înjurături cu duiumul, sau să facă promisiuni pe care nu avea intenţia să le respecte, atunci îmi dădeam drumul în jos, pe balustrada scării şi găseam o cale de a o scoate şi pe Miss Ella din casă până când Rex fie se răcorea, fie îşi pierdea cunoştinţa – şi speram să se întâmple a doua variantă.

Cu urechea apăsată pe grilaj, l-am auzit pe celălalt bărbat întrebând: „Am auzit că ai angajat un dezvoltator imobiliar, ca să-ţi conducă biroul din Atlanta. Şi că i-ai făcut o ofertă foarte bună.”

„Mda,” i-a replicat Rex, peste clinchetul subţire al gheţii în pahar, „asta crede el.” Urmă o nouă umplere a paharului, câteva cuburi de gheaţă şi o sorbitură cumpătată. „A fost nevoie să îl trimit de aici, şi pe el” – o altă sorbitură – „şi pe fiică-sa, dacă înţelegi ce vreau să spun.”

Celălalt bărbat râse înfundat. „Nu-mi spune: băiatul tău şi-a găsit o iubită?”

Rex s-a ridicat şi a păşit spre fereastră, de unde putea să ţină sub observaţie lumea peste care era stăpân. Mi-am întins urechea, strecurând-o chiar între barele grilajului. „Dacă este ca fiul meu cel mai mare să crească şi să poarte pălăria pe care am croit-o eu, trebuie să devină dur. Mason Enterprises nu poate fi condusă de un om căruia încep să-i tremure genunchii la prima fetişcană ce-i iese în cale. Nici măcar acum, la

vârsta asta.” O altă sorbitură. „Trebuia să înăbuş treaba asta încă din faşă, iar când va creşte mai mare, o să afle adevăratul motiv pentru care e bine să-ţi ţii o femeie prin preajmă.”

Râseră amândoi. „Mda,” completă Rex, în timp ce, cu o mişcare îndelung exersată, scăpără chibritul şi-şi aprinse trabucul cubanez. „Aproape că-mi pare rău de tipul ăla. O să ajungă în Atlanta, alături de familia sa fericită, crezând că visul american s-a transformat în cele din urmă în realitate. O să lucreze vreo câteva săptămâni cu un rânjet pe faţă, iar apoi o să fie anchetat pentru furtul a cincizeci de miare, de la Mason Enterprises. Ca să nu mai vorbim de femeia pe jumătate dezbrăcată pe care o va găsi în birou, când avocaţii mei o să vină să-i explice ce variante are la dispoziţie.” Rex râse, trăgând fumul pe nas. „Hai să zicem că episodul ăsta n-o să facă impresie prea bună, mai ales venind din partea unui familist devotat.” După o altă pauză, Rex continuă cu voce mai joasă. „Iar când am să-i propun să ajungem la o înţelegere, ca să dispară şi să-şi ia cu el şi fetiţa cea dulce, o să-şi strângă catrafusele cât ai clipi din ochi şi o să plece la capătul pământului. Toată treaba asta n-ar trebui să mă coste mai mult de zece sau doi'şpe miare.”

„Bănuiesc că îl prinsese bine în gheruţe pe fiu-tău.” „Mai bine să i le smulgem de pe acum,” zise Rex. „O să-i facă bine să capete câteva cicatrici în inimă. Aşa scoţi din el un bărbat adevărat.”

În momentul acela am priceput. Mi-am ridicat capul, m-am uitat prin canalul de aerisire, am simţit mirosul fumului de trabuc şi, pentru prima dată în viaţă, am ştiut cum miroase moartea.

Capitolul nouă

Mi-am dus mâna la centură şi am scos revolverul. Am deschis iarăşi cilindrul, apoi i-am înmânat lui Katie arma, cu tocul înainte. Lăsându-i pe ei doi să se şteargă cu prosoapele, am făcut între timp focul. În bucătărie, am deschis ţeava de gaz ce alimenta aragazul şi am aprins unul dintre arzătoare. Dând în dulap peste nişte pliculeţe de ceai, am pus la încălzit un ibric cu apă, în caz că aveau să dorească ceai.

„Katie, sunt pe drumuri de o săptămână. Sunt aşa de obosit, că nu mai văd pe unde merg. Dar sunteţi bineveniţi să staţi aici. Oricare ar fi lucrul de care fugiţi, aici n-o să vă găsească. Între aceşti patru pereţi te afli în cel mai sigur loc de pe pământ.”

„Da, îmi amintesc,” şopti ea. Uscă părul băiatului, apoi îl uscă şi pe al ei, care era tuns scurt. Arăta ca Julie Andrews în Sunetul muzicii, doar că fără zâmbetul şi cântecul acesteia. Îngenunche lângă copil şi-i dădu la o parte bretonul din ochi. „Jase” – şi se uită în sus, la mine – „el este prietenul meu, Tucker.”

Am îngenuncheat şi i-am întins mâna. „Prietenii îmi spun Tuck.” S-a ascuns repede în spatele lui Katie. Puştiul prietenos pe care îl cunoscusem la Bessie's era acum speriat de moarte. „Nu-i nimic. Când eram de vârsta ta, şi pe mine mă speriau majoritatea oamenilor mari.”

M-am îndreptat către uşa din faţă, iar Katie mă urmă. „Ai de gând să chemi poliţia?” mă întrebă.

„Crezi că ar trebui să o fac?” Ea a dat din cap în semn că nu, iar umerii i s-au relaxat, ajungând acum într-o postură aproape normală. „Putem vorbi despre asta mâine.” Trecuse mult timp de când o văzusem pe Katie ultima oară, însă bănuiam că, dacă se făcea vinovată de ceva, atunci păcatul ei era că se aflase la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Am arătat cu degetul înspre uşă: „Eu mă duc peste drum, în casa aia cu aspect ostentativ. Am să mă rostogolesc pe scări în jos, până la subsol şi am să aterizez direct în pat. Şi nu intenţionez să mă trezesc odată cu răsăritul. Maşina ta este distrusă şi probabil că ştii la fel de bine ca mine că nu există niciun mecanic, pe o rază de vreo treizeci de kilometri. Dar chiar dacă am găsi un mecanic treaz şi un atelier deschis, mă îndoiesc că ar şti cum să repare un Volvo. Însă dacă vrei să şterpeleşti un mijloc de transport ca să evadezi de aici, să ştii că tractorul e în grajd.”

„Mulţumesc,” mi-a şoptit, pe jumătate zâmbind şi reţinându-şi cu greu lacrimile. Jason îşi ridică capul peste marginea canapelei, strângând perna cu amândouă mâinile. M-am uitat la el şi am făcut un semn cu mâna, ca şi cum mi-aş fi ridicat o pălărie imaginară, în semn de salut. Mi-am însoţit gestul de urarea: „Noapte bună, amice.”

Jason zâmbi şi-şi scoase şi el şapca de baseball.

„Poate că mâine o să mai facem nişte fotografii.” El zâmbi mai larg, iar Katie se uită la noi nedumerită. „E o poveste lungă. Mâine.”

Am deschis uşa şi am păşit afară, pe veranda din faţa casei. Katie m-a urmat; faţa sa exprima un amestec de frică, nelinişte şi uşurare.

Am traversat veranda udă, ce scârţâia sub greutatea mea, iar Katie a rămas în pragul uşii, căutându-şi cuvintele. Cum şi în mintea mea se învolburau nenumărate întrebări, m-am întors şi i-am zis: „De ce aici? După atâta vreme?”

Ea ridică din umeri şi clătină din cap, sugestiv. „Nu ştiu. Însă de fiecare dată când mă uitam pe hartă, Clopton părea a fi luminat de un reflector sau subliniat cu un marker galben fosforescent.”

Am ieşit în ploaie, prea obosit ca să caut înţelesul tuturor acestor evenimente. Îmi doream un pat moale, linişte şi cam zece ore de somn.

Ori de câte ori eram obosit şi ochii aproape mi se închideau fără voie, îmi aduceam aminte de Miss Ella, cum stătea în pat cu mine şi cu Mutt şi ne citea din Biblia ei. Într-o noapte, pe când eram încă destul de mici ca să mai purtăm pijamale dintr-o singură bucată, cu tot cu tălpi, fiind obosit şi neavând chef să ascult, am întrebat-o: „Miss Ella, de ce ne tot citeşti? Nu înţeleg nici jumătate din chestiile alea.”

Ea închise un ochi, ca şi cum s-ar fi gândit la un răspuns. S-a îndreptat apoi spre fereastră, de unde se vedea mare parte din Waverly şi din terenurile învecinate. Era un loc bun pentru a contempla împrejurimile. Ne-a spus: „Băieţi, veniţi aici!” Am alunecat jos din pat şi am păşit către fereastră, iar ea flutură din mână, indicând spre peisajul de afară. „Vedeţi toate astea?”

Am încuviinţat, dând din cap.

„Toate lucrurile pe care le vedeţi par făcute metodic, după nişte reguli. Pereţii sunt drepţi, colţurile sunt în unghi drept, clădirile şi terasele sunt netede şi

toate lucrurile au o rânduială în ele însele. Vedeţi asta şi voi?”

Am dat iarăşi din cap, mai încurcaţi ca niciodată.

„Ele sunt aşa pentru că au fost construite cu ajutorul unui fir cu plumb.” Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos o bucăţică de plumb, ca cele folosite de ingineri. „Vedeţi voi, inginerii iau chestia asta, o agaţă de o sfoară, iar punctul acela de pe sol unde ea cade devine un reper în funcţie de care se construiesc sau se măsoară toate celelalte. Fără punctul acela, fără locul acela n-ar mai exista nici-o ordine. Ar fi doar haos. Plumbul” – şi ni-l flutură prin faţa ochilor – „este punctul de pornire, începutul şi sfârşitul, e...”

Mutt interveni. „Alfa şi Omega?”

Miss Ella zâmbi. „Da, dragule.” Am sărit înapoi în pat, iar ea a bătut uşor cu palma pe Biblie. „Eu încerc să vă zidesc drept, băieţi...”, după care făcu o pauză, rămânând pe gânduri preţ de vreun minut. „Cu pereţi puternici, cu colţuri în unghi drept şi capabili să rezistaţi atunci când se vor abate furtunile peste voi. Dar nu pot să fac asta fără un fir cu plumb. Aşadar” – şi bătu iarăşi, delicat, filele cărţii – „ăsta-i firul meu. Cititul nostru de seară cu seară are ca scop să...”

Am întrerupt-o. „Să ajungem să fim ca tine, nu ca Rex.”

Ea clatină din cap. „Nu, copile. Ci să ajungeţi ca bărbaţii din cartea asta. Eu nu sunt vrednică să fiu trecută pe paginile astea. Nu sunt vrednică nici să le dezleg şireturile încălţămintelor.”

Traversând curtea, prin ploaie, mi-am adus aminte cum Miss Ella obişnuia să bată uşor cu palma paginile Bibliei, şoptind: „Nu sunt deloc vrednică.”

Am luat cele două borcane dăruite de Whitey, am intrat în Waverly pe uşa din spate şi am coborât scara în spirală către subsol. Nu aveam de gând să mă pilesc, însă nici nu voiam ca băutura să se aprindă spontan şi să-mi arunce în aer camioneta. O camionetă bună e greu de găsit. Pe de altă parte, dacă alcoolul ar fi făcut să sară în aer casa, mi-aş fi tras un scaun mai aproape şi m-aş fi uitat. Poate chiar aş fi vândut bilete.

Când Rex construise casa, făcuse scara aceea în spirală către subsol pentru a permite accesul rapid din bucătărie către magazie, unde ţinea lemnele de foc, gazul lampant şi, desigur, băutura. Ori de câte ori însoţea pe cineva într-un tur al casei, începea de la subsol, de la cele două sute de sticle ale sale, pe care se adunase praful. Am ajuns în subsol şi am rămas puţin pe loc, cât să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Apoi am ocolit pivniţa cu vinuri şi m-am îndreptat, târşâindu-mi picioarele, către patul meu, sub care am strecurat borcanele de la Whitey.

Pe noptieră ţineam trei obiecte: o poză de-a lui Miss Ella, stând pe un ciubăr, lângă hambar-o făcusem înainte ca ea să se îmbolnăvească; Biblia ei – uzată, prăfuită şi purtând urma frunţii ei; şi firul acela cu plumb.

„Nu, doamnă," am zis cu glas tare. „Nu ştiu ce fac cei doi sau din ce motiv." Am tras de şnurul ventilatorului de tavan, setându-l la viteza „ciclon" şi am căzut cu capul pe pernă. „Ştii tot atât cât ştiu şi eu. Poate chiar mai mult." Am tras cearşafurile reci în sus, până la gât şi am închis ochii. „Mă bucur că nu se pricepe să tragă cu arma."

*

În ciuda faptului că ne ţinea mereu predici, Miss Ella nu ne-a dus niciodată la biserică. Nu într-o clădire cu cor, bănci şi pastor. Rex ar fi zvântat-o în bătaie. Îmi amintesc că eram încă la grădiniţă când ea şi-a făcut pentru prima dată curaj şi a încercat să ne ducă la biserică. Aruncându-şi privirea pe una din ferestrele de la etajul al doilea, Rex ne-a zărit în maşină. Eram îmbrăcaţi la patru ace şi legaţi cu centurile de siguranţă, iar pe feţele noastre se citea entuziasm şi curiozitate. Era aproape ca o aventură. Adevărul e că, din cauza Cadillac-ului negru, arătam probabil ca şi cum am fi mers la o înmormântare. Rex a ieşit afară în fugă, îmbrăcat cu halatul de casă, cu părul vâlvoi, cu faţa umflată, cu ochii injectaţi şi ţipând isteric, în timp ce Miss Ella tocmai pornea maşina, pe alee. Ea a oprit motorul, a coborât geamul şi l-a întrebat: „Da, d-le Rex, ce s-a întâmplat? Aţi dori să veniţi cu noi?”

Aproape că a smuls-o de pe scaunul şoferului. „Femeie, unde crezi că te duci?”

„Vai, d-le Rex, nu ştiţi ce zi e azi?” Rex era încă mahmur, şi cu toate că se făcuse aproape unsprezece dimineaţa, probabil că n-ar fi trecut cu bine testul de alcoolemie. Se sprijini de aripa maşinii pentru a-şi recăpăta echilibrul, şi am văzut cum pe frunte încep să-i apară broboane de sudoare. „D-le Rex, azi e Paştele.” Miss Ella arătă cu mâna către curte. „Nu vedeţi crinii?” Cu câteva luni în urmă, Mose îi dăduse surorii sale nişte bani, ca să planteze câteva rânduri de bulbi de crin, în grădina din faţa casei. Apoi stătuse cu noi, într-o după-

amiază de duminică şi ne ajutase să-i sădim în pământ. În dimineaţa aceea florile se deschiseseră şi păreau o sută de mici trompete, sunând toate către cer.

„Femeie, nu dau doi bani...” În colţul gurii i se adună salivă şi întinzându-se prin geamul maşinii, o prinse pe Miss Ella de guler, sufocând-o.

„Dar, d-le Rex, v-am întrebat aseară, în timp ce luaţi cina...”

El o strânse şi mai tare, ca într-o menghină. „Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce zi e azi. NICIODATĂ, auzi,” – şi acum răcnea de-a dreptul – „NICIODATĂ n-o să-i duci pe băieţii ăştia la biserică.” Îi trase capul afară, pe geam, şi o privi duşmănos în ochi. Încheieturile i se albiră, iar la tâmplă începu să-i zvâcnească o venă. „înţelegi ce-ţi spun, femeie?”

„Da, d-le Rex.”

Astea fiind spuse, Rex o aruncă înapoi în maşină, îşi aranjă halatul şi se îndreptă cu paşi iuţi către straturile de crini, pe care îi călcă în picioare, zdrobind cât de mulţi putu. Tropăia în cerc şi făcea cu picioarele brazde late, culcând la pământ tot ce atingea. Parcă era un ţânc pe care-l apucaseră pandaliile pe terenul de joacă, pentru că învăţătoarea îi interzisese să se caţăre pe spalierele de metal la ora de sport. Respirând greoi şi scuturându-şi de pe halat petalele lipicioase de crin, Rex s-a întors în casă, iar Miss Ella a băgat încetişor maşina înapoi în garaj, încercând să facă tot posibilul să n-o vedem plângând. Îmi aduc aminte că i-am auzit suspinele înfundate, acoperite aproape cu totul de zgomotul roţilor pe prundişul de pe alee. „Bine, băieţi, duceţi-vă şi vă jucaţi.”

„Dar, Miss Ella,” am întrerupt-o eu, „noi vrem să mergem la biserică.”

„Copile.” Miss Ella îngenunche lângă noi. Pe vârful bărbiei i se prelinse o lacrimă, iar ochii săi cercetau uşa din spate, verificând dacă nu cumva apare Rex. „Băieţii mei dragi.” Ne-a luat pe amândoi în braţe. „Dacă vă duc la biserică, va fi ultima oară când mă veţi mai vedea.”

Am dat din cap, căci, chiar dacă aveam doar şase ani, pricepusem. Mutt rămase absent, clipind des, cu o sprânceană ridicată şi privirile aţintite către uşa din spate, pe unde dispăruse Rex. Ne-am îndreptat amândoi spre cariera de piatră, unde ştiam cum să ne facem invizibili şi să nu-i mai apărem în cale lui Rex. De obicei abia după prânz reuşea să-şi revină din mahmureală – sau cel puţin să se pregătească pentru următoarea – să se descotorosească de ultima parteneră de aşternut şi să plece la drum, înapoi spre Atlanta.

„Poate mai târziu o să mergem să mâncăm nişte îngheţată,” ne-a zis Miss Ella, îndepărtându-mi părul din ochi şi încercând să zâmbească.

Am trecut pe lângă grajd şi, cu colţul ochiului, l-am văzut pe Mose. N venea o dată pe săptămână ca să vadă cum o duc caii, şi cam o dată la două zile, ca să vadă cum o mai duce sora sa.

Când Miss Ella îl trimisese la colegiu, sudul Alabamei ducea lipsă de medici de culoare, aşa că Mose şi-a fixat ţinta încă de la început. A zburat pur şi simplu prin şcoală, absolvind-o în doi ani şi jumătate, şi-a luat licenţa, apoi a petrecut doi ani la facultatea de medicină, studiind pentru a deveni chirurg. Mai toţi profesorii îi spuseseră că nu va reuşi. Mose era înalt, deşirat şi aşa de costeliv, încât cureaua îi stătea atârnată în jurul

oaselor şoldurilor. Avea mâini butucănoase, de băiat crescut la fermă, urechi clăpăuge, ochi mari, iar pielea nu-i era albă. Însă, cu toate că profesorii deţineau controlul asupra facultăţii de medicină şi asupra destinului studenţilor lor, nu-l puteau controla pe individul numit Adolf Hitler. Începu Al Doilea Război Mondial, iar Mose primi ordinul de recrutare. Se retrase de la şcoală, ridică mâna dreaptă, jurând credinţă ţării sale, intră în armată şi imediat fu repartizat la unul dintre spitalele militare de campanie de pe linia frontului, din teatrul de operaţiuni din Europa. Acolo învăţă cum să opereze purtând cască de protecţie-la două zile de lucru, avea patru ore pauză. Curios lucru: În paralel cu îngrijirile medicale acordate oamenilor, Mose îşi petrecea destul de mult timp doftoricind cai. Pe frontul european nu prea erau veterinari; când vreunul dintre cei patru armăsari splendizi ai ofiţerului aflat la comandă – pe care acesta îi „găsise" pe o proprietate abandonată, după trecerea Diviziei 101 Aeropurtate[12] – „după ce unul din aceia răcea sau făcea colici, Mose învăţa cum să-l îngrijească. Acoperit din cap până-n picioare de sângele soldaţilor americani, printre urletele şi mărturisirile muribunzilor, Mose a învăţat să sutureze, să amputeze şi să îndepărteze şrapnele dar, cel mai important dintre toate, a învăţat să vindece. Şi era un vindecător bun, ca să nu mai spunem că era priceput şi ca veterinar.

După război, Mose a zburat înapoi acasă, cu pieptul acoperit de medalii – printre care şi Purple Heart[13]. S-a

[12] Divizia 101: divizie de infanterie antrenată pentru asalt aerian, ce a acţionat în timpul Debarcării din Normandia – n.tr.

[13] Purple Heart: decoraţie militară a statelor Unite, acordată în numele Preşedintelui celor răniţi sau ucişi în luptă, după 5 aprilie

reîntors la şcoală, care la momentul respectiv nu mai era decât o obligaţie formală pentru el, căci deja ştia cum să fie doctor. Datorită legii prin care se asigura educaţie gratuită şi alte facilităţi veteranilor din Al Doilea Război Mondial, Mose şi-a făcut rezidenţialul în spitalul Emory din Atlanta, unde numele său era deja cunoscut şi unde toată lumea i se adresa cu apelativul „domnule”. La Emory, Mose a învăţat să aducă pe lume copii, ceva ce nu prea făcuse în Europa. A absolvit facultatea, a refuzat vreo şase oferte de lucru, s-a căsătorit cu o asistentă drăguţă, din Mobile, pe nume Anna şi s-a întors acasă, la sud de Montgomery, unde şi-au deschis împreună un cabinet de medicină de familie. În timp ce majoritatea colegilor săi îşi împodobeau pereţii cu diplome, titluri academice şi tot soiul de distincţii, Moses Rain îşi agăţase pe uşă o tăbliţă pe care scria simplu: „Mose.”

Cabinetul său avea o politică simplă: oricine era binevenit. Şi oamenii chiar veneau. De pretutindeni. Mose n-a câştigat niciodată mulţi bani. Dar nici n-a răbdat de foame. Se poate spune că n-a dus lipsă de nimic. Când într-o zi nu i-a pornit maşina, un tată recunoscător a meşterit ceva sub capotă, cu o cheie dinamometrică; omul n-a vrut să-i ia niciun ban pentru serviciile prestate. Altădată, când temperatura a scăzut până la minus zece grade şi i s-a defectat sistemul de încălzire menajeră, a găsit o încărcătură de lemne de foc, stivuite lângă uşa din spate, iar în beci-un om ce lucra la centrala termică. Altădată i s-a stricat frigiderul, împreună cu mâncarea pregătită pentru cină, precum şi micul dejun de a doua zi, iar când el şi Anna s-au întors de la serviciu şi-au găsit casa plină de farfurii învelite în

1917 – n.tr.

folie de aluminiu, încărcate până la refuz cu friptură de pui, fasole lima, budincă de cartofi şi şniţele de carne. Iar în locul vechiului frigider, au găsit unul nou, plin cu ouă, şuncă, lapte şi o plăcintă cu lămâie verde mexicană. Când, în timpul unei furtuni puternice, s-a prăbuşit un platan, ce le-a despicat pur şi simplu casa în două, familia Rain a fost întâmpinată, la întoarcerea acasă, de o echipă de opt bărbaţi ce tăiau copacul şi stivuiau lemnele de foc. Cinci zile mai târziu, stricăciunile erau deja remediate; în plus, muncitorii bătuseră în cuie un acoperiş nou şi începuseră să construiască o mică dependinţă, lângă veranda din spate. Iar când Anna a murit, destul de tânără, la cincizeci şi şapte de ani, cortegiul funerar a fost lung de cinci kilometri şi a durat o oră până să se adune cu toţii, iar firma de pompe funebre nu a vrut să ia niciun ban.

Timp de cincizeci de ani, Moses Rain a mers zi de zi la cabinetul său, aflat la trei cvartale distanţă. Stătea acolo până termina cu toţi pacienţii, apoi pleca spre casă, oprindu-se adesea, pe drum, chiar şi de cinci-şase ori pentru vizite la domiciliu. Majoritatea copiilor săraci, albi şi negri deopotrivă – ca să nu mai spun şi de câţiva cai – născuţi pe o rază de vreo şaptezeci de kilometri, unii chiar mai departe, au venit pe lume sub îndrumarea atentă şi sub protecţia doctorului Moses Rain.

Din clipa când a făcut cunoştinţă cu Rex, Mose nu l-a simpatizat, şi cu siguranţă n-a avut încredere în el. Am citit lucrul ăsta pe faţa lui Mose. Rex, mai scund decât el cu treizeci de centimetri şi mai tânăr cu câţiva ani, s-a purtat urât, pufăind şi umflându-se în pene, l-a privit cu un aer de superioritate şi, deloc surprinzător, i s-a adresat cu „băiete.” Mose, mereu gentleman, a zâmbit

pur şi simplu şi a continuat să se îngrijească de caii lui Rex.

Ca veterinar şi medic cu jumătate de normă al lui Rex – pentru că nimeni altcineva nu voia să îl examineze – Mose era nevoit să stea destul de mult pe lângă casa noastră. Faptul că Mose împlinea o nevoie de-a lui Rex îi oferea lui Miss Ella o anumită siguranţă şi stabilitate în privinţa locului de muncă, siguranţă pe care altfel n-ar fi avut-o. Totodată, îi dădea lui Mose posibilitatea de a veghea asupra surorii sale.

În multe nopţi am stat afară, lângă fereastra lui Miss Ella şi am ascultat cum Mose încerca s-o convingă să cheme autorităţile, să ne ia de acolo, iar ea să părăsească cu totul proprietatea Waverly. Sora sa nici nu voia să audă de asta şi-i făcea semn cu palma, să plece şi s-o lase în pace. În cele din urmă, într-o noapte, când discuţia se cam încinsese, a deschis uşa din faţă şi i-a arătat de-a dreptul ieşirea. „Mose, eu nu-i părăsesc pe băieţii ăştia. Şi sunt împăcată cu hotărârea asta-indiferent ce o să-mi facă el. Poate şi să mă omoare, sau poate că-l voi omorî eu, cine ştie. Însă n-am să-i părăsesc pe băieţii ăştia doi şi nici n-am să-i dau pe mâna statului. Nici astăzi, şi nicicând altă dată.” Din clipa aceea, l-am văzut pe Mose din două în două zile. Chiar mai des, dacă Rex era în oraş. Venea în spatele casei, ne controla faţa şi spatele, să vadă dacă n-avem vânătăi, bea o ceaşcă de cafea şi apoi mergea agale înapoi, la muncă.

În ziua când Miss Ella a încercat să ne ducă la biserică, Mose sosise deja şi stătea ascuns, zăbovind în umbră, veghind de acolo asupra noastră. Acum, când mă gândesc retrospectiv, cred că se afla acolo pentru că avea o bănuială destul de întemeiată cu privire la ce

avea să facă Rex la aflarea faptului că Miss Ella intenţiona să ne ducă la biserică.

După ce Rex plecase, Mose se ivise în cadrul uşii laterale a grajdului, privind pierdut la aleea ce ducea în şoseaua principală. Într-o mână ţinea bâta mea de lemn Louisville Slugger, iar în cealaltă, o toporişcă de despicat lemne. I-am văzut fălcile încleştate şi nările fremătând. Nu ne-a auzit venind înspre el, aşa că, apropiindu-ne, l-am auzit bolborosind ceva în sinea lui. Am rămas locului cam un minut, şi văzând că tot nu ne observă prezenţa, l-am tras de cracul pantalonului, de la costumul său curat, de duminică.

„Dr. Mose, tăiaţi şi azi lemne pentru Mama Ella?”

„Hm?” Mose se trezi din reverie, de fapt din transa în care picase, şi încercă să-şi ascundă mâinile la spate. „Ce-ai zis, Tuck?”

Am arătat cu degetul către obiectul pe care îl pitise la spate. „Vreţi să vă ajutăm să tăiaţi nişte lemne pentru Miss Ella? Am putea să le stivuim noi.” În pofida atingerilor blânde cu care-şi mângâia pacienţii, Mose mânuia toporul cu străşnicie şi rareori trebuia să lovească o bucată de lemn de două ori, ca s-o despice.

Zâmbi, scoase bâta de la spate, sub privirile noastre şi-şi şterse fruntea cu batista. „Nu băieţi, doar strângeam în urma voastră. Mergeţi să vă jucaţi. Mă duc şi eu” – şi ridică bâta, studiind-o atent – „mă duc să mai lustruiesc niţel mânerul ăsta, şi poate mai târziu o să jucăm baseball.” Se uită înapoi, către grajd. „Dar acum, trebuie mai întâi să mă îngrijesc de cai. Băieţi, hai, duceţi-vă.”

„Da, domnule.” Mose intră înapoi în grajd, rezemă mica mea bâtă într-un colţ, atârnă toporişca pe perete,

apoi îşi scoase stetoscopul şi începu să asculte bătăile inimii cailor.

*

Miss Ella nu ne-a dus niciodată de-adevăratelea la biserică – îşi ţinea mereu promisiunile, chiar şi promisiunea făcută lui Rex – însă, pe bancheta din spate a maşinii, am ascultat cam zece mii de predici. În fiecare seară de duminică, şi încă o dată în cursul săptămânii, sub deghizarea unei ieşiri absolut întâmplătoare, Miss Ella ne ducea fie la cumpărături, la magazin, fie să ne luăm îngheţată de la Dairy Queen. Şi, între noi fie vorba, chiar făceam asta. Mutt şi cu mine ajunseserăm să cunoaştem în detaliu locşorul fiecărui produs din magazin, pentru că Miss Ella ne dădea fiecăruia câte o listă, iar noi o bifam. Puteam, de asemenea, să spunem, până la ultimul bănuţ, cât costă o cupă de vanilie simplă şi două îngheţate la cornet, de la dozator, cu bombonele colorate presărate deasupra. Însă nu de asta ne urcam noi în maşină.

În clipa când ajungeam la capătul aleii ce ducea spre stradă, Miss Ella întindea o mână şi dădea drumul la radio. După identificarea postului căutat, vocea pastorului Danny Randall de la Christ Church din Dothan ne ura bun venit. Dacă era duminică seara, ea seta scala radioului la capătul superior al benzii de unde medii şi ascultam în direct transmisiunea săptămânală a predicii. Dacă era o seară din timpul săptămânii sau chiar o după-amiază obişnuită, Miss Ella scotea din poşetă o casetă şi o introducea în casetofon. Era entuziasmată de biserică, chiar şi mai entuziasmată de predici, însă nu dădea doi

bani pe alt predicator decât pastorul Danny. „Copile, am studiat Cuvântul aproape toată viaţa, şi ştiu ce spune.” Îşi bătea uşor poşeta cu mâna. „Foarte adesea este citat greşit, iar predicatorii care fac asta nici nu merită efortul pe care l-aş depune ca să-i muştruluiesc. Majoritatea pastorilor sunt scumpi la tărâţe şi ieftini la făină. Însă nu şi pastorul Danny. El îţi dă un os pe care mai găseşti şi ceva carne.”

Cred că până să împlinesc optsprezece ani, Miss Ella cumpărase deja casetele cu toate predicile pe care pastorul Danny le rostise vreodată.

Cam o dată pe lună, în timpul anunţurilor de la începutul programului, sau în rugăciunile de la sfârşit, el ne pomenea pe nume, şi atunci ne uitam unul la altul uluiţi, cu ochii holbaţi, stând pe bancheta din spate a Cadillac-ului cu aspect de dric. Nu mi-am dat niciodată seama cum de ştia atât de multe despre noi, până când, într-o vineri după-amiază, am găsit-o pe Miss Ella vorbind la telefon pe furiş, în cămară. Mi-am lipit urechea de uşă şi am ascultat cum îi şoptea secretarei pastorului Danny subiectele pentru care acesta să se roage.

Odată ajunşi la destinaţie, fie că era vorba de magazin sau de parcarea restaurantului DQ, Miss Ella îşi scotea la lumină Biblia din poşetă, o deschidea la capitolul şi versetul potrivit şi citeam împreună cu pastorul Danny. La un moment dat, când eram cam de vârsta liceului, Miss Ella mi-a spus că citiserăm deja Biblia de cinci ori.

După ce se termina predica, Miss Ella ne lua de mână; ne aşezam astfel încât să formăm un mic cerc şi ascultam rugăciunea rostită de pastorul Danny. Când acesta încheia, ea închidea radioul şi se întorcea către

unul dintre noi: „Bine, acum e rândul tău.” Ne rugam, cerându-I lui Dumnezeu să ne păzească şi să scoată demonul din Rex, apoi se ruga şi Miss Ella şi-I cerea să ne ferească pe noi de demon, ca nu cumva să intre şi în noi.

Când aveam doisprezece ani, m-a dus la Atlanta să-l văd pe tatăl meuo cină cu omul acela fără suflet, la ultimul etaj al zgârie-norului său. Asemenea lui Napoleon, el alesese locul acela anume pentru că de acolo putea să privească în jos, cu dispreţ, la lumea pe care o cucerise.

Miss Ella m-a mânat înăuntru în lift aşa cum îşi mână o cloşcă puii şi m-a înghesuit printre cei cincisprezece oameni din lift, toţi purtând genţi de piele, costume închise la culoare şi feţe nefericite. Vreo doi aveau umbrele. M-am uitat în jos şi am văzut treizeci de pantofi, toţi lustruiţi, ţepeni şi, din câte mi se părea mie, extrem de incomozi. În spaţiul acela strâmt, în care plutea un amestec de mirosuri de parfum, loţiune de ras şi fixativ, la care se adăuga şi mişcarea legănată a liftului, am ameţit şi am simţit deodată că nu mă mai ţin picioarele.

Dacă Miss Ella avea vreun viciu, era acela că cheltuia prea mulţi bani pe pălării – le iubea, pur şi simplu – însă Rex n-o plătea cu mult peste salariul minim, aşa că era selectivă. Îmi amintesc că mi-am ridicat la un moment dat privirea, printre umeri, coate, genţi de mână şi unghii roşii şi am văzut pălăria aceea galben aprins, împodobită cu o pană de fazan, care-o făcea să sară în ochi. Galben şi roşu, într-o mare cenuşie. Aşa era Miss Ella. Lumină în întuneric.

Când liftul a început să urce, glasul lui Miss Ella s-a făcut auzit. Profitând de faptul că audienţa era prinsă ca

într-o colivie, a trecut la atac. „Aş vrea să profit de această ocazie pentru a rosti un scurt mesaj din Evanghelie. Domnul Isus Hristos vă iubeşte, vă oferă iertarea şi şansa să vă pocăiţi şi vă cere să urmaţi învăţăturile apostolilor.”

Femeia asta era cu adevărat remarcabilă. M-am uitat în jur, la toate acele chipuri, şi am zâmbit. Acei oameni nefericiţi au primit, fie că le-a plăcut, fie că nu, o predică din Evanghelie, rostită pe parcursul a şaizeci de etaje. Până în ziua de azi sunt convins că jumătate dintre ei au coborât din lift înainte să ajungă la etajul spre care se îndreptau. Şi până în ziua de azi cred că Miss Ella şi-a petrecut întreaga viaţă păzind trei lucruri, cu preţul vieţii: pe Mutt, pe mine şi Cartea aceea.

Capitolul zece

Mose practica medicina într-o căsuţă transformată în clinică, la doar zece kilometri distanţă de Waverly, aşa că în copilărie imaginea mea despre ceea ce este un doctor, cu ce se ocupă şi cum ar trebui să fie l-a avut pe Mose ca reper. Şi aşa este şi în prezent. Odată, când Miss Ella mă învăţa să merg pe bicicletă şi am zburat peste ghidon, julindu-mi genunchii şi spărgându-mi buza, Mose m-a cusut şi mi-a lipit câte un bandaj pe fiecare genunchi. Când Mutt a făcut febră mare, care nu ceda cu nimic şi transpira atât de tare, încât a udat leoarcă două rânduri de cearşafuri, Mose a stat toată noaptea lângă patul lui, ascultându-l cu stetoscopul. Iar când Mutt s-a trezit şi a cerut o îngheţată pe băţ, Mose a coborât la parter şi a scormonit prin congelator până a găsit trei îngheţate cu aromă de cireşe. După care s-a întins pe pat şi a început să plescăie, alături de noi. În fine, altădată, când m-am lovit la spate şi am venit acasă cu radiografiile sub braţ, Mose a aruncat o privire pe ele, mi-a şters lacrimile, m-a îmbrăţişat strâns de tot şi mi-a zis: „Fiule, mi-a făcut plăcere să te văd jucând baseball.”

Mose a fost singurul bărbat care m-a îmbrăţişat vreodată.

Iar când sora lui s-a îmbolnăvit, şi în cele din urmă i-a spus şi lui că avea cancer, Mose a numit-o „babă încăpăţânată”, dar asta nu l-a împiedicat să-i aducă în fiecare zi micul dejun şi cina, sau să-i citească seara. Uneori, rămânea la ea toată noaptea. După mai bine de

cincizeci de ani de practicare a meseriei, Mose şi-a vândut cabinetul unui doctor tânăr din Montgomery şi a ieşit la pensie. Şi, cu toate că, oficial vorbind, renunţase să mai doftoricească oameni, am descoperit că dragostea sa faţă de cai nu-l părăsise.

În urmă cu cinci ani, am auzit despre un hipodrom, situat în apropiere de Dallas, care avea aproape optzeci de armăsari din aceia folosiţi pentru mânatul vitelor. Proprietarul avea reputaţia că prăsea astfel de cai, de o calitate remarcabilă, pentru fermele din vestul Texasului şi din alte state unde existau cowboy. Am petrecut câteva zile fotografiind competiţiile hipice, caii şi pe cowboyii care-i călăreau.

Când caii împlineau trei ani, proprietarul îi punea să alerge în câteva curse, le atârna la gât panglicile şi medaliile câştigate, apoi vindea să mânţa sau calul la preţul cuvenit. Dintr-un capriciu, cumpărase un armăsar din rasa Tennessee Walker; îşi încercase norocul, dar nu-i ieşise. Era un cal maro închis, cu coama neagră, având înălţimea la greabăn de un metru şi şaptezeci de centimetri. Era absolut magnific. Însă dintr-un motiv oarecare – fie îl ura pe proprietar, fie ura să apară în public pentru spectacol – calul nu câştigase niciodată nimic. După câteva competiţii şi o grămadă de bani cheltuiţi, proprietarul hipodromului s-a săturat de el şi s-a reîntors la caii lui pentru mânat vitele. L-a băgat pe armăsarul Tennessee Walker într-o boxă din grajd, l-a lăsat acolo, în plata Domnului şi a început să-i spună „Glue”[14]. Atunci când mi-a făcut turul grajdurilor sale, mi-a arătat calul, zicându-mi: „Ăsta-i Glue! Fiincă e nevoie

[14] Lipici, în engl. – n.tr.

de lipici ca să rămâi pe şaua lui şi în asta ar trebui să-l transform şi pe el.”

Pe parcursul următoarelor câteva zile mă tot pomeneam plimbându-mă pe lângă boxa lui Glue. Spre finalul săptămânii, Glue îşi scotea capul pe geamul boxei când mă vedea, iar eu aveam mai mereu morcovi în buzunar. La un moment dat, am întrebat aşa, ca din întâmplare, care ar fi preţul lui, iar proprietarul hipodromului mi l-a vândut pe loc, pentru trei mii de dolari. Ba mi-a mai dat, în plus, două şei şi tot harnaşamentul de care aveam nevoie. L-am plătit pe un cowboy de prin partea locului ca să ne ducă pe Glue şi pe mine înapoi în Alabama, însă nu aveam nici-o idee ce să fac cu calul. Mă gândeam să-l las pur şi simplu să hoinărească pe păşune, că tot era goală, iar Mose se plictisea. Mi-am închipuit că ei doi se vor înţelege straşnic de bine. Şi am avut dreptate. Câteva luni mai târziu, Glue şi Mose erau inseparabili. Chiar i-am spus: „Mose, să ştii că e pe jumătate al tău. Tu alegi: vrei să iei partea din faţă sau pe cea din spate?”

Însă apoi s-a întâmplat un lucru la care nu mă aşteptam. Într-o bună zi, un cuplu de proprietari de terenuri agricole din zonă s-a oprit în dreptul grilajului de fier ce mărginea drumul pietruit şi s-a uitat cu luare-aminte la calul nostru. Mose stătea călare pe tractor, tăind iarba de pe păşune, însă s-a oprit, s-a sprijinit de gard şi şi-a vârât mâinile în buzunarele salopetei de lucru.

„Scuzaţi-ne, domnule,” i s-au adresat cei doi, „e calul dumneavoastră?”

„Ei bine” – râse Mose, dându-şi pălăria mai pe spate – „doar jumătate din el. Cealaltă jumătate îi aparţine proprietarului acestui teren.”

„Ne întrebam dacă n-aţi vrea să îl daţi la montă.”

Mose zâmbi. „Nu văd de ce nu, însă” – continuă arătând înspre Glue – mai bine i-aţi pune chiar lui întrebarea asta.” După cum s-a dovedit ulterior, pe Glue nu l-a deranjat deloc aranjamentul, şi în curând am descoperit că cei pasionaţi cu adevărat de vânătoarea de prepeliţe şi care îşi doreau o experienţă cât mai autentică în acest sens, erau dispuşi să plătească o sumă considerabilă pentru a avea parte de ea.

Aşa că Mose şi cu mine am intrat în afacerea cu armăsari de prăsilă şi l-am pus pe Glue la treabă. Când am înregistrat calul pe numele nostru şi i am schimbat numele oficial în „Waverly Rain”, am descoperit că era descendentul unui armăsar de competiţie, care obţinuse de cinci ori titlul de campion naţional, la patru categorii distincte. Aşa că Mose şi cu mine am mărit pentru montă. Cât ai clipi din ochi s-a dus vorba despre descendenţa lui Glue şi, în scurt timp, proprietari de ferme din nordul Floridei şi până în Carolina de Nord, Tennessee şi Texas îşi trimiteau iepele la noi şi-l tratau pe Mose cu respect, răspunzându-i cu: „Da, domnule, e foarte bine aşa. Cum spuneţi dvs.”

Cinci ani mai târziu, Glue avea deja optzeci de mânji, iar tabelul cu planificări de pe peretele grajdului era mereu plin, indiferent de perioadă. Mose s-a săturat să tot răspundă la telefon, aşa că şi-a cumpărat un robot şi a început să trieze apelurile primite. Înainte de sosirea lui Glue, se întreba cu ce o să-şi umple anii de pensie. Însă de când taxa pentru o singură montă devenise o

mie cinci sute de dolari, care se împărţea la trei – eu, Mose şi grajdul – nu mai avea probleme în a-şi găsi ceva de făcut şi a duce o viaţă activă. La cei optzeci şi unu de ani ai săi, Mose se trezea în fiecare dimineaţă şi mergea în grajd, unde-şi punea la fiert un ibric de cafea, îşi pregătea repede câţiva biscuiţi, curăţa boxele de bălegar şi îi cânta unui cal pe nume Glue.

Capitolul unsprezece

Voiam să dorm până la prânz, însă m-am trezit odată cu răsăritul soarelui. Un obicei de care scapi greu. Chiar şi când eşti obosit. Gândurile sacadate care-mi treceau prin cap erau o dovadă în acest sens. Am alergat cinci kilometri, am făcut un duş, după care am urcat în bucătărie şi mi-am turnat o ceaşcă de cafea.

În grajd era aprinsă lumina, ceea ce însemna că Mose făcea acelaşi lucru ca de obicei. M-am îndreptat într-acolo şi l-am găsit aplecat, cu o furcă în mână, fredonând melodia lui Johnny Appleseed: „Oh, Domnul a fost bun cu mine, aşa că Lui îi mulţumesc...” Am încercat să mă furişez în spatele lui, însă Mose şi cu mine jucam jocul ăsta de mult timp. Am reuşit să mă apropii cam la un metru jumătate, după care mi-a zis: „Dacă ai de gând să aduci chiriaşi, ai putea măcar să-mi spui, ca să fac curăţenie în casa soră-mii şi să-i fac să se simtă bineveniţi.”

„Hei, Mose.” L-am bătut uşor pe umăr.

„Şi dacă aş fi ştiut că o să primeşti vizita unei doamne” – îşi trecu degetele pe sub bretelele salopetei albastre, decolorate – „m-aş fi gătit şi eu azi, ca de zile mari.”

Dacă soarele lumina vreodată peste Waverly Hali, dacă reuşea să străbată norii de furtună care îl acopereau de mulţi ani, asta se întâmpla datorită lui Mose. Îmi făcu semn cu capul, înspre casă, iar ochii săi rostiră întrebarea ce-i stătea pe vârful limbii.

„E o poveste lungă,” i-am explicat, „din care nici eu însumi nu ştiu prea mult. Însă acolo e o femeie cu copilul ei. Cu fiul ei.”

Mose mă întrerupse. „Tucker, îmi aduc aminte de micuţa Katie. Parcă a mai crescut niţel.”

Am rămas surprins de memoria lui Mose. „Ei bine, ei...” Am întors capul şi m-am uitat în direcţia casei. „Ei fug de ceva. I-am găsit aseară, în timpul furtunii. Maşina lor nu mai mergea şi n-am putut să-i las aşa, fără niciun ajutor. Nu mă puteam gândi la altceva decât la Miss Ella.”

„Ohhh.” Mose trecu furca prin fân, scoţând gunoiul de grajd şi aruncându-l în roabă. „Ştii la fel de bine ca mine că dacă ea ar mai fi aici, cu noi, ar fi făcut acelaşi lucru. Doar că în clipa asta s-ar afla în casă, pregătind micul dejun.” M-am îndreptat spre boxa unde Glue mânca nutreţ şi i-am mângâiat botul. Apoi m-am căţărat în pod şi am aruncat jos nn balot de fân. Acum, că Glue era hrănit şi bine ţesălat, am aruncat o privire prin fereastra lui Miss Ella.

„Tuck,” Îmi şopti Mose, „să ai grijă când te uiţi pe fereastra aia. Fantoma soră-mii poate oricând să o deschidă şi să te tragă înăuntru.”

Am râs. Avea dreptate.

*

La amiază, Katie şi-a făcut apariţia, înfăşurată într-o pătură, pe veranda din spate. Eu eram în grajd, unde tocmai ungeam şaua, scările şi hăţurile lui Glue cu un amestec de săpun şi glicerină, când am auzit uşa închizându-se. Am ieşit afară şi, pentru prima dată, am băgat

de seamă cât de mult semăna încă cu acea amintire pe care o păstram în minte. Umerii săi, neacoperiţi de pătură, se curbau graţios, ca nişte crengi delicate ale unei sălcii plângătoare. Mirosul ierbii proaspăt tăiate, amestecat cu cel de gunoi de grajd şi de surcele uscate de lemn de cedru ajungea, purtat de vânt, până pe verandă. Era un miros puternic, ca al unguentului Vicks VapoRub, şi-mi umplea plămânii la fiecare inspiraţie.

Ea coborî treptele şi se îndreptă spre mine, îmbrăcată într-o pereche de blugi lungi, lăbărţaţi şi o cămaşă de flanel; îmbrăcămintea nu-i venea chiar pe măsură. Apropiindu-se, ridică pătura şi şi-o înfăşură mai strâns, în jurul umerilor.

„Bună dimineaţa," Îmi zise aproape în şoaptă, uitându-se pe furiş la aleea ce ducea la stradă şi scrutând-o dintr-un capăt în altul, de parcă ar fi căutat ceva anume.

I-am făcut semn către ibricul de cafea, aşezat pe colţul băncii. „Am făcut o porţie proaspătă acum vreo oră. S-ar putea să te ajute să te dezmeticeşti mai repede." Ea încuviinţă din cap, ferindu-şi în continuare ochii de razele soarelui, şi-şi turnă o ceaşcă. O ridică şi, ţinând-o cu amândouă mâinile, suflă aburul de deasupra şi şi-o duse spre buze.

„Când am venit încoace noaptea trecută, nu am reuşit să pun lucrurile cap la cap de la bun început şi nu mi-am dat seama că ne aflăm aici până când nu m-am prins că eşti tu." Sorbi iar din cafea, evitând să mă privească în ochi. „Totul a fost atât de... În fine, a durat câteva minute până să fac legătura dintre toate astea şi" – continuă ciocănindu-şi uşor tâmpla – „amintirile de aici, din cutie." Am dat din cap, continuând să frec temeinic

şaua. „Sunt surprinsă că ai păstrat locul ăsta,” mi-a mai zis.

Mi-am rotit privirea de jur împrejur. „Bine că am făcut-o. Altfel, neam face acum vinovaţi de încălcarea proprietăţii, şi încă tare de tot.”

Ea zâmbi şi suflă uşor peste cafea, răcorind următoarea înghiţitură. Observă şaua. „Ce faci acolo?”

„Ei bine, şaua asta aparţine calului ăluia.” Şi am arătat către boxa lui Glue, marcată de o plăcuţă de alamă, cu numele lui. „Şi-mi imaginez că peste câteva minute băieţelul din căsuţa de colo va ieşi în fugă pe uşă. Şi în momentul acela, o să dea cu ochii de cal şi o să vrea să facă o plimbare călare. Aşa că m-am gândit să pregătesc totul din timp.”

Ea zâmbi şi încuviinţă din cap, ca şi cum şoapta unei amintiri ar fi silit-o să se oprească din sorbit. Am întrerupt eu tăcerea.

„Azi de dimineaţă am aranjat ca maşina ta să fie remorcată şi dusă în Abbeville, la atelierul de reparaţii auto al lui John.” Mi-am trecut amândouă mâinile pe sub şa şi ţinând-o astfel, am cărat-o în partea opusă a grajdului, ca s-o agăţ de boxa lui Glue. „Pe aici, prin zona asta, John e singurul mecanic care să fie de acord şi să şi poată să repare un Volvo, însă cred că trebuie să treacă vreo două săptămâni, până s-o facă să funcţioneze din nou.” Am făcut o pauză, pentru că nu voiam să-i dau prea multe veşti proaste dintr-o dată. „Sper că ai o asigurare bună.”

„Chiar aşa de rău e?” m-a întrebat.

„Da, aşa de rău.”

Dădu iarăşi din cap, apoi se îndreptă către ibricul de cafea. Suflând aburii ce ieşeau din cană, se uită la mine cu colţul ochiului şi-mi zise: „îţi mulţumesc.”

„Ei bine, adevărul e că Mose a cumpărat şi a făcut cafeaua. Eu doar am mai turnat nişte apă peste zaţul rămas.”

Îşi plecă privirea şi-şi lipi picioarele unul de altul, târşâindu-şi-le pe podea. „Nu asta am vrut să spun.”

„A, atunci vrei să-mi mulţumeşti pentru că nu am ripostat, trăgând şi eu în tine?”

Clătină din cap şi ochii ni se întâlniră.

Am renunţat la tonul sarcastic. „Cu plăcere.”

Luă o perie şi începu să mângâie coama lui Glue. Calul se obişnui cu ea numaidecât, şi începu chiar s-o împungă cu botul.

*

În timpul gimnaziului, antrenorii şi jucătorii din zonă începuseră să îmi dea atenţie, datorită felului cum jucam baseball. Mulţi mă etichetaseră deja ca fiind un adevărat „jucător”, şi-i spuneau antrenorului lucruri de genul: „Băiatul ăla are talent”, „Uite jucătorul tău vedetă” şi „N-am văzut de multă vreme aşa o viteză de lovire.” Recunosc: nu-mi mai ajungeai cu prăjina la nas, dată fiind noua mea identitate. Îmi plăcea şi pentru că era pentru prima dată – din câte îmi amintesc – când făceam un lucru pe care cei din jur să-l aprecieze. Era o identitate care nu avea nici-o legătură cu calitatea mea de „fiu al lui Rex Mason.”

Într-o după-amiază m-am întors acasă umflându-mă în pene, mai să plesnesc de mândrie, iar Miss Ella a

ţipat la mine să nu cumva să intru încălţat şi să las urme de noroi în casă. Am ignorat-o. A ajuns lângă mine cât ai clipi din ochi, m-a smucit de bărbie şi mi-a zis: „Copile, ascultă aici ce-ţi zic şi uită-te drept în ochii mei. Poate că n-oi fi eu decât o slujnică bătrână, şi pe deasupra şi de la ţară, dar sunt tot om. Şi ştii ceva? Dumnezeu S-a gândit la mine, chiar Şi-a pus deoparte un timp anume, când să mă născocească. Poate că nu-i mare lucru de capul meu, însă ce vezi tu aici a luat fiinţă mai întâi în mintea lui Dumnezeu, aşa că să nu stai acolo ţeapăn şi să mă ignori, ca şi cum n-aş exista. Ţine minte asta!” A fost de ajuns ca Miss Ella să-mi zică asta doar o singură dată, şi gata, mi-a captat atenţia. În caz că vă întrebaţi, da, aşa e, de atunci înainte mi-am lăsat de fiecare dată adidaşii cu crampoane la uşă.

Mai târziu, în seara aceleiaşi zile, pe când mă punea la culcare, mi-am ridicat ochii către ea, iar Miss Ella m-a împuns uşurel în piept, cu degetele ei crăpate şi bolnave de artrită. „Tu ai ceva special aici înăuntru. Poate că ai tăi sunt cei mai verzi ochi şi cea mai bună lovitură cu bâta din Liga de Juniori, dar să ştii că tu însemni mai mult decât o faţă frumoasă şi nişte lovituri reuşite. Ai ceva acolo în interior, ceva ce puţină lume are. Dumnezeu ţi-a dăruit un locşor pentru oameni suficient de mare încât să încapă şi alţii, nu doar tu însuţi. Însă dacă începi să crezi toate chestiile astea pe care ţi le zic cei din jur, în curând n-o să mai ai loc decât pentru tine, şi atât. Şi să nu uiţi un lucru: capul şi inima sunt invers proporţionale: dacă ţi se umflă capul, inima ţi se micşorează. Tucker, tu nu reprezinţi suma dintre viteza bâtei şi procentajul de lovituri corecte. De fiecare dată când o să găseşti un lucru la care te pricepi, pe

care-l faci bine – poate fi vorba despre baseball, poate despre altceva, dar indiferent care ar fi – nu-l lăsa să ţi se urce la cap. Rămâi aici jos, printre noi, ceilalţi. Nu-mi pasă dacă o să apari pe prima pagină a revistei Time; tu să fii Tucker Mason."

„Dar, Miss Ella, eu nu vreau să fiu Tucker Mason."

„Păi bine, copile," mi-a spus cu un zâmbet neîncrezător, odihnindu-şi mâna pe pieptul meu, „dar atunci cine ai vrea să fii?"

„Vreau să fiu Tucker Rain."

Faţa i se îmblânzi, exprimând parcă un suspin izvorât din străfundurile sufletului. Mi-a dat la o parte din ochi părul transpirat, iar răsuflarea ei mi-a străbătut şi mângâiat faţa. „Părinţii nu ţi-i poţi alege, copile. În viaţa asta nu poţi deţine controlul decât asupra a ceea ce spui şi ceea ce faci tu."

În ziua când a murit, mi-am luat numele de Tucker Rain.

*

Katie se aplecă peste bancul de lucru şi se uită cum mâinile mele prelucrau pielea. „îmi făcusem un obicei din a căuta numele tău sub toate fotografiile din revistele de calitate. Apoi, într-o zi" – continuă, întorcându-se şi privind de-a lungul pajiştii – „treceam pe lângă standul cu ziare şi am văzut coperta revistei Time. Nici măcar n-a fost nevoie să mai caut numele tău. Pur şi simplu, am ştiut."

Cu doi ani în urmă, Doc mă trimisese în Sierra Leone pentru a mă ocupa de subiectele negoţului cu diamante şi al războiului civil, născut drept consecinţă a

acestui negoţ. După ce petrecusem deja acolo vreo două săptămâni, am reuşit să surprind în fotografie imaginea a trei bărbaţi, având membrele amputate, ce stăteau umăr lângă umăr, zâmbind şi având atârnate de gât nişte căni argintii, pentru cerşit. Un paradox dureros. Erau sănătoşi tun, aveau toată viaţa înainte şi cu toate astea, nu puteau mânca, nu se puteau îmbrăca sau merge la toaletă fără ajutorul cuiva. Şase săptămâni mai târziu, Doc m-a chemat la el. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi fumând ţigară de la ţigară, mi-a zis: „Tucker... Tuck... ai primit coperta... Time tocmai ţi-a dat coperta."

Katie şi-a ridicat privirile spre mine. „Tucker, cred că Miss Ella ar fi fost mândră de tine." Dădu cu piciorul într-o bucată de noroi şi-şi cufundă privirea în negrul cafelei. „Eu am fost."

Am terminat de aranjat şaua şi apoi mi-am golit geanta de la aparatul foto, scoţând obiectiv după obiectiv şi aşezându-le pe bancă, împrejurul meu. Nu mai făcusem asta de ceva timp şi trebuia să mi le verific. Am luat peria din păr de cămilă şi am început să şterg praful de pe fiecare. Katie mă privea în tăcere, cumpănind neliniştită la ceea ce avea de gând să-mi spună. Într-un final, şi-a făcut curaj. „îţi datorez o oarecare explicaţie."

„Recunosc, mi-a trecut şi mie gândul ăsta prin cap."

„Vrei varianta lungă sau pe cea scurtă?"

„Vreau varianta care nu mă face complice la nici-o infracţiune."

Ea zâmbi din nou şi încuviinţă din cap. „Presupun că meritam asta."

„Da, meritai."

„Revolverul ăla se află acum pe raftul de sus din dulap. Descărcat şi aşezat într-o cutie de pantofi plină cu poze vechi. Cele mai multe sunt poze cu tine. Am găsit acolo chiar şi una sau două în care sunt şi eu. Oricum, e acolo sus, unde Jase nu poate să ajungă, deci n-are cum să pună mâna pe el. Nu că ar face-o, dar eşti liber să faci ce doreşti cu el. E destul de evident că eu nu ştiu cum să-l manevrez.”

Pentru prima dată, m-am uitat cu atenţie la cearcănele de sub ochi ei. De fapt nu erau cearcăne. „Semnele alea negre ţi le-a lăsat tipul de la care ai furat revolverul?”

Ea s-a aplecat pe spate, şi-a retras mâinile în mânecile hanoracului, ascunzându-şi cu totul degetele, şi am intuit că urma să ascult cam douăzeci de ani de istorie.

„Tata ne-a dus pe toţi în Atlanta, însă îl stăpânea un sentiment destul de ciudat, că ceva era în neregulă în toată povestea asta, în parteneriatul cu tatăl tău. Aşa că şi-a dat demisia după doar trei zile. S-a dus să lucreze pentru nişte tipi care-l avertizaseră să stea cât mai departe posibil de Rex Mason. Ideea e că tata şi-a găsit locul potrivit, şi la fel s-a întâmplat şi cu mine. M-au înscris la o şcoală privată nu departe de casă, ce avea un program bun de pregătire muzicală. Se numea Pace Academy. Profesorii de acolo m-au învăţat foarte multe lucruri, însă, mai presus de toate, mi-au arătat cât de multe ştia mama. Şi apoi lucrurile au curs de la sine... Cei de la Julliard m-au auzit cântând şi mi-au acordat o bursă. Am petrecut patru ani în New York, mergând la şcoală, cântând la pian şi îngheţând bocnă din noiembrie până în martie.”

Katie se schimbase; vocea, silueta, expresia feţei- fiecare părticică din ea-se maturizaseră şi erau trecute prin viaţă, însă văzând-o cum se lua singură în zeflemea, mi-am dat seama că nu se schimbase chiar atât de mult. Dinăuntrul acelei femei înfricoşate, am auzit răsunând un sunet familiar.

„Pentru a câştiga nişte bani în plus, cântam la sfârşit de săptămână în baruri de prin subsoluri şi în cluburi de jazz, peste tot prin Manhattan. Până să ajung în ultimul an de facultate, managerii mă sunau ei pe mine, şi începusem să cânt la lumina lumânărilor, printre feţele de masă albe."

„Ceea ce însemna că bacşişurile erau mai bune, şi că erau mai puţini cei care te împroşcau cu bere, nu?"

„Exact. Într-o noapte, după închiderea restaurantului, în timp ce scotoceam prin vasul unde mi se puneau bacşişurile, am dat peste o bancnotă de o mie de dolari. O bancnotă de o mie de dolari! M-am gândit că era o greşeală. Nu văzusem niciodată aşa ceva. În fine, am absolvit facultatea, am ajuns la concluzia că-mi place Central Park primăvara şi am început să adun ceva bani într-un cont, la bancă."

„Şi chiar îţi plăcea New York-ul?" am întrerupt-o, luând de jos un alt obiectiv.

Ea ridică din umeri. „La început, nu, însă treptat, treptat m-a prins. Nu-i chiar aşa de rău." Zâmbi. „E drept, cu timpul, lucrurile au cam scăpat de sub control, şi, pentru o ţărăncuţă din Alabama ca mine, erau un pic prea galopante. Când aveam douăzeci şi cinci de ani, The Ivory Brass, un restaurant de pe Fifth Avenue unde se cânta jazz, m-a angajat pentru patru seri pe săptămână. Majoritatea bancherilor de pe Wall Street se

perindau pe acolo, în fiecare săptămână. Mă simţeam ca eroul din melodia Piano Man, a lui Billy Joel – în varianta feminină."

Katie zâmbi, privirea i se cufundă în cafea, şi mi-am dat seama că în clipa asta mintea i se plimba pe Fifth Avenue. Se schimbase mult, de la fetiţa care-mi făcuse cu mâna, pe fereastra rulotei tatălui ei.

„Un prieten de-al unui prieten mi-a făcut cunoştinţă cu Trevor. Un broker de succes, partener în propria sa firmă, a cărei credibilitate era în continuă creştere. Pe Wall Street avea reputaţia unui adevărat bulldog. părea sensibil, cu relaţii sus-puse, cult şi" – adăugă clătinând din cap – „părea să aibă o predilecţie pentru bancnotele de o mie de dolari." Privi către păşune, păstrând tăcerea câteva secunde. „Uită-te la mine cum vorbesc. Par atât de... atât de newyorkeză." Se frecă la ochi şi, cu degetul mare de la picior, începu să facă forme în noroi.

Apoi continuă. „A devenit încetul cu încetul un client obişnuit al localului. În curând, începu să mă conducă acasă şi aş putea spune că eram nerăbdătoare să-i întâlnesc chipul în mulţime. După câteva luni şi mai multe răspunsuri negative, într-un final i-am spus «poate» şi m-am mutat cu el, într-un cartier rezidenţial. O rundă de probă, aş putea-o numi. Nici acum nu ştiu exact de ce am făcut-o. Cred că nu mai aveam alte opţiuni."

Nu-mi venea să cred. Katie ar avea întotdeauna alte opţiuni. O femeie aşa de frumoasă, capabilă să cânte la pian la fel de uşor şi de bine cum o pasăre ştie să ciripească, are întotdeauna şi alte opţiuni. Din cele ce-

mi povestea, Katie îmi părea pierdută. Cuprinsă de nostalgie şi dor de casă. În derivă.

„El e mai în vârstă ca mine şi îşi dorea copii imediat, aşa că m-am lăsat înduplecată şi am continuat să cânt până a venit pe lume Jase."

M-am îndreptat către filtrul de cafea, am umplut iarăşi cănile amândurora şi m-am întors la aparatul de fotografiat. Ea sorbi şi continuă. „Aşteptarea, anticiparea nerăbdătoare a naşterii lui Jase ne-a ţinut fericiţi o vreme... Chiar ne entuziasma ideea căsătoriei. Când Jase a venit pe lume, cu o lună înainte de termen, ne-am căsătorit la primărie, fără a sărbători cu adevărat evenimentul. Nimic mai mult decât o formalitate. Poate că simţeam amândoi... sau poate că eu simţeam că actul căsătoriei justifica, scuza cumva existenţa lui Jase. Nu ştiu sigur dacă l-am iubit vreodată pe Trevor. Nu..." Clătină din cap. „Am ştiut asta chiar de atunci. Undeva, în străfundurile minţii mele, gândul ăsta exista."

„Katie, sunt sigur..."

„Nu," mă întrerupse, ridicând mâna. „Am încercat să-l iubesc, dar, din nenumărate motive, cred că nu am reuşit niciodată. Deşi ştiu că sună urât, îmi plăcea ceea ce-mi oferea el. Vreau să spun, asta a fost valabil până am ajuns să-l cunosc. În ciuda aparenţelor, care poate că sugerează contrariul, Trevor nu e chiar aşa de drăguţ. Omul acela sensibil, cult şi coerent s-a transformat în Jekyll şi Hyde. În plus, Jase a fost născut prematur şi, încă de la început, dădea semne că va pierde lupta cu viaţa.

Era micuţ, fizic vorbind iar plămânii lui trebuiau să se dezvolte şi aveau nevoie de timp pentru asta. În plus, în primele şase luni, dormea toată ziua şi plângea noaptea." Îşi trecu mâna peste piept, făcând ironic

referire la sânii săi. „Cum n-am fost niciodată prea dotată din punctul ăsta de vedere, am avut ceva probleme cu alăptatul. Trevor câştiga bani buni, aşa că nu putea permite ca soţia lui să fie cumva pe o poziţie inferioară, în raport cu femeile strălucitoare şi avute din cercul lui social. Aşa că am fost nevoită să ajung la mărimea lor... Literalmente.”

Am rămas cu ochii asupra îndeletnicirii mele şi am zâmbit. „Înţeleg şi de ce.”

„Poftim?”

„Mda, ultima dată când te-am văzut fără cămaşă pe tine, erai la fel de plată ca mine. Şi-ţi ieşeau şi coastele în afară.”

Mă plesni peste braţ. „Tucker!” Am avut un sentiment de bine tachinând-o. Şi râzând împreună cu ea.

„Glumesc.” Am ridicat mâna în semn de armistiţiu şi m-am dat un pas înapoi. „Gata, mă predau.” Am redevenit serioşi, după care curiozitatea m-a biruit. „De unde ai ştiut?”

„Trevor e şi el un împătimit al aparatului de fotografiat. Nu-i deloc priceput, însă îi place să creadă că este. Căsuţa noastră de e-mail e plină de fotografii primite pe bază de abonament la site-urile de profil. Prin urmare, cu greu aş fi putut ignora ascensiunea lui Tucker Rain.” Mă privi cu colţul ochiului. „îmi place numele.”

Am dat din cap, fără să-mi ridic privirea de la ceea ce făceam. „E un nume bun.”

„îmi plac şi lucrările tale.” Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. „Mai ales când e vorba de portrete. Reuşeşti, nu ştiu cum, să surprinzi pe film şi

sentimentele, şi clipa, atunci când fotografiezi chipul unui om.”

Am răspuns dând din cap, gândindu-mă retrospectiv la cei şapte ani de urmărire înverşunată a fiecărei fotografii, în parte. „Câteodată. Însă de cele mai multe ori, nu fac decât să irosesc rola de film.”

„Mă îndoiesc.” Făcu un pas mai aproape, cercetând cu interes aparatul foto, pe care-l luasem din nou în mână. Evident, se simţea din ce în ce mai confortabil în prezenţa mea. „Oricum, după doi ani, după prea multe cine de afaceri şi nopţi în care ajungea târziu acasă şi pentru care nu-mi dădea niciodată explicaţii, Trevor a început să piardă banii clienţilor, să facă burtă şi să se transforme într-un individ cu care nu-mi plăcea şi nici nu voiam să trăiesc. Au existat alte trei femei, de care ştiu eu, cel puţin.” Ridică din umeri. „De dragul lui Jase, mi-am muşcat limba, ca să zic aşa, am rămas acolo şi am sperat.” Se întoarse şi o luă către uşa grajdului. „M-am înşelat. A început să se implice făţiş, în văzul tuturor, în aventuri extraconjugale, şi când am pus întrebări, m-a abuzat fizic. Am trăit în situaţia asta, am ascuns-o de ochii lumii şi am nădăjduit că Trevor se va schimba, însă apoi...”

„Apoi ce?”

„Apoi l-a lovit pe Jase. O singură dată. Am plecat de acolo imediat, am depus plângere la poliţie, iar când Trevor a venit la audieri beat mort şi incapabil să formuleze o propoziţie de la cap la coadă, judecătorul l-a aruncat în închisoare pentru beţie şi pentru tulburarea liniştii publice şi mi-a acordat mie custodia deplină asupra copilului. Trevor s-a lăsat de băut şi a descoperit

că nu poate să obţină mereu ceea ce-şi doreşte. N-a acceptat şi nu acceptă nici acum realitatea asta.”

„în ultimii doi ani am fost la consiliere. A fost ideea mea. M-a gândit că dacă am învăţa cum să fim prieteni, poate că vom fi şi părinţi mai buni. Gândul mi-era la Jase. El avea nevoie... are nevoie... de un tată. Poate că nu-i mare lucru de capul lui Trevor, dar numai pe el îl are Jase.”

„Şi lucrurile au mers spre bine?”

„Trevor a făcut progrese, chiar s-a lăsat de băut pentru un timp, însă sunt aproape sigură” – zise ridicând din umeri – „că nu s-a lăsat niciodată de celelalte chestii. Lăsând asta la o parte, consilierul nostru ne-a sugerat să mergem într-o vacanţă de familie, aşa că acum cinci săptămâni am luat avionul până la Vail. Când s-a urcat la bord, Trevor a numit călătoria noastră «o vacanţă de care era mare nevoie». M-am gândit că poate această schimbare ne va face bine tuturor. Poate că o bătaie cu bulgări de zăpadă îl va răcori puţin. Şi” – adăugă scormonind iar în noroi cu degetele de la picioare – „cred că speram să găsesc un motiv pentru a o lua de la capăt. Pentru a mai face o încercare. Eram acolo deja de o săptămână, când Trevor a primit un telefon de la serviciu şi i s-a spus că pierduse cel mai important contract. În noaptea aceea m-am întors de la magazin şi l-am găsit cu o instructoare de ski.” Ridică iarăşi din umeri. „Şi nu era acolo ca să-l înveţe să schieze. L-am înfruntat, iar el m-a lovit.” Arătă spre propriul ochi. „Apoi a plecat să-l caute pe Jase, care se ascundea pe afară.

L-am găsit eu prima şi am luat-o amândoi la fugă, însă nu înainte de a-i face cunoştinţă capului lui Trevor cu un vătrai.”

Acum semăna cu Katie pe care o cunoşteam eu. Acea Katie pe care o ştiam i-ar fi dat cu un vătrai în cap încă de când erau acasă, la New York, însă adulţii se trezesc mai greu decât copiii.

Ochii ei scrutară iarăşi aleea, căutând ceva ce, evident, nu se afla acolo. „Jase şi cu mine ne-am întors la New York, ne-am făcut bagajele, iar eu am cerut emiterea unui ordin de restricţie-lucru deloc dificil de obţinut, dacă aveai în vedere antecedentele relaţiilor noastre, faptul că Trevor zăcea într-un spital din Colorado şi că instructoarea de ski mi-a luat partea după ce a aflat cine sunt. Şi de atunci tot fugim."

Începu să se plimbe prin grajd, inspirând adânc şi lăsând ca mirosul lui Glue, mirosul de piele, bălegar, nutreţ şi pânze de păianjen să-i inunde plămânii şi s-o străbată până în vârful degetelor. „Trevor nu-i prost, nu-i o marionetă şi sunt foarte mari şanse ca, mai devreme sau mai târziu, să ne găsească. Nu-i place să i se spună că nu poate face... sau că nu poate avea un anumit lucru." Ridică din umeri şi se uită drept în ochii mei. „Nu puteam rămâne în New York şi nici nu puteam să mă duc în Atlanta pentru că m-ar fi găsit. Nemaiavând nici-o altă variantă, am pornit în direcţia asta pentru că ştiam că aici pot chibzui în linişte. Că îmi pot regăsi libertatea şi, sperам, pacea."

Îşi roti privirile prin grajd, de jur împrejur, descriind în acelaşi timp cu mâinile un arc de cerc, în care cuprinse Waverly şi păşunea. Atât ea, Katie, cât şi natura din jur emanau parcă stropi din lumina blândă a soarelui de dimineaţă. Roua ce se ridica de pe păşune părea miere de aur ce se prelinsese prin crăpăturile din veranda cerului. „Când eram copii," mi-a spus „eram fericită aici.

Foarte fericită. Îmi aduc aminte că nu voiam să se mai termine zilele şi că mereu doream să cânt la pianul tatălui tău, alături de Miss Ella, care zâmbea şi absorbea parcă fiecare sunet prin toţi porii fiinţei sale."

Dădu din cap, mai mult ca pentru sine. „Nimănui nu i s-au mai luminat ochii aşa cum se luminau ochii lui Miss Ella, când îi cântam. Uneori, târziu în noapte, când mulţimile se mai risipeau, închideam ochii şi mă gândeam la ea, cum stătea lângă mine pe băncuţă şi-mi dădea voie să cânt la pianul cu coadă al tatălui tău. Îmi şoptea atunci la ureche să-mi imaginez că sunt în faţa publicului, la un concert cu casa închisă, la Opera din Sydney." Katie clătină din cap. „Ea era publicul meu. Cel mai bun dintre toate. De fiecare dată când cânt, îmi imaginez că ea stă lângă mine, dând din cap, zâmbind, cu ochii închişi şi legănându-se purtată de melodie. Uneori, aproape că-i aud vocea şi aproape că simt mirosul cremei Cornhuskers."

Am zâmbit, dar n-am zis nimic. Katie avea nevoie să vorbească, nu să mă asculte pe mine. Am luat de jos un alt obiectiv şi mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise sunetul vocii ei. „Ai vreun plan pentru viitor?"

„Mda." Râse. „Să o iau de la capăt. Să prind rădăcini undeva. Să-l învăţ pe fiul meu să joace baseball." Îşi şterse faţa cu mânecile cămăşii, întinzându-şi rimelul. Am făcut semn către bicicleta ce sta rezemată de colţul grajdului. „Am cumpărat-o din Macon," mi-a zis. „Era nevoie de ceva cu care să-şi umple timpul, cât eu mă gândeam unde să mergem şi ce să facem. Voiam să mă duc undeva unde Trevor nu m-ar găsi." Se uită înjur şi încercă să zâmbească. „Şi se pare că am găsit locul potrivit."

„De unde ştii că nu urmăreşte chiar acum tranzacţiile pe care le faci cu cardul de credit?”

„Am avut un avocat bun la divorţ, aşa că bani am, însă călătoria asta... ei bine, cu ani în urmă am pus ceva bani într-un cont, în Atlanta. Banii mei pentru zile negre.”

„Şi mi se pare că cerul s-a cam înnegrit.”

Dădu din cap, încuviinţând vorbele mele şi-şi îndreptă privirea către fundul grajdului. „Da, s-ar putea spune şi aşa.” Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de uşă şi închise ochii, lăsând ca briza să-i umple plămânii. De undeva, adus de vânt, se răspândi prin tot grajdul un iz de piersici coapte şi de frunze arse.

*

Câteva minute mai târziu intră Mose, cu mâinile atârnând la capetele salopetei de lucru – fermier get-beget.

„Ei, bună, domnişoară Katie.” Mose nu-şi pierduse deprinderea de a interacţiona şi a comunica cu pacienţii. Îşi scoase pălăria, îşi şterse fruntea cu o batistă albă, iar pălăria şi-o duse în dreptul inimii.

Katie ieşi din boxă şi rămase o clipă cu ochii căscaţi de uimire, apoi se lumină într-un zâmbet larg. „Mose?”

„D-ră Katie, aceasta nu-i casa mea, dar pentru că am ajutat şi eu la creşterea băiatului ăstuia, pot să-ţi urez un călduros bun venit la Waverly. Stai aici cât ai nevoie, şi chiar mai mult, dacă vrei.”

Ea îl cuprinse în braţe şi-l sărută pe obraz.

Chiar în clipa aceea, un cowboy mic, îmbrăcat cu o cămaşă din stofă cadrilată, pantaloni scurţi, cizme până

la genunchi şi purtând o centură cu două tocuri de revolver şi o stea de şerif în piept sări de pe veranda din faţa căsuţei. Alergă spre grajd cu pistolul într-o mână şi cu pălăria de cowboy, în cealaltă. „Mama, mama, mama, uite!” Şi arătă cu degetul către Glue. „Ăla e un cal!”

Mose era cel mai aproape. Se lăsă într-un genunchi, îşi scoase pălăria, întinse mâna şi zise: „Încântat de cunoştinţă, domnule şerif.” Jase îşi scoase amândouă pistoalele şi le îndreptă către Mose, care lăsă să-i cadă pălăria şi ridică mâinile sus.

„Jase” – îi explică Katie, îngenunchind şi ea lângă copil – „el este dr. Moses. Iar acela”, adăugă, arătând înspre calul nostru, „acela e Glue.”

„Mose,” l-am avertizat, făcându-i semn către pistoalele lui Jase, „ai grijă. Nu armele lui ar trebui să te înspăimânte. Ci ale ei ar trebui să bage în tine frica de Domnul.”

Katie se uită la Mose. „Vorbeşte despre noaptea trecută. Noi...”

„Ştiu.” Mose îi făcu semn cu mâna dreaptă, îndemnând-o să nu mă ia în seamă. „Tuck mi-a povestit. Numai că o tot face pe nebunul pentru că până acum nu s-a mai tras asupra lui. Eu am petrecut patru ani în Europa, unde se trăgea în mine aproape în fiecare zi. Pe mine poţi să mă ocheşti cât vrei.”

„Grozav, ia-i partea,” fu replica mea.

„Katie” – Mose îşi petrecu un braţ în jurul ei şi zâmbi cu gura până la urechi – „ce-ai zice de-o gustare? Am încercat să-l educăm când era mai mic, dar puştiul nu manifesta nici cel mai mic interes pentru bunele maniere.”

„Aşa-mi amintesc şi eu,” confirmă ea peste umăr.

„Mose,” mă băgai şi eu în discuţie, „nu te lăsa păcălit. Femeia asta este un lup în blană de oaie.”

„D-ră Katie,” zise Mose cu o voce piţigăiată, „nu-i da nici-o atenţie mucosului ăstuia plin de ifose. Dac-o face pe deşteptul, găsesc eu o nuieluşă şi-l disciplinăm cât ai zice peşte.”

Jase se apropie de boxa lui Glue şi întinse mâna. Glue îşi înclină capul, pe deasupra portiţei şi gâdilă cu nasul degetele copilului, lăsându-le cleioase de la salivă. Am luat nişte fân de pe podeaua grajdului şi i l-am Intins lui Glue. Calul necheză vesel şi mi-l trase uşurel din mână. Jase îmi Imită gestul, râzând cu încântare. Era un sunet tare dulce.

Nu lipsea din peisaj decât o negresă minionă, cu un ochi de sticlă şi cu proteze dentare, care să şadă pe o găleată de douăzeci de litri, cu rochia sumeasă până deasupra genunchilor şi cu ciorapii lungi rulaţi în jos, în jurul gleznelor. Miss Ella lăsase nişte urme destul de adânci, care le înghiţiseră pe-ale lui Rex.

Capitolul doisprezece

Cei doi se îndepărtară împreună. Katie se ghemui sub braţul lui Mose şi mă lăsă singur cu Jason, în grajd.

„îţi place calul meu?”

Jase dădu din cap afirmativ.

„Vrei să-l călăreşti?”

Jase dădu iar din cap, de data asta mai energic. „Hei, Mose,” i-am strigat din urmă, „Glue lucrează astăzi?”

„A-ha. O să sosească după-amiază.”

Am dat din cap şi m-am uitat la Jase. „Aşteaptă-mă aici, partenere.” M-am întors din încăperea unde ţineam harnaşamentul cu un frâu de piele, o pătură uscată pentru pus sub şa şi şaua Western pentru copii, la care lucrasem mai devreme. Se potrivea perfect băieţelului şi calului, deopotrivă. L-am urcat pe Jase călare pe Glue şi am scurtat scările până la următoarea gaură. În clipa când şi-a vârât picioarele în cureaua ce atârna de o parte şi de cealaltă a şeii, faţa copilului s-a luminat deodată, ca o lanternă cu leduri. Trei minute mai târziu, l-am scos pe Glue din boxa lui şi am ieşit din grajd.

Katie ne-a zărit şi a dat drumul braţului lui Mose, părând că vrea să-l dea jos pe Jase de pe cal. „D-ră Katie,” zise Mose, trecându-şi braţul pe sub al ei, „calul ăla este aproape la fel de blând ca tânărul care îl conduce. Cel mai bine ar fi să vii cu mine, să mâncăm împreună nişte ouă. Vreau să îţi examinez ochii.”

Ieşind de pe păşune, am luat-o spre sud, pe sub turnul de apă – acum era îngălbenit de vreme, lăsat în paragină şi acoperit de urzici şi de iasomie – şi am străbătut livezile. Ne-am plimbat înspre capătul sudic al livezilor şi apoi printre pini, apropiindu-ne de marginea carierei de piatră, înainte să ajungem la buza prăpastiei adânci de douăzeci de metri şi la tiroliana ce acum se bălăbănea în vânt, ruginită, ne-am oprit să ne uităm în jos, la izvorul mineral.

„Unchiu' Tuck?”

Asta chiar că m-a surprins. Am ridicat scările, am strâns mai bine şaua şi mi-am ridicat privirea spre Jase.

„Cine ţi-a spus să-mi zici Unchiu' Tuck?”

Faţa i s-a încordat brusc şi a căpătat aceeaşi expresie pe care o avusese la Bessie's, atunci când se uitase în spate, peste umăr, aşteptându-se să fie lovit. Mi-am pus mâna pe oblâncul şeii şi l-am întrebat, pe un ton mai jos:

„Ţi-a spus mama să mă strigi Unchiu' Tuck?”

Cu frica întipărită pe faţă, Jase dădu din cap, semn că da.

„Păi” – am zâmbit şi l-am bătut prietenește cu palma pe picior – „bine ai face să-mi spui aşa. Dacă mă strigi altfel decât Unchiu' Tuck, te bag cu capul în izvorul ăsta de aici. Ai înţeles?”

Jase zâmbi şi dădu din cap entuziasmat. Am pocnit apoi din buze iar Glue, auzind sunetul familiar, o luă iarăşi la pas.

„Unchiu' Tuck, de unde ai calul ăsta?”

„Păi să vezi...” Am smuls de pe jos un pai şi am început să-l ronţăi la un capăt. „Pe vremea aia, lucram în Texas şi-”

„Cu aparatul tău?”

Am ridicat camera foto mai sus, ca s-o vadă şi am dat din cap: „Da, cu aparatul meu.” Am smuls un alt pai, din care i-am dat şi lui jumătate. Când mi-am băgat în gură paiul, la fel a făcut şi el. „L-am cunoscut acolo pe un tip care avea o grămadă de cai. Îi creştea pe toţi, dar era de felul lui un om cam nerăbdător, şi nu îi prea plăcea de bătrânu' Glue. Când m-am oferit să-l cumpăr, se gândea chiar să-l castreze sau să-l trimită la fabrica de aracet.”

„Ce înseamnă să-l castreze?”

„Păi...” Mi-am frecat bărbia, care avea nevoie urgentă de un bărbierit şi m-am gândit cum să-i răspund. „Un cal castrat e unul căruia i s-au tăiat ştii – tu – ce.”

Jase şi-a mijit ochii, semn că se concentra intens. După două-trei secunde, m-a întrebat: „Ce sunt acelea «ştii-tu-ce»?”

Mi-am ridicat privirea, m-am uitat înapoi, către grajd, apoi m-am uitat la Glue şi am strigat: „Prrr!” Cu mâna pe oblânc, m-am gândit iarăşi preţ de vreun minut, apoi am arătat cu degetul undeva sub Glue. „Ştii tu, sunt îîîî... echipamentul lui.”

Ochii lui Jase se luminară deodată şi făcu o faţă de parcă cineva tocmai i-ar fi împărtăşit secretul vieţii fără de moarte. Se îndreptă în şa, încercă să arboreze o mină serioasă şi exclamă: „Aha!”

Apoi se aplecă în faţă şi încercă să se uite sub Glue. „Şi încă le mai are?”

„Ihî,” veni răspunsul meu.

„Vreau să văd şi eu.” L-am dat jos din şa şi ne-am aşezat pe vine, lângă Glue. Am arătat cu degetul către părţile intime ale lui Glue şi am dat din cap. Fără să mă gândesc, am scuipat printre dinţi şi l-am ridicat pe Jase,

aşezându-l înapoi în şa. El îşi vârî picioarele în scări şi încercă să mă imite, însă sfârşi cu saliva scurgându-i pe bărbie şi pe piept. Am băgat de seamă, aşa că l-am şters pe faţă şi i-am spus: „A fost o încercare bună, dar data viitoare apleacă-te mai mult înainte şi împinge mai tare cu limba.” Jase dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles totul perfect.

După ce Glue mai făcu câţiva paşi, Jase mă întrebă: „Dar de ce voia omul ăla din Texas să facă un lucru atât de rău?”

„Ei bine” – mi-am scos paiul din gură şi am scuipat din nou – „uneori un cal este foarte capricios, sau e pur şi simplu nărăvaş, şi dacă-i tai ştii – tu – ce, asta îl mai calmează. Bănuiesc că îl face mai blând, mai prietenos, ca să-l poţi călări.” După alte câteva clipe de reflecţie, am completat: „E ca şi cum ar scoate răutatea din el.”

Jase rămase tăcut câteva minute. „Unchiu' Tuck, le poţi face asta şi oamenilor?”

A urmat o pauză. Nu eram sigur unde bătea. Am rupt o altă rămurică. „Păi, cred că da. N-am fost niciodată martor la aşa ceva, însă am auzit că uneori le fac asta oamenilor din închisoare, care i-au rănit foarte rău pe alţi oameni.”

Lumina pălea în umbra pinilor de pe cealaltă parte a păşunii, aşa că am legat hăţurile de un copac tânăr şi am fotografiat cinci-şase cadre, cu Jason călare pe Glue. Mă gândeam să i le trimit lui Katie când avea să ajungă la destinaţia dorită, oricare ar fi fost aceea. Uitându-mă prin vizorul camerei, l-am studiat pe Jason. Era transpirat, plin de noroi, iar ochii îi erau sinceri, curioşi şi nerăbdători. Imaginea aceasta surprindea parcă tot ce era bun pe lume. Surprindea însăşi esenţa noţiunii de

copil. Mi-am aruncat camera înapoi pe umăr şi am început să trag iarăşi de hăţuri. După trei-patru paşi mi-am dat seama că viaţa, viaţa din belşug, stătea călare pe calul meu.

Tot plimbându-ne, am trecut pe lângă abator şi pe lângă vasele pentru opărirea porcilor; acum cameliile creşteau pe acolo în sălbăticie, iar câţiva trandafiri agăţători se unduiau printre scândurile ţarcului. Rex nu venea niciodată pe aici, aşa că butucii crescuseră groşi şi acopereau mare parte din ţarc. Am ajuns la capătul traseului şi am continuat cu un ocol, prin spatele cedrilor ce mărgineau cimitirul. Am trecut la pas prin spatele bisericii St. Joseph's, apoi ne-am îndreptat către Waverly Hali şi căsuţa lui Miss Ella. Fuseserăm plecaţi aproape o oră, însă mi se părea că trecuseră abia şaizeci de secunde. Când am ajuns lângă veranda din faţă, Katie se ridică agitată din balansoarul lui Miss Ella şi sări jos. „Hei, cavalerule, te-ai distrat bine?" Îl dădu pe Jase jos din şa şi se lăsă pe vine, lângă el, ca să-i îndrepte centura cu cele două tocuri de pistol.

„Hei, mami, ştiai că un nene foarte rău din Texas avea de gând să-i taie lui Glue ştii – tu – ce?"

Katie se uită la el. „Ce înseamnă «ştii – tu – ce»?"

„Păi" – şi Jase se lăsă în jos şi arătă undeva sub Glue. „Unchiu' Tuck l-a cunoscut pe nenea ăsta din Texas, care era foarte rău şi voia să-i taie lui Glue chestiile alea cu un briceag sau poate chiar cu nişte foarfeci!"

Katie s-a uitat la mine: În clipa aia îmi venea să sap o gaură în pământ şi să mă ascund în ea. Jase povesti mai departe. „L-am întrebat pe Unchiu' Tuck dacă se poate să le facă şi la oameni chestia asta, pen' că m-am

gândit Că poate, dacă o să-i facem aşa şi lui tăticu, n-o să mai fie aşa de rău.”

Înainte să-şi fi terminat propoziţia, Katie îl luă în braţe şi intră înapoi în casă. „Hai, micul meu cowboy. E timpul pentru masa de prânz.”

*

După masă, Katie îl puse pe Jase la culcare, deşi el nu voia să doarmă. A fost pentru prima dată când l-am văzut zbătându-se şi ţipând ca din gură de şarpe, însă ea nu s-a dat bătută, şi ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la el, înainte ca mama sa să-l ducă în casă, au fost: „Da, am înţeles.” Întâmplarea asta mi-a adus aminte de o altă femeie, pe care o cunoscusem odată.

Copile, te-am disciplinat pentru că te iubesc. La fel stau lucrurile şi cu Domnul. „El bate cu nuiaua pe cei pe care-i iubeşte. „ Aşa că ai face bine să te obişnuieşti cu lucrul ăsta.

În timp ce mă îndreptam, pe lângă gard, către biserica St. Joseph, Katie m-a ajuns din urmă.

„Am tot căutat ocazia să vorbesc cu tine despre toată chestia asta cu «Unchiu' Tuck».”

„Nu-i nici o problemă. E drept că m-a luat prin surprindere, dar poate că e mai bine aşa.”

„Oricum, îmi pare rău. N-am ştiut ce altceva să-i spun. Nu vreau să-şi dea seama că suntem pierduţi, în derivă, şi în plus am petrecut deja atât de mult timp în maşină... fără a ne îndrepta în vreo direcţie anume. El are nevoie de o legătură stabilă, de un punct de reper. N-a fost corect ce am făcut, însă nu ştiam ce altceva să-i spun. Îmi pare rău.”

„E un puşti extraordinar. Nu ştiu prea multe despre fostul tău soţ, însă cineva a făcut o treabă foarte bună cu băiatul ăsta.” Ea zâmbi, încuviinţă din cap şi-şi plimbă privirea de-a lungul păşunii, în timp ce continuam să mergem către St. Joseph. „I-am făcut lui Jase câteva poze, călare pe cal. Ţi le voi trimite când veţi ajunge acolo unde vrei.”

Ea-şi încrucişă braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi dădu din cap. „Ar... ar fi grozav dacă ni le-ai trimite.” Am tot mers pe fâşia de teren viran de lângă gard, iar la câteva sute de metri deasupra noastră zbura un cârd de gâşte, într-un V mare, cu braţele foarte depărtate.

„încotro mergeai?”

M-am oprit şi am făcut un gest către biserică. „Mă gândeam să verific cum mai stau lucrurile pe aici.” Încetinisem pentru că nu eram sigur că voiam să vină şi ea cu mine.

Katie aruncă o privire asupra bisericii.

„Când a murit?”

Ştiam prea bine, însă m-am comportat ca şi cum nu era foarte sigur cât timp trecuse.

„Acum ceva mai mult de şapte ani.”

„încă îţi mai este dor de ea?”

O familie de cârtiţe săpase într-un colţ al păşunii, creându-şi un labirint de galerii sub şi supraterane ce rămăseseră neatinse de om. Am păşit peste un muşuroi şi i-am răspuns: „în fiecare zi.”

Am intrat printr-o deschizătură din gardul de buşteni şi am luat-o către faţada bisericii, unde privirea mi-a căzut pe viţa-de-vie, cu struguri tămâioşi, ce se căţărau pe uşa din faţă, stând parcă de strajă lăcaşului Atunci când se coceau strugurii, Miss Ella culegea câţiva,

le sugea miezul, scrâşnea din dinţi de parcă ar fi mâncat nişte bomboane tari, apoi scuipa seminţele. „Când mă satur de toată nebunia din jur” – şi am arătat către aparatul foto, ce mi se legăna pe şold – „vin aici.”

Am trecut pragul bisericii, iar scândurile au scârţâit sub greutatea noastră. Porumbeii şi-au luat zborul de pe căpriorii de deasupra, fluturându-şi aripile grase şi, uguind, s-au întors în cuiburile lor. Un singur porumbel albastru a rămas pe capul lui Isus, legănându-şi ciocul încolo şi încoace şi păşind ţanţoş înăuntrul coroanei de spini. Prin gaura din acoperiş lumina se revărsa înăuntru, brăzdând altarul cu un mănunchi lat de raze. Pânzele de păianjen împodobeau aproape fiece colţişor, iar pe podea, sub balustradă, sta aşezată o carte de rugăciuni, groasă, umflată de ploaie. Gândacii îi mâncaseră aproape cu totul coperta.

Mi-am fluturat mâna de jur împrejur, arătând către pereţi, către altar, către podea şi apoi la celălalt perete. „Ştii, tare mult iubea ea locul ăsta.”

Katie dădu din cap, aprobator.

Cam la un an după ce Miss Ella venise să lucreze la noi, Rex închisese oficial biserica şi adusese nişte buldozere, care să facă totul una cu pământul. Miss Ella aflase din vreme despre asta, deschisese larg uşile şi, cu degetul ei deformat de artrită, îi mustrase pe şoferii buldozerelor. Clădirea nu mai funcţiona ca biserică de vreo cincizeci de ani, însă cei de prin partea locului o foloseau pentru rugăciune, pentru oficierea căsătoriilor şi pentru a-şi îngropa morţii. Rex aflase de cele întâmplate, intrase pe uşă val-vârtej şi o găsise pe Miss Ella dezghiocând fasole în bucătărie. „Femeie! Când îţi spun să faci ceva, aşa să faci!”

Miss Ella continua să desfacă fasolea.

Rex păşi înspre ea şi o pălmui cu toată puterea. Am fost martor la scena asta pentru că eram ascuns în cămară, tremurând de frică. Miss Ella lasă la o parte fasolea, îşi şterse mâinile de şorţ, se ridică în picioare şi se uită la Rex. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă ca el, aşa că trebuia să-şi întindă tare gâtul. Domol şi cu o voce blândă, i-a spus: „Dacă nu vă veţi face ca unul din aceşti micuţi" – şi arătă înspre mine, care tremuram din toate încheieturile acolo, în cămară – „cu niciun chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor."

Faţa lui Rex se făcu roşie ca racul. Pufăi, părând că avea să explodeze de furie şi-şi vârî mâinile pe sub curea, apoi le plimbă de-a lungul ei, spre şale. „Femeie," bubui deodată, „nu dau doi bani pe citatele tale din biblie. Cât ai clipi din ochi pot să te scot afară în stradă, cu stupizenia ta cu tot. Ceea ce spun eu se face. Pricepi ce-ţi spun?" Îşi ridică mâna, îi cuprinse obrajii şi începu să i-i strângă tare, strivindu-i între degete. În timp ce mâna lui Rex îi strângea în continuare faţa, ca o menghină, Miss Ella îşi sui un picior pe scăunelul din spatele său şi apoi se urcă pe el cu totul, ajungând astfel la acelaşi nivel cu Rex. Când se uită în ochii ei, bărbatul îi dădu drumul din strânsoare.

Ea îşi şterse sângele cu şorţul. „Domnule Rex, am făcut mereu tot ce mi-aţi cerut. Însă asta n-am s-o fac. Aceea este casa lui Dumnezeu, şi dacă nu veţi renunţa la ideea de a o dărâma, am să mă leg de clopotniţă şi am să chem toate ziarele din Alabama. Mama şi tatăl meu sunt îngropaţi acolo." Se uită pe geam, către cimitir şi arătă cu degetul la verighetă. „La fel şi George."

Apoi se aşează jos şi luă o mână de fasole. Printre pocnetele păstăilor rupte, continuă spunând: „E adevărat că am nevoie de slujba asta şi am nevoie de bani, însă, şi mai important," adăugă uitându-se la el-"dumneavoastră aveţi nevoie de mine căci nu veţi mai găsi pe lumea asta nici măcar un singur om dispus să vă suporte, pentru că nu aveţi în suflet altceva decât ticăloşie."

Apoi spuse în şoaptă: „Eu mă aflu aici dintr-un singur motiv. Aşa că vă rog să lăsaţi în seama mea toate lucrurile care ţin de biserică."

Lui Rex îi mergea mintea şi-şi dădea seama că nu avea să mai găsească o altă Miss Ella. Dacă o concedia, trebuia să devină tată pentru mai mult de cinci secunde, şi nu-şi dorea aşa ceva. O plesni iarăşi cu dosul palmei peste obraz, o scuipă în faţă şi ieşi din bucătărie, ţipând: „Ţine-ţi gura, dacă nu vrei să-ţi azvârl fundu' ăla urât înapoi pe plantaţie, unde ţi-e locul!"

Miss Ella şi-a şters sângele de pe buze, iar eu am ieşit afară din cămară. Am pus un cub de gheaţă într-o bucată de pânză umedă şi i-am dat-o. Eram prea înspăimântat ca să rostesc vreun cuvânt, însă ea ştia foarte bine să citească ce sta scris pe faţa mea. Zâmbi, mă ridică în poală şi-mi frecă nasul cu fruntea sa. „Copile, să nu-ţi faci griji. Sunt bine." Şi ochii ei priviră în urma lui Rex. „Cum nu se poate mai bine."

*

Katie şi cu mine am înaintat, străbătând naosul bisericii. Ea mângâie uşor, în treacăt, şirurile de bănci şi spuse: „De multe ori am visat că fac asta."

„Ce anume?"

„Că merg spre altar.”

„Cum, adică aşa, cu mine?”

„Nu.” Mă lovi iarăşi în joacă peste umăr, aşa cum făcuse şi în grajd.. Aşa, la modul general, păcăliciule ce eşti.”

„De mult nu mi-ai mai spus aşa.”

„Mda, sună cam ciudat. În fine, ca să revin, Trevor n-a fost niciodată un împătimit al bisericilor.”

Băncile erau aşezate lângă ferestre, aşa încât persoana care şedea cel mai departe de culoarul central putea să se sprijine de perete. I-am arătat banca de pe rândul al doilea. „Într-o zi, Miss Ella m-a găsit ascunzându-mă dedesubt, ghemuit ca un covrig. Cred că aveam vreo şapte ani. Era târziu şi toată ziua aceea Rex se purtase cum îi era obiceiul.”

Katie dădu din cap şi-şi băgă mâinile în buzunarele jeanşilor. Nu purta verighetă, însă dunga îngustă de pe deget, mai deschisă la culoare ca restul pielii, indica locul unde aceasta fusese odată. Hanoracul cu glugă îi ascundea gâtul, însă nu şi îngrijorarea. Somnul de noaptea trecută ajutase mtr-adevăr, însă era nevoie de mai mult decât o singură noapte, ca ridurile să-i dispară. Am continuat: „Miss Ella m-a ridicat şi m-a întrebat: «Ce s-a întâmplat, copile?»„

„I-am răspuns: «Miss Ella, mi-e frică.» Ea m-a condus până la grilaj şi ne-am aşezat pe jos chiar în locul ăsta, cu spatele la altar şi cu faţa incolo.” Am făcut semn spre uşa de la intrare. „Ea s-a mutat mai aproape de mine şi m-a tras sub aripa sa. «Tucker, nu ţi-am mai spus şi altădată,» mi-a spus zâmbind, «că n-am să las să ţi se întâmple nimic rău? Diavolul nu te poate atinge. Niciodată. Înainte de a o face, trebuie să ceară voie de la

Domnul, iar Domnul o să-i spună pur şi simplu nu. Aşa că închide ochii şi întinde-te aici lângă mine. Eu am să te apăr.» M-am lăsat pe perniţa aceea violet şi mi-am pus capul în poala ei. Îmi amintesc că eram foarte obosit. Ea şi-a aşezat mâna pe obrazul meu şi mi-a mai zis: «Dacă-ţi mai este frică vreodată, adu-ţi aminte că,orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere'.»„

„Cred că ăsta era unul dintre citatele ei favorite.”

„Avea o grămadă de citate favorite.”

Deşi asculta ce îi spuneam, ochii nu-i stăteau locului o clipă. Încă de când ajunsese aici, la Waverly, Katie părea că stă pe arcuri, iar capul i se învârtea tot timpul, în toate direcţiile. Din locul unde stătea acum, plină de nelinişte, putea zări capătul aleii şi căsuţa lui Miss Ella.

I-am pus mâna pe umăr. „Katie.” Ea nu anticipase mişcarea mea şi tresări. „Eu sunt, doar eu.” Zâmbi şi trase o gură mare de aer. „El nu-i aici. Şi aici n-o să te găsească. Însă dacă te găseşte, am o bâtă mare de baseball, şi încă pot să-mi iau elan şi să lovesc cu ea.”

Ea râse stânjenită.

„Şi dacă nici asta nu funcţionează, am câteva arme automate foarte drăguţe, placate cu aur, care ar trebui să rezolve treaba.” Ea-mi îndepărtă mâna; am încercat să dau un iz de glumă discuţiei noastre, pentru a trece mai uşor peste subiect. „în plus, ai în dulap şi chestia aia, luată parcă din filmele cu Dirty Harry. Şi dacă exersezi niţel, poate că o să ajungi să nimereşti o ţintă mare, cât casa.”

„Bine, bine.” De data asta, zâmbetul ei era adevărat. „Am prins ideea.”

„Katie” – şi tonul meu deveni mai blând şi mai serios – „dacă nici una dintre metodele astea nu va da rezultate, ştiu eu o doamnă sus, în ceruri, care a prins loc chiar în faţă, pe primul rând de scaune. Ea poate trimite fulgere şi trăsnete, şi nu se teme să o facă. Vorbesc din proprie experienţă.”

Katie se lăsă să alunece în jos, cu spatele sprijinit de balustradă. Expiră îndelung, golindu-şi plămânii şi-şi aţinti privirea departe, cam la o sută de kilometri dincolo de uşa din spate. Am început să mă plimb printre bănci, învârtindu-mă încoace şi încolo, ca într-un labirint, şi mângâind încetişor cu mâna spătarul fiecăreia. „Când am mai crescut puţin, să fi avut vreo nouă ani, am intrat aici într-o zi şi am găsit-o pe Miss Ella sprijinită de balustradă, cu genunchii cam pe unde stai tu acum.” Katie privi în jos şi netezi cu amândouă mâinile perniţa violet, ponosită.

„Şiroaie de lacrimi îi brăzdau faţa. Am alergat repede lângă ea şi mi-am petrecut braţul pe după mijlocul ei, aşa cum îmi făcea ea mereu. «Miss Ella, te simţi bine?» Ea a dat din cap şi şi-a şters ochii. «Păi atunci,» am întrebat-o, «ce faci aici?» S-a întors, s-a aşezat jos, cam cum stai tu acum, şi mi-a spus: «Îi cer lui Dumnezeu să te apere. Să nu-l lase pe diavol să te atingă, nici măcar cu un deget. Cel rău a mai încasat-o o dată, aşa că eu doar îl rog pe Dumnezeu să o ţină tot aşa. Să nu-i dezlipească nuiaua de spinare.» Mi-a plăcut ideea că şi altcineva, în afară de mine, era bătut, aşa că m-am aşezat pe jos, lângă ea, rezemat de grilaj şi am scos din buzunar un sandviş cu unt de arahide şi jeleu, sfărâmat şi încălzit. I-am lins marginile şi am întrebat: «Miss Ella, tu vorbeşti cu diavolul?»„

„Ea a clătinat din cap. «Nu, nu prea, doar cât îi spun să se întoarcă înapoi în iad şi să rămână acolo.» Şi arătă în jos, în pământ, gest ce ne-a făcut pe amândoi să izbucnim în râs. Aveam nevoie de asta, aşa că am mai râs vreun minut, chicotelile noastre umplând încăperea.”

„Apoi Miss Ella mi-a tras un ghiont şi a adăugat: «I-am mai spus că sper din toată inima că-i fierbinţeală mare acolo.» îşi petrecu braţul pe după mijlocul meu şi rupse un colţ din sandviş. «Dă-mi şi mie nişte sandviş din ăla, băiete. Şi mie mi-e foame. Întotdeauna mi se face foame când mă lupt cu diavolul.» Am molfăit amândoi în tăcere vreo două minute, apoi, cu untul de arahide lipit de cerul gurii, am întrebat-o: «Miss Ella, tatăl meu trebuie să-ţi ceară ţie voie, înainte să-mi facă rău?» Ea îşi înghiţi bucăţica de sandviş, mă luă în braţe şi-mi întoarse cu blândeţe bărbia către ea. «Categoric. Nimeni nu te poate atinge, fără să vorbească mai întâi cu mine. Nici diavolul şi nici tatăl tău.»„

„Aşa că am întrebat-o iar: «Miss Ella, tatăl meu este diavolul?» Ea clătină vehement din cap. «Nu, nu, tatăl tău nu e diavolul. Însă diavolul este într-adevăr în el. În special atunci când bea.»„

„Nu mi-a prea plăcut răspunsul ăsta, aşa că a urmat o nouă întrebare: «Şi cum îl scoatem de acolo?» Fără să ezite nici măcar o clipă, şi-a sprijinit mâna de spătarul capitonat şi şi-a rezemat capul de balustradă. «Pentru asta trebuie să petrecem mult timp aici.» Şi-a frecat fruntea de balustradă, după care şi-a rotit privirile prin încăpere. «Copile, e adevărat că sunt cam plăpândă de felul meu, că nu cântăresc prea multe kilograme iar artrita mă mănâncă de vie, însă aici, în locul ăsta» – şi

atinse grilajul cu mâna sa butucănoasă – «sunt neînvinsă.»„

Am zâmbit pentru că mi-a plăcut gândul că Miss Ella era de neînvins. M-am aşezat jos, lângă Katie şi mi-am rezemat picioarele de banca din faţă. Am rămas aşa tăcuţi câteva minute, timp în care porumbeii nu conteneau să intre şi să iasă prin spărtura din acoperiş.

„La scurtă vreme după ce familia ta a plecat, am trecut printr-o perioadă de secetă. Nu plouase de aproape un an întreg şi peste tot se aşternuse praful. Miss Ella umbla întruna cu o cârpă la ea şi cu un spray agăţate de şorţ. Lui Mutt şi mie ne-a venit la un moment dat o idee genială-ne-am gândit să prizăm tutun. Nu-mi mai aduc aminte a cui a fost ideea, însă unul dintre noi l-a convins pe celălalt că asta ne-ar ajuta să scăpăm de gustul pe care-l simţeam mereu în gură."

Katie zâmbi şi se lăsă pe spate, rezemându-se de grilaj. „Una din lecţiile alea pe care le înveţi din proprie experienţă."

„Nu râde. Vine ziua când ţi se va întâmpla şi ţie; chiar dacă doarme deocamdată, e acolo înăuntru."

„Mie-mi spui!"

„Oricum, ideea e că am alergat numaidecât la băcănia din colţ şi am furat nişte Copenhagen." Mi-am acoperit ochii cu mâna şi mi-am dat capul pe spate. „încă îi mai simt gustul. Niciodată nu mi-am dorit atât de tare moartea, ca atunci." Katie râse şi-şi strânse şi mai tare genunchii la piept. „Revenind la poveste, am ieşit din magazin, am deschis cutia de metal şi am împărţit între noi conţinutul." Zâmbind, am întins palma, făcută căuş, ca şi cum ar fi fost plină cu alune. „Ne-am băgat în gură nu un vârf de cuţit, fii atentă, ci un pumn întreg. Probabil

că am înghiţit pe loc cam jumătate din cantitate. Şi până să ajungem acasă, înghiţisem deja şi cealaltă jumătate. Eu am intrat cu capul drept în uşa din faţă şi mi se părea că lumea se învârte de-a-ndoaselea şi de sus în jos. Vedeam doi Mutt şi trei uşi, aşa că am apăsat pe soneria uşii din mijloc. Apoi m-au năpădit valurile de transpiraţie şi mi-am dat seama că nu mai aveam mult până să vomez. Am ştiut că toată afacerea asta se va termina rău. Miss Ella a deschis uşa, iar eu am început să vărs, murdărindu-mă tot, de la picioare în sus. Mutt, din spirit de solidaritate, mi-a urmat exemplul. Am acoperit-o pe sărmana femeie cu unt de arahide, jeleu, pâine albă marca Wonder Bread şi tutun Copenhagen."

„Miss Ella a crezut că ne prinsese vreo viroză intestinală rebelă, aşa că ne-a urcat rapid în maşină şi a pornit, cu o sută douăzeci de kilometri la oră, către cabinetul lui Mose. Între timp noi gemeam, ne ţineam cu mâinile de stomac şi ne încleiam în propria vomă. Mose ne-a dus înăuntru, pe braţe, au amenajat repede cabinetul, încât arăta ca o unitate de primire a urgenţelor, iar doctorul a trecut la treabă, începând prin a ne tăia hainele. Când foarfecile s-au lovit de cutia de Copenhagen, Mose s-a oprit şi a analizat situaţia. Între timp, noi ne rugam lui Dumnezeu să ne omoare atunci pe loc, pentru că dacă n-o făcea El, cu siguranţă avea s-o facă Miss Ella. Chiar aşa a şi făcut, imediat ce fratele ei a ieşit în sala de aşteptare şi i-a dat cutia de metal."

Katie izbucni în râs, dându-şi capul pe spate. Am continuat istorisirea: „S-a ridicat în picioare, ne-a înşfăcat pe amândoi de câte-o ureche şi ne-a târât la maşină, aşa, cu voma picurându-ne pe piept. Noi plângeam şi, încercând să ne învingem senzaţia de vomă, ne ceream

scuze: «Ne pare rău, n-o să mai facem niciodată.» Miss Ella a început să şfichiuiască aerul cu degetul. «Aveţi dreptate, n-o să mai faceţi asta, pentru că atunci când voi termina treaba pe care-o am cu voi, n-o să mai atingeţi niciodată prostia aia.» Am ajuns acasă, am deschis în grabă uşile maşinii şi ne-am prăbuşit pe alee. Ea a intrat în casă şi s-a întors cu o nuia lungă. Bolnavi sau nu, ştiu că ne-a cotonogit bine."

Katie îşi acoperi ochii şi râse iar.

„Mda" – am zâmbit şi eu – „acum, privind în urmă, mi se pare şi mie amuzant, însă în clipele acelea mă aşteptam să se deschidă o groapă imensă în pământ şi să mă înghită. Ne-a tras o bătaie zdravănă, să ştii. Când a terminat, mi-a zis: «Tucker Mason, dacă mă mai sperii vreodată în halul ăsta, să ştii că n-am să folosesc doar o nuieluşă. Data viitoare am să folosesc tot copacul.» Eram prea ameţit ca să mă ridic în picioare, dar mi-am şters saliva de pe faţă, sau, mai bine-zis, mi-am întins-o peste tot şi i-am răspuns: «Da, doamnă!»„

„Cât timp v-a luat până să încercaţi din nou?"

Am râs. Era o amintire plăcută. Una de care uitasem cu totul. „Vreo şase luni." M-am ridicat în picioare şi m-am dus în spatele altarului. „De fiecare dată când mă întorc în biserica asta, aud ecoul râsetului ei." Mi-am plimbat mâna peste lemnul uzat, şlefuit şi mi-am amintit cum obişnuia ea să-l lustruiască cu ceară de mobilă. „De fiecare dată când intru în Waverly Hall, aud ţipetele tatălui meu." Am aruncat o privire pe fereastră, către clădirea ce se ridica din pământ, ca o piatră de mormânt. „Dacă Miss Ella n-ar fi iubit casa aia, de mult i-aş fi dat foc."

M-am întins în sus, pe vârfuri şi am îndreptat statuia lui Isus, ce stătea înclinată într-o parte. Am scos apoi din buzunarul de la spate o batistă albă şi i-am lustruit capul de lemn, ca şi cum ar fi fost o bilă de bowling. O parte din excrementele uscate s-au exfoliat şi au plutit uşor spre pământ, în timp ce depunerile mai proaspete doar s-au întins şi au murdărit totul, ca gâzele zdrobite pe un parbriz de maşină.

Capitolul treisprezece

Timpul trecu pe nesimţite şi soarele cobora la asfinţit, lumina sa pătrunzând prin vitraliile din spate. Katie îşi privi ceasul şi şopti: „Jase se va trezi flămând. Trebuie să mă gândesc ce să pregătesc pentru cină.”

„O să ne fie greu să găsim câte ceva pe aici. N-am mai gătit în casa aia de câteva luni bune. Sau cel puţin n-am gătit ceva ce aţi fi dispuşi voi să mâncaţi. Iar la magazin n-am mai fost de şi mai mult timp.”

„Nu prea vii pe aici, nu-i aşa?”

„Vin cât mai puţin posibil. Serviciul mă ţine ocupat.”

Am ieşit afară, unde m-am văzut nevoit să mă lupt cu butucii de viţăde-vie care crescuseră în jurul uşii în aşa fel încât blocau închiderea acesteia. Katie a aşteptat până când am reuşit să o închid forţat, folosindu-mă de o cărămidă ciobită, apoi am luat-o la pas de-a lungul păşunii, păstrând o distanţă de aproape un metru între noi.

Am ajuns la căsuţa lui Miss Ella, iar Katie s-a aplecat spre fereastră, pentru a verifica dacă se aude vreo mişcare înăuntru. Paşii îi erau uşori şi hotărâţi.

„Dacă îţi place mâncarea din sud,” am şoptit, „avem în apropiere un restaurant numit Banquet Cafe.”

„OK, dar fac eu cinste. Şi nu accept niciun comentariu pe tema asta.”

„În cincisprezece minute e bine?”

Dădu din cap că da, iar eu intrai în casă. În grajd, lumina era stinsă, ceea ce însemna că Glue îşi terminase treburile şi că Mose plecase, pe ziua de azi. Am urcat scările dintr-un salt şi mi-am zărit propriul chip, reflectat în uşa din spatele casei. Am constatat un lucru neobişnuit, şi anume zâmbetul ce mi se citea pe faţă. M-am îndreptat spre demisol şi am sărit repede sub duş; am dat drumul la apă şi, în aceeaşi secundă, mi-am dat seama că uitasem să pornesc boilerul pentru apa caldă.

Zece minute mai târziu, Katie şi Jase intrară pe uşa din spate. Eu stăteam în bucătărie, în faţa focului, privind flăcările cu o sticlă de Sprite în mână.

Din mai multe motive evit să beau bere, însă lui Mose îi place să bea câte una din când în când, aşa că păstrez o rezervă în frigider. Când am deschis frigiderul ca să le ofer câte un Sprite, Jase văzu sticlele de bere.

Tresări puternic, se apucă strâns cu mâinile tremurânde de pantalonii lui Katie şi îşi îngropă faţa în ei. Nu mi-a luat mult timp să pun lucrurile cap la cap. M-am uitat la bere, apoi la Katie. Chipul ei îmi oferea toate explicaţiile de care aş mai fi avut nevoie.

M-am îndreptat către Jase şi am îngenuncheat lângă el. „Hei, amice.” I -am făcut semn către uşa frigiderului, aflată la trei metri distanţă. „Te sperie chestia aia, nu?” El mă cercetă atent, printre picioarele lui Katie, îşi trase nasul şi dădu din cap a încuviinţare.

L-am bătut uşurel pe spate. „Şi pe mine mă sperie.” M-am ridicat în picioare, am deschis frigiderul, am tras afară toată lada de pe raftul de jos şi am aşezat-o pe blatul de granit al mobilei de bucătărie. „Dar ştii care-i cea mai grozavă chestie în legătură cu berea?” l-am întrebat zâmbind. Ochii lui Jase se îngustară a mirare,

teama lăsă locul unei priviri nedumerite şi de data asta se uită la mine pe lângă picioarele lui Katie, nu printre ele, ca până acum. Flăcările îi luminau trăsăturile chipului; clătină din cap, iar expresia feţei sale semăna acum cu cea a puştiului pe care-l cunoscusem la Bessie's.

Tucker, băiatul ăsta e pe muchie de cuţit. „Dar, dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din aceşti micuţi, care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră mare de moară şi să fie aruncat în mare."

Miss Ella, nu vrei, te rog, să-mi acorzi măcar câteva clipe, înainte să te grăbeşti şi să mă arunci peste bord! Stai pe aici, pe-aproape câteva minute. S-ar putea chiar să te distrezi niţel.

Cu o mână am apucat lada de bere, iar pe cealaltă am întins-o către mânuţa lui. S-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. „E-n regulă. Am să-ţi arăt la ce foloseşte, de fapt, berea." S-a întins şi m-a luat de mână, şi atunci i-am văzut ochii.

Vezi ochişorii ăia?

Da, doamnă.

Îţi aduc aminte de cineva anume?

Katie m-a privit cu suspiciune, însă ne-a deschis totuşi uşa din spate. L-am condus pe Jase pe verandă, am coborât câteva trepte şi ne-am aşezat jos, lângă statuia lui Rex. Am rupt cutia de carton subţire şi am aşezat alături de mine, pe ciment, cele douăzeci şi două de doze de bere. Am luat două şi i-am pus câte una în fiecare mână. Faţa lui căpătă o expresie oarecum nătângă, iar Katie îşi întoarse capul spre mine şi mă întrebă: „Tucker, ce ai de gând să faci?" I-am dat şi ei

două beri, apoi am luat şi eu două. Şi am rămas aşa toţi trei, ţinând în mână cele şase beri, în timp ce eu am făcut instructajul. „OK, iată cum stă treaba. E foarte important să-mi urmaţi cuvânt cu cuvânt instrucţiunile.”

Jase m-a întrerupt. „Ce înseamnă asta?”

„înseamnă să faci ce fac şi eu.” I-am întors şapca de baseball cu cozorocul la spate, aşa că şuviţele din breton îi ieşeau acum prin gaura de pe frunte. „E obligatoriu să porţi şapca invers[15].” El zâmbi şi apucă mai strâns berea, aşteptând instrucţiunile. „Trebuie să ţii bine chestiile astea şi să le scuturi tare de tot, până te dor braţele. Apoi mai iei încă două, şi le scuturi şi pe acelea. Apoi încă două, şi tot aşa, până ai terminat de scuturat toate berile. Trebuie să le scuturi ca şi cum ai fi apucat de streche, până sunt pe punctul de a exploda.” Jase dădu din cap, cum că pricepuse, şi un zâmbet larg i se lăţi pe toată faţa. „Însă trebuie să scuturi bine, bine de tot. Tot secretul stă în scuturat.”

Katie se aplecă spre mine şi-mi şopti, zâmbind cu jumătate de gură: „A pus Miss Ella mâna pe nuieluşă şi pentru povestea asta, sau a ratat ocazia?”

Am ridicat din sprâncene. „Ce te face să crezi că nu ne-a învăţat chiar ea cum să procedăm?” Jase stătea încordat, gata să înceapă la semnalul meu. „Pe locuri.” Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. „Fiţi gata.” Acum i se vedeau dinţii, la fel şi interiorul obrajilor. „Start!”

Braţele copilului începură să scuture berile, ca două pistoane dintr-un motor de motocicletă. De-atâta agitaţie, călcâiele i se ridicaseră de pe sol. Scrâşnea din

[15] Superstiţie a suporterilor unei echipe de baseball, care îşi încurajează favoriţii întorcându-şi şepcile pe dos sau cu cozorocul la spate, când aceştia par a pierde meciul – n.tr.

dinţi, ţinea cutiile aşa de strâns că i se albiseră încheieturile şi-şi mişca braţele scurt şi rapid, de parcă ar fi vrut să îşi ia zborul.

Katie scutura doar cu jumătate de inimă. „O, nu. Aşa nu-i suficient," i-am spus, în timp ce, la rândul meu, îmi mişcam mâinile cât de repede puteam. „Trebuie să te implici cu totul în ceea ce faci. Uite aşa." Şi am scuturat dozele deasupra capului, apoi pe sub bărbie, apoi am început să dansez în jurul cutiei de carton, scoţând ţipete ca un indian. După care am început să cânt: „Ce-l face pe Omul Roşu, roşu?" Jase îmi ţinu isonul şi continuă cu versul al doilea, cu o voce stridentă, chicotind din când în când şi coordonându-şi mişcările braţelor în ritmul melodiei. „Ce-l face pe Omul Roşu, roşu?" Am dansat în jurul statuii lui Rex, scuturându-mi în continuare mâinile şi mi-am coborât tonul vocii cu o octavă. „Ce-l face pe Omul Roşu, roşu?" Katie, care dansa în spatele meu şi al lui Jase, ni s-a alăturat şi ea în cântec. „Ce-l face pe Omul Roşu, roşu?" Am luat berile lui Jase şi i-am dat alte două în loc, am făcut la fel şi pentru Katie şi pentru mine şi am continuat toţi trei să dansăm în jurul statuii lui Rex. În scurt timp am început să ne învârtim, să chiuim de bucurie, să ne unduim şi ne-am trezit cântând de la cap la coadă un cântec indian de război, chiar acolo, pe veranda din spate. Jase ameţise şi se aşează jos, dar continuă să-şi mişte braţele.

„Unchiu' Tuck?"

„Da, amice," i-am răspuns, acoperind zgomotul produs de mişcările rapide ale braţelor noastre.

„Mă dor mâinile."

„O, nu, nu poţi să te opreşti tocmai acum." Şi, scuturând dozele pe deasupra capului, l-am îndemnat:

„Trebuie să scuturi în continuare. Hai, hai.” L-am făcut să intre înapoi în rând şi i-am dat alte două beri. „Şi pentru tine e valabil,” i-am zis lui Katie, care părea că vrea să se lase păgubaşă. „Suntem în repriza a noua. Nu poţi să abandonezi tocmai acum. Scorul e cinci la doi, avem de recuperat trei puncte, e rândul tău să loveşti mingea şi avem câte un om în fiecare bază. Asta-i şansa ta. Haide!” Au sărit amândoi la locurile lor şi am continuat să scuturăm fiecare doză, aducând-o pe punctul de a exploda. Gâfâind, cu sudoarea şiroindu-mi pe faţă, i-am oprit. „Hai, eşti gata?” Jase a dat din cap că da şi atunci i-am vârât, cu grijă, o unghie sub cheiţa dozei de bere. „Ba nu, nu eşti. Te mai întreb o dată: EŞTI GATA?”

„DA!”

Am tras brusc de cheiţă şi o adevărată fântână arteziană cu spumă de bere a ţâşnit către cer. Înainte ca prima bulă să fi atins pământul, deja deschisesem alte trei cutii şi li le pusesem în mână. Şi-au umplut mâinile cu doze şi au început să ţopăie ca piloţii din circuitul NASCAR, în timpul turului de onoare. Berea împroşca tot cerul; am luat-o mai întâi ca ţintă pe Katie şi am acoperit-o toată cu spumă afânată. Ea a înşfăcat alte două doze, le-a smuls cheiţele, i-a dat una lui Jase şi m-au făcut fleaşcă, turnând asupra-mi vreo jumătate de litru de spumă. Dozele goale se tot înmulţeau şi zăngăneau împrejurul nostru, pe veranda de marmură. Îmi mai rămăseseră doar vreo câteva, aşa că am smuls trei cheiţe deodată, le-am aşezat ca pe o armă de foc cu trei ţevi şi i-am fugărit, o ultimă tură, de jur împrejurul calului. Jase luă de pe jos cea din urmă doză şi vru să mi-o dea tot mie. Am clătinat din cap, respirând precipitat şi i-am zis: „Hai, partenere, asta e a ta.” El o ţinu la un braţ

distanţă, o mai scutură o dată, ca să fie sigur şi îi scoase cheiţa. Berea ţâşni ca din puşcă drept în sus şi ne acoperi pe toţi trei, ca şi pe Rex şi calul lui, cu o ploaie de spumă fină şi cu râsete.

Ameţiţi, gâfâind, înconjuraţi de cutii goale, consumate, azvârlite peste tot prin jur, ne-am prăbuşit, rostogolindu-ne într-o băltoacă de bere şi beţi de frenezia care ne prinsese.

M-am ridicat în capul oaselor, mi-am scuturat berea de pe degete şi i-am întrebat: „Bun, acum cine e gata pentru cină?”

Jase sări repede peste Katie şi se năpusti asupra mea. Se încolăci în jurul gâtului meu, într-o îmbrăţişare aproape mortală, strângându-mă cu toată forţa mânuţelor lui, şi-mi zise: „îmi place să beau bere cu tine. Putem să mai facem asta şi altă dată?”

Nu ştiam dacă să-l îmbrăţişez şi eu sau nu. Mi-am ridicat braţele, apoi m-am uitat către Katie. Ea rosti un „Mulţumesc” neauzit, doar cu buzele; nu ştiu sigur dacă ceea ce vedeam erau lacrimi sau berea ce i se scurgea pe faţă. Mi-am strâns braţele în jurul lui Jase şi, pentru o fracţiune de secundă, mi-am amintit de Miss Ella şi de noaptea aceea când ea mă trăsese înăuntru, prin fereastra deschisă, atunci când mă durea locşorul meu pentru oameni.

Mi-am încolăcit braţele strâns în jurul taliei lui şi parcă am simţit cum tot corpul îi era cuprins de zâmbet: din vârful capului până la degetele de la picioare.

E o senzaţie plăcută, nu-i aşa?

Capitolul paisprezece

Soarele răsări, înălţându-se pe deasupra chiparoşilor şi scânteind în apa de cristal ce îi învăluia lui Mutt degetele de la picioare. Unghiile-i erau murdare şi trebuiau tăiate. Apa era de un albastru de nepătruns, plină de spumă de săpun, iar mâinile lui Mutt-imaculate. Restul corpului îi era acoperit de noroi, frunze şi pişcături de insecte. Îşi petrecuse noaptea ascultând, pândind şi cugetând – dacă se poate spune aşa. Zgomotul sirenelor se stinsese cu câteva ore în urmă. Auzise bărcile cu motor, însă ele nu urcaseră aşa de departe, în amonte. Toată noaptea se străduise din răsputeri să-şi ţină mintea şi mâinile ocupate. Confecţionase nişte muşte, jucase şah, mai făcuse nişte muşte şi tot aşa. Când se crăpase de ziuă, frunzele din jurul capului său erau pline de muşte vii, însă asta nu-l deranja câtuşi de puţin, pentru că prefera bâzâitul lor, celorlalte sunete. Între timp, mintea îi fugea neobosită, vocile ţipau, purtând opt conversaţii în acelaşi timp, iar braţele şi faţa începuseră deja să i se strâmbe, să i se contorsioneze, intrând sub influenţa lor. Ochii săi urmăreau totul şi nimic şi, totuşi, un anumit gând închidea în sine tot ce-i trecea acum prin minte.

Capitolul cincisprezece

Katie îl luă în braţe pe Jase şi, pe aleea acoperită, se îndreptă către căsuţa lui Miss Ella, pentru a-i face iarăşi duş. Între timp, eu coborâi înapoi, la mine în beci. După un alt duş rece, am urcat scările şi i-am găsit pe amândoi aşteptându-mă nerăbdători în bucătărie, lângă foc.

Ceva era în neregulă. Nu aş fi putut să spun exact ce, dar simţind cum mi se ridică părul pe spate, mi-am dat seama că exista un anume lucru pe care ar fi trebuit să-l ştiu, dar nu-l ştiam. M-am uitat în jur, dar toate păreau la locul lor. Se încălziseră, zâmbeau amândoi şi nu păreau a-şi da seama de problema – oricare ar fi fost ea – ce mă sâcâia pe mine. Apoi am inspirat adânc. Mirosul. Aerul mirosea a lavandă. Am adulmecat iarăşi, mergând pe urmele dârei de parfum şi ea m-a dus la Katie.

„Sper că nu te deranjează," mi-a spus, făcându-şi vânt cu mâna împrejurul gâtului. „Parcările pentru camioane nu-ţi oferă o prea mare varietate de cosmetice, şi am găsit parfumul ăsta în baie. Îmi cer scuze, dar am presupus că..."

Am ridicat repede mâna şi am scuturat din cap: „Nu, nu. Şi cred că nici ea nu s-ar supăra. Doar că n-am mai simţit mirosul ăsta de mult timp."

„îţi place?"

Spre deosebire de majoritatea fetelor, ea făcea duş foarte repede. Asta m-a luat prin surprindere. Nu mă

grăbisem, dar nici nu pierdusem vremea, şi totuşi ea ajunsese înaintea mea în capul scărilor. „îmi aminteşte de o îmbrăţişare de-a ei, de demult.” Am pescuit cheile din buzunar şi, în timp ce-mi uscam părul cu un prosop, am arătat către hainele ei curate. „Te mişti repede.”

„Nu am fost aşa dintotdeauna, să ştii. Dar chestia asta vine de la sine, când devii mamă.”

Am aruncat prosopul în jos, pe scara în spirală. „Ei bine, hai să mâncăm. Mi s-a făcut foame de la toate scuturăturile alea.” Mi-am zornăit cheile şi am deschis uşa; taman atunci începu să sune telefonul. L-am ignorat. „Probabil că e ceva legat de Glue. O să răspundă robotul.”

După patru ţârâituri, robotul preluă legătura, iar noi eram deja pe jumătate ieşiţi. Cel ce sunase a închis, şi imediat a sunat din nou. Katie se uită la telefon cu aceeaşi privire speriată, devenind neliniştită. Am ridicat din umeri şi ea luă receptorul din furcă. Îi tremura vocea când rosti „Alo, aici reşedinţa Tucker Rain.”

Când interlocutorul său rosti primele cuvinte, umerii şi faţa lui Katie începură să se relaxeze, încetul cu încetul. Se sprijini de tocul uşii şi ascultă. După un minut, spuse: „Aşteptaţi, vă rog, o clipă.” Duse receptorul la piept. „E cineva pe nume Wagemaker.”

Am luat repede telefonul. „Alo?”

„Tucker, sunt Gilbert Wagemaker.”

„Gibby?”

„Tucker, Mutt a dispărut. Lipseşte de douăzeci şi patru de ore.”

„Cum s-a întâmplat?”

„S-a strecurat afară pe fereastra salonului. Nu avem nici cea mai vagă idee unde se află acum.” Tonul

lui Gibby părea a anunţa începutul unei poveşti neplăcute. „Un chelner de la Clark's l-a identificat după o poză pe care i-am arătat-o şi ne-a spus că Mutt a mâncat un munte de mâncare, destul cât pentru trei oameni, însă de acolo, i-am pierdut urma. Habar n-am unde este.”

Am închis ochii şi mi-am trecut degetele prin păr. Katie s-a apropiat şi şi-a pus mâna pe braţul meu. „Ajung acolo mâine dimineaţă la prima oră.”

„Tuck?”

„Mda?”

„Efectul medicaţiei o să treacă în aproximativ douăzeci şi patru de ore.”

„Şi ce înseamnă asta?” Cunoşteam deja răspunsul.

„Mutt e o adevărată bombă cu ceas şi nu ştiu sigur ce-o să facă, cum o să se manifeste în momentul exploziei.”

Capitolul şaisprezece

Când eram de zece ani, Mutt şi cu mine aveam două jocuri favoritеasta în afară de baseball. Pentru noi, baseballul era jocul cu J mare, şi tot aşa e şi acum. Însă, când nu jucam baseball, ne plăcea să facem alte două chestii destul de sinistre. Prima era să ne jucăm de-a şocul electric. Se procedează în felul următor: Îţi faci vânt şi aluneci – încălţat cu şosete – pe o duşumea de lemn tare, înmagazinând astfel electricitate statică, apoi atingi prima persoană care-ţi iese în cale. Cred că ne-am electrocutat unul pe altul de vreo zece mii de ori. Miss Ella nu ne lăsa să-i facem şi ei chestia asta, aşa că nu ne aveam decât unul pe celălalt, pe post de victimă.

Cel de-al doilea joc se numea „Hrănirea ciorilor de pe păşune.” Doar că foloseam alt soi de mâncare pentru păsări. Mai exact, foloseam tabletele efervescente Alka-Seltzer, şi ne plăcea la nebunie să stăm şi să ne uităm cum ciorile le mănâncă. Înghiţeau vreo trei tablete, după care îşi luau zborul către turnul de apă, ca să bea câteva înghiţituri; se ridicau apoi iarăşi în văzduh, simţindu-se probabil uşoare şi pline de energie; reacţia chimică se petrecea de obicei după ce păsările străbăteau cam jumătate din păşune. La o depărtare de patruzeci de bătăi de aripi de turnul de apă, se umflau deodată şi plonjau către sol, ca şi cum ar fi fost Baronul Roşu[16]. Se izbeau de pământ cu o bufnitură înfundată, după care

[16] Baronul Roşu: porecla baronului Manfred von Richthofen, pilot german de elită în timpul Primului Război Mondial – n.tr.

noi aşezam undeva la vedere alte câteva tablete, pentru următorul stol. Ştiam că Miss Ella nu ne-ar fi dat voie să jucăm jocul cu păsările pe veranda din spatele casei, aşa că într-o zi ne-am furişat până la băcănia din colţ, am cumpărat vreo cinci cutii de Alka-Seltzer, i-am spus casierului că Rex avea indigestie şi apoi am tulit-o repede pe drumul pietruit şi ne-am strecurat pe sub gardul din partea de nord a păşunii. Ne-am înşirat tabletele împrejurul unui animal călcat de maşină, din câte se părea, un oposum. Cu cele patruzeci de ambalaje goale umplându-ne buzunarele, ne-am strecurat înapoi pe sub gard şi, când stolul de ulii ateriză, cu greu ne stăpânirăm chicotelile. Trebuie să precizez că nu ne aşteptam la ulii. Până în acel moment, adversarii noştri fuseseră ciorile.

Prin urmare, prezenţa uliilor reprezenta o adevărată lovitură de stat. Păsările mari, negre şi urâte înfulecară pe nerăsuflate tabletele, de parcă ar fi fost cubuleţe de zahăr. Vreo cinci minute nu s-a întâmplat absolut nimic; ne bătea deja gândul că poate Alka-Seltzer nu funcţionează şi la ulii. Apoi însă, au început să facă spume la gură şi să cadă laţi, ca muştele. Era cel mai extraordinar lucru pe care-l văzuserăm vreodată. Băteau din aripi, împroşcau în toate direcţiile spumă de Alka-Seltzer şi umblau bezmetici, ca Rex după vreo zece-douăsprezece pahare. Vreo douăzeci dintre ei şi-au luat zborul şi au dispărut pentru că, din fericire pentru ei, erau cei mai plăpânzi din stol şi nu apucaseră să înghită şi ei tablete, pe când cei puternici căzuseră primii în capcana mortală-o răsturnare dramatică a regulii „cel mai puternic supravieţuieşte.”

Când s-a potolit toată agitaţia, opt ulii morţi împestriţau zona de nord a păşunii. Peste doar câteva clipe, Miss Ella sună clopoţelul ce ne anunţa masa de seară, şi deodată ne-am dat seama că intraserăm într-o mare belea. M-am uitat la Mutt şi i-am zis: „Suntem în rahat până la gât!” Între timp, nici eu nu ştiu exact când anume, devenisem „un dur” şi învăţasem să înjur, când ştiam că Miss Ella nu m-ar fi putut auzi. Mutt dădu din cap, încuviinţând, şi arătă cu degetul spre câmp. Cu niciun chip n-am fi putut îngropa opt ulii înainte de cină, aşa că am luat hotărârea să-i lăsăm acolo până dimineaţă, când aveam să ne furişăm din nou aici, cu o lopată, şi să acoperim cu pământ atât păsările, cât şi ambalajele de la tablete.

Am sărit repede pe biciclete şi am luat-o pe drumul pietruit. Între timp începu să cadă o ploaie măruntă, aducătoare de ceaţă. Când mai aveam câteva sute de metri până la poarta de la Waverly, ne-a ajuns din urmă un Cadillac alb, ce-şi semnaliza intenţia de a intra în parcarea băcăniei, aflată de partea cealaltă a şoselei. Rulând haotic, maşina a trecut pe lângă Mutt, însă eu am început să pedalez mai repede. Crezând că întrecusem Cadillac-ul, am întors capul şi am văzut cum maşina aceea mare şi lungă îi tăie calea lui Mutt. Mutt călcă cu putere frânele Bendix din dotare, însă nu reuşi decât să alunece. Glisă pe o parte şi intră cu partea din faţă a bicicletei direct în aripa maşinii. Zbură apoi peste ghidon şi peste acoperişul decapotabil al maşinii, din pânză albă, groasă şi aterizã, cu faţa în jos, pe un capac de canal, la vreo doi-trei metri de mine. La impactul cu solul, capul său ricoşă de la izbitură, plesni ca un balon roşu şi alunecă pe suprafaţa capacului de canal. Şoferul ambală

tare motorul, roţile i se înfierbântară de începu să miroasă în jur a cauciuc ars, fundul maşinii derapă puţin într-o parte, apoi o luă din loc şi se făcu nevăzut. M-am uitat în jos, la Mutt. Avea ochii închişi şi nu se mişca deloc.

Zăcea cu trupul contorsionat, ca o grămadă flască de mâini şi picioare. Am aruncat la o parte bicicleta, am alergat la magazinul din colţ şi i-am spus omului de după tejghea ce se întâmplase, însă el deja suna la ambulanţă. Când m-am întors la Mutt, era ghemuit ca un bebeluş, cu ochii larg deschişi şi tremura din toate încheieturile. Era roşu, din cap până-n picioare şi zăcea într-un amestec de sânge şi urină. Echipajul de urgenţă a sosit în câteva minute. Le-am povestit ce se petrecuse şi le-am dat numele şi adresa lui Mutt. Apoi l-au urcat în ambulanţă. În doar şaizeci de secunde, sunetul sirenei dispăru în depărtare, ca şuieratul obsedant al unui tren de noapte, iar eu am rămas în picioare, singur în ploaie, întrebându-mă ce îi voi spune lui Miss Ella.

Ştiind că trebuie să mărturisesc totul şi că ar fi bine să o fac cât mai curând, am sărit iute pe bicicletă şi m-am îndreptat către casă, pedalând cât de repede mă ţineau picioarele. Am străbătut aleea lungă de jumătate de kilometru, apoi m-am îndreptat în goană către uşa din spate, ud leoarcă şi ţipând: „Mama Ella! Mama Ella!” Ea ieşi din casă în fugă şi când mă văzu pe mine singur, fără Mutt, înşfăcă cheile vechiului Dodge Power Wagon al lui Rex. Mă împinse în maşină şi călcă pedala de acceleraţie până în podea, împroşcând noroiul de pe alee. Pe drum i-am povestit ce se întâmplase. Inclusiv micul episod cu păsările. Nu avea niciun rost să o mint, aşa că i-am spus tot adevărul, adevăr care o făcu să strângă din buze, să

apese şi mai tare pedala şi să strângă volanul, de i se albiră încheieturile. La un moment dat ştiu că am aruncat o privire la vitezometru şi acul trecuse de o sută patruzeci de kilometri la oră. Am ajuns la spital, iar doamna de la ghişeul de informaţii şi-a consultat tabelele. Ne-a spus că într-adevăr internaseră pe cineva cu numele Matthew Mason, dar că trebuia să mai aşteptăm, până când medicii aveau să termine investigaţiile. Când Miss Ella întrebă „Pot să-l văd?”, femeia i-o reteză cu un „Nu” scurt şi dispăru repede după colţ.

Am aşteptat o oră. În tot acest răstimp, Miss Ella stătu cu spatele la fereastră, cu poşeta în poală, cu ochii pe ghişeu, în aşteptarea vreunui semn de viaţă şi molfăindu-şi buza de jos. Văzând că nu apare nimeni, se ridică în picioare, îşi atârnă pe umăr poşeta mare şi neagră, mă apucă de mână şi păşi hotărâtă către ghişeul de informaţii, târându-mă şi pe mine după ea. Fără un cuvânt, se întinse peste marginea biroului şi apăsă pe un buton mare, roşu ce opera cele două uşi automate. Acestea se deschiseră şi intrarăm amândoi. La capătul primului hol zăcea o negresă grasă, imensă aş putea spune, acoperită toată de sânge şi înconjurată de o echipă de medici ce se agitau de zor. Miss Ella îmi acoperi ochii şi o luarăm la stânga, pe un alt hol, însă priveliştea nu era mai plăcută nici aici. Doi puşti cam de vârsta mea stăteau întinşi în salonul următor, înconjuraţi de tot atâţia doctori câţi se aflau şi în jurul negresei. În a treia încăpere zăcea un bărbat alb corpolent, lat în umeri, cu burtă mare de tot. Cineva îi tăiase salopeta de lucru şi o aruncase pe podea, într-o grămadă dezordonată de haine pline de noroi. Doctorii tocmai îi

acopereau faţa cu un cearşaf. Miss Ella văzu gestul şi exclamă: „Doamne Isuse, ai milă!”

Într-un final, am dat iarăşi colţul şi am luat-o înapoi, pe un alt culoar, spre intrare. Am trecut pe lângă un mic depozit de produse medicale, ticsit cu seringi, bandaje şi sticle de toate formele, dimensiunile şi culorile. Acolo într-un colţ am zărit o targă, împinsă lângă perete, pe care se afla un băieţel ghemuit, ce tremura incontrolabil. Am tras-o tare de mânecă pe Miss Ella, iar ea m-a repezit: „Ce-i, băiete?”

I-am arătat. „Vai, Matthew, iubitule...” Intră în încăpere şi se îndreptă spre el. „Îmi pare atât de rău...” Miss Ella îşi trase un scăunel mic pe rotile, ca cel pe care-l folosesc doctorii când se învârt în jurul tău, în timpul consultului medical. Alunecă pe el până aproape de pat şi-şi plecă capul, ca să se poată uita pe sub grilajul de protecţie. În felul acesta, ochii îi erau la numai zece centimetri de ai lui Mutt. El tremura tare de tot. Între timp, eu rămăsesem în picioare lângă pat, uitându-mă la ei cum se priveau în ochi.

Mutt era acoperit cu un cearşaf subţire, însă avea pielea rece. Era palid şi cineva îi tăiase toate hainele, în afară de chiloţii cu Spiderman. Miss Ella îşi întinse mâna spre pat şi îi apucă degetele albe cu care îşi ţinea strâns genunchii. În timp ce lacrimile începură să i se prelingă încet pe obraji, îşi petrecu cealaltă mână pe sub ceafa lui. „Matthew? Matthew, mă auzi, scumpule?” Mutt dădu din cap că da, şi tremurăturile se mai domoliră, sub efectul vocii lui Miss Ella! Ea mă apucă strâns de mână şi mă trase mai aproape. „Tucker, acum o să ne rugăm pentru fratele tău.”

„Da, sigur.”

„Doamne, băiatul ăsta e speriat. Cu toţii suntem speriaţi. Însă Tu nu ne-ai dat un duh de teamă, ci ne-ai dat un duh de tărie, de dragoste şi de chibzuinţă.” Îşi puse mâna pe capul lui. „Îl aşez pe Mutt la picioarele Tale şi Te rog să-l învălui cu prezenţa Ta. Ţine-l în căuşul dreptei Tale puternice.” Mă trase şi pe mine mai aproape şi continuă. „Ţine-i pe amândoi, Doamne.” Atunci am ştiut că gata, o terminasem definitiv cu atitudinea de tip dur şi cu tabletele Alka-Seltzer. „învăluie-i în protecţia Ta pe aceşti doi băieţi. Fă Tu ceea ce eu nu pot face. Fii scutul lor, apărătorul lor. Stai Tu de strajă împrejurul acestor copii iubiţi.” Apoi deschise ochii, încercă să zâmbească şi ne strânse mâinile. „Amin?”

„Amin,” am răspuns amândoi. Eu unul am spus-o chiar tare, pentru că voiam ca Miss Ella să ştie că mă pocăisem pentru înjurăturile rostite şi pentru uciderea acelor păsări.

Mutt deschise ochii şi rosti: „M-M-Mama Ella?”

„Da?”

„Nu cred că-mi plac spitalele. Pot să merg înapoi acasă?”

Ea-i puse degetul pe nas şi zise: „Nici mie nu-mi plac şi da, poţi să te întorci acasă.” Şi dădu să plece, moment în care o femeie tânără, blondă, cu un halat lung şi stetoscop la gât intră în încăpere. Avea în mână câteva radiografii.

„Doamnă? Sunteţi cumva Ella Rain?” Întrebă doctoriţa cu o voce blândă, ca şi cum nimic înfiorător nu s-ar fi întâmplat în salonul vecin.

„Da, eu sunt,” răspunse Miss Ella, cu o expresie care cerea să i se spună adevărul în faţă, fără ocolişuri.

„Acestea sunt radiografiile lui Matthew. Nu s-au produs leziuni permanente. Doar câteva copci şi o lovitură zdravănă la cap. O să supravieţuiască.” Doctoriţa zâmbi. „Niţică odihnă şi o îngheţată i-ar face bine.”

Miss Ella răsuflă uşurată şi privi afară, pe uşă. „Pare-mi-se că aţi fost cu toţii foarte ocupaţi.”

Doctoriţa dădu din cap, aprobator. „Şoferul unui camion pentru tractarea autovehiculelor a suferit un accident vascular cerebral, a pătruns pe contrasens şi a intrat în plin într-un Lincoln Town Car în care se aflau o bunică şi cei doi nepoţei ai ei. Toţi sunt în stare gravă.”

Miss Ella ne-a luat pe amândoi de mână şi împreună ne-am îndreptat către ieşire. Pe la jumătatea drumului s-a oprit, a dat din cap, a mormăit ceva, ca pentru sine, apoi a făcut cale întoarsă către saloane-mai exact, către salonul în care se afla femeia întinsă pe masă. Miss Ella s-a apropiat de uşă şi s-a uitat înăuntru: chirurgii suturau partea de sus a abdomenului pacientei. Am întrebat-o: „Miss Ella, doctorii îi cos locşorul pentru oameni?”

„Da, copile,” Îmi răspunse, „îi cos la loc locşorul pentru oameni.” Apoi Miss Ella îşi plecă capul şi se rugă: „Doamne, e nevoie de Tine şi aici. Este loc destul la picioarele Tale, aşa că Te rog să faci ceea ce faci Tu cel mai bine, şi anume s-o vindeci pe femeia aceasta. Şi începe cu inima ei.”

Apoi ne-am îndreptat spre salonul unde se aflau cei doi copii. Miss Ella se apropie şi se uită pe geam. Copiii zăceau cu ochii închişi, fiecare pe câte o masă, înconjuraţi de asistente şi de un doctor. Miss Ella îşi lipi mâna de uşă: „Şi în salonul ăsta, Doamne.”

În cele din urmă, am păşit către uşa încăperii unde se afla bărbatul cel alb şi corpolent, care purtase salopetă. Nu mi-am dat seama dacă pe masă era tot el, sau altcineva, pentru că persoana respectivă avea capul acoperit cu un cearşaf. Mâna stângă a omului cu pricina era parţial dezvelită şi am văzut că pe inelar avea o verighetă simplă. Miss Ella îşi plecă iarăşi capul şi spuse: „Doamne, avem nevoie de Tine şi aici. Şi, poate chiar mai important, avem nevoie ca Tu să fii acasă la el, cu cei care vor afla vestea aceasta.”

Niciodată nu am mai văzut o persoană atât de scundă care să degajeze atâta măreţie. Miss Ella avea doar un metru cincizeci, însă în ziua aceea mi s-a părut mai înaltă decât Rex.

Am ieşit din spital, iar Miss Ella ne-a condus de mână prin parcare şi apoi ne-a spus să ne urcăm în maşină. Am pornit-o spre casă, cuibăriţi unul într-altul. Nu ne-a spus absolut nimic despre păsări sau ambalaje, însă a doua zi dimineaţa au avut parte toate de o înmormântare cum se cuvine. Cu rugăciune şi tot tacâmul. Am presărat şi nişte mâncare specială pentru păsări, pentru cele care aveau să mai vină.

*

În timp ce îmi căram sacul de marinar către camionetă, această amintire, şi mai ales imaginea aceea cu Mutt tremurând de unul singur pe masă, puseseră cu totul stăpânire pe gândurile mele. Nu voiam ca, la sosirea în Jacksonville, să mă lovesc de aceeaşi imagine.

Am deschis uşa din spate a camionetei şi am dat peste Katie, aşezată alături de Jase pe bancheta din spate.

„Ce faceţi aici?” i-am întrebat.

„Mergem cu tine.”

„Katie, nu am timp să mă cert şi, în plus, tu nu ştii nici jumătate din ce se petrece. Cred că ar fi cel mai bine pentru toată lumea ca voi doi să vă odihniţi aici vreo câteva zile. Sunteţi bineveniţi, iar Mose va mai trece din când în când, să vadă ce mai faceţi, însă asta” – şi am arătat către camionetă – „asta-i o treabă în care nu cred că ai vrea să te implici.”

Ea făcu semn către scaunul din faţă şi-mi zise: „Hai, condu!”

Nu aveam timp de discuţii în contradictoriu. Mă aşteptau cinci sau şase ore de şofat. În plus, trebuia să mai fac şi o oprire în Abbeville. Dacă mă grăbeam, puteam să duc la îndeplinire ceea ce-mi propusesem, apoi să mă întorc la maşină, să pornesc la drum şi să ajung la Jacksonville înainte de răsărit. Astfel, aveam să dispun de o zi întreagă pentru căutări. Şi s-ar putea să am nevoie de toată ziua. Dacă Mutt era bun la ceva, ei bine, se pricepea de minune să se ascundă. Avea multă experienţă la capitolul ăsta. De fapt amândoi aveam, iată de ce eu eram persoana cea mai potrivită să meargă să-l caute. Dacă nu voia să fie găsit, nimeni în afară de mine nu avea să-l găsească vreodată.

M-am uitat la Katie şi am clătinat din cap. Doream ca ea să mă însoţească. Doar că nu ştiam cum să i-o cer.

Capitolul şaptesprezece

Zidul de cărămidă ce înconjura cimitirul bisericii St. Joseph împiedica pătrunderea cailor, dar şi a tractoarelor, aşa că toate mormintele erau săpate cu mâna. Cu toate că era destul de neobişnuit, unii dintre bătrânii locului doreau să fie înmormântaţi lângă rudele lor, lângă soţie, soţ, copii sau părinţi. La fel se întâmplase şi săptămâna trecută, când Franklin Harbor, un bătrânel de nouăzeci şi şapte de ani, se stinsese după ce o viaţă întreagă se bucurase de o sănătate de fier. Cum nu se putea intra cu tractorul în cimitir decât dacă se dărâma zidul, exista o singură cale de a-i săpa groapa – cu târnăcopul şi lopata. În ultimul deceniu, Mose fusese cel care săpase fiecare groapă – în medie, fusese cam una pe lună. Cum înmormântarea era programată pentru ziua următoare, ştiam că aveam să-l găsesc aici.

Am ocolit cu maşina biserica St. Joseph şi am dat de Mose săpând în cimitir.

„Mose?” l-am strigat, aplecându-mă deasupra gropii.

Mose îşi ridică privirea; picuri de sudoare i se prelingeau de pe faţă. La optzeci şi unu de ani era doar piele şi os, însă mai putea încă să mânuiască târnăcopul şi lopata. Chiar straşnic. Pentru săparea unei gropi era nevoie de trei ore şi jumătate de muncă asiduă şi neîntreruptă. Îşi agăţase un reflector undeva deasupra capului, deci se părea că avea de gând să rămână acolo destul de mult. „Mutt a dispărut.” Am dat cu piciorul în

pământul din faţa mea, prăvălind un bulgăre de lut. „Sau, mai bine zis, a evadat. Mă duc să văd dacă pot să dau de el. Vrei, te rog, să ai tu grijă pe aici în lipsa mea?”

„Cred că ai destulă minte ca să ştii că nu mai e nevoie să-mi ceri asta,” Îmi răspunse, săpând în continuare, fără a se uita la mine.

„Da, ştiu, dar totuşi...” Mose dădu din cap, îşi sprijini amândouă mâinile de târnăcop şi zise: „Glue lucrează mâine; de fapt toată săptămâna. Un tip din Albany aduce câteva iepe.”

Am făcut semn către fundul gropii. „Vezi să nu te faci prea comod aici, nu vreau să mă întorc peste câteva zile şi să te găsesc cu degetele reci, încleştate pe lopata aia.”

„Tucker, când m-oi duce eu, am să te pun pe tine să-mi sapi groapa.” Făcu un semn cu mâna către cimitir. „Eu am săpat îndeajuns. E timpul să înveţi şi tu cum s-o faci.”

„Îmi aştept rândul.”

*

Complexul de locuinţe pentru vârstnici Rolling Hills era cea mai infectă instituţie de acest fel din toată Alabama. De la un capăt la celălalt, mirosul de urină pusese stăpânire pe fiecare centimetru pătrat al clădirii. Rolling Hills era un azil de bătrâni ce adăpostea cu preponderenţă pacienţi suferinzi de Parkinson şi Alzheimer. Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, era de fapt un spital de boli mintale, de unde pacienţii, o dată intraţi, nu mai ieşeau niciodată. Am parcat camioneta, am lăsat motorul pornit şi i-am şoptit lui Katie: „Doar

zece minute. Trebuie să văd ce mai face Judele.” Nu aveam timp să-i explic adevărul.

Când am intrat în încăpere, Judele cerceta atent uşa. „Hei, băiete! Pe unde ai fost? De cinci săptămâni sunt în sevraj şi tremur.”

Am rămas în picioare lângă patul de spital şi i-am făcut semn cu capul: „Ţi-am lăsat vreo câteva în sertarul ăsta.”

„Doar ştii că asistentele nu mi-ar da voie în ruptul capului să fac aşa ceva. Iar tatăl tău – Dumnezeu să-l binecuvânteze, matahală bătrână şi mută ce este – nu ar putea aprinde un chibrit nici dacă i-ar fi viaţa în joc. Aşa că uită-te şi tu: stau aici, la un metru de fericire şi nu pot să ajung la ea.”

Când mi-am îndreptat privirea spre el, Rex n-a reacţionat în niciun fel, verbal sau vizual. N-o făcea niciodată. Stătea în colţul lui, uitându-se pe fereastră, la fel cum îl găsisem şi ultima dată când trecusem pe aici, în urmă cu şase săptămâni. Scaiul de la pantofi îi fusese prins neglijent, nasturii de la cămaşă îi avea descheiaţi, la fel şi fermoarul de la pantaloni, era nebărbierit şi cu părul nepieptănat.

„Pare a fi o problemă personală,” i-am zis, zâmbind.

„N-o face pe deşteptul cu mine, mucosule. Oi fi eu imobilizat în patul ăsta” – şi făcu semn cu capul către diafragma pentru gură, plasată la doar câţiva centimetri de buzele sale – „însă telefonul ăsta nu e.”

Judele nu putea să se mişte deloc, de la gât în jos. Trupul lui era o masă de carne diformă. Degetele de la mâini şi de la picioare îi erau încovoiate, corpul îi zăcea inert în aşternuturi, punga de colostomie îi dădea adesea

pe dinafară iar cateterul urinar i se infecta şi el de multe ori, aşa că patul lui băltea mereu. Însă Judele se încăpăţâna pur şi simplu să nu moară. Aşa că pe parcursul ultimilor şase ani, el şi cu Rex fuseseră colegi de cameră. Şi în tot acest răstimp, Rex nu fusese în stare nici măcar o dată să poarte o conversaţie. Nu-şi aducea aminte cum să-şi lege şireturile, unde să urineze, sau cum să-şi golească intestinele într-o toaletă. Prin urmare, îşi petrecea ziua întreagă încălţat cu tenişi prevăzuţi cu nişte benzi late de scai şi purta scutece pentru adulţi, ce foşneau de fiecare dată când Rex îşi schimba poziţia.

Salonul lor era dotat cu nenumărate deodorante de cameră. La fiecare priză erau ataşate dispozitive de împrospătare a aerului, de lamelele ventilatoarelor fuseseră agăţate odorizante şi fiecare bec era înconjurat de recipiente cu uleiuri parfumate, ce se încălzeau când se aprindea lumina şi-şi răspândeau mirosul prin cameră. Pe podea, în spatele televizorului, se afla un ştecher cu protecţie pentru suprasarcină; într-o priză era băgat cablul de la televizor, iar în celelalte cinci, odorizante electrice pentru cameră. În funcţie de direcţia din care bătea vântul, salonul lor era fie cel mai frumos, fie cel mai urât mirositor din toată clădirea.

Am scos două trabucuri din sertarul de sus, i-am plimbat unul pe sub nas, după care i-am tăiat vârful şi l-am aprins. Am ţinut chibritul aprins mult timp, răsucind trabucul pe toate părţile, pentru a-l aprinde uniform. Apoi am tras lung, adânc, câteva fumuri, sugându-mi obrajii mai-mai să se atingă. În tot acest timp, Judele îşi lingea colţurile gurii, scuturându-şi capul şi părând pe punctul de a-şi pierde controlul. „Hai, hai, băiete, nu te lăcomi. Pentru numele lui Dumnezeu, fie-ţi milă.”

I-am suflat în faţă o gură de fum şi i-am vârât capătul trabucului între buzele de pe care se scurgea saliva. Imediat l-a prins ca într-o menghină între dinţii din faţă şi a inspirat adânc, umplându-şi pieptul. Trase atât de tare, că obrajii chiar i se atinseră între ei. Vreo două minute, Judele nu făcu decât să pufăie şi să inhaleze. În cele din urmă, când ochii i se înroşiră, dădu din cap, şoptind satisfăcut: „Mulţumesc.” Simţind că pluteşte, datorită dozei mari de nicotină, Judele închise ochii şi completă, tot în şoaptă: „Ahhh, e aproape la fel de bun ca sexul.”

Am pus trabucul jos pe măsuţă, am deschis fereastra şi am îndreptat ventilatorul înspre exterior, pentru a elimina fumul. „Ce-ai zice să dăm drumul la ventilator?” am sugerat, făcând semn cu capul în direcţia respectivă. El trase de două ori din diafragmă, suflă de trei ori şi apoi mai trase o dată. Maşinăria aceea micuţă bipăi, iar în replică, ventilatorul începu să se învârtă cu viteză mică. Cu ajutorul gurii şi al computerului de cincisprezece mii de dolari, controlat de diafragmă şi amplasat deasupra patului său, Judele putea să controleze fiecare dispozitiv electric şi termostatic din încăpere. Până şi alarma de incendiu şi telefonul.

Mi-am ridicat picioarele şi le-am aşezat pe patul lui, apoi l-am întrebat: „El ce mai face?” Înainte ca Judele să aibă timp să răspundă, am ridicat trabucul şi i l-am ţinut în dreptul buzelor.

„Tuck,” Îmi răspunse, trăgând iarăşi un fum, „nu-i prea bine. Nu poate să-şi controleze nici intestinele, nici vezica urinară şi nici limba. O dată la câteva zile începe să strige cât îl ţin plămânii cele mai urâte obscenităţi. Mult mai urâte ca cele pe care le spun eu. Chestii

scârboase. Şi cam asta-i tot ce spune. Nu sunt adresate cuiva anume. E ca şi cum ar vorbi cu nişte oameni care nu sunt prezenţi. Poate că au fost pe aici la un moment dat, dar eu unul nu-i văd. Nu cred că se întâmplă prea multe acolo, la el la mansardă." M-am uitat la Rex, care stătea rezemat de fereastră, cu saliva picurându-i de pe buza de jos, care îi tremura. Judele mai trase un fum şi zâmbi. „Cred că e cam sărit de pe fix."

Am rămas tăcuţi vreo zece minute, timp în care Judele şi-a devorat pur şi simplu trabucul. La un moment dat o infirmieră care trecea pe acolo şi-a băgat capul pe uşă. Văzând-o, el a întrebat: „Ce? Crezi că asta o să mă ucidă?"

„Nu-mi pasă ce-ţi face, atât timp cât dai telefonul ăla şi mă scapi de amenda pentru viteză."

„Delores, iubito," Îi răspunse Judele, din spatele unei dâre de fum alb, „m-am ocupat deja de problema asta. La fel şi de cea cu numerele expirate. Aşa că acum nu mă mai cicăli şi lasă-mă să-mi savurez singura plăcere ce mi-a mai rămas pe lumea asta."

Ea zâmbi, îi trimise o bezea şi-şi continuă rondul.

„Mă iubeşte," zise Judele, cu ochii încă aţintiţi la uşă. „Mereu vine să vadă ce mai fac, iar... dacă n-aş fi imobilizat în patul ăsta, poate că i-aş salva reputaţia, luând-o de nevastă."

„Judele, trebuie să plec. Sunt în drum spre Jacksonville."

Expresia ochilor i se schimbă şi chipul său jovial lăsă locul unei mine concentrate, ca a atleţilor gata să pornească în cursă. „Ai de lucru pe acolo, fiule?"

„Nu, fratele meu a dispărut. Trebuie să încerc să-i dau de urmă."

„A păţit ceva Mutt?” Judele îşi întinse buzele către diafragmă. „Vrei Să dau câteva telefoane?”

„încă nu ştiu. Am să-ţi dau de ştire. Poate.”

„Ei bine, vezi să nu aştepţi alte şase săptămâni. Efectul ăstuia de azi o să mă ţină vreo trei zile, apoi iarăşi am să încep să transpir şi să tremur din toate încheieturile.”

„Păi mai este şi Delores prin zonă, nu?”

„Nu.” Şi Judele aruncă o privire pe fereastră. „Nu cred că mă iubeşte chiar aşa de mult. Se foloseşte doar de mine ca să o scap de consecinţele maniei ei pentru viteză.”

I-am dus trabucul la gură, iar el trase iarăşi în piept. „Pe curând, Jude.” M-am îndreptat spre ieşire. Din uşă m-am întors şi l-am privit pe Rex, care se uita pe fereastră, cu ochii pierduţi. Nici măcar n-a clipit.

Capitolul optsprezece

Mutt renunţase la liceu încă din primul an. Se plictisea, era absent. Nu ştiu prea bine ce anume îl împiedica să relaţioneze cu lumea din jur, însă cert este că n-o făcea; iar după expresia feţei sale, îmi dădeam seama că în cap i se învârteau mult mai multe gânduri decât exprima verbal. Indiferent ce aş fi făcut, nu reuşeam cu niciun chip să-l scot din ale lui. Şi am încercat de toate. L-am dus la limita epuizării, l-am lăsat să se odihnească, i-am găsit o ocupaţie, l-am îmbătat, într-un cuvânt am încercat totul, în afară de a-l zvânta în bătaie – asta n-am făcut niciodată – şi tot nu am reuşit să pătrund în mintea lui. Mutt se retrăgea pur şi simplu în carapace. La Waverly, timpul său era ocupat în întregime cu munca şi cu născocirea a fel de fel de lucruri, orice ţi-ai putea imagina. Transformase o boxă nefolosită din grajd într-un atelier improvizat şi-şi petrecea acolo cea mai mare parte a zilei şi cam jumătate din noapte, creând, distrugând şi apoi făurind la loc. Dacă mintea sa plăsmuia un anume obiect, atunci cu siguranţă mâinile sale îl puteau construi. Şi cu toate că lemnul era materialul pe care îl prefera, la urma urmelor nu prea conta. Dacă putea face rost de o unealtă care să taie, să îndoaie, să înmoaie, să lustruiască sau să manevreze materialul, atunci o folosea.

Când Miss Ella a împlinit şaizeci de ani, Mutt a dus-o în pădurea de lângă cariera de piatră. I-am urmat şi eu, împins de curiozitate. Soarele apunea şi lumina abia mai

răzbătea printre pini. A luat-o de mână şi a condus-o pe o cărare acoperită cu ace verzi de pin, pe care le presărase anume pentru ea. Sub cupola copacilor bătrâni de patruzeci de ani, i-a spus: „Miss Ella, mi-ai zis odată: «Unde nu-i cruce, nu-i nici coroană.»„

Ea încuviinţă din cap, iar în privirea sa se citea nedumerirea.

„Miss Ella, nu am avut aur, aşa că am construit asta pentru tine.” Şi arătă undeva la dreapta sa. Acolo, mai jos, pe cărarea presărată cu ace de pin, se afla o cruce împlântată în pământ, înaltă de vreo patru metri şi lată de doi. Construite din lemn impregnat cu răşină, şlefuite manual, lustruite şi apoi finisate să strălucească, atât stâlpul cât şi grinda transversală erau pătrate în secţiune, cu latura de douăzeci şi cinci de centimetri, şi nu se vedea nici-o urmă de îmbinare între ele. Ca şi cum copacul ar fi crescut aşa, iar Mutt doar l-ar fi lustruit. Lui Miss Ella nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se repezi într-acolo şi-şi împreună mâinile; lacrimi mari îi inundară privirea. Îşi sprijini palmele pe crucea de lemn, temându-se parcă să o atingă şi apoi privi în sus. Rămase aşa, în aceeaşi poziţie, preţ de câteva minute, lipită de lemn de parcă ar fi atârnat într-adevăr un trup pe el. Când lacrimile începură să-i picure de pe bărbie, căzu în genunchi şi se plecă în faţă. Timp de câteva minute îmbrăţişă strâns crucea, se minună şi rosti ceva în şoaptă, doar pentru sine.

„Matthew,” zise apoi, ţinându-i ambele mâini în mâinile sale, „îţi mulţumesc. Mereu mi-am imaginat că aşa ar arăta. Tu ai creat crucea care era în mintea mea. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a dăruit vreodată

cineva.” Mutt încuviinţă din cap şi dădu să plece. „Matthew?”

El se întoarse, iar Miss Ella se ridică în picioare şi băgă mâna în şorţ, ca să ia ceva de acolo.

„Am rugat pe cineva să facă asta pentru tine. Doar că aşteptam momentul potrivit.” Îşi întinse mâna şi-i puse în palmă un fragment plat de granit negru ca onixul, cam de mărimea unei pietre de râu. Pe bucata aceea de piatră rugase să i se cioplească, cu litere adânci, de tipar, un cuvânt: „Matthew.” El o rostogoli în palmă şi pipăi cu unghia fiecare literă. „Mutt.” Miss Ella îşi puse palma pe obrazul lui. „Pentru atunci când vocile te mint. Ca să-ţi aduci aminte.” Mutt dădu din cap, strânse piatra în mână şi o strecură în buzunar. Începând din ziua aceea, Miss Ella îşi petrecu mult timp la piciorul crucii.

După episodul cu pricina, povestea lui Mutt e oarecum învăluită în mister, pentru că nu prea l-am mai văzut. Eu jucam baseball cât era ziua de lungă, iar fratele meu dispăru. Aveam să descoperim, ceva mai târziu, că-şi petrecea mult timp călătorind cu trenul. Hoinărind. Din informaţiile pe care am izbutit să le adun, cred că mersese din New York la Miami, apoi la Seattle şi înapoi fără a-şi cumpăra vreodată bilet. Bănuiesc că aceasta era modalitatea lui de a vedea lumea, fără a fi văzut. Şi gândindu-mă mai mult la lucrul acesta, am ajuns la concluzia că ţăcănitul ritmic al roţilor trenului şi schimbarea continuă a peisajului îi liniştea mintea.

Nu prea ştiu cum de am ajuns să fiu atât de diferit de Mutt. Am meditat mult la acest subiect. Premisa majoră e că eu mă deosebesc fundamental de Mutt. Însă nu sunt chiar aşa de sigur de asta.

Când am împlinit patru ani, Miss Ella mi-a făcut cadou o minge şi o bâtă de baseball. Nu văzusem niciodată până atunci o bâtă, aşa că nu ştiam ce este. „Ce-i asta?” Aşa că mi-a arătat. Am prins mişcarea destul de repede. Din ziua aceea, în fiecare dimineaţă, după-amiază sau seară, începeam: „Miss Ella, vrei să-mi arunci mingea?”, „Miss Ella, putem să lovim cu bâta?”, „Miss Ella, putem să...” Poate părea surprinzător, dar ea chiar se juca cu mine. Mult. „Copile, dacă aşa reuşesc să te scot din casă, ca să nu mai tot aduci înăuntru noroi şi mizerie, atunci sunt gata sa arunc mingea cât e ziulica de lungă.”

Cum nu aveam decât o singură minge, iar Miss Ella trebuia să mai şi muncească, Mutt şi cu mine am făcut nişte improvizaţii. Luam de pe jos şisturi de piatră şi le loveam, trimiţându-le peste carieră. Nu era chiar cel mai bun tratament pentru o bâtă de lemn, însă asta ne ţinea afară din casă şi, în plus, puteam lovi de dimineaţa până seara, şi tot nu rămâneam fără mingi. În scurt timp, Mutt începu să-mi arunce dintr-o parte, şi astfel am învăţat să-i imprim mingii direcţia dorită. De exemplu, puteam să aleg s-o trimit spre partea dreaptă sau stângă a terenului. Prin clasa a şaptea, ajunsesem să crap pietrele pe care le loveam. În clasa a opta-le fărâmiţam în bucăţele mici. În clasa a noua am făcut praf şi pulbere o piatră, literalmente. Încă îmi amintesc norul de praf care m-a acoperit cu totul şi zâmbetul de pe chipul lui Mutt. „Sper că n-o vrei înapoi,” mi-a spus. „Căci dacă o vrei, o să ne trebuiască şi altceva, în afară de Superglue.”

Noi voiam să ne jucăm zi şi noapte, aşa că Mutt a montat nişte reflectoare în grajd şi ne-am fixat home

plate-ul[17] în mijloc, iar movila aruncătorului-lângă peretele din spate. N-a durat mult până să încep să fac găuri în scândurile din fundul grajdului. După prima lună, lemnul arăta ca o bucată zdrenţuită de şvaiţer. Când a văzut peretele, Rex s-a înfuriat tare de tot. S-a întins pe vârfuri, a rupt o bucată de lemn de chiparos, m-a pus să mă îndoi de la mijloc, aplecat peste un jgheab unde se punea nutreţ pentru cai, şi m-a bătut de mi-a făcut băşici pe fund. Dar nu-mi păsa; merita să sufăr durerea. Am continuat să lovesc cu bâta.

În vacanţa de vară dintre clasa a noua şi a zecea, revista Southern Living a auzit de Waverly Hali şi a plănuit un articol amplu, pe opt pagini, intitulat: „Renaşterea plantaţiei din Sud”. Titlul mi s-a părut ciudat, dat fiind că Waverly nu semăna deloc cu descrierea făcută. Lui Rex îi plăcea la nebunie să i se dea atenţie, aşa că a venit cu avionul, şi-a instruit personalul, le-a impus tuturor un formalism ceremonios şi a pozat, cum îi era obiceiul. Pe când mă aflam în grajd, balansând bâta şi încercând să stau cât mai departe de casă şi de el, unul dintre fotografi a observat peretele din spate al grajdului.

Eu eram singur şi loveam o minge pe care o legasem de o sfoară, petrecută pe după unul dintre căpriori. Fotograful m-a văzut, a văzut şi găurile din spatele grajdului, a pus lucrurile cap la cap şi m-a întrebat: „Tu ai făcut asta?”

Am încuviinţat doar din cap, căci nu voiam să fac conversaţie şi eram foarte fericit aşa, fără companie. El însă îşi instală trepiedul în grajd, undeva în centru, la

[17] Home plate: la jocul de baseball, a patra bază, sub forma unei dale pentagonale de cauciuc – n.tr.

mare distanţă de home plate şi începu să măsoare lumina. Am lăsat din mână bâta, m-am căţărat în şură şi de acolo am început să-l studiez, cu priviri curioase. Îmbrăcat cu o haină care semăna cu o vestă de salvare, din cauza multitudinii de aparate şi dispozitive pe care le purta asupra sa-avea la el tot ce ţi-ar fi trecut prin minte-fotograful se plimba încoace şi încolo, măsurând lumina şi căutând unghiul potrivit. Surprinse câteva instantanee, folosind aproape o rolă de film, însă după vreo treizeci de minute începu să se arate frustrat, căci găurile din perete îi denaturau rău de tot măsurătorile. De fapt, lumina nu umplea interiorul grajdului, ci se rotea, ca un vârtej, de jur împrejurul lui. El nu a băgat de seamă acest lucru, eu însă, da. Cred că în ziua respectivă am început de fapt să observ felul cum lumina creează imagini.

Miss Ella a ieşit din bucătărie şi s-a îndreptat spre grajd. S-a sprijinit de uşă, ştergându-se pe mâini. Câţiva ani mai târziu mi-a spus că acela a fost momentul când şi-a dat seama că am un talent, mai mare decât toate celelalte talente ale mele, inclusiv decât mânuirea bâtei de baseball. Aveam capacitatea de a vedea şi a măsura lumina.

Grajdul oferea un spaţiu îngust, unghiurile erau incomode, iar fotograful, pe măsură ce surprindea instantanee, devenea tot mai confuz şi mai Ilustrat. Arăta de parcă tocmai ar fi încercat să se aşeze comod în fotoliul său favorit, însă boxerii i se ridicaseră şi îl jenau, făcând imposibilă atingerea unei stări de confort. Eu găsisem soluţia deja de vreo treizeci de minute, însă nu eram conştient de asta, aşa că nu am spus nimic. Când am văzut că frustrarea sa atinge cote maxime, m-am căţărat printre căpriori, m-am târât într-un colţ, am privit

în jos, către el şi i-am spus: „Ce-ai zice să aşezi camera aici?” Tipul mi-a alungat spusele cu mâna, ca pe un ţânţar nedorit, apoi s-a uitat în sus şi s-a scărpinat în cap. Când a apărut articolul, în numărul din luna iulie al revistei, perspectiva sugerată de mine era surprinsă în fotografia din capul paginii. Atunci, Miss Ella a mers la casa de amanet, de unde s-a întors acasă cu un Canon A-1 uzat, cu un manual de instrucţiuni şi şase role de film. Nu ştia nimic despre aparatele de fotografiat, însă mi-a spus: „Uite, foloseşte-le pe astea şi apoi am să-ţi mai cumpăr.” În curând, viaţa mea gravita în jurul a două activităţi: mânuirea bâtei de baseball şi a camerei foto.

Pe la sfârşitul celui de-al doilea an de liceu, rareori puteam fi văzut fără bâta de baseball într-o mână şi aparatul în cealaltă. Dacă găseam pe cineva care să-mi arunce mingea, jucam din clipa când terminam şcoala şi până când suna clopoţelul, anunţând cina. Şi apoi din nou, după cină. Miss Ella se săturase de mult să mai alerge după mingile de baseball, aşa că, văzând că n-am de gând să renunţ la joc, îmi comandă prin poştă o maşină automată de aruncat mingi şi o plăti cu banii alocaţi pentru cumpărături de la băcănie. Mutt deschisese cutia şi instalase aparatul pe culoarul central al grajdului.

Am mutat home plate-ul, din centrul încăperii unde era iniţial, mai în spate, către capătul opus al grajdului, departe de ceea ce noi ajunseserăm să numim Peretele Sfânt. Mutt a desprins câteva reflectoare de pe unul dintre zidurile Waverly-ului şi le-a instalat în grajd. Acum, puteam să lovesc cu bâta oricât îmi doream, atâta timp cât eram dispus să adun mingile şi să le torn în cuva de deasupra maşinăriei. Nu era ceva neobişnuit s-o surprind

pe Miss Ella privindu-mă, aşezată confortabil pe găleata ei de douăzeci de litri, cu rochia sumeasă deasupra genunchilor şi cu şosetele căzute în jurul gleznelor. „Tuck," Îmi spunea adesea, clătinând din cap, „vezi că ţii picioarele prea apropiate. Mută-te mai înspre aruncător." Sau: „Ţine capul mai jos, copile. Nu poţi să loveşti mingea dacă nu te uiţi la ea" şi „N-o mai mângâia atâta. Balansează bâta aia, băiete. Dacă tot ţi-ai pus în gând să rămâi acolo, balanseaz-o cum trebuie. Vreau să te aud icnind şi să simt cum vâjâie aerul."

Lui Miss Ella îi plăcea la nebunie să stea pe găleata aia, să bată în ea cu un băţ, ca într-o tobă şi să se uite la mine cum lovesc mingea. De multe ori ne-a prins noaptea pe toţi trei stând în grajd, sub reflectoare şi jucând o Cupă Mondială imaginară sau participând la Home Run Derby, alături de cei mai buni din branşă. Dacă Waverly era închisoarea noastră, atunci grajdul era mormântul gol. Şi de fiecare dată când deschideam uşile acelea, dădeam parcă la o parte piatra de pe mormânt.

În vara de dinaintea ultimului an de liceu am descoperit mişcarea perfectă. Îi tot dădusem târcoale în ultimele şase luni, însă, datorită exerciţiilor regulate din grajd, precum şi muncii constante de curăţare a boxelor, reparare a gardurilor, îngrijire a livezilor şi unui întreg şir de astfel de îndeletniciri ciudate, încheieturile, braţele, spatele şi şoldurile îmi deveniseră mult mai puternice. Dacă adăugaţi la asta darul unor mâini rapide, rezultă şi mai multe scânduri rupte. Într-o zi, în arşiţa lunii august, pe când Miss Ella şedea pe găleată, am prins o lovitură puternică şi i-am imprimat mingii o direcţie aproape orizontală, pe deasupra aparatului. Mingea a lovit scândurile de chiparos care alcătuiau peretele din spate

al grajdului şi le-a smuls cu totul din grinzile de care erau prinse. Miss Ella s-a ridicat de pe găleată, şi-a îndreptat rochia şi şorţul şi a zâmbit. Reuşisem, până la urmă, şi amândoi ne-am dat seama de asta. M-am întors şi i-am zâmbit la rândul meu. Ea dădu din cap, se rezemă cu spatele de uşă şi începu să se scobească între dinţi cu un pai.

Antrenorul meu din liceu le-a spus celor care căutau să recruteze jucători cu un viitor promiţător că sunt un talent înnăscut. În vara dinaintea plecării mele în Atlanta, am întins o plasă în faţa peretelui din spate al grajdului. În primul an de facultate, la Tech, am început în sfârşit să cresc. La cei 1,88 metri şi 92 kilograme ale mele, puteam să lovesc mingea cum voiam. Atunci a devenit baseballul distractiv.

Până să intru în anul al doilea, ajunsesem deja al patrulea hitter[18], trimisesem câteva mingi la peste 130 metri şi aveam drept ţintă turneul College World Series, din Omaha. Miss Ella şi Mutt au venit şi ei cu avionul şi au asistat la fiecare meci din competiţie. Când am trimis o minge – ce-mi fusese aruncată din lateral – departe, peste gardul din centru-stânga, aducându-mi astfel echipa în avantaj cu trei puncte, în cel de-al şaptelea meci, am trecut prin toate bazele, am atins home plate-ul, iar apoi m-am uitat în sus, către Miss Ella, care ieşea în evidenţă în mulţime datorită pălăriei de un roşu strălucitor. Îşi agita mâinile în aer, iar faţa îi era luminată de cel mai larg zâmbet pe care l-am văzut vreodată. După terminarea meciului i-am dăruit ei mingea respectivă.

[18] Hitter: În baseball, jucătorul care încearcă să lovească cu bâta mingea aruncată de pitcher – n.tr.

Într-o bună zi, în aceeaşi vară, balansam bâta într-una din acele cuşti speciale, din plasă, pentru antrenamente, înconjurat fiind de jucători profesionişti. Nu făceam nimic deosebit. Pur şi simplu mă balansam, aşa cum o făcusem de zece mii de ori până atunci. Am simţit deodată cum mi-a pocnit ceva, în zona bazinului, şi m-a lovit o durere ascuţită, la mijlocul spatelui. După alte două mişcări de balans, durerea mi s-a dus în jos, pe piciorul drept. După alte câteva, mi-a învăluit partea dreaptă a mijlocului. Până să ajung înapoi în camera de cămin, şchiopătam şi abia puteam să mai merg. M-am băgat în pat, spunându-mi că era doar o întindere musculară, însă în realitate aveam destulă experienţă încât să-mi dau seama ce mi se întâmplase de fapt. A doua zi dimineaţă am luat şase aspirine ca să mă pot ridica din pat şi în clipa aceea am ştiut că n-aveam să mai joc baseball în Major League.

Medicul echipei mi-a făcut o serie de douăsprezece radiografii şi apoi un examen RMN. Când s-a întors, cu filmele în mână, avea o figură mohorâtă şi clătina din cap. Nu-mi aduc aminte tot ce a spus, însă un lucru îmi aduc aminte: „N-o să mai loveşti niciodată cu bâta de baseball.”

Poate părea ciudat, dar încă îmi amintesc mirosul din cabinetul lui. Mirosea a popcorn şi undeva, în fundal, una din asistentele lui povestea despre întâlnirea romantică pe care o avusese în seara precedentă. M-am întors la cămin, traversând campusul pe jos, mi-am făcut bagajele, m-am oprit mai întâi pe la biroul antrenorului şi apoi m-am suit în maşină şi am plecat. Am făcut o singură oprire, la Varsity, ca să-mi cumpăr un Sprite, şi apoi am luat-o spre sud, pe autostrada I-75. Cu fiecare

kilometru parcurs, mă simţeam tot mai amorţit. La miezul nopţii mă aflam deja pe veranda lui Miss Ella, şi nu-mi mai simţeam faţa deloc.

În ciuda obiecţiilor ei vehemente, am renunţat la şcoală şi am încercat să plec cât mai departe posibil de baseball şi de Waverly. După ce am condus vreo câteva zile, m-am trezit înapoi în Atlanta şi m-am angajat la Atlanta Journal, unde aveam sarcina de a surprinde în fotografii diverse aspecte legate de fenomenul judiciar. Poate că încercam să văd dacă reuşesc să fiu cu un pas înaintea lui Rex.

Începuturile mele ca fotograf nu au fost chiar extraordinare, însă m-am aruncat cu capul înainte, încercând să uit durerea pricinuită de baseball. La interviul de angajare, m-au întrebat mai întâi: „Ce ştie un jucător de baseball despre fotografie?” Mulţumită lui Miss Ella, păstrasem câteva din cele mai bune lucrări ale mele. Le-am scos dintr-o mapă şi le-am aruncat pe biroul tipului respectiv; şi, ca să-mi pună la încercare pasiunea şi zelul, m-au angajat. Am acceptat fiecare însărcinare pe care mi-o propuneau, ceea ce însemna că eram pe drumuri mult timp.

Cred că Miss Ella a văzut în acele călătorii ale mele, precum şi în lungile perioade de absenţă, inerente lor, un semn de răzvrătire şi, conştientă fiind că aveam nevoie de spaţiu, mi-a dat drumul să plec. La fel ca Rex, şi eu eram plecat mult timp; prin urmare, ea a rămas acolo, să străbată singură coridoarele reci şi umede ale Alcatrazului. Nu i-a spus nici măcar lui Mose, decât atunci când era prea târziu.

Mă aflam în New York pentru a-i duce nişte negative lui Doc, pentru a-mi cumpăra de acolo un

aparat foto nou şi a mi se aloca următoarea sarcină de lucru. Atunci am primit telefonul. La celălalt capăt al firului era Mose. M-am urcat în primul avion, am intrat pe uşă şi am găsit-o pe Miss Ella în pat, acoperită cu toate păturile din casă; faţa îi era brăzdată de durere. Am încercat să o duc la spital, însă ea refuza categoric, scuturând din cap. Mose şi cu mine am chemat acasă un oncolog din Montgomery, dar n-a folosit la nimic. Cancerul se răspândise prea mult, prea profund. Doctorul îşi închise geanta, îşi scoase stetoscopul de la gât şi rosti cele mai urâte patru cuvinte pe care le-am auzit vreodată: „Nu mai e mult.”

Mi-am lăsat jos aparatul de fotografiat, mi-am tras un scaun şi am ţinut-o de mână, pur şi simplu, rugându-L pe Dumnezeu să mă ia pe mine în locul ei. Ultimele trei săptămâni au fost cele mai grele. Miss Ella avea dureri foarte mari şi era prea încăpăţânată ca să ia mai multe medicamente. Am încercat să i le strecor în supă sau în ceai, în orice lichid în care s-ar fi dizolvat, însă învăţasem şmecheria asta chiar de la ea, aşa că n-a durat mult până să se prindă. A clătinat doar din cap. „Copile, n-am nevoie de pastile.” Apoi a bătut uşurel cu mâna paginile uzate şi subliniate ale Bibliei ei. „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care-i scris aici. Citeşte.” Aşa am şi făcut. Am început cu Psalmii şi am citit toate pasajele subliniate, de acolo şi până la Apocalipsa.

În ziua înmormântării, frunzele vibrau în culori vii. Portocaliu, roşu şi galben împestriţau peisajul, ca pistruii de pe faţa lui Miss Ella. Mose săpă groapa, se îmbrăcă în singurul costum negru pe care-l avea şi-şi îngropă sora lângă tatăl lor, lăsând câţiva metri liberi de cealaltă parte, pentru mormântul său. După aceea făcu un gest

înspre locul unde se odihneau Miss Ella şi Anna, soţia lui, şi spuse: „Am să mă alătur şi eu vouă peste puţină vreme”. Ca din pământ apăru Mutt, răsărind dintre copaci. Unde fusese şi de unde venea acum-nimeni nu ştia. Însă, după înfăţişarea sa, se vedea clar ce anume nu făcuse în tot acest timp. Îi crescuse barba, părul îi era încâlcit şi răvăşit, hainele îi erau rupte iar pantofii îi lipseau cu totul. Nu făcuse duş de ceva vreme.

Rex nu s-a arătat.

Vreo trei săptămâni Mutt şi cu mine ne-am tot învârtit prin casă, fără a vorbi prea mult unul cu altul. Ca uleiul şi apa, ca răsăritul şi apusul. Colegi de cameră ce nu aveau prea multe în comun. În cea de-a patra săptămână a făcut una din crizele lui. Acum sunt ceva mai bine informat cu privire la boala sa, însă pe atunci nu aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. A stat treaz opt zile la rând şi starea i s-a deteriorat treptat, chiar sub privirile mele. Am ascultat conversaţiile şi bolboroselile care-l ţineau treaz toată noaptea, i-am văzut grimasele feţei şi contorsiunile trupului; în cele din urmă am decis că suportasem destul. Şi aşa mă confruntam cu propriii mei demoni, nu-mi lipsea să port de grijă unui maniac. Aşa că am căutat pe Internet şi am găsit informaţii despre Spiraling Oaks, am condus până în Jacksonville şi l-am lăsat pe Mutt în faţa uşii lui Gibby. Cel mai rău a fost că nu m-am uitat nici-o clipă înapoi.

Poate că toate acele imagini fuseseră prea mult pentru mine. Rex, Miss Ella, Mutt. Însă oricare ar fi fost motivul atitudinii mele, cert e că l-am lăsat pe Mutt în urmă şi mi-am pus la încărcat telefonul mobil. Dacă răul exista în inima mea, atunci cu siguranţă a ieşit la suprafaţă în acea zi. Am intrat pe podul Fuller Warren şi

am oprit pe banda de urgenţă. Chiar în faţa mea, la baza podului, autostrada I-95 o lua spre nord, iar I-10 o lua spre vest. Cu camera în poală, la 25 de metri deasupra râului St. Johns, m-am hotărât. Am format prefixul New York-ului iar Doc mi-a răspuns la telefon trăgând dintr-o ţigară şi cu o ceaşcă de cafea în mână. „Doc?”

Omul aproape că s-a înecat de uimire. „Tucker! Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost până acum? Te tot sun de două luni. Mai că aş fi luat avionul să vin după tine, însă nu am găsit Clopton pe hartă.”

Nu am rostit decât câteva cuvinte: „Trimite-mă undeva, oriunde”. Şi a făcut-o, vreme de şapte ani.

Capitolul nouăsprezece

Era întuneric şi linişte în cabina camionetei. Îl auzeam pe Jase respirând calm, tihnit, pe bancheta din spate; părea genul acela de somn la care majoritatea adulţilor doar visează. Mi-am scărpinat braţul stâng şi m-am foit, ca să-mi găsesc o poziţie mai comodă. Katie se întoarse şi trase pătura mai sus, acoperindu-l pe Jase până la urechi, precum şi cele trei animăluţe de pluş – gest pe care Miss Ella îl făcuse de mii de ori faţă de mine. Big Bubba şi Lil' Bubba erau doi cai, unul mare şi unul mic, iar Thumper era un delfin. Toţi trei erau îndesaţi sub braţul stâng al lui Jase, iar el stătea întins de-a latul pe bancheta din spate a maşinii.

Katie făcu semn în spate, către Rolling Hills. „Un vechi prieten?”

„Mda,” am răspuns, indicând şi eu aceeaşi direcţie. „Judecătorul Faulkner. M-a scos dintr-o belea, la un moment dat.” Eram conştient că minţeam, dar era şi un sâmbure de adevăr. Pur şi simplu nu eram pregătit să-i spun tot adevărul. „E tetraplegic, nu are familie, nu are pe nimeni cu care să stea de vorbă. Vin pe la el din când în când. Mintea îi funcţionează bine, trupul însă, nu.”

„îi plac trabucurile?”

Mi-am mirosit cămaşa şi am întrebat: „E chiar aşa de rău?”

„Destul de rău.”

„îmi cer scuze. Are o pasiune pentru trabucurile cubaneze şi eu sunt singurul dispus să i le ţină la gură.

Încerc să trec pe aici când sunt în oraş.” Am lăsat baltă subiectul, fără a menţiona nimic despre Rex.

Ea se descălţă şi-şi urcă picioarele pe bord, apoi începu să privească pierdut pe geamul din dreapta. Pe gleznă avea lipit un plasture. „Te-ai tăiat în timp ce te epilai?”

„Îhî.” Îl dezlipi şi verifică starea tăieturii. „Am avut noroc că nu mi-am secţionat vreo arteră. Am tocit două aparate de ras, ca să defrişez pădurea mea tropicală.” Capacitatea de a râde de ea însăşi-asta suna a Katie cea de demult.

Minutele se scurgeau, iar eu aveam privirile aţintite pe şosea şi mintea în altă parte. Ea începu să-şi învârtă o şuviţă de păr în jurul degetului şi-şi lăsă capul pe spate, sprijinit pe tetieră. N-am întrebat-o la ce se gândeşte, însă dacă m-ar fi pus cineva să ghicesc, aş fi spus că la Trevor şi la cât timp îi va lua acestuia până să găsească Volvo-ul. Pe când intram în Jacksonville, soarele se înălţase sus pe cer şi ne privea prin parbriz.

Din cauza unui accident, traficul era blocat pe I-295. Katie voia să meargă la toaletă, aşa că am tras pe dreapta, iar ea a fugit repede într-acolo. Jase încă dormea buştean pe bancheta din spate, făcut covrig sub pătura de stofă cadrilată, alături de menajeria sa de animale de pluş. Am aşteptat-o în tăcere pe Katie, bătând uşor darabana pe volan, aruncând din când în când câte o privire în spate, la Jase şi întrebându-mă oare cât timp trecuse de când nu mai dormisem aşa de profund.

Katie ocoli zidul care masca toaleta publică şi se îndreptă către camionetă, oprindu-se mai întâi la automatul de băuturi răcoritoare. Cu o Coca Cola fără

zahăr în mână, s-a aşezat pe scaun, lângă mine, şi-a îndoit un picior sub ea şi mi-a zis: „Parcă aveai de gând să-mi povesteşti despre tatăl tău.”

„Tatăl meu?”

Katie încuviinţă din cap.

„A, da, tatăl meu.”

Arătând înspre ochiul său, îmi spuse: „Ştiu cum e să te minţi pe tine însuţi atunci când cineva apropiat te abuzează fizic.”

Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii, m-am asigurat că Jase încă mai dormea şi m-am întrebat în sinea mea cât de mult să-i dezvălui din toată povestea. „O parte din poveste o ştii şi tu. După ce ai plecat, Rex a continuat să se poarte destul de dur cu noi.” Mi-am frecat bărbia. „Miss Ella obişnuia să ne spună că puterea lui stă în băuturile spirtoase. Iar când ajungea la fundul celui de-al cincilea pahar, căpăta putere. Prea multă, de cele mai multe ori.”

După o altă privire fugară în direcţia lui Jase, am continuat. „Într-o zi, pe când se întorcea acasă cu bicicleta, Mutt a fost lovit de o maşină. Rex a aflat de întâmplare şi a apărut acasă chiar în noaptea aceea. Era în toane proaste. A trezit-o din somn pe Miss Ella, şi până ca Mutt şi cu mine sa auzim ţipetele şi să reuşim să ajungem la ea, deja o bătuse, lăsând-o inconştientă, şi plecase. Miss Ella zăcea pe veranda căsuţei ei, cămaşa de noapte îi era acoperită cu pete de sânge, majoritatea de la rănile de pe faţă, iar gura îi era zdrelită rău, pentru că Rex îi spărsese vreo opt dinţi. El plecase, lăsând-o acolo, aşa că noi doi am fugit prin spatele casei şi am aşteptat ca el să intre înăuntru. Apoi am târât-o de pe verandă în căsuţa ei. Toată priveliştea aceea l-a afectat

profund pe Mutt. Se tot uita la gura i i şi din când în când îşi abătea privirea în altă parte, pentru că faţa i se Umfla din ce în ce mai tare. L-am sunat pe Mose, el a venit într-o fugă, iar după câteva minute, Miss Ella şi-a revenit în simţiri. Avea dureri mari, dar încerca să se poarte aşa încât noi să nu observăm acest lucru. Rex îi rupsese şi câteva coaste – am aflat despre asta ceva mai târziu. Când umflăturile s-au retras, medicul stomatolog i-a scos majoritatea dinţilor din faţă, pentru că erau prea multe fracturi şi prea aproape de rădăcină." Am clătinat din cap. „Protezele au fost gata în două săptămâni. Niciodată nu i au plăcut, însă era mai bine cu ele, decât fără.

„De atunci înainte, Mose a supravegheat-o îndeaproape pe Miss Ella, iar în următorii opt ani, Rex n-a atins-o deloc. Odată, în ultimul an de liceu, întorcându-mă acasă de la un antrenament de baseball, am luat o carafă cu lapte din frigider şi deodată, l-am auzit pe Rex ţipând la etaj, apoi un zgomot de sticlă spartă. Nu mai era nevoie să mi se spună ce se întâmplă. Îmi amintesc că, luând-o la fugă pe podeaua din bucătărie, am simţit cum crampoanele metalice ale încălţămintei speciale, de joc, se împlântau în lemn, lăsând în urmă crestături adânci. Am deschis uşa debaralei, trântind-o de perete şi am înşfăcat primul obiect pe care mi-au picat ochii. O puşcă Greener de calibrul doisprezece, încrustată cu aur. Era preferata lui Rex. Am luat dintr-o cutiuţă două gloanţe numărul cinci, cu cartuşul din alamă, le-am încărcat pe ţeavă şi am zburat în sus pe scări, urcând câte trei trepte deodată. O dată ajuns sus, am alergat către camera lui Rex. L-am găsit aplecat într-un genunchi şi lovind-o pur şi simplu. Iar şi iar şi..." Am înghiţit în sec şi am inspirat adânc. „Pumnul îi era acoperit de sânge,

julituri şi urme de dinţi. Miss Ella îşi pierduse de mult cunoştinţa şi atârna în mâna lui, ca o păpuşă de cârpe. Rex şi-a ridicat iarăşi mâna dreaptă şi în acel moment... ei bine, îmi amintesc că am auzit cum i a pocnit osul maxilarului, când a lovit-o. Faţa lui Rex era roşie ca focul, iar venele de la gât păreau gata să explodeze. De o săptămână ochii îi erau mereu aşa, injectaţi. Ţipa ceva de genul că era o ignorantă...” Am simţit cum mă părăsesc puterile. S-a scurs cam un minut. „Miss Ella zăcea sub el, toată dezarticulată parcă, pe podea. Un ochi îi era desfigurat iar protezele erau împrăştiate bucăţi-bucăţi, pe duşumea.

„Rex a dat cu ochii de mine şi a zâmbit, afişând rânjetul acela inexpresiv, nefocalizat asupra a ceva anume, pe care-l purta douăsprezece ore pe zi. Am făcut trei paşi, l-am înşfăcat de gât, l-am smucit în sus, de nu mai atingea pământul decât cu vârful degetelor şi i-am înfundat în gâtlej vreo cincisprezece centimetri din ţeava armei. Când am făcut asta, dinţii din faţă i s-au făcut ţăndări, pur şi simplu, şi...”

Mi-am aţintit privirea undeva departe, pe şosea, şi observând că încheieturile mi se albiseră, mi-am descleştat mâinile de pe volan. „Cu mâna stângă îl apucasem de gât, tăindu-i respiraţia, iar ţeava puştii din mâna mea dreaptă, lungă de patruzeci şi cinci de centimetri, îi bloca gura în întregime. «Hai, apasă pe trăgaci,» a reuşit Rex să articuleze. Mi-am lăsat degetul să lunece uşor pe garda trăgaciului şi atunci am simţit că cineva mă trage de gleznă. Miss Ella se târâse până lângă noi, lăsând în urma sa o dâră de sânge, pe podea. «Tucker, nu merită.» Vocea îi era gâtuită şi din adâncul pieptului său răzbătea o huruială înfundată. «Să ştii că

răul n-o să piară când apeşi pe trăgaci. O să cutreiere pământul şi o să-şi facă sălaş în inima ta, întunecându-ţi lumina pentru totdeauna.»

„Am înfundat ţeava şi mai adânc, astfel încât nu mai putea respira deloc. Faţa i se făcu albastră, mâinile i se încleştară pe scaunul tapisat cu catifea roşie iar ochii păreau cât pe ce să-i sară din orbite. În acel moment, am început să urlu...” Am aruncat iarăşi o privire în direcţia lui Jase şi mi-am coborât vocea, până deveni o şoaptă joasă.,,«O iubesc pe femeia asta! O iubesc mai mult decât îţi iubeşti tu băutura. Mai mult decât însăşi viaţa. Dacă o mai atingi vreodată... am să apăs pe blestematul ăsta de trăgaci.» Fie din cauza băuturii, fie a lipsei de oxigen, Rex leşină. I-am dat drumul din strânsoare, l-am izbit de perete, iar el se prăbuşi pe podea, grămadă. Am deschis apoi culata, am aruncat cartuşele la întâmplare, prin cameră, iar puşca am azvârlit-o pe pat.

„Miss Ella s-a ridicat în genunchi şi abia atunci am văzut de-a binelea ce-i făcuse Rex. Ochiul drept îi era tăiat. Crestătura mergea de-a lungul corneei. Rex folosise pentru asta o bucată de sticlă. Din globul ocular se prelingea un lichid. În plus, părea dezumflat şi arăta tare rău. Am încercat s-o ajut să se ridice în picioare, dar era prea stâlcită în bătaie. A căzut înapoi în genunchi şi am auzit-o spunând: «Doamne, nu lăsa ca duşmanii să mă biruiască.» Nu putea să meargă, aşa că am îngenuncheat ca s-o iau în braţe, şi atunci am simţit foarfecele. În buzunarul şorţului avea o pereche de foarfeci lungi de cincisprezece centimetri şi două ace de croşetat. M-am uitat la ea şi am întrebat-o: «De ce nu le-ai folosit?» A clătinat din cap şi din gură i s-a scurs un

firicel de sânge: «Nici lumina mea nu vreau să se întunece.»

„«Dar, Miss Ella...»

„A dat din cap şi a continuat, cu o privire obosită: «Ce am păţit eu nu-i nimic în comparaţie cu cele petrecute cândva, într-o după-amiază de vineri.»„

Am rămas tăcut câteva clipe, rememorând imaginea ei-aşa cum stătea, în genunchi, dar totuşi dominându-mă, ca o turlă de biserică. „Când am ajuns la spital, m-am întâlnit cu Mose, care s-a consultat cu doctorii de acolo, însă după o singură privire ştia deja ce aveau să-i spună. I-au eviscerat ochiul şi după trei săptămâni i-au făcut măsurătorile necesare pentru a-i confecţiona o proteză. Când au adus-o înapoi în salon, cu ochiul acoperit cu un bandaj alb, gros, m-a prins de mână şi mi-a zis: «Du-te şi caută-l pe fratele tău.» Am părăsit spitalul pe la trei dimineaţa şi m-am întors acasă, unde l-am găsit pe Rex dormind aplecat peste bar, cu o sticlă goală de Johnny Walker Black în mână.

„Bâta mea Louisviile Slugger sta rezemată de perete, în colţul încăperii. Am apucat-o strâns de mânerul lipicios – de la terebentina cu care fusese uns – m-am apropiat de el, am întins bâta şi l-am ciocănit cu ea pe frunte. Niciun răspuns. L-am ciocănit din nou, iar de data asta capul i s-a legănat înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost din jeleu. Am rămas acolo câteva minute, imaginându-mi cum i-aş crăpa capul cu bâta.

„Apoi, înainte de răsărit, m-am întors la căpătâiul lui Miss Ella şi am ajutat-o să mai înghită două aspirine. «Unde ai fost?», mi-a şoptit. I-am dat încă o înghiţitură de apă şi am răspuns: «Acasă.» Ea îmi împinse cana la o parte şi rosti aproape nedesluşit: «Vrei să întorci rău

pentru rău?» Am clătinat din cap: «Nu, doamnă.» îmi strânse mai tare mâna. «Uită-te în ochii mei când îmi spui asta.» Văzuse ceva în ochii mei, atunci când îi îndesasem lui Rex ţeava puştii pe gât. Voia doar să se asigure. «Nu, doamnă.» Apoi se lăsă biruită de somn, iar eu m-am îndreptat cu maşina spre casă. Era cam 9 dimineaţa, iar Rex plecase. Spălase putina. Dispăruseră maşina, valizele, totul. Chiar şi câteva sticle, ceea ce însemna că nu avea să se întoarcă prea curând. L-am găsit pe Mutt câteva ore mai târziu. Ghemuit în jurul crucii pe care i-o dăruise lui Miss Ella de ziua ei. Am încercat să-l conving să intre în casă sau să meargă la spital, dar el clătina întruna din cap. Nu voia să meargă s-o vadă şi nu voia să se apropie de casă."

Katie privea încruntată, în timp ce mâinile sale răsuceau pe toate părţile bădicul gol de suc. „Puţini ştiu despre ochiul ei artificial, pentru că a învăţat să compenseze handicapul, însă adevărul e că Miss Ella a murit purtând un ochi de sticlă. Cred că asta o deranja mai mult decât problema dinţilor. Se simţea stânjenită şi adesea îşi întorcea faţa, ca oamenii să n-o privească, în special după ce pielea începuse să i se încreţească, în jurul ochiului artificial, iar machiajul nu mai acoperea defectul. Câteva săptămâni mai târziu am surprins-o uitându-se în oglindă. A încercat atunci să pară că nu-i pasă, că nu dă mare însemnătate problemei, spunându-mi: «Am fost eu urâtă toată viaţa, dar cu siguranţă ceea ce mi-a făcut el nu m-a ajutat.»„ Am privit iarăşi înainte, la drum. „Miss Ella a fost cea mai frumoasă persoană creată vreodată de Dumnezeu. Iar dacă nu m-ar fi tras de picior în clipa aceea, aş fi apăsat pe trăgaci." Am

scuturat din cap şi m-am foit în scaun. „Nu l-am mai văzut vreo doi ani după întâmplarea cu pricina.”

Katie s-a uitat să vadă ce mai face Jase, apoi m-a întrebat şoptit: „Şi Mutt?”

„Mutt şi cu mine am luat-o pe două drumuri total diferite. Eu aveam o supapă. Baseballul. Ori de câte ori pitcher-ul sau maşinăria aceea îmi arunca mingea, în mintea mea o vedeam venind cu încetinitorul şi-mi imaginam faţa lui Rex între cusăturile mingii. La orice aruncare, indiferent din ce direcţie venea, dacă vedeam faţa lui Rex pe minge, o loveam. Aşa că mi-am găsit refugiul în exersarea loviturilor, până m-am epuizat cu totul. Între timp, n-aş putea să-ţi zic exact când, am pierdut adevărata semnificaţie a jocului de baseball.”

M-am aplecat în faţă, m-am întins şi am schimbat într-o viteză mai mică, pentru a mă adapta vitezei traficului din zonă. „După ce m-am accidentat la spate, am înlocuit pur şi simplu un drog cu altul. De fiecare dată când apăsam pe butonul declanşator al aparatului foto, îmi întipăream în minte o imagine nouă, şi înlocuiam astfel imaginea lui Rex, care-mi fusese parcă însemnată cu fierul roşu înăuntrul pleoapelor, în seara aceea.”

Am rămas tăcut următorii câţiva kilometri. „Şi astăzi, tot la fel e. Însă anumite imagini... chiar nu vor să dispară.” Am schimbat iarăşi viteza. „Miss Ella spunea că dragostea învinge totul, însă...” Am ridicat din umeri şi am ridicat într-o mâna Canon-ul. „Baseballul şi apoi fotografia au devenit narcoticul meu.”

Mi-am dat la o parte părul de pe faţă şi am inspirat adânc. „Nu ştiu toate amănuntele cu privire la Mutt, dar ştiu că a hoinărit destul de mult. Ştiu că a călătorit şi mai mult cu trenul. A devenit cu adevărat un vagabond. Mai

ştiu că a lucrat pe o barcă de pescuit creveţi în Charleston, într-o mină de cărbune în Virginia de Vest, în livezile de portocali din Florida şi Texas şi nici până în ziua de azi nu ştiu cum a aflat de moartea lui Miss Ella. Modul cum şi-a făcut apariţia la înmormântare îmi depăşeşte puterea de înţelegere. De atunci a rămas aici, iar Gibby" – şi am arătat undeva înaintea noastră – „adică dr. Wagemaker, l-a îndopat cu un cocktail de tot soiul de medicamente. Sincer să fiu, nici măcar nu ştiu dacă am să-l recunosc."

Am condus în tăcere până când la orizont s-a profilat oraşul Jacksonville. Când pe obraz mi s-a rostogolit o lacrimă, care apoi mi-a picurat de pe bărbie, eram prea pierdut în amintiri, ca să-mi dau seama de asta. Katie s-a întins către mine şi mi-a şters-o cu mâneca ei.

Am coborât podul, apoi am luat-o spre sud, pe bulevardul San Marco. „Cât despre Rex, Miss Ella mi-a spus: «Diavolul a pus stăpânire pe el de mult, aşa că urăşte-l pe diavol, nu pe Rex.»„ Am clătinat din cap şi am ridicat din umeri. „Nu m-am descurcat foarte bine la treaba asta."

În timp ce străbăteam San Marco, Jase şi-a tras pătura de pe faţă, s-a frecat la ochi şi a întrebat: „Mama, Donnamackles?"

M-am uitat la Katie, nedumerirea citindu-mi-se în ochi. Ea nu mi-a răspuns, aşa că Jase mă trase de mână şi-mi spuse: „Unchiu' Tuck, putem să mergem la Donnamackles?"

Katie se frecă la ochi şi zise: „Să ştii, Jase, că sună bine ideea ta." Apoi s-a uitat la mine şi m-a întrebat: „Ce-ai zice de un sandviş Egg McMuffin?"

„Oh,” am dat din cap, „McDonald's.”

Câteva minute mai târziu, muşcam dintr-o chiflă cu carne de vită şi-mi sorbeam cafeaua. Jase stătea lungit pe bancheta din spate, mâncându-şi cel de-al doilea Egg McMuffin. Katie ronţăia marginile unui sandviş cu ou. Rămăsese tăcută de când trecusem pe la linia de servire drive-through[19]. „Mi se pare că vrei să-mi spui ceva,” i-am zis. S-a gândit câteva clipe, apoi a clătinat din cap, semn că nu dorea.

N-a mai spus nimeni nimic, cât am condus pe Şoseaua Statală 13, apoi prin San Jose-ul cu importanţă istorică şi în cele din urmă prin Mandarin, îndreptându-ne către Julington Creek. Când ne-am oprit la un semafor, Jase m-a tras de mâneca de la cămaşă şi mi-a zis: „Unchiu' Tuck?”

M-am frecat la ochi, m-am uitat pe geam la soarele care tocmai răsărea şi mi-am dat seama că puştiul se agăţase şi de o altă parte din mine, nu numai de mânecă. „Da, amice.”

„Tatăl tău a fost foarte rău?”

„Păi,” – am căutat eu o cale de a îndulci adevărul – „să spunem că s-a purtat ca şi cum mi-ar fi mâncat toată prăjitura.”

Jase a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi mi-a spus cu convingere: „Unchiu' Tuck, eu sunt exact ca tine.”

„A, da, amice? Cum aşa?”

„Şi pe mine mă bătea tata.”

---

[19] Drive-through: restaurant fast-fbod unde clienţii comandă şi primesc mâncarea fără a coborî din maşină – n.tr.

Capitolul douăzeci

La ora 7 dimineaţa am parcat maşina în faţa complexului spiraling Oaks, iar Gibby a ieşit să ne întâmpine. Nu îmbătrânise câtuşi de puţin, era acelaşi bărbat nepieptănat, şleampăt, cu figura bleagă, pe care îl cunoscusem cu şapte ani în urmă. Şi acum, ca şi atunci, ar fi fost un subiect grozav de fotografiat.

„Bună, Tucker," mă salută, întinzând mâna.

„Salut, Gibby! Aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu... doi prieteni de-ai mei. Ea este Katie Withers," – am îngenuncheat – „iar cowboyul ăsta mic se numeşte Jase."

Gibby s-a îndoit de la mijloc, a scuturat mâna lui Jase şi pe urmă şi pe a lui Katie. Nu am pierdut prea mult timp cu flecăreala. Tonul lui Gibby îmi dădea de înţeles că puteam să ne ocupăm de asta şi mai târziu. Ne-am aşezat cu toţii în biroul lui, iar Gibby ne-a zis: „Tuck, uite ce cred eu. Dacă Mutt va respecta tiparul ultimilor şapte ani, atunci va intra în curând într-unul din episoadele sale preponderent obsesive. Am observat că, de la o vreme, era tot mai neliniştit şi insomniac, mai compulsiv, că verifica orice lucru de nu ştiu câte ori, chiar mai mult ca de obicei, însă n-am anticipat că avea să facă aşa ceva. Recunosc: dacă am făcut vreo greşeală în ultimul timp, în cariera mea profesională, poate că asta este. Acum aproximativ treizeci şi şase de ore, una dintre asistente s-a dus, după cină, să vadă ce mai face Mutt. A găsit fereastra salonului său deschisă, mâncarea fusese aruncată la toaletă, iar Mutt dispăruse. După câte se

pare, a luat cu el tabla de şah, câteva calupuri de săpun şi dispozitivul meu de confecţionat muşte artificiale.”

„Săpun?” l-am întrebat.

„Ţine de progresia bolii lui. Mutt are obsesii, iar una dintre cele mai recente e legată de igiena propriilor mâini, de fapt de igienă, în general.” Am dat din cap a încuviinţare. „În ultimul timp avea probleme cu somnul: nu reuşea să adoarmă, iar odată adormit, se trezea frecvent. În decursul ultimelor câteva luni începuse să se îndoiască de asistentele care-l îngrijeau şi, bănuiesc eu, se temea că acestea complotează împotriva lui. Ani de zile Mutt a crezut că, oriunde s-ar duce, oamenii se holbează la el şi, în plus, ştii şi tu de vocile lui. Ce s-a schimbat de când l-ai văzut tu ultima oară e volumul vocilor – cred că au devenit aproape asurzitoare. Când ajung extreme de gălăgioase, poţi să citeşti asta pe faţa lui. De asemenea, vocile au început să-l acuze, să-l ameninţe şi să se certe cu el.”

„Mutt nu are relaţii stabile, suferă de paranoia tot mai accentuată, de alterarea delirantă a gândirii, are halucinaţii auditive mai urâte ca niciodată şi, în ultimul timp, s-a tot plâns că-l necăjesc tot soiul de vise. Mai exact, visează că e îngheţat, paralizat şi incapabil să sară în ajutorul unei persoane dragi, aflate în nevoie. Până acum n-a fost combativ şi n-a dovedit tendinţe suicidale, însă cred că, foarte probabil, el e cel mai chinuit om pe care l-am întâlnit vreodată. Indiferent ce i-am administrat, sau în ce cantitate, nici-o intervenţie – de natură chimică, electrică sau oricum altfel – nu poate smulge din rădăcină acel ceva care reprezintă cauza bolii lui. Şi, după opinia mea de profesionist în domeniu, în timp ce ceilalţi pacienţi ai mei sunt cu adevărat nebuni,

nebunia lui Mutt este un fel de produs secundar al unei anumite probleme pe care nu o poate depăşi. Vreun demon îngropat adânc în trecutul lui, pe care niciun fel de exorcizare nu-l poate înfrânge.”

Nu ştiu sigur la ce mă aşteptasem, dar cu siguranţă nu la cuvintele pe care le auzeam acum. Gibby continuă spunând: „Obsesiile lui Mutt, excentricităţile lui, ca să mă exprim politicos, sunt multe. Se spală pe mâini de trei ori în timpul fiecărei mese a zilei, îşi ţine sandvişul sau tacâmul cu un şerveţel, apoi aruncă şerveţelul după fiecare muşcătură. Poartă mănuşi de cauciuc 90 la sută din timp, salonul lui e plin de sticle cu substanţe pentru igienizare, spală până şi săpunul, pentru a ucide germenii de pe el. Dacă-i cumpărăm săpun lichid, pulverizează mai întâi dezinfectant pe muştiucul acela pe care trebuie să apeşi. Şi o face purtând mănuşi de cau ciuc. Mânerele uşilor din salonul lui nu mai au poleiala aceea de alamă, pentru că s-a dus de la atâta lustruire. Poartă mereu cu el, în buzunar, dezinfectantul pentru mâini şi-şi taie unghiile întruna. Fără nici-o îndoială, e omul cel mai curat, cel mai aseptic pe care l-am întâlnit vreodată.”

M-am uitat afară, pe geam, lăsându-mi privirea să zboare spre râu. Gândul că Mutt era alt om decât atunci când îl lăsasem aici îmi provoca o durere vie în suflet. Ca şi când cineva ar fi înşfăcat o sabie, m-ar fi înjunghiat în spate şi, ţinând-o de mâner, ar fi răsucit-o în mine ca pe un tirbuşon. Dacă înainte de a ajunge aici credeam că locşorul pentru oameni doare, când Gibby termină de vorbit, locşorul acela îmi zvâcnea nebuneşte. „Ai vreo idee încotro s-a dus?”

Gibby se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră; i-am urmărit degetul cu care îmi arăta traseul, peste râu, către Clark's. În spatele meu, Katie îl ţinea pe Jase pe genunchi. N-aş fi putut spune la ce se gândea, însă, orice ar fi fost, părea absorbită cu totul de subiect. Jase sugea o acadea Tootsie Pop şi se uita la undiţele de pescuit la muscă şi la mosorelele lui Gibby; nu-şi dădea seama de încărcătura conversaţiei. Gibby arătă Către Clark's. „A luat cina acolo, consumând după câte se pare o cantitate considerabilă de mâncare şi a dispărut, printre ceilalţi oameni de pe doc.”

Date fiind cunoştinţele lui despre mersul trenurilor, se prea putea ca Mutt să fie deja în Dakota de Nord. M-am îndreptat şi eu către fereastră, am văzut localul Clark's, mi-am lăsat privirea să hoinărească de-a lungul apei şi am observat portul. „A fost vreodată acolo, în port?”

„De câteva ori, angajaţii au închiriat nişte canoe şi i-au dus pe câţiva dintre pacienţi în sus pe râu, vreo câteva sute de metri. Însă nu atât de departe încât să piardă din vedere docul.”

„A fost şi Mutt în vreuna din excursiile astea?”

„De fiecare dată când se organiza aşa ceva.”

„Cât de bine îl cunoşti pe proprietar?”

„Destul de bine cât să închiriez o barcă de-a lui.”

„Hai să mergem să discutăm cu el.”

Pe când mă îndreptam către uşă, Gibby m-a oprit: „Încă ceva: ţi-am spus la telefon că Mutt e ca o bombă cu ceas, ce stă să explodeze.”

„Crezi că va deveni violent?”

Gibby dădu din cap, afirmativ.

„Dar Mutt n-a fost violent niciodată, de când e el.”

„Ştiu, Tuck, dar am sentimentul că aşa va fi. Avea o privire ciudată... ca o pisică ce stă încordată, gata să se năpustească asupra ta. Şi când o va face...” Clătină doar din cap. „E ca şi cum ar fi stat ghemuit în poziţia aia, gata să sară, vreo cincisprezece ani, iar acum nu-şi mai poate înfrâna saltul.”

„Ce te face să spui asta?”

„Deteriorarea continuă a capacităţii sale de a raţiona logic.”

„Adică?”

„Mintea lui îl minte acum mai mult ca niciodată. El nu poate face diferenţa între un gând nebunesc şi unul sănătos. Sau, chiar dacă poate, alege să n-o facă. De mult timp este sub medicaţie, şi încă în doze mari. Când efectul ei va dispărea, Mutt va deveni confuz. Schizofrenia, tulburările bipolare şi tulburarea schizoafeclivă sunt afecţiuni cronice, cu evoluţie pe termen lung. Din păcate, aceste afecţiuni au un prognostic nefavorabil. Nu merg spre bine. Când pacienţii nu-şi mai iau medicamentele, se decompensează, devin psihotici şi au nevoie de spitalizare. Nu ştiu ce anume te aştepţi să găseşti aici, dar aş vrea să te avertizez: nu e ca şi cum l-ai fi lăsat aici acum şapte ani, cu o rană trupească ce între timp s-a vindecat, lăsând în urmă doar o cicatrice. E ca şi cum l-ai fi lăsat suferind de cancer, care acum s-a răspândit în fiecare colţişor al trupului său. Dacă dai de el, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, şi cu cele mai mari şanse de reuşită, ar fi să-i dai asta.” Gibby scoase din buzunar o cutie de plastic, transparentă, ce conţinea două seringi; le luă şi mi le întinse, în palmă. „Fiecare dintre ele conţine trei sute de miligrame de Thorazine. Dacă nu reuşeşti să te

întorci aici cu el în decurs de o oră, administrează-i şi a doua doză.” Gibby îmi apucă braţul şi strânse între degete muşchiul din partea exterioară a umărului. „Ca pe un vaccin antigripal.”

Am luat cutia, i-am analizat conţinutul, mi-am pus-o în buzunarul jachetei de lână şi am tras fermoarul. „Gibby, în caz că-l găsesc, ce opţiuni va avea de aici încolo? Aş vrea să-mi prezinţi ambele variante: cea mai bună şi cea mai rea.”

„Dacă-l găseşti, am putea să-l trimitem în nord, la un spital «mai sigur», adică unul cu pereţi capitonaţi şi unde, la un moment dat, va muri de bătrâneţe.”

„Dar ce părere ai de ideea de a-l lua acasă?”

„Nu te-aş sfătui şi, oricum, nu e cu putinţă.”

„De ce nu?”

„Să ţi-o spun fără ocolişuri?”

Am dat din cap că da.

„Pentru că dacă faci asta, o să treci prin iad.”

Am privit pe fereastră, lăsându-mi ochii să înoate de-a lungul râului, către Clark's. „Cu tot respectul, aş vrea să-ţi spun că noi acolo ne-am născut, în iad, aşa că suntem oarecum obişnuiţi cu el.”

Capitolul douăzeci şi unu

Proprietarul portului nu s-a arătat prea încântat să-l vadă pe Gibby. Nici pe mine, la drept vorbind. Se dusese vorba despre cele întâmplate, iar oamenii care locuiau de-a lungul cursului de apă erau neliniştiţi; nu le plăcea ideea că un nebun era în libertate, fără perspectiva de a fi prins prea curând. Clark's angajase un ofiţer de poliţie pensionat, care lucra sub acoperire şi avea sarcina de a supraveghea zona docurilor, atent la orice ar fi dat de bănuit.

,,'Neaţa!” salută proprietarul, întinzând mâna fără nici-o tragere de inimă. „Steve Baxter.”

„Tucker Rain.”

„Eşti rudă cu băiatu' ăla care a evadat?”

„E fratele meu.”

„Ei bine, nu vreau să te jignesc, dar sper să-l prindeţi înainte să-şi iasă din minţi şi să facă vreo nebunie. Umblă vorba că liftul lui nu prea reuşeşte să urce până la ultimul etaj.”

Am ridicat din umeri. „Da, poate că-i adevărat. Sau poate că pur şi simplu preferă să urce pe scări.”

„De ani de zile le tot spun celor de la Primărie să mute naibii casa aia de nebuni, până nu se ajunge să fie rănit cineva. Poate că acum, când unul dintre cuci a zburat din cuib, o să mă asculte.”

Nu avem chef să fac conversaţie, aşa că am schimbat subiectul. „Aş vrea să închiriez o canoe. Dacă

se poate, una cu fundul plat şi cu motor de cinci cai-putere. Aveţi aşa ceva?”

Dădu din cap afirmativ. „Am să ţi-o împrumut chiar pe a mea. E un Old Town de cinci metri lungime, cu motoraş Honda de cinci cai care ar trebui să te ducă fără probleme în susul râului, şi înapoi.”

M-am întors către Gibby. „Te superi dacă te rog să ai grijă de Katie şi de Jase cât sunt eu plecat?”

„Deloc.” Şi-a pus mâna pe umărul lui Jase. „Eu şi cowboy-ul aici de faţă aveam oricum de gând să pescuim niţel la muscă.”

„O să ne descurcăm,” zise Katie, ridicându-l în braţe pe Jase şi sprijinindu-l pe şoldul său. Băiatul era cam jumătate cât ea, iar picioarele i se bălăbăneau în dreptul fluierelor picioarelor ei. Molfăia băţul de la acadeaua Tootsie Pop şi părea a fi de-al ocului. Baxter îşi trase canoea la ţărm, se dădu jos din ea şi o ţinu nemişcată cât eu mă căţărai înăuntru. Era curată, stabilă şi silenţioasă. Perfe;tă pentru vânătoarea de raţe, peşti sau oameni. M-am uitat în sus, spre dec şi mi-am dat seama cât de micuţă era Katie. Dar statura n-o făcea să fie moale, lipsită de vlagă. Mi-am făcut vânt, îndepărtându-mă de doc şi am simţit cum locşorul meu pentru oameni se deschide, iar ei doi alunecă uşurel înăuntru.

Nu am încercat să-i opresc.

Capitolul douăzeci şi doi

Apa întunecată părea caldă, pentru perioada anului în care ne aflam. Am pornit motorul şi am alunecat pe lângă Clark's, dar imediat după aceea m-am lovit de o problemă. Râul se despărţea în două. Cum era abia opt dimineaţa, m-am hotărât să o iau metodic. Am urcat pe braţul stâng, mai mic, şi i-am urmat cursul şerpuitor, sinuos. Malurile erau pline de broaşte ţestoase, aligatori mici şi câţiva ratoni, iar frunzele late şi groase de nufăr punctau marginile apei precum pistruii, braţele unei roşcate. Din fericire, ţânţarii erau suportabili. La zece şi jumătate am oprit motorul şi m-am hotărât să vâslesc. Râul se îngustase până la o lăţime de vreo doisprezece metri şi m-am gândit că, dacă Mutt era prin zonă, s-ar putea să am nevoie de elementul-surpriză. Pe la prânz, un lamantin ieşi la suprafaţă, lângă canoe, perforând, cu răsuflarea lui, suprafaţa lină a apei; apariţia lui mă sperie de moarte. Era lung de doi metri şi jumătate şi lovi partea din spate a bărcii cu coada lui lată, masivă. Am vâslit pe lângă el, mi-am trecut mâna peste spatele acela acoperit de crustacee şi i-am văzut cicatricile lăsate de motorul unei bărci de care nu se ferise la timp. „Hei, amice," i-am spus, „dacă rămâi în zona asta, n-o să mai ai de-a face cu elicele alea tăioase." Dintr-un salt, se scufundă şi, când ieşi din nou la suprafaţă, era deja la cincisprezece metri distanţă de mine. „Dar dacă aş fi în locul tău, şi eu aş vrea să ajung acolo, în apa aceea

mare. Să ai grijă de tine.” Suflă încă o dată şi apoi dispăru.

Pe la orele prânzului, deşi eram dezamăgit de faptul că nu descoperisem nimic, mi-am dat totuşi seama că-mi făcea plăcere vâslitul acela liniştit, cadenţat şi alunecarea domoală a canoei. Pe la jumătatea amiezii am ajuns într-un punct în care râul se răsfira, ca un evantai, în nenumărate cursuri mici, care păreau că se îndreaptă în toate direcţiile posibile. Mi-ar fi fost mai uşor să găsesc proverbialul ac din carul cu fân. Mi-am implântat vâsla în apă, ca pe o lopată pentru cârmuit, am întors barca, m-am minunat de coronamentul arborilor ce acopereau acum râul ca o cupolă şi am pornit motorul. Am apucat manşa, am mărit turaţia motorului, iar canoea alunecă înapoi, pe dedesubtul cupolei. Pe la trei şi jumătate eram înapoi la Clark's, de unde se putea vedea docul de la Spiraling Oaks. Neobosit, Gibby îl învăţa pe Jase arta aruncării undiţei, în timp ce Katie stătea jos pe platformă, citind ceva prin ochelarii de soare. De la distanţă părea liniştită. Poate era pentru prima oară când se simţea împăcată, după mult timp.

Am întors, i-am făcut cu mâna lui Jase, care mi-a zâmbit cu gura până la urechi, am dat din cap către Katie care mi-a zâmbit şi ea din spatele ochelarilor de soare, apoi am luat-o în sus, pe braţul drept al râului. Am încercat să gândesc aşa cum ar fi făcut-o Mutt, însă am ajuns la concluzia că mi-era imposibil. Nu eram sigur că evadarea lui ţintise un anumit scop sau fusese premeditată. La fel de uşor ar fi putut alege să o ia fie pe un braţ, fie pe celălalt, fără vreun motiv anume. Râul era mai lat şi cu apa mai adâncă decât cel pe care călătorisem de dimineaţă, însă la fel de frumos. Un

univers aparte. Un bâtlan mare şi albastru îmi trecu pe deasupra capului, în zbor planat, slujindu-se doar de una sau două bătăi din aripi, apoi ateriză rapid şi-şi găsi loc într-o zonă plină cu frunze de nufăr, unde peştişorii argintii tulburau luciul apei.

Cam la un kilometru şi jumătate în susul râului, am dat de un chiparos bătrân, acum uscat, în care, cu câţiva ani în urmă, nişte puşti amatori de distracţie agăţaseră o frânghie cu care să se legene, sus, pe o creangă, la vreo cincisprezece metri de pământ. Folosind ca platformă un copac vecin, un copil ar fi putut să-şi facă vânt şi să sară de acolo, să se prindă de frânghie, să se legene până la mijlocul râului şi apoi să plonjeze în apa întunecată, ce părea să aibă în jur de cinci metri adâncime. Frânghia era acum putrezită, acoperită cu un mucegai verde şi probabil nu fusese folosită de ani de zile. Dat fiind aspectul uzat al platformei şi numărul de noduri de pe frânghie, de care se ţinuseră copiii când se legănau, bănuiam că locul acesta fusese, altădată, plin de chiote şi râsete. Mi-a amintit de cariera de piatră.

La ora cinci am schimbat rezervoarele de benzină şi am început să mă gândesc la cină. Nu mâncasem nimic toată ziua şi, tot încercând să gândesc ca Mutt, mi se făcuse foame. Mirosul de la Clark's plutea, purtat de vânt, în susul râului şi mă trăgea de nas într-acolo, aşa că am împlântat pe fundul apei lopata pentru cârmuit. Am ajuns la docuri cu vreo jumătate de oră după lăsarea întunericului şi am urcat canoea pe mal, printre ferigi. L-am găsit pe Gibby lucrând în biroul său, iar pe Katie şi Jase, jucând ping-pong într-o sală de jocuri, altminteri goală. Mirosul de acolo îmi aminti de Rolling Hills.

Gibby îşi ridică privirea şi, văzându-mă fără Mutt, mă întrebă: „Ţi-e foame?”

„Mda, aş mânca ceva.”

„Bine. Cred că şi prietenilor tăi le e foame. M-am oferit să le dau ceva de mâncare, dar Katie mi-a zis că preferă să te aştepte şi pe tine. Cred că ştiu locul potrivit.”

Era foarte aglomerat la Clark's când am ajuns noi, dar timpul de aşteptare era de doar patruzeci de minute, aşa că am băgat o fisă în automatul cu hrană pentru broaşte ţestoase şi l-am lăsat pe Jase să se distreze hrănindu-le. Era curios. Era sensibil. Absorbea totul ca un burete. Puţine lucruri îi scăpau neobservate. Când au rostit numele „Rain” la difuzor, mi-a spus: „Unchiu' Tuck, ăştia suntem noi.”

Am străbătut restaurantul, ocolind toate acele suporturi cu animale de pluş şi stivele de farfurii. Jase făcuse ochii mari, ca nişte monede. Ne-am aşezat la o masă din interior, lângă fereastra ce dădea înspre râu. Secţiunea în care ne aflam noi era suspendată direct deasupra apei, ceea ce ne oferea o perspectivă înaltă, ca de salvamar, asupra râului.

După ce chelnerul ne-a adus băuturile, mi-am plecat privirea înspre Jase: sugea laptele cu un pai, concentrat cu totul asupra apei. Am sorbit şi eu din ceai, lăsând ca vârtejul acela dulce să-mi inunde toată gura. Prin încăpere sclipeau ici-colo sticle maronii de bere Budweiser, aducând un plus de farmec ambianţei localului.

Le-am povestit pe scurt despre expediţia mea; între timp, Gibby comandă pentru toată lumea creveţi, somn, cartofi prăjiţi, chifle din mălai prăjite şi budincă de

brânză. Chelneriţa aşează un castronel cu budincă în faţa lui Katie, care însă îşi întoarse nasul şi îi făcu vânt la o parte cu furculiţa. M-am întins peste masă şi l-am împins înapoi, în faţa ei. „Se consideră o insultă la adresa bucătarului, dacă nici măcar nu guşti.” Am luat o înghiţitură din castronul meu şi i-am zâmbit. Jase o urmări cu privirea, în timp ce-şi afundă şi ea furculiţa în budincă. Îşi duse apoi furculiţa la gură şi-şi strânse buzele în jurul pastei aburinde, de culoarea brânzei. După o clipă de nesiguranţă, ridică din sprâncene, plăcut surprinsă, dădu din cap şi luă o a doua înghiţitură, de data asta mai mare. În ciuda timpului petrecut în New York, Katie nu se schimbase prea mult. Jase îi observă zâmbetul, îşi afundă şi el lingura în budincă, excavă cam o jumătate de castron şi şi-l îndesă în gură.

„Partea cea mai frumoasă,” am zis, uitându-mă la Katie şi la Jase, „e când o împroşti printre dinţi.” Katie îşi acoperi ochii, iar eu presai cu limba budinca de brânză, făcând-o să-mi iasă printre dinţi. Jase îşi umplu lingura, şi-o vârî în gură şi, urmându-mi exemplul, împroşcă cu budincă peste tot, pe el şi pe masă.

Am mâncat cu toţii şi, din cauza urechilor minore ce ne ascultau, Gibby ne-a relatat varianta „cu acordul părinţilor” a poveştii lui Mutt. În ciuda subiectului în discuţie, mâncarea a fost extraordinară. Nota de plată a achitat-o Katie, şi asta printr-o alianţă secretă cu chelneriţa, încheiată în timpul unei vizite la toaletă. Apoi Gibby ne-a condus la capătul docului, unde ne-a explicat motivele dispariţiei lui Mutt, aşa cum le percepea el.

Luminile din cabinele ambarcaţiunilor presărate de-a lungul râului sclipeau în apa liniştită, netedă ca gheaţa. O briză rece bătea înspre amonte şi-mi răcorea

faţa. Undeva în întuneric un peştişor fusiform sări de vreo şase ori, apoi dispăru. În depărtare ţipă o bufniţă, iar înspre apus, în direcţia râului, se vedea ultima fărâmă de lumină din soarele care chiar atunci asfinţea deasupra Texasului.

„Unde o să staţi?” ne întrebă Gibby.

Nici măcar nu mă gândisem la subiectul ăsta.

Katie mi-o luă înainte şi interveni, înainte de-a avea eu ocazia să spun ceva. „Avem o cameră la Courtyard Marriott, e foarte aproape de aici.” M-am uitat la ea pierdut cu totul. Gibby luă de bun răspunsul ei, iar eu am rămas să mă lupt cu expresia pe care tocmai o pronunţase: „Avem o cameră.”

„Bănuiesc că o luaţi iar la drum, mâine dimineaţă la prima oră, nu?” mă întrebă Gibby.

„Cum se crapă de ziuă,” veni răspunsul meu. Am străbătut cu privirea întinsul apei, întrebându-mă dacă mai era încă în viaţă, dacă nu cumva se înecase sau dacă se mai afla pe teritoriul Floridei. Eram conştient că întrebările n-aveau niciun rost.

L-am lăsat pe Gibby la Spiraling Oaks şi apoi am luat-o cu maşina spre nord, îndreptându-ne spre Marriott. Jase zări o gelaterie Basking-Robbins la sud de autostrada I-295, aşa că am oprit acolo şi am încercat să par entuziasmat de îngheţată, în timp ce, în realitate, mintea mea întorcea pe toate părţile acel „Avem o cameră.”

Am păşit pe tărâmul celor treizeci şi una de arome, moment în care Katie şi-a strecurat braţul pe sub al meu. „Nu-ţi fă griji. E vorba de un apartament. Tu poţi să dormi pe canapeaua extensibilă din living.”

Am comandat două globuri de ciocolată pentru mine, unul de cafea pentru Katie şi trei pentru Jase – şerbet de zmeură, aromă de gumă de mestecat şi caramel cu unt de arahide, toate acoperite din belşug cu sirop de ciocolată şi cu feliuţe de banană.

Până să ajungem în cameră, se făcuse ora nouă şi jumătate, iar Jase era deja toropit de somn. L-am luat în braţe, l-am cărat până în cameră şi am făcut semn cu capul, către dormitor. Katie a tras repede cuvertura la o parte iar eu i-am scos pălăria, i-am tras cizmele din picioare şi l-a întins uşurel pe pat. Katie l-a îmbrăcat în pijamaua de flanel, i-a tras fermoarul până sus, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obraz. Fără a rosti vreun cuvânt, Jase se întoarse pe o parte şi adormi instantaneu.

Katie ieşi din cameră. Am urmat-o, îndreptându-mă şi eu spre sufragerie. Însă am auzit din spate o şoaptă obosită, blândă şi liniştită: „Unchiu' Tuck?”

Mi-am vârât capul înapoi, pe uşă. „Da, amice.”

„Nu m-ai îmbrăţişat de noapte bună.”

M-am întors lângă patul lui şi am îngenuncheat. Jase îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu şi mă strânse tare. Mă sărută pe obraz, îmi spuse „Noapte bună, Unchiu' Tuck!” şi se întinse la loc. Până să ajung la uşă, deja respira adânc şi visa la undiţe şi la peşti mari de tot.

Am închis uşa după mine şi i-am zis lui Katie: „Nu ştiu prea multe despre fostul tău soţ, dar ăsta e un copil extraordinar.”

„Da,” Îmi răspunse, scotocind în geanta mică de voiaj, în căutarea pastei de dinţi. „Chiar este, în ciuda lui Trevor.”

Am rămas cu privirea aţintită afară, prin uşile culisante de sticlă, iar între timp Katie ieşi din baie. Cum silueta i se reflecta în sticlă, am văzut că purta un costum de trening, cu bluză şi pantaloni, lucru pentru care m-am simţit recunoscător. Se aşează turceşte pe canapea, în timp ce eu mă uitam la doi puşti ce săreau în jacuzzi, apoi ieşeau repede afară şi o luau de la capăt.

„Tucker," Îmi spuse, frecându-şi mâinile agitată. „Nu am fost pe de-a-:ntregul sinceră cu tine. Însă după ziua de azi..." Privi peste umăr, către uşa lui Jase. „Ei bine, sunt câteva chestii pe care ar trebui să le ştii."

M-am aşezat pe podea, faţă în faţă cu ea şi mi-am sprijinit capul de perete. Katie privea în jos, studiindu-şi mâinile şi continuă. „Am primit pe cale legală custodia asupra lui Jase şi am un ordin de restricţie împo triva lui Trevor, dar pentru el hârtiile astea au prea puţină însemnătate. Câţiva dintre clienţii lui lucrează pentru guvern, pentru FBI şi aşa mai departe. Cred că o să apeleze la ei ca să dea de mine. Şi când se va întâmpla asta..." Clătină din cap. „Mă întreb dacă nu cumva... ei bine, am câţiva prieteni în California, care m-ar lăsa să stau la ei vreo câteva luni, fără să-mi pună prea multe întrebări. Iar altă bicicletă pot cumpăra oricând." Îşi ridică privirea, iar ochii îi sticleau din cauza lacrimilor. „Poate că ar fi bine să luăm cât mai repede autobuzul într-acolo."

Mi-am întors ochii spre fereastră şi, privind afară, am inspirat îndelung, din adâncul plămânilor. Copiii plecaseră şi afară se aşternuse liniştea.

Tucker?

Îmi imaginasem eu că avea să-şi facă apariţia cât de curând. Nu suporta să stea departe, când pe aici se

petreceau atât de multe lucruri. Şi ca să fiu cinstit, chiar aveam nevoie de un sfat.

Tucker? Mi-am plecat capul şi am ascultat-o, conştient că avea să urmeze o scurtă predică. Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Nu vă îngrijoraţi, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.

Mi-am îndreptat iarăşi privirea spre Katie. Greutatea răspunsului meu parcă o apăsa. Se vedea clar că era prinsă la mijloc; nu voia să plece, dar nici nu voia să mă implice pe mine într-o chestie care ar fi putut lua în orice clipă o turnură negativă. Ochiul îi era încă vânăt în partea de jos, dar acum părea mai mult un semn al lipsei de somn, decât urma unui croşeu de dreapta. „Miss Ella obişnuia să ne spună, lui Mutt şi mie, că fiecare zi aduce cu sine suficiente necazuri şi că n-ar trebui să ne îngrijorăm de ea înainte să sosească. Aşa că în clipa asta, hai să ne îngrijorăm doar de ce se întâmplă azi. Pentru lucrurile de mâine, o să ne îngrijorăm mâine."

Din colţul ochiului drept i se prelinse o lacrimă, ce-i alunecă apoi de-a lungul nasului. Şi-o şterse cu mâneca şi se ridică de pe canapea, încercând să-mi zâmbească. Voia să plângă, dar n-o făcu. „Sunt obosită. Ne vedem mâine dimineaţă."

Dădui din cap aprobator, iar ea se strecură în camera lui Jase, închizând uşa în urma sa. Am ascultat atent, dar n-am auzit-o răsucind cheia.

Am stat întins pe pat mult timp; după miezul nopţii încă mă uitam să văd cât e ceasul. Eram obosit, dar, mai mult decât orice alt sentiment, simţeam acea durere surdă în dreptul buricului. Doar că, de data asta, Miss Ella nu mă putea trage sus la ea, prin fereastra deschisă.

Capitolul douăzeci şi trei

Soarele străpunse fereastra şi mă trezi din somn pe la şase şi jumătate. Eram supărat pe mine însumi că dormisem aşa de mult, dar în momentul când am deschis ochii, am îngheţat. Fire de păr negru, mătăsos îmi gâdilau obrazul. Mi-am ridicat încet capul, l-am văzut pe Jase cu ochii închişi, dormind adânc şi am simţit mirosul curat, uşor transpirat, de băieţel. Pijamaua lui moale îmi învelea braţul, iar mâna îi era încolăcită pe sub a mea. O potrivire perfectă.

Am încercat să mă strecor afară din aşternuturi, însă chiar atunci Jase şi-a schimbat poziţia mâinii, aşezând-o de-a curmezişul, peste pieptul meu. În momentul acela am simţit mirosul de cafea. Mi-am ridicat privirea şi am dat cu ochii de Katie, care stătea pe un scaun la capătul canapelei, ţinând cu amândouă mâinile o cană de cafea.

Şi-a apăsat buzele cu degetul şi mi-a şoptit: „Sssst. M-am trezit acum vreo oră şi nu mai era lângă mine. Am fugit repede încoace să te trezesc şi l-am găsit aici.” Zâmbi. „Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar cred că ţi-ai făcut un prieten.”

Am dat din cap, încuviinţând spusele ei, am ridicat cu blândeţe braţul lui Jase, m-am strecurat încetişor afară din aşternuturi şi l-am acoperit bine cu pătura.

Tocmai mă pregăteam să intru sub duş, când Katie întredeschise uşa doar atât cât să încapă o ceaşcă de

cafea. Mi-o aşează pe suportul de sub oglindă şi închise uşa fără zgomot.

Duşul cu apă fierbinte mi-a produs o senzaţie plăcută. M-am îmbrăcat, mi-am sorbit cafeaua şi, câteva minute mai târziu, am ieşit din baie.

Jase încă dormea, aşa că mi-am tras pe mine jacheta şi m-am îndreptat către uşă. „Voi mai rămâneţi şi leneviţi aici. Am să-i spun lui Gibby unde sunteţi.”

„Nu-ţi fă griji,” Îmi răspunse Katie, făcându-mi semn cu mâna că pot să plec. „Am văzut nişte magazine prin zonă. Mă gândeam să mergem la cumpărături.”

„Foarte bine,” i-am zis. „Sau, dacă vrei, poate să vină Gibby să vă ia de aici şi să mergeţi la pescuit sau ceva de genul ăsta.”

O să ne descurcăm noi.” Se întoarse şi se uită la Jase. „Dacă nu te deranjează, cred că o să fim tot aici când te întorci.”

Am dat din cap, i-am făcut cu mâna şi am închis uşa după mine.

Canoea nu se clintise, faţă de cum o lăsasem noaptea trecută. Scaunele îmbrăcate în pânză groasă, precum şi vâslele erau acoperite de rouă, aşa că am măturat apa cu mâna şi am pornit motorul. Am alunecat astfel în josul râului, până la bifurcaţie şi am luat-o din nou pe braţul drept, refăcând traseul din ziua precedentă. Până să se facă ora nouă oprisem deja motorul şi vâsleam, încreţind oglinda întunecată a apei. Soarele era puternic, aşa că mi-am lepădat jacheta; în jurul meu se învolburau mirosurile desăvârşite, înţepătoare, ademenitoare ale mlaştinii. Am navigat pe lângă mal, pe sub craca groasă de care era prinsă

vechea frânghie şi apoi tot mai departe pe cursul râului, până în locul unde devenea şi mai îngust.

Apa curgea din două direcţii. Cea mai mare parte provenea din râu, dar mai exista un curent, mai mic, un fel de şuvoi ce venea dinspre mlaştină. Am vâslit de-a lungul acestuia din urmă şi am observat că apa devenea tot mai limpede. După încă vreo sută de metri mi-am dat seama că dădusem de fapt peste un izvor. Pârâul se sfârşea la fel de brusc cum şi apăruse, într-un izvor ce bolborosea dedesubtul şi împrejurul rădăcinilor unui chiparos. În jurul meu, mlaştina se întindea pe sute de metri, oriunde-ţi întorceai ochii.

Văzând că ajunsesem într-o fundătură, am întors barca, izbindu-i capetele când de un mal, când de celălalt şi am luat-o înapoi, către cursul principal al apei. Odată ajuns acolo, am zâmbit, căci apa limpede îmi adusese aminte de cariera de piatră. Îmi adusese aminte de cea mai frumoasă zi dintre toate.

Am continuat să vâslesc în apa întunecată şi, dintr-o dată, mi-a picat fisa. Cea mai frumoasă zi. Dacă izvorul îmi amintise mie de ziua aceea, poate că şi lui Mutt îi trezise aceleaşi amintiri.

Am întors din nou canoea şi am luat-o în susul pârâului cu apă limpede. Atunci am văzut bulele. Mici – aproape că puteau trece neobservate, dacă nu le căutai anume – bule de săpun aninate de rădăcinile de la malul apei. Am tras barca lângă tulpina chiparosului şi am ridicat câteva crengi, ca să mă pot strecura pe sub ele. M-am întins pe fundul bărcii şi am trecut pe sub ramuri, ca printr-un tunel. Când m-am ridicat din nou barca se oprise într-un loc ce părea a fi o fundătură. Apa izvora din pământ chiar sub mine. Uitându-mă în jos, puteam

vedea până la o adâncime de vreo cincisprezece metri, unde o groapă întunecată, cu diametrul de aproximativ un metru se pierdea în nisipul şi pietrele de dedesubt. De jur împreju rul meu malul era noroios, acoperit de buruieni, irişi violeţi şi crini albi. Din nămol se revărsa o tufă imensă de amarilis, roşie, ce-şi cufunda în apă frunzele uriaşe. Un colibri ateriză pe una din frunzele având forma tuburilor de oxigen folosite la scufundări, frunză ce luase naştere în vârful unei tulpini nou răsărite, se vârî în ea, apoi îşi luă zborul din nou. Locul fremăta de viaţă.

În stânga mea se odihnea o canoe trasă pe mal. Pe scaun zăcea un set de şah, cu jocul rămas neterminat; jumătate din piese erau încă în picioare pe tablă, în timp ce celelalte stăteau în şiruri ordonate pe fundul bărcii. Am parcurs cu privirea urmele paşilor, până la bancul de nisip acoperit cu viţă-de-vie, unde acestea dispăreau cu totul. Am cercetat cu atenţie zona, căutând vreun semn care să indice prezenţa lui Mutt, dar n-am dat de nimic. Am urcat şi eu canoea pe mal şi m-am dat jos, în apa rece de izvor ce-mi ajungea până la genunchi. Am tras mai sus barca, mi-am aşezat vâsla înăuntru, fără zgomot şi m-am târât către bancul de nisip. Înăuntrul acestuia fusese săpat un mic adăpost, suficient de larg încât cineva să se strecoare înăuntru, cu genunchii strânşi la piept. Am tras la o parte viţa-de-vie şi am dat de o pereche de ochi ce mă priveau cu încordare dintre straturile de noroi gros, întărit, care-i acoperea trupul în întregime. Din masa aceea întunecată, ochii lui Mutt s-au aţintit asupra mea. Singurele părţi vizibile în acea masă întunecată erau albul ochilor săi şi două mâini extrem de curate.

Părul îi era încâlcit şi cleios; tremura, de fapt aproape că dârdâia din toate încheieturile. M-am târât prin noroi, până lângă bancul de nisip şi m-am sprijinit de butucii de viţă, fără a rosti vreun cuvânt; în minte mi se ivi întrebarea: oare să fie ăsta începutul, sau sfârşitul? Mutt nu şi-a luat o clipă ochii de la mine. După trei-patru minute, îşi desfăcu pumnul drept: În palma sa se afla o bucăţică mică de săpun, rămăşiţă minusculă a săpunului răpus de atâta folosinţă. Mâna stângă o ţinea încleştată la piept, nemişcată. Îşi întinse braţul drept şi ridică săpunul către mine. M-am întins încet şi l-am luat, după care Mutt şi-a tras repede mâna înapoi, cu o mişcare aproape mecanică.

Faţa sa părea umflată de la muşcăturile de ţânţari, la fel şi mâinile sale curate. Nu rosti niciun cuvânt. Niciodată nu-l văzusem într-o stare atât de deplorabilă. De fapt nu văzusem pe nimeni într-o stare atât de deplorabilă, era un obuz în carne şi oase.

„Hei, amice," am şoptit. Nici nu clipi măcar. Mi-am spălat mâinile. „La ce te gândeşti?"

S-au scurs aşa câteva minute, după care el îşi ridică privirea şi se uită la mlaştina din jur. Cu o şoaptă răguşită, aproape inaudibilă, îmi răspunse: „Cum să înghesui undeva razele de soare... să călăresc pe un nor... să adun ploaia cu o greblă."

Îşi întinse mâna şi făcu un semn spre natura ce ne înconjura.

„Oare este loc pentru doi pe norul acela?"

Medită la ceva câteva clipe, se uită în jos, în mâna sa stângă, la obiectul pe care-l ascundea. Deschise doar puţintel pumnul, îl închise repede la loc şi dădu din cap aprobator. „Hai, vino încoace," i-am şoptit.

Am rămas aşa, în întuneric, cam o oră, fără a mai rosti vreo vorbă. Deodată, fără niciun preambul, Mutt se uită la mine şi mă întrebă: „îţi aminteşti cum Miss Ella obişnuia să ne citească din Biblia ei?”

Am dat din cap că da, surprins de un gând aşa de coerent.

Mutt continuă. „Am stat aici şi m-am tot gândit la Avraam, cum ţinea cuţitul deasupra lui Isaac.”

„Da... şi?” l-am întrebat.

„Crezi că până la urmă ar fi făcut-o?”

„Mda.” Am dat din cap. „Cred că da, ar fi făcut-o. Mă gândesc că şi Dumnezeu a crezut la fel.”

Mutt dădu şi el din cap şi rosti sentenţios, ca şi cum ar fi fost vorba de un adevăr infailibil: „Cred că ai dreptate. Şi eu cred că ar fi făcut-o.”

Am mai rămas aşa câteva clipe, timp în care întunericul ne împresura tot mai adânc. „Aş putea să te duc înapoi, dacă vrei.” Mutt scutură din cap. „Nu în salonul tău,” am precizat, întărindu-mi spusele printr-o scuturare a capului. „Acasă.”

Mutt îşi ridică privirile şi sprâncenele i se apropiară una de alta. „Şi Gibby e de acord cu asta?”

„Nu va avea de ales.”

Se uită în depărtare, de-a lungul pârâului şi dincolo de el, de parcă ar fi văzut aievea coridoarele din Spiraling Oaks. „Gibby e un om bun.”

Am încuviinţat din cap, m-am îndreptat către canoe şi am revenit cu jacheta în mână. Am scos din buzunar cutia de plastic şi am ridicat-o mai sus, ca s-o vadă şi el. Nici măcar n-a clipit. „Trebuie să-ţi administrez, asta.”

Mutt se uită la umărul său stâng, apoi la mine. Am răsucit căpăcelul de plastic, am apăsat pe piston pentru

a scoate bulele de aer, i-am ridicat mâneca şi am înfipt acul prin tot noroiul acela întărit, în muşchiul moale din partea superioară a braţului său. Apoi am apăsat, injectând doza de Thorazine, am aruncat seringa departe, în mlaştină şi am vârât cutia de plastic înapoi în buzunar. În tot acest timp, Mutt nici măcar n-a clipit.

Se ridică în picioare, din adăpostul său, iar statura lui m-a luat prin surprindere. Era mai mare decât atunci când îl părăsisem, dar în niciun caz mai greoi. Tot slăbănog rămăsese, doar că se mai împlinise pe alocuri, îşi îndesă în buzunar mâna stângă făcută pumn şi o ţinu acolo. Am făcut un pas înapoi, l-am cercetat de la o distanţă suficient de mare încât să fiu în siguranţă şi n-am mai spus nimic.

Îşi trase mâna afară şi mângâie uşurel, cu palma, buzunarul. „Mă ajută să-mi aduc aminte.” O porni spre canoea lui, îşi strânse setul de şah, îl îndesă în borseta cu fermoar şi apoi intră în barca mea. Se uită mai întâi la locul din faţă, dar se hotărî să nu se aşeze acolo. Aşa că se aşeză la mijloc, îşi strânse genunchii tare la piept şi se făcu ghem.

Am împins canoea de pe mal şi am început să vâslesc pe sub crengile copacilor, am ocolit apoi chiparosul şi am ajuns la apa cea întunecată. Ştiam că o să dureze mai mult, dar intenţionat n-am turat prea tare motorul Honda.

Am ajuns la docuri pe la zece şi jumătate. Am tras barca pe uscat şi am zărit lumina aprinsă în biroul lui Gibby. Am bătut uşurel cu degetul în geam şi, un minut mai târziu, îl văzui alergând înspre noi. Ocoli digul, se strecură printre ferigi şi se apropie de barcă. I-am făcut semn să se uite înăuntrul acesteia şi mi-am apropiat

degetul de buze. Gibby îngenunche, îl văzu pe Mutt şi-şi puse blând mâna pe creştetul lui. Îl mângâie de două ori, apoi se uită la mine. Am scos cutia de plastic şi i-am arătat seringa rămasă, iar Gibby încuviinţă din cap. L-am cărat pe Mutt înăuntru, pe braţe, l-am aşezat în patul lui, am stins lumina şi am închis uşa.

I-am relatat lui Gibby întreaga poveste, dar de fapt nu mă interesa prea mult discuţia cu el. Mintea mi-era la Marriot. Am pus mâna pe telefonul lui Gibby şi am format numărul camerei noastre. După ce am lăsat să sune de nouă ori, am pus receptorul înapoi în furcă şi m-am aşezat jos; dezamăgirea mea era cât se poate de evidentă. Gibby îmi zise: „Nu sunt acolo.”

Mi-am ridicat privirea către el, zăpăcit.

„Am sunat azi dimineaţă,” Îmi explică, „să-i întreb dacă vor să meargă cu mine la pescuit, dar doamna de la recepţie mi-a zis că înainte de prânz chemaseră un taxi şi plecaseră, cu tot cu bagaje. N-am primit nici-o veste de la ei, toată ziua.”

„Ne vedem mâine dimineaţă. Şi... mulţumesc, Gibby.”

Am străbătut coridorul, am trecut pe lângă uşa lui Mutt şi am ieşit din instituţie pe uşile glisante. Când am ajuns la Marriot şi am deschis uşa camerei, paturile erau făcute iar geanta mea de sibir stătea, aranjată frumos, pe canapea. Am căutat pe noptieră, în baie, pe măsuţa de cafea; nu era niciun bileţel.

Restaurantul şi barul erau goale, cu excepţia barmanului şi a unui comis voiajor care-şi slăbise nodul la cravată şi încerca să-şi înghesuie burdihanul într-un separeu, în colţul sălii. Într-o mână avea o bere – ancora ce-l lega de acest pământ –iar cu cealaltă îşi arunca

alune în gură. Pe podea, sub el, erau împrăştiate cojile de la vreo două boluri de alune. Cu un ochi pe televizor, la un meci pe care de fapt nu-l urmărea, strângea în mână paharul şi se uita cum, pe măsură ce lichidul acela de culoarea urinei se rotea ca-ntr-un vârtej, bulele şi spuma dispăreau încetul cu încetul. Molfăi alunele, mai aruncă nişte coji pe podea şi răsuci paharul, făcând ca spuma să se ridice până la buza lui, într-o mişcare circulară. Făcând abstracţie de faţa individului, aveam sub ochi fantoma lui Rex. Un om şi băutura lui. Blocat undeva între propriii demoni şi nădejdea întregii umanităţi.

Barmanul lustrui tejgheaua şi mă întrebă: „Aş putea să vă ajut cu ceva?”

„Caut o doamnă atrăgătoare, înaltă cam de un metru şaptezeci şi cinci, însoţită de un puşti de vreo cinci ani.”

„O doamnă frumoasă cu părul scurt? Şi un puşti drăguţ, ce purta curea cu două tocuri de pistol?”

„Da, despre ei e vorba.”

„Au luat masa de prânz aici, dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Nu i-am mai văzut de atunci.”

„Mersi.”

Nemaiavând unde să-i caut, mi-am schimbat hainele şi am început să alerg de-a lungul unei şosele şerpuitoare, paralele cu râul. Drumul era mărginit pe ambele părţi de stejari imenşi, cu crengile răşchirate, ce drapau şoseaua asemenea unor luminiţe de Crăciun. Crestăturile adânci, proaspete şi cicatricile vechi, alterate de intemperii de pe crengi trădau contactele accidentale cu camioanele de marfă de prin partea locului, care dispăruseră mai apoi de la locul faptei. O oră mai târziu,

am revenit în camera de hotel, însă nu reuşisem să scap de singurătate. Era nevoie de mai mult de o oră pentru asta.

Am sărit în jacuzzi, mi-am închis ochii şi am lăsat bulele de aer şi căldura să mă învăluie. Şi dacă nu se duseseră la cumpărători? Dacă erau deja la jumătatea drumului spre California? Dacă...?

Bulele clipoceau în jurul gâtului meu, în timp ce jeturile de apă îmi perforau parcă spatele şi picioarele. Nu mă mai simţisem aşa de singur de la moartea lui Miss Ella. Era foarte probabil să fi luat un taxi până la aeroport, iar acum să se afle deja la patru state distanţă de Florida.

Am stat în apă până când pielea mi s-a încreţit toată, şi abia atunci am simţit mirosul de lavandă. Ea îşi petrecu mâinile în jurul capului meu şi-mi acoperi ochii, iar apoi auzii o pleoscăială zgomotoasă, semn că Jase plonjase în jacuzzi.

M-am întors şi am dat cu ochii de Katie, îngenuncheată lângă mine cu trei prosoape în mână şi îmbrăcată într-un costum de baie albastru deschis, dintr-o singură piesă. „Nu mai erau bilete la staţia de autobuz, şi” – continuă, păşind în apă, în timp ce Jase îmi sări în poală – „în plus, doar nu puteam face cumpărături cu autobuzul.”

„Hei, amice!”

„Hei, Unchiu' Tuck, am mers la cumpărături, iar mama mi-a luat un rucsac cu Tigger. Ţi-a cumpărat şi ţie ceva, dar e surpriză şi nu am voie să-ţi spun despre ce-i vorba.”

„Da, mi-a luat şi mie ceva?”

L-am săltat pe genunchi, ca şi cum ar fi şezut călare pe cal şi m-am uitat la Katie. Faţa sa era învăluită într-un nor de aburi, iar de pe vârful nasului şi lobii urechilor îi picura apă; lumina de pe fundul căzii de jacuzzi îi lumina chipul, amintindu-mi de fetiţa care dansa odinioară prin carieră. Clipi de câteva ori, se lăsă pe spate, rezemându-se de plăcile de faianţă şi-mi zâmbi, în timp ce aburul care se ridica din cadă îi îmbrobonea faţa. „Nu mai puteam să suport hainele cumpărate din parcarea pentru autocamioane.” Făcu un semn, peste umăr, către Spiraling Oaks. „Gibby ne-a spus de Mutt.” Am privit în apă şi am remarcat bretelele costumului de baie şi felul cum i se unduiau şoldurile, ca o nălucire în apa învolburată. Era izbitor contrastul între fetiţa din amintirile mele şi femeia din faţa mea.

Îl săltă pe Jase în poală, îşi petrecu braţele în jurul lui, îşi frecă obrazul de al copilului şi-l sărută, lăsându-i pe frunte o urmă de ruj. Era o mamă bună. Faţa lui Jase îmi spunea asta.

Miss Ella?

Da, copile?

Simt că mă aflu pe pământ nisipos.

Cum aşa?

Nu prea ştiu cum să-ţi spun...

Ce, te referi cumva la băieţelul ăla?

Am meditat câteva clipe. Da.

Ce te face să crezi că eşti mai bun decât mine?

Ce vrei să spui?

Tucker, nici tu nu erai al meu, şi totuşi am avut grijă de tine.

Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

Tucker, nici-o mamă nu şi-a iubit vreodată copilul aşa cum te-am iubit eu pe tine.

Dar nu ştiu cum să mă comport cu un băieţel ca el.

Te-am dus odată la film, mai ţii minte? Când anume ţi-am dat biletul?

Atunci când am ajuns la taxator, iar tipul de acolo ne-a zis: „Biletele, vă rog.”

Copile, Domnul îţi dăruieşte ce ai nevoie, chiar în momentul când ai nevoie.

Capitolul douăzeci şi patru

A doua zi dimineaţa ne-am îndreptat cu maşina spre spiraling oaks. Jase stătea pe bancheta din faţă, înghesuit în mine. Îşi proptise picioarele de o parte şi de alta a cocoaşei schimbătorului de viteză şi părea gata să se ia la trântă cu soarele. Ori de câte ori schimbam viteza, îşi punea mâinile deasupra mâinii mele, lua o înfăţişare foarte serioasă şi trăgea sau împingea maneta, după cum era nevoie.

Când am ajuns la destinaţie, Gibby ne aştepta deja în biroul său. Ne-am îndreptat către salonul lui Mutt şi am deschis uşa. Personalul de serviciu îl ţinuse sub observaţie toată noaptea şi ne-au zis că dormise fără a scoate vreun sunet şi fără a se foi prea mult. „E efectul Thorazinei," ne explică Gibby. Am intrat; Mutt stătea întins, odihnindu-şi capul pe pernă şi uitându-se la mine.

Am rămas în picioare la capătul patului şi l-am ciupit de degetele de la picioare. „Vreau să merg acasă," mi-a şoptit.

„Ce înseamnă «acasă» pentru tine?" l-am întrebat.

„Nu ştiu sigur, dar cred că acasă e oriunde te afli şi tu."

„Fă un duş, apoi ne vedem afară."

Am intrat în sala de aşteptare şi Gibby m-a prins de braţ cu blândeţe. „Admir mult ceea ce faci, dar trebuie să ştii la ce te înhami."

„Gibby, îţi datorez multe, însă nu-l mai pot lăsa pe Mutt aici, şi asta din nenumărate motive."

„Dacă suferi de un complex de vinovăţie, nu…”

„Gibby, mă simt într-adevăr vinovat, dar nu asta mă împinge să fac ceea ce fac.”

Gibby încuviinţă din cap. „Bine, bănuiesc că ai tu motivele tale.”

„Da, le am.”

Mă trase apoi lângă fereastră. „De multă vreme am ajuns la convingerea că, în cazul lui Mutt, dacă reuşeşti să găseşti rădăcina suferinţei sale, poţi începe procesul de vindecare. Dar trebuie să găseşti mai întâi rădăcinile. Spre deosebire de trandafiri, la el o simplă curăţare a crengilor uscate nu va fi de ajuns.” Am dat iarăşi din cap, arătând că înţeleg, moment în care l-am zărit pe pacientul din salonul vecin cu al lui Mutt ieşind din camera lui şi intrând în a lui Mutt. Închise uşa după el şi peste treizeci de secunde ieşi din cameră, trăgându-şi fermoarul de la pantaloni.

Gibby continuă. „Dă-mi voie să-ţi explic în ce te bagi. Dacă nu se va întâmpla ceva – adică o minune – personalitatea lui Mutt va continua să se deterioreze. După câte-mi dau seama, Mutt suferă de ceea ce s-ar putea numi schizoafectivitate, o combinaţie între pacientul schizofrenic şi cel afectiv. Imaginează-ţi un ceas. Între orele douăsprezece şi trei, ai gândirea sau tulburările de tip schizofrenic. Între trei şi şase ai tulburările afective, cum ar fi schimbările de dispoziţie ce dau naştere unor modificări drastice sau alternanţe emoţionale. Pacientul râde, iar în minutul imediat următor, plânge. Între orele şase şi nouă ai tulburările comportamentale cum ar fi plimbatul continuu pe sub un bec sau refuzul de a face baie ori de a păşi peste crăpăturile din sol. În fine, între nouă şi douăsprezece ai

tulburările de percepţie, aşa-numitele tendinţe psihotice, care includ halucinaţii vizuale şi auditive, o minte foarte agitată, alertă şi lipsa somnului. Spre deosebire de majoritatea pacienţilor mei, Mutt se regăseşte în toate cadranele ceasului, dar cu preponderenţă, îşi duce viaţa la ora trei. Este amotivaţional şi asocial. Din când în când devine hiperactiv şi agitat, entuziasmat, după care urmează imediat un episod de paranoia şi alterare delirantă a gândirii: este convins că toată lumea are ceva împotriva lui. Atunci vede lucruri care de fapt nu sunt acolo, aude vorbe nerostite, simte că cineva încearcă să-l omoare şi dacă groaza pune stăpânire pe el, s-ar putea chiar să riposteze violent."

„Se va plimba agitat, ca un leu în cuşcă, va privi în permanenţă speriat în jurul lui şi s-ar putea să devină foarte suspicios, la modul iraţional; să creadă, de exemplu, că cineva îi toarnă gaz pe sub uşă, ca să-i facă felul. Se prea poate să nu mai vrea să iasă din casă, de teamă că trupul îi este controlat de undeva din spaţiul extraterestru sau că intestinele îi sunt mâncate de viermi. Fără absolut niciun motiv evident, poate începe să răcnească, să urle, să lovească şi să se ia la trântă cu orice îi iese-n cale, de la uşa frigiderului până la cablul de la veioză. Orice ai face, el gândeşte în termeni foarte concreţi, adică dacă-i spui să nu mai bată apa-n piuă, va lua o cârpă să şteargă apa vărsată. Dacă-i spui să nu-şi taie singur craca de sub picioare, îţi va răspunde: «Sigur că nu, altfel o să cad.» Dacă vede un semn de circulaţie pe care stă scris «Copii mici în zonă: reduceţi viteza», se va opri şi va începe să caute cu privirea copiii care trebuie să reducă viteza."

„Dacă-i spui să-şi păzească spatele, o să se aşeze între două oglinzi şi o să facă exact ce i-ai spus. Pentru a întârzia apariţia episoadelor de acest gen sau pentru a le rări, trebuie să te asiguri că îşi ia în permanenţă medicamentele astea.” Gibby îmi întinse două recipiente cu pastile şi-mi spuse: „Câte una din fiecare, de două ori pe zi. Când se termină, sună-mă şi-ţi mai trimit.” Cu cealaltă mână îmi întinse o cutie de plastic, care de data asta conţinea şase seringi. „încearcă să nu-l mai laşi să ajungă în starea în care se afla noaptea trecută. Fă-i o injecţie, sună-mă şi sar cât pot de repede la volan. Dacă nu se va simţi «acasă» alături de tine, să ştii că are oricând o casă aici, la noi.” Am dat din cap şi mi-am vârât în buzunar cele două borcănele şi cutia de plastic. „Şi încă ceva. Poate că ar trebui să te gândeşti să-i dai ceva de făcut, ca să aibă mereu mâinile ocupate. Mâinile îi conduc mintea; pune-l la lucru, pune-l să facă ceva. Dar lasă-l pe el să-şi dea seama ce anume ar vrea să facă; tu doar sugerează-i nişte variante şi lasă-l pe el să aleagă. Orice activitate mecanică.”

Mutt ieşi din cameră cu părul ud, nepieptănat, dar îmbrăcat din cap până-n picioare, cu fermoarul ridicat până la jumătate; avea ochii sticloşi din pricina somnului, şireturile îi erau legate şi ţinea în mână borseta, plină doldora. Gibby se uită la el, apoi ne privi în ochi pe Katie şi pe mine. „însă sub nici-o formă să nu-l lăsaţi singur cu cineva, în special nu cu băieţelul. Nu-l lăsaţi să se apropie de copii mici. Indiferent sub ce motiv. Pe de o parte, nu cred că Mutt ar face rău nici unei muşte, dar pe de altă parte, sunt «vraci» de mai bine de patruzeci de ani.” Mă bătu pe umăr şi-mi mai zise: „Nu-ţi dau nici unu la sută şanse ca starea lui să se îmbunătăţească, dar te

admir pentru ceea ce încerci să faci. Însă nu-ţi fă speranţe prea mari. Din experienţa mea, indiferent cât de bune ţi-ar fi intenţiile, explozia este iminentă. Întrebarea nu este când se va produce, ci unde, cât de urâtă va fi şi pe cine va afecta. Acum un an a lovit un asistent medical. I-a rupt vreo doi dinţi şi l-a tăiat la mână, în dreptul încheieturii. Nu aş fi crezut aşa ceva, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei." Gibby se uită la Mutt şi şopti, mai mult ca pentru sine: „Din punct de vedere fizic, este sănătos ca un taur, însă mintal – cine ştie. După patruzeci de ani de carieră, nu pot spune mai mult decât atât: suntem cu toţii oameni căzuţi, într-o lume căzută. Doar că Mutt a căzut mai jos decât alţii. Când am să ajung în faţa lui Dumnezeu – şi în mod normal ar trebui să ajung înaintea voastră – o să am câteva întrebări pentru El."

„Şi eu," i-am răspuns, privindu-l pe Mutt. „Mulţumesc, Gibby."

Mutt îi înmână lui Gibby o pungă de plastic, plină cu vreo cincizeci de muşte, toate modele diferite. „E şi una nouă, undeva la fund."

Ochii lui Gibby se luminară deodată. „Un Cluster?"

Mutt confirmă cu o mişcare a capului.

„Mulţumesc, Matthew." Mutt se întinse peste pupitrul pazniculuişi apăsă pe un buton mare şi roşu aflat dedesubt. Apoi îşi îndreptă spatele, în timp ce cele două uşi culisante începură să se deschidă. După ce se deschiseră complet, trecu printre ele cu pas încet, aruncând câte o privire la fiecare dintre ele şi ajunse afară, la soare, strivind sub tălpi ghindele împrăştiate la nimereală pe trotuar şi prin parcare.

Odată ajunşi la camionetă, am deschis uşa din faţă, ca să urce Mutt, însă el se întoarse şi se uită la Katie şi la Jase. Îşi întoarse apoi ochii spre mine şi, fără un cuvânt, se îndreptă către portbagajul maşinii, se căţără în el şi se întinse. Gibby ne urmărea cu privirea din pragul uşii; dădu din cap aprobator, ne făcu cu mâna, după care ne urcarăm cu toţii în camionetă. Treizeci de minute mai târziu eram pe autostrada I-10, mergând în direcţia est, iar Jase se ridică în genunchi pe bancheta din spate şi se uită, prin geam, la Mutt, care dormea liniştit sub cerul liber, mângâiat de adierea vântului şi de efectul Thorazinei.

Capitolul douăzeci şi cinci

Am ajuns la Waverly după-amiaza târziu. Soarele mângâia fugar vârfurile verzi, fibroase ale fânului, care se unduiau, parcă în ritm de vals, sub briza răcoroasă. Valurile de vegetaţie începeau dintr-un colţ şi se răspândeau mai apoi asemenea nisipului presărat de o mână nevăzută, schimbându-şi culoarea din galbenul asfinţitului, în verde primăvăratic, apoi în roşul maşinilor de pompieri şi, în cele din urmă, în portocaliul miezului zilei.

Mutt sări jos din spatele camionetei şi studie, de la distanţă, Waverly-ul. Grădiniţa din faţa casei era năpădită de buruieni; gărduleţul, odată alb, era acum verde din cauza mucegaiului şi trebuia vopsit; multe dintre scânduri trebuiau înlocuite. De-a lungul zidurilor şi în dreptul ferestrelor creştea în voie viţa-de-vie, olanele acoperişului şi burlanele de cupru pentru scurgerea apei erau parcă ornate cu muşchi, iar din jgheaburi se revărsau frunze şi rămurele. Arăta mai mult a casă bântuită de fantome, decât a una locuită de oameni.

Mutt o luă prin spatele clădirii, trecu pe lângă căsuţa lui Miss Ella şi se opri să adulmece aerul. Intră în grajdul cel vechi, îl studie pe Glue şi se îndreptă apoi către colţul unde, sprijinită de perete, acoperită de praf şi pânze de păianjen, se odihnea maşinăria de aruncat mingile de baseball. Dădu la o parte pânzele şi-şi trecu degetele peste tubul lucios de metal, pe unde se încărca aparatul. Îşi plimbă privirile de jur împrejur, prin tot

grajdul, poposind asupra găurilor ce perforau peretele din spate, încă nereparate, şi asupra fânului proaspăt pe care Mose îl împrăştiase pentru Glue, dis-de-dimineaţă. Ieşi apoi afară, rămase în picioare lângă turnul de apă şi privi în sus, la pântecul rezervorului, studiind scara de lemn şi metal ce ducea sus, în vârf. Apucându-se de treapta cea mai de jos a scării, se ridică în mâini şi-şi petrecu apoi piciorul peste prima bară de susţinere. Se ridică în picioare pe bară, apoi păşi pe scara propriu-zisă şi urcă cele douăzeci de trepte, până în vârf. Odată ajuns sus, se strecură între scară şi rezervor şi se întoarse să privească peisajul ce se desfăşura pe toată întinderea păşunii, peste biserica St. Joseph şi apoi în jos, către carieră.

Îşi deschise borseta, scoase o punguţă de plastic de unde luă un calup de săpun şi se pregăti să-şi cufunde mâinile în rezervor, însă se opri brusc când dădu cu ochii de apă. Cum nu mai fusese schimbată de câţiva ani buni, în apa întunecată pluteau nestingherite alge şi bacterii. Îşi băgă la loc săpunul în borsetă, coborî scara şi sări pe sol. Se îndreptă către o valvă prinsă cu buloane de unul din cei şase stâlpi de susţinere ai rezervorului, o apucă strâns cu amândouă mâinile şi se lăsă pe ea cu toată greutatea. Mormăi ceva printre dinţi, iar valva scârţâi. După o rotire completă se desţepeni şi Mutt reuşi s-o învârtă până se deschise de tot. Prin ţeava cu diametrul de opt centimetri ţâşni deodată apa, care începu să se împrăştie pe sol, în jurul pantofilor săi. Era neagră din cauza sedimentelor şi a algelor. În scurt timp, se formă o mică mlaştină, după care apa începu să se prelingă şi mai apoi să curgă şiroaie, dinspre grajd către galeriile de mină.

Mutt îşi vârî mâinile în buzunare şi trecu, printre barele transversale ale gardului, pe păşune, unde mângâie cu vârful degetelor firele de iarbă înalte până la brâu. L-am urmat şi noi, la o oarecare distanţă. Străbătu păşunea, ajunse la marginea ei, apoi o luă printre pini şi coborî către cariera de piatră. Ajunse la stânca ce servea drept platformă şi, cu manivela, trase în sus mânerele tirolienei. Erau ruginite, blocate de tot, nici nu se clinteau. Privi atent în jos, peste buza stâncii, apoi ochii săi cercetară cariera, de jur împrejur şi rămaseră aţintiţi asupra bărcii Jolly Roger a căpitanului Hook, ce se odihnea pe fundul apei. Luând-o înapoi spre casă, printre copaci, o coti spre nord-vest, printre pinii mai înalţi şi ocoli păşunea, mergând în direcţia abatorului. Pe la jumătatea drumului, până să ajungă la păşune, dădu de crucea pe care o făcuse pentru Miss Ella. Era exact aşa cum o lăsase, singuratică, veghind ca un turn asupra peisajului din jur, năpădită de tufe de iasomie înfloritã. Katie văzu şi ea crucea, se uită la mine cu ochii mari de uimire şi se aşeză jos, printre acele de pin, ţinându-l pe Jase în poală.

Mutt îşi frecă mâinile de lemnul neted, mirosi iasomia şi rămase în tăcere câteva minute. Pinii din jurul lui crescuseră, ajungând la o înălţime de douăzeci de metri sau chiar mai mult, iar lumina puternică pătrundea printre ei ca printr-un filtru. Văzându-l pe Mutt, aveai impresia că stătea singur, între zidurile unei măreţe catedrale gotice. O buruiană se răsucise în sus, printre ramurile de iasomie şi se căţărase pe cruce. Cu migală, o descolăci din jurul tulpinilor de iasomie, atent să nu deranjeze bobocii, şi o smulse din rădăcină.

Mutt aruncă la o parte buruiana, apoi ieşi dintre pini şi, traversând păşunea, se îndreptă către St. Joseph. Odată ajuns lângă cimitir, sări gardul şi dispăru din raza noastră vizuală. I-am condus pe Katie şi pe Jase prin intrarea îngustă şi l-am găsit pe Mutt curăţând frunzele de pe mormântul lui Miss Ella.

După ce ieşi din cimitir, Mutt o luă pe fâşia de pământ bătătorit de lângă gard şi urcă treptele din spatele casei, către statuia lui Rex. Rămase în picioare lângă ea preţ de un minut, timp în care studie cu deferenţă calul şi călăreţul. Făcu un tur împrejurul ei, se scărpină în cap şi apoi se întoarse spre Katie, căutându-şi cuvintele. Nici măcar nu fu nevoie să întrebe. Katie îşi deschise poşeta şi scoase o sticluţă destul de mărişoară, cu lac roşu de unghii. Mutt reveni lângă cal şi-i pictă nasul cu grijă. Jase îl urmărea, cu nasul în vânt, tot mai curios, şi la un moment dat alergă la mama sa. „Mami, îmi dai şi mie?” Ea scoase din poşetă încă o sticluţă şi i-o înmână. Jase fugi repede lângă Mutt, care-i făcu semn către copitele calului. Câteva clipe mai târziu, cei doi şedeau în genunchi, pictând picioarele calului cu roşu aprins.

Am auzit atunci o şoaptă estompată. Dacă nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor.

M-am uitat la Katie şi am arătat cu capul către poşetă. „Mai ai vreuna acolo?” Ea clătină din cap şi-mi zâmbi: „Îmi pare rău, s-a terminat stocul.”

Mutt îi dădu înapoi lui Katie sticluţa goală, apoi se întoarse şi scrută cu privirea Waverly-ul. Studie casa câteva minute, îşi îndesă mâinile în buzunare şi se întoarse în grajd. Până să urc şi eu scara, în şură, el deja

întinsese o pătură de lână şi-şi aşezase tabla de şah alături, pe fân. Aproape că adormise. Luna îşi făcu apariţia devreme, strecurându-şi lumina printre crăpăturile din Peretele Sfânt, şi-şi arunca razele pe faţa palidă a lui Mutt, brăzdând-o asemenea zăbrelelor unei închisori. Pleoapele îi erau închise, iar venele din jurul ochilor pulsau întunecate, profunde.

Parcă era mort. M-am aplecat şi i-am simţit respiraţia atingându-mi faţa.

„Sunt aici," mi-a şoptit.

„Gibby mi-a zis că ai lovit un asistent medical."

Mutt dădu din cap, confirmându-mi spusele. „O merita?"

Mutt dădu iarăşi din cap, fără vreo altă explicaţie.

„Vreau să-mi promiţi ceva." Îşi întoarse privirea spre mine; albul congestionat al ochilor îi înconjura irişii de smarald, cu pupilele dilatate. „Aş vrea să-mi promiţi că de acum încolo o să vii mai întâi să-mi spui, când vei vrea să loveşti sau să faci rău cuiva."

Mutt meditä un minut şi dădu din cap pentru a treia oară, fără a-mi pune întrebări suplimentare. „Nu m-ai minţit niciodată. Matthew Mason nu şi-a călcat niciodată cuvântul."

„Rain. Matthew Rain." Am zâmbit. „Deci ne-am înţeles?"

„Ne-am înţeles." Mutt închise ochii şi-şi încrucişă mâinile peste stomac.

„A, şi ar trebui să iei şi pastilele astea două." Deschise gura şi eu îi aruncai înăuntru câte una din fiecare borcănaş. Le înghiţi fără prea mare efort, apoi inspiră adânc, lăsând ca mirosul păturii, al grajdului, al fânului şi al lui Glue să-i inunde mintea. I-am lăsat

borcănaşele lângă pernă şi i-am spus: „Câte una din fiecare, dimineaţa şi seara.” Mutt dădu din cap, semn că înţelesese. Doar i se mai făcuse instructajul ăsta şi cu alte ocazii. „Noapte bună, amice!” Mai clipi o singură dată, apoi ochii i se închiseră şi nu mai mişcă un deget. Stomacul i se ridica şi cobora ritmic, cu fiecare respiraţie. Sub turnul de apă, lichidul rău mirositor ţâşnea şuvoi, înnegrind buruienile şi ţărâna. Mormolocii, aruncaţi acum pe uscat, se zbăteau şi se răsuceau pe toate părţile sub razele lunii. Dată fiind dimensiunea rezervorului, apa avea să se scurgă toată noaptea, o bună parte a zilei de mâine şi poate chiar şi poimâine, până să se golească de tot.

La ora 2 dimineaţa mi-a sunat celularul. Am apăsat pe butonul pentru încheierea convorbirii, ca Bessie cu telecomanda ei. După trei secunde sună din nou.

„Da!”

„Tucker?”

„Poftim?”

„Mutt la telefon.”

„Serios? Ce faci?”

„Păi...” Făcu o pauză, evident ca să se uite în jur. „Stau în grajd, lângă filtrul de cafea şi vorbesc la un telefon agăţat pe peretele de lângă afişier.”

Poate că n-ar fi trebui să-i pun aşa o întrebare concretă. „Mutt...” M-am scărpinat în cap şi de data asta am încercat să formulez cât mai bine întrebarea. „De ce m-ai sunat?”

„Ţii minte, când m-ai luat cu maşina azi-dimineaţă, am atins mânerul de la uşa camionetei tale. Ei bine, să ştii că e murdar. Aş vrea să-l curăţ. Avem undeva materiale pentru curăţenie?”

Nu aveam timp să mă cert cu el sau să-l fac să se răzgândească. „Uită-te în dulăpiorul de sub filtrul de cafea. Mose are câte ceva pe-acolo. Iar în spatele tău, în celălalt dulap, sunt nişte cârpe şi alte chestii de genul ăsta.” Fusesem ţâfnos şi expeditiv – eram conştient de asta. Am închis telefonul ştiind ce va urma.

Copile, ăla e fratele tău! Ţi-a pus o întrebare pentru că îi era teamă să cureţe camioneta fără permisiunea ta.

Am înhăţat rama cu poza ei şi am întors-o cu faţa în jos, deasupra Bibliei sale.

La ce bun să faci asta?

„Pleacă!” am spus cu glas tare. „Am nevoie de o săptămână întreagă de somn.”

Nu înainte să recunoşti că ceea ce-ţi zic e adevărat.

M-am ridicat în capul oaselor, am aprins lumina şi am luat în mână fotografia. „Da, ai dreptate. Dar nu putem rezolva problema asta mâine dimineaţă?”

Tucker, Mutt se confruntă cu aşa ceva în fiecare clipă a fiecărei ore, a fiecărei zile. Nu scapă niciodată. Dacă tu eşti obosit, atunci Matthew cum ofi?

Am lăsat poza jos, mi-am tras pe mine jeanşii şi tricoul şi am urcat scările, cu paşi apăsaţi. Afară se făcea tot mai răcoare. Mutt îmi împinsese camioneta până în uşa grajdului şi deschisese toate reflectoarele. Când am intrat, deja o spălase, o uscase şi începuse să o ceruiască. Mânerul de la uşa din dreapta era oricum decolorat, însă acum avea nişte urme adânci, de la frecatul cu peria, evident mai recente. Mutt îmi aruncă o privire, în treacăt; faţa îi era pătată din loc în loc cu dâre de săpun şi urme de ceară. Privirea sa era inexpresivă. Am clătinat din cap, m-am uitat la ceasul de la mână şi

am luat un prosop. L-am rupt în două, am îngenuncheat lângă Mutt şi m-am apucat de lucru în urma lui. El aplica ceara, eu o îndepărtam.

Am terminat tocmai când la orizont se ivea prima geană de lumină. Îmi Minţeam ochii grei şi nu voiam altceva decât să-mi întind picioarele în pat să-mi pun capul pe pernă. Mutt aruncă o privire lungă la camionetă, înşfacă recipientul cu ceară şi începu pe dată să aplice al doilea strat – ceea c nu i se întâmplase niciodată camionetei mele. Nu aveam nici-o şansă să-l conving să renunţe, aşa că am pornit filtrul de cafea şi am mai luat un prosop.

O oră mai târziu, primele raze de lumină s-au revărsat asupra camionetei mele albe şi s-au oglindit în ea, făcând-o să strălucească asemenea unei semiluni. Era de-a dreptul frumoasă. Mutt aplicase şi un strat subţire de ulei 30 W pe părţile laterale ale cauciucurilor. Maşina arăta nou-nouţă. În jurul nostru zăceau împrăştiate pe pământ rămăşiţele a aproape douăzeci de prosoape, trei role de şervete de hârtie, patru bidonaşe goale de plastic şi trei cutii metalice cu ceară pentru automobile. Mutt adună totul într-o pungă de gunoi, iar eu adusei două ceşti cu cafea. „Nu, mulţumesc,” mi-a zis. Ne-am rezemat de peretele grajdului, contemplând camioneta, fără a rosti vreun cuvânt, însă cu un sentiment de satisfacţie. Mulţumit, Mutt se căţără înapoi în şură şi se întinse. L-am auzit vorbind, dar nu cu mine.

Capitolul douăzeci şi şase

La ora 7 dimineaţa, katie ieşi pe veranda căsuţei lui miss ella. Din punctul unde mă aflam, în colţul de nord-vest al păşunii, situat la înălţime faţă de ea, mi-am fixat în direcţia ei obiectivul de 300 milimetri, special pentru fotografierea la distanţă şi am privit-o. Îşi arcui spatele, îşi întinse braţele şi căscă. Apoi simţi mirosul de cafea veche de trei ore, ce se ridica, purtat de vânt, din filtru. Coborî de pe verandă, parcă plutind, o luă pe aleea acoperită, intră pe uşa din spate şi, câteva minute mai târziu, ieşi ţinând cu grijă, cu ambele mâini, o cană aburindă. Când începu să o frigă la palme, îşi trase în jos mânecile hanoracului şi-şi ascunse degetele înăuntru. Cum stătea aşa, în picioare, la vreo doi metri de camioneta mea, observă că de cealaltă parte a acesteia îi parcasem Volvo-ul. Făcu o tură de jur împrejurul maşinii şi păru mulţumită de calitatea manoperei, dar nu fericită.

Precaută la fierbinţeala cănii, se lăsă pe spate, rezemată de gard, îşi ridică privirea şi străbătu întinsul păşunii, apoi cercetă atent linia orizontului. Observă astfel cărarea pe care o lăsasem în urma mea, prin fânul acoperit de rouă şi o urmări cu privirea până ajunse la locul unde stăteam eu şi o pândeam ca Tom cel din legendă[20]. Îşi făcu mâna streaşină la ochi, ferindu-se de

[20] Referire la legenda lui Lady Godiva, care se spune că s-a plimbat goală prin cetate pentru a-l convinge pe soţul ei să scadă birurile. Un bărbat pe nume Tom s-a uitat la ea şi a orbit pe loc – n.tr.

soare, îşi întinse gâtul şi apoi se strecură printr-o spărtură din gard.

„Bună dimineaţa,” mă salută, după ce traversă păşunea în pas de plimbare.

Mi-am scos capul din obiectiv, mi-am îndreptat şapca de baseball cu sigla Georgia Tech şi am încercat să afişez o alură de profesionist, ca şi cum nu tocmai fusesem prins trăgând cu ochiul.

„Bună!”

Ea aruncă o privire la cameră, îşi duse cana la buze şi sorbi. Pe marginea cănii atârna firicelul de aţă de la un plic de ceai. „Ce faci?”

„Mă uit, doar atât.”

Dădu din cap, bănuitoare. „Ai prins vreo poză bună?”

„Nu,” i-am răspuns, privind spre casă şi încercând să evit contactul vizual.

„Ei haide,” Îmi spuse cu un zâmbet. „Ce fotografiezi tu acolo?”

Apăsând pe un buton, am deschis uşiţa de la locaşul care, în mod normal, adăposteşte rola de film. Locaşul era gol. Nici-o urmă de film. Păru confuză şi mă privi cu suspiciune. „Dacă stai în spatele unui astfel de aparat prea mult timp, el devine fereastra ta către lume.”

Dădu din cap, semn că a înţeles, dar umbra aceea de suspiciune nu i se şterse de pe chip. Am făcut semn cu mâna în direcţia păşunii. „Obişnuiam să vin aici cu mult, mult timp în urmă. Îmi instalam un aparat pentru poze alb-negru pe un trepied, cam ca ăsta, şi fotografiam câte un cadru sincronizat, la fiecare cinci minute, în decursul ultimei ore de răsărit sau de apus. Apoi

developam negativele şi studiam contrastele.” Am ridicat din umeri. „M-a ajutat să învăţ unghiurile şi lumina.” Apoi, ciocănind uşor vizorul camerei, am continuat: „Când am nevoie să-mi schimb obiectivele, o fac aici.”

Trecu în spatele meu şi privi în depărtare, peste pini, în direcţia carierei de piatră. „Aş vrea să vorbesc cu tine despre ceva.”

Tonul cu care vorbise şi schimbarea bruscă a atitudinii dădeau de înţeles că era ceva serios. „Bine,” i-am zis, aşezând camera între noi.

„Vreau să vorbesc cu tine despre subiectul de care ne ferim să vorbim.”

„Ok,” am încuviinţat, fără a şti prea bine despre ce anume ne feream să vorbim şi încotro se îndrepta discuţia noastră.

Katie se plimba în jurul meu, în cerc, ceea ce mă făcea să mă simt oarecum încătuşat şi pus sub microscop. „Acolo, undeva în lumea largă, se află un bărbat foarte mânios că i-am luat fiul – cu toate că niciodată nu prea i-a păsat de el – şi am nevoie de un loc sigur unde să stau vreo...” Făcu o pauză. „O vreme.” Se întoarse, făcu doi paşi în direcţia mea şi-şi ridică privirea. Când vorbea, îi simţeam răsuflarea pe faţă. Era călduţă şi dulce şi mirosea a ceai Darjeeling.

Miss Ella îşi făcu apariţia ca din senin şi începu să ţipe la mine. Pesemne că nici ea nu dormise prea mult, căci era groaznic de prost dispusă.

Tucker! Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti micuţi, Mie mi-aţi făcut.

„Nu prea-ţi place să laşi lucrurile nespuse, nu-i aşa?”

„Aşa-i, dacă depinde de mine, nu le las nerostite.”

„Eu…” Vocea mi se sparse şi a trebuit să tuşesc, ca să-mi dreg glasul. „Cred că pe Miss Ella nu ar deranja-o absolut deloc.”

Katie făcu un pas mai aproape şi invadă balonul invizibil al spaţiului meu personal. Am făcut un pas înapoi, ca şi cum m-ar fi împins cineva, iar ea înaintă iarăşi, apropiindu-se şi mai mult. Îşi ridică arătătorul mâinii drepte şi îmi împinse uşurel în sus cozorocul şepcii de baseball, ce-mi acoperea ochii.

„N-am întrebat-o pe Miss Ella. Te-am întrebat pe tine.”

„E în regulă şi pentru mine.”

„Doar «în regulă»?”

Am ridicat din umeri, am dat iarăşi înapoi şi mi-am aşezat o mână pe aparatul de fotografiat, proptindu-mă mai bine pe picioare.

Ea îşi puse mâna în şold şi îşi luă o mină serioasă. „Să ştii că n-am de gând să plec de aici cu un răspuns evaziv. Am nevoie de mai mult. Trebuie să ştiu dacă eşti de acord ca noi doi să rămânem aici câteva săptămâni. Ar fi cumva o problemă?” Arătă înspre căsuţă, iar cuvintele câteva săptămâni îmi răsunară în urechi.

Am dat din cap. „Da, sunt de acord.” Apoi, clătinând din cap: „Şi nu, nu e nici-o problemă.”

Începu iarăşi să se învârtă în jurul meu. „Mulţumesc.” Mai parcurse o jumătate de cerc, apoi continuă: „Pot să plătesc.”

Tucker, dacă iei un singur cent din banii femeii ăsteia, eu, personal, am să te bat de-o să-ţi sune apa-n cap. Dacă înainte, când eram pe pământ, credeai că rugăciunile mele pot aduce cerul acolo, jos, stai să vezi ce pot face acum, de-aici de sus.

„Nu, nu cred că Miss Ella vrea banii tăi.”

„Eşti sigur? Vreau să zic, eşti sigur să putem rămâne aici?”

„Sunt sigur.”

Rămase aşa, cu capul plecat, şi îşi reluă traseul circular, călcând pe urmele propriilor paşi, teşind la pământ iarba, ca un cal într-un ţarc rotund. „Spune-i te rog lui Miss Ella «Mulţumesc!» din partea mea.”

Am ridicat din sprânceană. „Cunoscând-o pe Miss Ella, nu cred că e necesar. Avea un ochi la ceafă şi-ţi putea auzi gândurile chiar şi atunci când le şopteai doar în sinea ta. Iar faptul că acum e acolo, sus” – şi am arătat înspre cer – „nu schimbă cu nimic situaţia. Doar că acum e bionică.”

„Dacă o să fii iarăşi chemat să faci poze la aligatori, nu te superi dacă Jase şi cu mine rămânem acolo, în căsuţă, nu?”

„Văd că îţi place ca lucrurile să fie bătute în cuie.”

„Ştii, dacă ar fi vorba doar de mine... Însă,” adăugă, privind înspre căsuţă, „nu întreb de dragul meu. Ci de dragul lui. Are nevoie să ştie că mă îngrijesc şi de ziua de mâine. Şi de săptămâna viitoare. Din acelaşi motiv i-am spus să te strige «Unchiu' Tuck».”

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. „Da,” i-am spus repede, „indiferent unde mă aflu sau ce fac, sunteţi bineveniţi. Şi puteţi să-l călăriţi pe Glue cât doriţi. Dar în ce priveşte călătoriile mele, nu văd cum aş putea să plec prea departe, avându-l pe Mutt prin preajmă. Faptul că e aici are să schimbe mult mai multe lucruri decât mi-am imaginat. Noaptea trecută am învăţat lecţia asta.”

Katie îşi puse mâna streaşină la ochi. „Camioneta arată foarte bine, însă de acum încolo o să ai ceva bătaie de cap.”

Mi-am întors şi eu privirea înspre grajd, cu ochii mijiţi. „Cam aşa ceva.”

Capitolul douăzeci şi şapte

A doua zi, alergarea obişnuită de dimineaţă m-a purtat în jurul păşunii, pe la locul de îngropăciune a uliilor, în sus printre pini şi apoi pe şoseaua asfaltată. Am văzut însă ceva ce mi-a tăiat elanul. Pe partea sudică a drumului – proprietatea noastră – nişte urme proaspete de cauciucuri dovedeau că o maşină de dimensiuni mari sau o dubiţă staţionase pe acostament. În iarba înaltă din şanţ am găsit câteva mucuri de ţigară şi un pahar mare de plastic, în care fusese cafea. Orice maşină aflată în trecere s-ar fi putut opri să facă un popas aici; nu era nimic neobişnuit. Însă când mi-am ridicat privirea, am simţit brusc cum mă cuprinde îngrijorarea. Urmele de paşi duceau de la maşină, prin pădure, către gard. Din locul respectiv un ochi bun, ajutat de un obiectiv foto sau de un binoclu, ar fi putut vedea atât spatele casei de la Waverly, cât şi veranda din faţă a căsuţei lui Miss Ella. M-am aplecat peste gard şi am văzut vreo zece chiştoace de ţigară, călcate în picioare în noroi. Cineva stătuse aici azi-dimineaţă, şi cred că stătuse suficient de mult încât s-o vadă pe Katie străbătând la pas păşunea şi învârtindu-se în jurul meu, ca un cal într-un ţarc rotund. Mi-am dat seama că până la ora asta ştirile probabil că ajunseseră deja la New York.

Când m-am întors în grajd, Mose făcea cafea. Îmi turnă şi mie o ceaşcă şi-mi cercetă chipul. „Te supără ceva?”

Am rămas pe gânduri câteva clipe, apoi i-am răspuns: „Cred că de acum trebuie să fim cu ochii-n patru.” Mose ridică din sprâncene. Făcu semn cu capul spre căsuţa lui Miss Ella şi-şi ridică bărbia, întrebător. Am continuat: „Am găsit azi dimineaţă nişte mucuri de ţigară, de-a lungul gardului dinspre şosea. Cineva a stat acolo mai devreme.” Mi-am ridicat privirea, uitându-mă pe deasupra ceştii de cafea. „A stat mult timp, aş zice.” Mose privi în depărtare, dincolo de păşune şi sorbi o gură de cafea.

„Vrei să suni la poliţie?” mă întrebă.

Am clătinat din cap. „Fostul soţ al lui Katie are prieteni în FBI şi peste tot în Guvern. Cred că, dacă informez autorităţile locale în legătură cu prezenţa ei aici, informaţiile vor ajunge repede în nord, dacă n-au şi ajuns deja. Bănuiesc că ei se şi aşteaptă să procedăm aşa.”

Mose dădu din cap, cum că era de acord cu mine şi adăugă: „Atunci mai bine să păstrăm tăcerea şi să fim în stare de alertă.” Mi-am lăsat jos cana şi am intrat în casă, gândindu-mă să nu uit ca mai târziu să verific dacă sunt ceva gloanţe în dulapul de arme al lui Rex.

Mutt se trezi pe la ora zece şi dădu cu ochii de mine şi de Jase stând în capul scării şi uitându-ne la el. Jase îl pişcă de deget şi-i scutură piciorul. „Bună, d-le Mutt.”

Mutt se uită în jur, apoi îşi trase pătura de lână în sus, până la gât. „Bună!”

Jase arătă înspre mâna dreaptă a lui Mutt, pe care acesta o ţinea strânsă, făcută pumn. „De ce ţii piatra aia în mână?”

Mutt îşi deschise palma şi studie bucata de granit negru, lustruit. „Mă ajută să-mi aduc aminte cum mă cheamă.”

„Îţi uiţi numele?”

Mutt dădu din cap. „Uneori. Dar după ce citesc ce-i scris aici, îmi aduc aminte.”

„Pot să mă uit şi eu la ea?”

Mutt se uită la piatră, apoi iarăşi la Jase şi-şi întinse mâna, cu palma deschisă. Din vârful scării, Jase se aplecă în faţă şi se uită atent. „Poţi să-mi faci şi mie una aşa?”

Mutt o trase înapoi la piept, o ascunse sub pătură şi încuviinţă cu capul.

Jase coborî prima treaptă, apoi urcă înapoi. „D-le Mutt, eu nu ştiu cum se scrie numele meu. Tu ştii cum se scrie numele meu?”

Mutt dădu din cap.

„A, bine atunci. Pen' că dacă nu ştiai, puteai s-o întrebi pe mama mea, sau pe Unchiu' Tuck.”

Mutt dădu iarăşi din cap.

Jase coborî două trepte cu spatele, apoi din nou urcă înapoi. „Ţi-e foame?”

Mutt dădu din cap, ca şi cum nu ar mai fi făcut gestul acesta încă de patru ori până atunci. „Unchiu' Tuck şi mama mea o să pregătească ouă, pâine prăjită, şuncă şi biscuiţi. Şi mai era ceva, dar nu-mi aduc aminte.” Numără pe toate cele cinci degete, dar răspunsul tot nu veni.

Mutt îşi înălţă capul de pe pernă şi ridică din sprâncene, întrebător. „Nu cumva budincă?”

„Ce-i aia budincă?”

Mutt se uită în jurul său, aruncă la o parte pătura, îşi băgă piatra în buzunar, înşfăcă în grabă borseta şi coborî din şură.

O luă înaintea noastră pe cărarea ce ducea la căsuţă şi deschise uşa din spate. Katie bătea ouăle, amestecându-le cu caşcavalul ras. Mutt se îndreptă către cuptor, adulmecă mirosul budincii şi aşeză pe masă tabla de şah; mă execută repede, în doar câteva mutări.

Rămase tăcut pe tot parcursul mic-dejunului, iar la final, zgâriind cu furculiţa fundul farfuriei goale, îmi zise: „Vreau să merg la biserică."

„OK, la care anume?"

Mutt ridică din umeri. „La cea din colţ." Am înţeles ce voia să spună, deşi nu prea avea logică.

„Cred că ar fi o idee bună să faci baie, mai întâi."

Mutt îşi mirosi subsuorile şi mâinile. „Avem ceva bani?"

„Da."

„îmi dai şi mie?"

„Da."

„îmi dai şi cheile de la camionetă?"

I-am făcut semn către cârligul fixat lângă uşa din spate. Mutt se ridică în picioare, luă cheile şi deschise uşa să iasă. Era deja afară, când se întoarse şi-mi zise: „Banii." Am arătat spre portofelul de pe tejghea. „cardul Visa. Cel pe care scrie, undeva jos, «Rain LLC.»„

Mutt extrase cu grijă cardul şi-l băgă în celălalt buzunar decât cel în care ţinea piatra. Treizeci de secunde mai târziu porni motorul, iar camioneta dispăru pe alee, cu tot cu remorca ataşată în spatele ei. Nu ştiu exact cât timp a trecut de când plecase, însă la un

moment dat, când m-am uitat pe fereastră, l-am văzut conducând pe mijlocul drumului.

Se întoarse pe la prânz şi începu să descarce conţinutul portbagajului şi al remorcii. Ambele erau pline ochi cu vreo patru sute de litri de dezinfectant şi câteva cutii mari cu materiale pentru curăţenie. Îmi înmână trei chitanţe şi dispăru în grajd. Când am făcut socoteala sumelor trecute pe chitanţe, una de la Walmart, alta de la un magazin cu articole de menaj, iar ultima de la un magazin cu produse pentru curăţarea piscinelor, cifra totală se ridica la peste două mii opt sute de dolari.

Katie se uită peste umărul meu, citi şi ea chitanţele şi exclamă în şoaptă: „Doamne mare!”

Le-am vârât în buzunar şi i-am răspuns: „ Oricum, e mai ieftin decât când era internat la Spiraling Oaks.”

Mi-am petrecut următoarea oră ţesălându-l pe Glue, cu toate că nu avea nevoie să fie ţesălat. De fapt doream să aflu ce avea de gând să facă Mutt cu atâta dezinfectant şi cu toate produsele din cutii. Cum încăperea unde ţineam de obicei harnaşamentul era acum ticsită cu dezinfectant, al cărui iniros umplea grajdul, l-am scos pe Glue afară, pe păşune, apoi am stat şi m-am uitat la Mutt cum se căţăra pe turnul de apă, având agăţate de curea patru bidoane de dezinfectant, a câte patru litri fiecare. Odată ajuns în capul scării, goli conţinutul bidoanelor în rezervor, apoi dispăru iarăşi în depozitul de harnaşament. Se întoarse încălţat cu cizme de cauciuc înalte până la genunchi şi echipat cu o mască chirurgicală cu filtru, fixată strâns în jurul gâtului şi al gurii; ducea cu el două perii rigide şi un mop de dimensiuni industriale. Îşi îndesă mânerele periilor în buzunarele de la spate, ca pe nişte pensule, iar mopul şi-

l aruncă pe umăr. Îşi aranjă mai bine masca şi urcă scara.

În decursul următoarelor câteva ore, de acolo, de sus nu am auzit decât cum freca, peria, mormăia şi se bălăcea într-un strat de câţiva centimetri de lichid. O dată la câteva minute zburau de sus, din rezervor depuneri de zgură amestecate cu alge şi cu mormoloci. La ora patru fără un sfert, Mutt îşi făcu apariţia în capul scării, negru din cap până-n picioare, cu hainele acoperite de alge verzi şi pete albe. Coborî treptele, se aplecă peste roata imensă care permitea alimentarea rezervorului cu apă din cariera de piatră şi aşteptă ca apa să urce prin ţeava cu diametrul de cinci centimetri. Pompa nu mai fusese pusă în funcţiune de ani întregi, însă mintea lui Mutt încă nu se focalizase asupra acestei probleme.

Văzând că nu venea niciun strop de apă, se gândi numaidecât la pompa ruginită de lângă grajd, ce zăcea de mult fără viaţă, sub o prelată albastră, mucegăită şi fărâmicioasă. Aruncă o privire asupra ei, după care îşi dădu la o parte masca prin care respirase până atunci, îşi scoase cizmele, se urcă în camionetă şi dispăru. Reveni după o oră cu o pompă nouă, de un cal-putere şi vreo duzină de ţevi şi fitinguri. Înlocui vechea pompă cu cea nouă, alimentă circuitul cu ajutorul unui furtun tras din casă şi porni mecanismul. După câteva secunde de bolboroseală şi după eliminarea aerului, conducta cu diametrul de cinci centimetri gâlgâi şi apoi începu să vibreze de la sunetul apei care o străbătea. Mutt îşi trase din nou cizmele în picioare, îşi fixă masca facială şi urcă scara, cărând cu el un cablu de racord, de care era fixat

un reflector. La 10:30 seara îmi picau pur şi simplu ochii de somn, aşa că l-am lăsat singur şi am intrat în casă.

M-am trezit, la prima geană de lumină, într-un fotoliu, în faţa şemineului din bucătărie; mă dureau toate încheieturile şi muşchii îmi erau înţepeniţi. Am luat două tablete de Advil, cu trei înghiţituri de suc de portocale şi mi-am preparat o ciocolată caldă, pe care am sorbit-o în drum spre turnul de apă. Nu era nici urmă de Mutt acolo. Camioneta era la locul ei, cu motorul rece şi părea să fi fost curăţată din nou, căci sclipea pur şi simplu şi era înconjurată, asemenea petalelor unui trandafir, de prosoape uzate şi sticle cu pulverizator.

Am căutat şi în şură, însă patul era gol. Pompa de apă funcţiona, însă peste tot acel zgomot, am desluşit nişte pleoscăituri. Asemănătoare celor făcute de un puşti care înoată. M-am căţărat pe scară şi m-am ridicat cu ajutorul braţelor până la buza rezervorului. M-am frecat la ochi, ca să-mi alung somnul şi am privit înăuntru, cu pleoapele întredeschise, ferindu-mă de soarele ce-mi bătea în faţă. Mutt înota în rezervor, în apa limpede ca cristalul, între pereţii lustruiţi, fără de pată. Parcă zburda, făcând tumbe asemenea unui delfin la Sea World. Era gol puşcă, acoperit cu clăbuci, iar în fiecare mână ţinea câte un calup de săpun. Am clătinat din cap şi am dat să cobor treptele înguste ale scării.

„Tuck?”

Mi-am înălţat capul peste marginea rezervorului şi mi-am întins bărbia întrebător. Mutt arătă cu degetul undeva, în spatele meu, apoi îşi reluă înotul. Razele soarelui se strecurau printre pini şi alungau roua, care se evapora în înalt, aşa încât păşunea semăna cu o oală care mocneşte pe o plită fierbinte, la foc înăbuşit.

Undeva în depărtare se contura o pată distinctă, aşezată deasupra altei pete, mai mari, ce străbătea cu repeziciune păşunea.

Treizeci de minute mai târziu, Katie se întoarse la grajd. În ciuda aerului răcoros al dimineţii, atât ea cât şi Glue erau transpiraţi şi respirau precipitat. „N-am ştiut că te pricepi la călărit," i-am spus, luând frâiele.

„Nu m-ai întrebat," mi-a răspuns, coborându-se din scări.

„Din câte am văzut, ai mai făcut asta şi altădată."

„Da, o dată sau de două ori."

Am dezlegat şaua, am cărat-o în boxă şi am tras frâul de piele de pe botul lui Glue, timp în care Katie îşi frecă nasul de al calului.

„Mă duc să mă spăl, înainte să se trezească Jase." „Mă ocup eu de restul; du-te."

În timp ce îl ţesălam pe Glue, ea se îndreptă către verandă şi-şi lăsă în jos mânecile suflecate ale cămăşii. Deschise uşa căsuţei lui Miss Ella, iar Jase o zbughi afară, gătit ca un cowboy. Trecu în fugă pe lângă Katie, o salută cu un „Bună, manii!" şi se repezi direct la mine, prinzându-mă de piciorul stâng. Era foarte entuziasmat şi vorbea repede de tot. „Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck! Pot să călăresc şi eu? Pot să călăresc şi eu?"

Aveam de gând să îl sun pe Doc şi să-i spun despre planurile mele, însă a fost de ajuns să arunc o singură privire spre Jase, ca să-mi dau seama că Doc putea să mai aştepte. L-am înşeuat din nou pe Glue şi l-am scos în uşa grajdului. Mutt stătea sub turnul de apă, cu braţele încrucişate, întors cu spatele la noi, gol-puşcă şi ud leoarcă. Nu era chiar priveliştea pe care mi-o doream dimineaţa, la prima oră. De fapt la orice oră, dacă e s-o

spun drept. Alb ca brânza, pe fundalul câmpului cu piersici uscaţi, Mutt stătea în picioare, nemişcat, iar muşchii spatelui şi ai feselor îi atârnau fleşcăiţi după anii lungi de medicaţie şi de sedare forţată.

„Mutt?”

Îşi ridică privirea din pământ, însă nu-mi răspunse. Privea undeva în depărtare, peste livadă şi apa continua să picure de pe corpul său.

„Te simţi bine?”

„Îhî.” L-am lăsat pe Jase în grajd şi m-am îndreptat spre Mutt, trecând în faţa lui.

„Ce faci?”

Îşi privi mâinile şi picioarele. „Mă usuc.”

Am făcut un semn cu capul înspre casă. „Vrei să-ţi aduc un prosop?”

Mutt îşi roti privirea în stânga şi-n dreapta, apoi, peste umăr, dădu din cap aprobator. I-am dat hăţurile lui Jase şi i-am zis: „Nu-ţi fă griji. Glue n-o să se mişte de aici decât dacă îi poruncesc eu s-o facă. Vezi doar să nu-l loveşti cu călcâiele în coaste.” Jase luă frâul, zâmbi şi-şi trase şapca pe ochi, cu o atitudine teatrală.

În timp ce Mutt stătea în continuare în costumul lui Adam, privind la livadă, am alergat la căsuţa lui Miss Ella şi am ciocănit în uşă, însă Katie nu mi-a răspuns. Am împins uşa uşor şi am rostit întrebător: „Katie?” În continuare, niciun răspuns. Gândindu-mă că între timp intrase probabil în casa cea mare, ca să ia micul dejun, să-şi bea cafeaua sau mai ştiu eu ce să facă, am deschis uşa de la baie.

Katie stătea îndoită de la mijloc, ştergându-şi părul cu un prosop, iar de pe şolduri i se ridicau aburi ce zăboveau în colţurile băii. Se îndrepta de spate, moment

în care m-am auzit şoptind: „Doamne Dumnezeule!” Katie dădu cu ochii de mine, trase calmă aer în piept şi-şi ridică prosopul la piept. Acesta acoperea totul, în afară de conturul siluetei sale. Apa îi picura de pe umeri, urmărea linia coastelor, îi traversa talia subţire, undui rile pelvisului, apoi cobora, brăzdându-i partea anterioară a coapselor-o imagine de acum douăzeci de ani.

Puştiul din mine ar fi vrut să rămână aici, învăluit în amintirea zilelor de odinioară, însă bărbatul din mine voia să o ia la fugă şi, într-un fel ciudat, să o protejeze pe Katie de toţi oamenii-inclusiv de mine însumicare ar vedea în ea mai puţin decât fetiţa care fusese odată sau care i-ar lua un lucru, oricare ar fi acela, pe care ea nu l-ar fi oferit de bunăvoie.

Câteva clipe am rămas înţepenit, studiindu-i cu atenţie cutele din jurul ochilor. „Katie, îmi cer scuze.” Mi-am acoperit ochii cu mâna dreaptă. „Credeam că eşti... adică...” Am întredeschis ochii şi mi l-am acoperit doar pe cel stâng, ca să pot face semn cu dreptul spre uşă. Eram conştient că scuza mea suna jalnic, aşa că am tăcut şi am aşteptat să fiu muştruluitatât de Katie cât şi de vocea ce avea să-şi facă apariţia imediat. Indiferent cum se ajunsese aici, nici-o explicaţie, nici-o justificare nu mă putea ajuta în momentul respectiv.

În tot acest timp, Katie nu s-a clintit. Stătea în faţa mea, pur şi simplu. Am înghiţit în sec şi am închis ochii, în timp ce inima-mi bătea tare, nebuneşte. Într-o şoaptă înăbuşită, i-am zis: „Mutt are nevoie de... un prosop.” Am arătat cu degetul în direcţia curţii. „Pentru Mutt.”

Am auzit-o făcând un pas către mine şi trăgând un prosop uscat de pe raft. M-am întins după el, iar mâna ei a cuprins-o pe a mea. Era caldă, udă, mai mică decât a

mea şi puternică. Limbajul ei nu era unul sexual, ci familiar.

Îşi deschise palma şi o lăsă aşa, odihnindu-se peste dosul palmei mele; în jurul nostru aerul era călduţ, ca ceaţa ce se ridica deasupra apei în cariera de piatră. Îmi răsfiră degetele şi le acoperi cu vârful degetelor sale. Cu o mişcare domoală, îmi conduse mâna pe sub prosop şi-mi trecu degetele peste cicatricea de la operaţia cezariană de pe abdomenul său, ca şi cum ar fi citit cu ele un text în limbajul Braille. Îmi apăsă palma pe pielea sa; era caldă, moale şi se mişca în ritmul constant, regulat al respiraţiei. Am parcurs cicatricea de doisprezece centimetri de pe pântecele său şi am simţit cum pielea i se făcea ca de găină. Mi-am întredeschis nn ochi şi am văzut-o zâmbind exact ca fetiţa aceea care m-a sărutat în carieră. Katie fusese totdeauna gâdilicioasă, aşa că nu m-a surprins când a început să chicotească sub atingerea mâinii mele. Îmi acoperi iarăşi ochii şi aşa, în întuneric, îmi apăsă mâna pe abdomenul său, cu palma-mi lipită de acea cicatrice.

„Tucker," Îmi şopti, „sunt tot eu". Îşi apăsă palma deschisă pe dosul palmei mele. „Aici, înăuntru, se află fetiţa care te-a sărutat în carieră. Cea care te-a ţinut de mână când nu ne vedea nimeni. Cea cu care făceai schimb de bileţele în pauze şi care ţi-a făcut cu mâna la despărţire şi ţi-a trimis o bezea de pe bancheta din spate a maşinii tatălui ei." Îşi înfăşură prosopul strâns în jurul trupului, iar eu mi-am deschis ochii, în timp ce ea inspiră din nou, la fel de degajată şi calmă. Făcu un pas către mine şi, cu amândouă mâinile, îmi aşeză mâna în dreptul inimii, apăsând-o tare pe pieptul său. „Doar că am ceva

mai multe cicatrici decât aveam atunci.” Făcu o pauză. „Asta e valabil pentru noi toţi.”

Nu ştiu câtă vreme am rămas acolo. Un minut. Poate două. Uitându-mă la ea, şi totuşi fără s-o privesc. Pierdut într-un loc de care fugisem şi întrun timp pe care-l uitasem. Am înghiţit iarăşi în sec, am ridicat încetişor prosopul lui Mutt de pe podeaua băii şi am dat să mă întorc. Aş fi vrut s-o iau de mână, să fugim împreună la cariera de piatră, să stăm de vorbă sub stele şi să reluăm lucrurile de unde rămăseseră.

Să fiu iarăşi acel băiat care iubea şi era iubit, pentru prima dată.

Katie stătea în faţa mea ca un copil: sinceră, dreaptă, ascunzând doar puţine lucruri şi nesfiindu-se de nimic. M-am întors şi am mai aruncat o privire la ea, căutând răspunsuri la nişte întrebări pe care nu le mai pusesem de mult, iar când am început să aflu răspunsuri pe care nu eram sigur că le pricep, m-am întors spre uşă.

Am intrat în grajd, i-am înmânat lui Mutt prosopul, l-am coborât pe Jase de pe Glue, am urcat scara turnului de apă şi am plonjat în rezervorul ce dădu pe dinafară, plin ochi cu apă rece ca gheaţa din carieră. M-am scufundat, împingând din picioare pentru a atinge fundul bazinului; am lăsat ca răceala apei să mă înghită cu totul, şi mi-am amintit de carieră, de plăcerea pe care o simţisem privind cum barca aceea îşi ia zborul de pe creastă şi se duce la fund, de sentimentul pe care-l aveam când mă ţineam de mânerele bărcii şi de cât de mult duceam dorul acelei zile.

Când, două minute mai târziu, mi-am scos capul din apă, perforându-i suprafaţa netedă, am expirat profund, încercând să scot şi ultimul dram de aer din

mine, sugându-mi burta cât de tare puteam, eliminând fragmente şi reziduuri dintr-un trecut dureros şi absorbind tot ce era nou.

După câteva minute am coborât scările şi am dat cu ochii de Jase, care mă privea neîncrezător şi părea că vrea să mă întrebe ceva, dar cu toate astea n-a deschis gura. Mutt coborî şi el din şură, îmbrăcat într-un costum de poliester cu dungi roşii, la trei nasturi, vestă şi pantofi albi de piele întoarsă. Habar n-am de unde făcuse rost de toate astea.

„Gata, sunt pregătit să merg la biserică," mă anunţă.

Am înşfăcat prosopul atârnat de treptele scării, mi-am şters faţa şi am aruncat o privire către căsuţa lui Miss Ella. „Mda, şi eu. Şi eu sunt gata."

Capitolul douăzeci şi opt

Mutt avea deja primele simptome. Eram pe punctul de a-l suna pe Gibby, însă, cântărind mai bine lucrurile, m-am răzgândit. Mai bine să aştept să văd ce se întâmplă. Nu ştiu dacă era vorba de speranţă, sau mă complăceam în starea aceea. Mutt devenise mai introspectiv, adesea chipul îi era contorsionat, diform, ca şi cum ar fi fost prins într-o luptă – pierdută dealtfel – cu propriii muşchi. În afară de faptul că făcea baie, lăsase baltă igiena personală-unghii, păr, barbă, dinţi-aşa că mi-am petrecut după-amiaza singur şi am cumpărat un deodorant, o forfecuţă pentru unghii, un aparat de ras şi o periuţă de dinţi. Singur în drogherie, mi-am dat seama că în ultima perioadă nu prea avusesem timp pentru mine însumi. Iar în ultimii şapte-opt ani, avusesem mereu parte de aşa ceva; chiar din belşug. Era un lucru pe care-l preţuisem mereu, şi de care aveam nevoie. Nu că nu mi-ar face plăcere prezenţa oamenilor, căci îmi face. Doar că aveam nevoie de un timp de gândire, iar după toată activitatea febrilă de la Waverly, mi-ar fi prins bine o săptămână de lucru într-o locaţie îndepărtată.

M-am întors la Waverly, i-am aşezat obiectele de toaletă lângă aşternuturile pe care şi le rulase la căpătâi şi m-am îndreptat către biroul meu, unde era o dezordine nemaipomenită. Claie peste grămadă zăceau aruncate nenumărate chitanţe şi corespondenţă nedeschisă, veche de câteva luni de zile. Trebuia neapărat să îl sun

pe Doc, însă, cum ştiam că nu aveau să îi placă spusele mele, amânam momentul cât mai mult posibil.

Subsolul, proiectat ca o imagine în oglindă a primului etaj, consta într-o încăpere vastă, plină cu etajere pe care stăteau înşiruite mai mult de două sute de sticle vechi, prăfuite, precum şi cu mobilă nefolosită, acoperită cu nişte cearşafuri pline de praf. Singurele obiecte de mobilier, în afară de acestea, erau patul meu, de o singură persoană, lipit de perete şi acoperit cu câteva pături de lână, o noptieră pe care aşezasem Biblia lui Miss Ella şi o fotografie cu ea şi, la câţiva paşi distanţă, biroul meu. Acesta din urmă era una dintre creaţiile proprii, la care funcţionalitatea prevala cu siguranţă în defavoarea aspectului. O uşă netedă, de doi metri şi jumătate lungime, fixată deasupra a două dulapuri mici, pentru acte. La etaj, împrăştiate prin casă, erau vreo trei sau patru birouri frumoase, îmbrăcate în piele; Rex le cumpărase în ideea de a umple fiecare ungher, fiecare firidă din Waverly, însă nu-mi doream nici cât negru sub unghie să le folosesc, căci în ultimii zece ani şi mai bine, pentru mine devenise mai uşor să trăiesc aici, sub Waverly, decât în el.

M-am aşezat la birou, am făcut ordine prin corespondenţa din ultima lună, mi-am plătit facturile, am aruncat la gunoi pliantele publicitare şi am încercat să îmi alung din minte amintirea aburului emanat de pielea ei, care înceţoşa oglinda din baie. Într-un final, am ridicat receptorul. Sperasem să las doar un mesaj vocal, dar ştiam din experienţă că nu va fi aşa. Doc era întruchiparea termenului workaholic[21]. Mi-a răspuns pe la jumătatea primului ţârâit al telefonului. „Bună, Doc.”

[21] Workaholic, din engl.: dependent de muncă – n.tr.

„Tucker!” Am auzit cum îşi mută trabucul dintr-un colţ al gurii în celălalt, după care urmă o expiraţie profundă. „Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai faci? Pozele cu Whitey sunt absolut superbe. Ţi-am spus eu că va fi ca o vacanţă. Acum însă, suie-te în primul avion către Los Angeles şi...”

„Doc.”

Urmă un moment de tăcere. Mă ştia de-acum destul de bine, iar tonul vocii mele îi dădea de înţeles că nu aveam de gând să merg la Los Angeles. L-am auzit ridicând capacul brichetei Zippo, învârtind rotiţa şi scăpărând cremenea. Urmă o inspiraţie scurtă, apoi zgomotul sec al brichetei, când o închise lovindu-şi-o de pulpă şi vârând-o la loc, în buzunarul de poliester. Un sunet absolut delicios. Probabil că acum tocmai scutura primele fire de scrum în cana cu cafea neagră, rece şi se uita pe geam, pe străzile Manhattan-ului. Se sprijini de spătarul fotoliului şi lăsă ca fumul să-i iasă încet pe nas şi să plutească în jurul ochilor. Lui Doc îi plăcea să fumeze mai mult decât personajului din reclama la Marlboro.

„Povesteşte-mi, ce s-a întâmplat?”

„E complicat.”

„E cumva amestecat şi fratele tău?”

„Da.”

„E şi vreo femeie la mijloc?”

„Da.”

Doc se entuziasmă, şi am auzit cum scârţâi arcul fotoliului său, când îşi îndreptă spatele, ros de curiozitate. „E vorba de stewardesa aia cu picioare lungi despre care mi-ai povestit? Cea care-şi zornăia cheile de la uşă?”

„Nu.”

Doc se lăsă înapoi pe spate, dacă era să mă iau după scârţâitul arcului revenit la poziţia anterioară. Nu părea prea impresionat. „E măritată?”

„Da. Sau, mai degrabă, a fost. S-au căsătorit, apoi au divorţat, însă de curând au încercat să cârpească cumva lucrurile.”

„Lasă-mă să ghicesc. Colac peste pupăză, are şi un copil.”

Am făcut o pauză, dorindu-mi din tot sufletul să fi accesat mesageria vocală. „Da.”

„Ai dreptate, e o situaţie complicată. Cum ai reuşit să te vâri în toată tărăşenia asta?”

„E o poveste lungă.”

„Te ascult.”

Aşa că i-am istorisit varianta scurtă şi rapidă, mai puţin partea cu revolverul. Ascultându-mă pe mine însumi vorbind, chiar şi mie mi se părea că sună oarecum nebuneşte.

„Vrei să spui că în prezent fratele tău Mutt, proba nr. 1 din cuibul de cuci[22] locuieşte acolo, cu tine?”

„Da.”

„Şi mai e şi femeia asta, Katie nu – ştiu – cum, care e însoţită de fiul ei de cinci ani şi fuge de un soţ abuziv, soţ care probabil că trăieşte, munceşte şi ia masa la câteva străzi de mine şi ai cărui tovarăşi de pahar lucrează pentru guvern?”

„Cam aşa ceva.”

[22] Referire la romanul lui Ken Kesey, *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, a cărui acţiune se desfăşoară într-un spital de boli psihice – n.tr.

„Dacă aş fi în locul tău, i-aş duce pe toţi trei la cea mai apropiată autogară, iar eu aş lua primul avion către Los Angeles.”

„Doc, nu pot să fac asta.”

„Nu poţi sau nu vrei?”

„Doc, fratele meu e într-un hal fără de hal, iar femeia asta, ei bine...”

Doc mă întrerupse. Vorbea ca Thomas Magnum[23]: „Este ceva în vocea ta, ce nu am mai auzit niciodată până acum.”

„Mda, păi...”

„Habar nu ai ce faci şi în ce te bagi, nu-i aşa?”

„Aşa-i, n-am nici cea mai vagă idee.”

„Nici eu, şi am fost căsătorit de patru ori. Femeile! Nu poţi trăi cu ele, nu poţi trăi cu ele.”

„Doc, am nevoie doar de ceva timp. O lună. Poate două. Nu ştiu exact.”

„Ai destui bani, cât să supravieţuieşti?”

„Pentru un timp, da. Nu că aş putea să mă pensionez deja, dar cred că ne putem întreţine deocamdată.”

„«Ne» putem întreţine?”

Am făcut o pauză. „Da, ne putem.”

„Ştii, ai putea ajunge în eşalonul superior. Eşti cu un picior acolo, deja.” Doc credea cu convingere, fără umbră de îndoială că am potenţialul de a deveni un mare fotograf.

„Ce înseamnă exact acest «acolo», unde spui tu că o să ajung, la un moment dat?”

„în vârf, Tucker.”

---

[23] Thomas Magnum: personajul principal al serialului TV american, de factură poliţistă, Magnum P.I. – n.tr.

„în vârful cui? Doc, pe vârful Everestului nu e loc decât pentru un singur om. E frig acolo, te simţi singur şi culmea aceea ucide pe mulţi din cei care o urcă. Tatăl meu mi-a fost dovada vie în privinţa asta.”

„Bine, Rain” – bricheta Zippo se deschise şi pocni la loc, cu zgomot – „Fă ce ai de făcut, dar nu mă fă să vin acolo la tine să-ţi dau un picior în fund. Eşti prea bun ca să te dai bătut. Tu vezi ceea ce alţii nu văd. Ai făcut-o dintotdeauna. Să ţii minte asta. Pune-ţi la punct harababura din jur şi nu amâna prea mult să pui mâna pe telefon.”

„Mulţumesc, Doc. Ţinem legătura.”

Doc închise, şi mi-am dat seama că-l dezamăgisem. Pe de altă parte, el ştia de la mine anumite fragmente din poveste şi îşi dădea seama că oala stă să dea-n clocot, cât de curând. Adesea e mai bine să deşurubezi puţin supapa de ventilare, decât să priveşti neputincios cum capacul sare în aer.

M-am stropit cu apă pe faţă, mi-am şters ochii şi am ieşit pe uşa din spate, fără a mă îndrepta în vreo direcţie anume. Dând ocol căsuţei, fără ţintă precisă, mi-au atras atenţia nişte urme de paşi: erau mari, cam de aceeaşi dimensiune cu cele pe care le zărisem pe şosea, lângă gard, orientate cu vârful înspre locul în care ne aflam Katie şi cu mine. Am răscolit ţărâna cu piciorul şi, când am luat în mână mucul de ţigară, am băgat de seamă că era rece, fumat până la filtru – cineva îl savurase cu nesaţ – iar vârful mirosea excesiv a apă de colonie bărbătească, ieftină.

Capitolul douăzeci şi nouă

De miercuri până sâmbătă, starea lui Mutt a continuat să se deterioreze. De fiecare dată când folosea toaleta din grajd, risipea un sul întreg de hârtie igienică şi prin urmare înfundase closetul în fiecare zi, de când sosise aici. Mâinile îi erau uscate, crăpate şi sângerau în mod frecvent, de la apa dură şi de la prea mult săpun. Încă nu despachetase articolele de toaletă pe care i le adusesem, iar faţa îi era în permanenţă contorsionată. Însă, în toate aceste deviaţii comportamentale, observasem un progres ciudat – dacă se poate numi aşa.

Sâmbătă dimineaţa m-am trezit la zgomotul unui motor pornit; mai distingeam însă un alt zgomot ascuţit, pe care nu puteam să-l identific. Suna a maşină de tuns iarba sau a cărucior de copii. Am urcat scările şi am ieşit în curte, pe uşa din spate. Instantaneu, m-am trezit învăluit într-o ploaie măruntă, alcătuită din apă amestecată cu dezinfectant. Peretele lateral al casei era ud leoarcă.

Mutt stătea pe marginea verandei, purtând ochelari de protecţie şi dopuri galbene de urechi şi ţinea strâns, cu ambele mâini, cea mai mare pompă de presiune pe care o văzusem vreodată. Îşi proptise picioarele de un pilastru şi arăta de parcă ar fi ţinut în mână un aruncător de flăcări. La picioarele sale se afla un motor Honda de treisprezece cai-putere, pe rotile, conectat la un fel de pompă, care alimenta dispozitivul cu apa adusă printr-un furtun presurizat, lung de mai

bine de treizeci de metri, ce şerpuia pe lângă verandă. Dintr-o laterală a pompei ieşea un furtun mic, transparent, care absorbea dezinfectantul dintr-un bidon de patru litri, pe care-l aşezase în apropiere. Mutt pulveriza lichidul pe pereţii exteriori ai casei, cu mişcări ample de sus în jos şi avansase deja considerabil. Acoperişul, ferestrele, burlanele şi pereţii laterali se scăldau în dezinfectant, mirosul era puternic, iar zgomotul-asurzitor. Nimic ce să-ţi doreşti să experimentezi dimineaţa la prima oră.

Mi-am ridicat privirea, moment în care în ochi mi-a intrat un val de dezinfectant fin pulverizat, şi am simţit pe dată înţepături. Judecând după atitudinea lui Mutt şi după presiunea cu care ieşea lichidul din furtun, amestecul cu pricina ar fi reuşit să exfolieze şi cromul de pe un cârlig de tractare auto. Waverly nu avea nici-o şansă să-i reziste. Algele, mucegaiul şi mizeria depusă pe pereţi vreme de treizeci de ani, toate se prelingeau pe zid în jos, apoi se revărsau şiroaie de-a lungul crăpăturilor clădirii, ca vopseaua udă în ploaie. Până şi mortarul se curăţase. Olanele acoperişului, de mult înverzite şi înnegrite de alge, reveneau încet-încet la portocaliul originar şi chiar sclipeau. La fel şi cărămizile şi bordurile verzi dimprejurul ferestrelor şi obloanelor. Diferenţa dintre zonele curăţate şi cele care mai rămăseseră era de-a dreptul izbitoare. Sincer să fiu, nu-mi trecuse prin minte că această casă era atât de murdară.

Mutt observase acest aspect din prima clipă când dăduse cu ochii de casă. M-am simţit aproape jenat, gândindu-mă la chestia asta. Mergând în jurul casei, am păşit peste băltoacele în care se scălda mizeria de-

altădată. În decurs de câteva minute, pământul le-a absorbit pe toate şi s-au făcut nevăzute. Lângă mine, casa se înălţa în toată splendoarea ei, strălucind de curăţenie.

I-am făcut cu mâna, iar Mutt mi-a răspuns printr-un semn cu capul în direcţia mea şi a continuat să pulverizeze lichidul, ţinând mai departe mâinile încleştate pe furtun. Am intrat în grajd, am aruncat o mână de nutreţ în covata lui Glue – cam cât încape într-o cutie de cafea Maxwell House – şi am început să-i perii coama. Am împrăştiat înjur nişte paie, am scos afară bălegarul, am deschis larg poarta şi i-am dat drumul să se plimbe pe pajişte, în voie. Mă gândeam să fac un duş, aşa că m-am îndreptat spre casă, când Jase îmi sări în cale de pe veranda lui Miss Ella, cu o minge de baseball în mână. Mi-a luat mai puţin de o secundă să o recunosc. Era mingea cu care reuşisem home-run-ul în College World Series.

Am ochit mingea, sperând să n-o arunce, ca să nu cumva să se zgârie. „Hei, partenere!”

„Unchiu' Tuck, ai putea să mă înveţi cum să lovesc?”

Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, aproximativ în acelaşi loc de pe planeta Pământ, plus sau minus un metru, îi pusesem aceeaşi întrebare tatălui meu. La care el a ieşit din grajd, îmbrăcat cu cei mai buni pantaloni şi cele mai bune cizme de călărie ale sale – tocmai se confruntase pe pajişte cu unul dintre caii săi pursânge – şi a trecut pur şi simplu pe lângă mine. Nici măcar nu mi-a răspuns. Nici măcar nu socotise că îi pusesem o întrebare. M-a lăsat acolo, ţinând în mână o minge, bâta pe care mi-o cumpărase Miss Ella şi o mănuşă veche şi

jerpelită, care ar fi trebuit tighelită din nou. A intrat în casă – cu chipul contorsionat de furie, cu mintea la următoarea afacere sau la următoarea secretară – şi-a turnat o palmă de whisky şi a închis în urma lui uşa de la bibliotecă. Gata, discuţia se încheiase.

M-am uitat la Jase, cum stătea acolo cu mingea în mână, nevinovat ca un căţeluş şi m-am întrebat cum oare, pentru numele lui Dumnezeu, putuse tatăl meu să treacă aşa nepăsător pe lângă mine. Ce fusese greşit în felul cum îi pusesem întrebarea? Ce fusese altfel decât acum? Unde greşisem? De ce nu-mi răspunsese?

Am păşit peste o băltoacă noroioasă, mărginită de bule de săpun, m-am apropiat de Jase şi i-am luat mingea din mână; am început s-o întorc pe toate părţile: sforile cusăturilor erau strânse bine iar într-un loc unde sfoara se subţiase, un pic de noroi uscat atârna din cusătură. Uitându-mă la minge, mi-am adus aminte de aruncarea aceea. Mingea se îndrepta către mine urmând o traiectorie dinspre exterior spre interior. Pe la jumătatea distanţei către home plate, mi-am imaginat mingea apropiindu-se cu încetinitorul, având întipărit chipul lui Rex între cusături, am făcut un pas înainte, m-am balansat şi am lovit cu putere, împrăştiindu-i creierii pe movila aruncătorului. Până să apuc să înconjor prima bază, mingea deja dispăruse undeva în depărtare, peste partea din centru-stânga a terenului. Jocul se terminase iar tribunele izbucniră în urale frenetice. Îl ucisesem pe Rex Mason pentru a nu ştiu câta oară. Am trecut de home plate şi, pe cuvânt de onoare, dacă aruncătorul mi-ar fi spus: „Hei, amice, mi-a alunecat mingea. Putem să repetăm faza?”, aş fi înşfăcat bâta şi aş fi păşit în boxă, gata să reiau atacul. Am desfăcut mânuţa lui Jase, i-am

răsfirat primele două degete pentru a cuprinde mingea şi i le-am aliniat de-a lungul cusăturilor, iar apoi i-am împins cu blândeţe mâna spre spate. „Uite, cam aşa," i-am zis. „Vezi cum se simte mingea?" Jase dădu din cap. L-am îndreptat cu faţa spre grajd, mai precis spre peretele ciuruit al acestuia. „OK, acum ocheşte, fă un pas şi aruncă." Jase arătă cu mâna stângă înspre peretele cu pricina, făcu un pas mare şi aruncă spre grajd, aşa cum se pricepe un puşti de cinci ani. Mingea luă o traiectorie oblică, boltită, se izbi de peretele grajdului, ricoşă din acesta şi se opri în fânul bătătorit din mijlocul grajdului. Jase urmări atent cum mingea se rostogolea, până se opri de tot, apoi îşi ridică privirea spre mine.

Nu-i puteam da decât un singur răspuns. „Da, amice, am să te învăţ cum să loveşti cu bâta."

„Chiar acum?"

„Chiar în clipa asta."

Am intrat împreună în grajd, iar eu m-am aplecat să mă uit sub bancul de lucru, aşezat lângă peretele din stânga. Am dat la o parte pânzele de păianjeni, atent la eventualele cuiburi de şobolani şi am tras afară găleata – cea pe care obişnuia să şadă Miss Ella. Era plină de mingi vechi de baseball; uitasem cât de multe erau. Să fi fost vreo treizeci. Lângă găleată, înşirate la fundul raftului de jos se aflau cam o duzină de bâte de diferite dimensiuni, fiecare marcând o etapă a creşterii mele. Am luat-o pe cea mai mică: prima bâtă pe care mi-o dăruise Miss Ella. Cea pe care o cărasem cu mine când traversasem târâş podeaua, pe lângă camera lui Rex, cu care bătusem uşurel în geamul lui Miss Ella, cu care lovisem mii de pietricele şi, în fine, pe care o ţineam pe umăr în ziua

când Rex Mason a trecut pe lângă mine, fără să-mi răspundă.

Am tras-o afară şi i-am şters grijuliu capătul rotund cu palma. Era toată ciobită, ciuruită de găuri adânci- rezultatul contactului cu pietre prea mari, iar mânerul se înnegrise de la atâta folosinţă. Era o bâtă perfectă: cu puţin mai lungă de 60 de centimetri şi cântărind ceva mai puţin de 500 de grame.

La sfârşit am scos de sub bancul de lucru şi suportul pentru minge. Era un tub din plastic dur, ce avea fixat la capăt o bucată scurtă dintr-un furtun de radiator. Am înfipt tubul în pământ, lângă uşa grajdului, iar eu m-am aşezat mai la o parte, însă suficient de aproape încât să pot întinde mâna să aşez mingile pe suport. „OK, lecţia numărul unu.” Jase era captivat cu totul de ceea ce făceam. O privire copilăroasă şi extrem de concentrată, în acelaşi timp. Şapca îi alunecase într-o parte, iar ochii îi erau încă înceţoşaţi de somn. „Trebuie să te învăţ cum să stai corect, cu încheieturile apropiate. Primul pas constă în apucarea corectă a bâtei.” Jase îşi ridică bâta, iar eu i-am apropiat încheieturile mâinilor, arătându-i cum se ţine corect mânerul. „în al doilea rând, poziţia corpului.” Cu amândouă mâinile pe bâtă, Jase se uită la picioarele sale. „Nu poţi lovi mingea dacă ţii picioarele anapoda. Trebuie să fii orientat înspre suportul pentru mingi. Cam ca un cowboy într-un schimb de focuri. Stai drept!”

L-am luat în braţe şi l-am aşezat în boxa imaginară a batter-ului[24], apoi am trasat o linie împrejurul lui. „În al

[24] Batter: în baseball, jucător care are sarcina să lovească mingea aruncată de pitcher-ul echipei adverse. Termenii batter şi hitter sunt sinonimi – n.tr.

treilea rând, ochii.” I-am atins blând cu degetul vârful nasului. Îmi urmări degetul cu privirea, uitându-se cruciş, apoi îşi ridică ochii la mine. În tot acest timp, nu făcu decât să dea din cap; nu rosti niciun cuvânt. „Nu poţi să loveşti mingea dacă nu te uiţi la ea. Ai timp mai târziu să te uiţi încotro o ia; însă acum, hai să te văd cum loveşti.” Am făcut un pas înapoi; Jase ridică bâta înclinând-o doar puţin, după ceafă.

„Ultima etapă: fă un pas în faţă şi balansează-te. E o chestie ce ţine de ritm. Întâi faci un pas, apoi te balansezi.” I-am ridicat cotul, i-am aşezat picioarele în poziţia corectă şi i-am înclinat capul într-o parte, spre umăr. „Bine, acum balansează-te, aşa, de încercare. Şi nu uita” – am rostit răspicat, adoptând un ton uniform, sacadat – „păşeşte şi balansează-te.” Jase scrâşni din dinţi, făcu un pas mare, urmat de o mişcare de balans foarte amplă. Capul bâtei lovi cauciucul suportului, cu o pocnitură straşnică. Făcu ochii mari, exprimând din priviri întrebarea pe care o pusesem şi eu de o mie de ori. „A fost bine? Putem să mai facem o dată?”

L-am bătut pe umăr şi i-am zâmbit. „Bun, a fost o primă încercare reuşită. Putem merge mai departe. Vreau însă ca de data asta să-ţi ţii ochii pe mingea imaginară. Hai, încă un balans de antrenament.” Jase ridică iarăşi bâta, scrâşni din dinţi, făcu un pas în faţă, se balansă şi privirea îi rămase aţintită pe capătul furtunului de la radiator. Exact ca la carte – pentru un puşti de cinci ani.

Am aşezat o minge pe suport; Jase îşi trecu limba peste buze, aşteptând instrucţiunile mele. Îşi întoarse şapca roşie de baseball cu cozorocul la spate – în stilul fanilor din galerie – îşi înfipse piciorul drept în pământ,

răscolind ţărâna şi ridică bâta. „OK, nu uita: pas şi balans.” Jase făcu semn că a înţeles, îşi ridică cotul drept şi rămase aşa în aşteptarea comenzii mele; era un ghem de emoţie, în anticiparea semnalului. „Jucaţi mingea!”

Se balansă, lovi mingea şi o trimise orizontal, peste capul meu. „Nu-i rău, nu-i rău, puţin prea joasă poate. Încheieturile nu îţi erau apropiate şi, în plus, pasul a fost prea mic, ceea ce te-a făcut să loveşti mingea de jos în sus. Depărtează-ţi picioarele, orientează-ţi buricul în direcţia peretelui de colo şi fă un pas hotărât. OK, hai să mai încercăm o dată.” Jase îşi umezi iarăşi buzele, scrâşni şi mai tare din dinţi şi făcu pasul. Bâta lovi mingea şi o trimise până la linia de demarcaţie a bazei a treia, linie imaginară în scenariul nostru. Mingea se izbi cu un pocnet surd de peretele lateral al grajdului, după care se rostogoli până la peretele – şvaiţer.

Ochii îi sclipiră şi arătă cu degetul spre minge. „Unchiu' Tuck, ai văzut?”

„Da, am văzut.” M-am aşezat pe găleată şi i-am făcut semn spre terenul de joc. „Cred că acum ar trebui să faci turul bazelor, amice. Oricum mingea a fost afară din teren.” Jase lăsă din mână bâta şi o porni repede, cu paşi mărunţi, în jurul bazelor imaginare din grajd, atingând în trecere boxele de pe partea dreaptă, peretele din spate şi apoi bancul de lucru, pentru ca, într-un final, să calce apăsat pe nisipul de lângă suportul de mingi şi să încheie circuitul bătând palma cu mine.

„Putem să mai facem o dată?” M-am uitat la el ca şi cum nu l-aş fi auzit bine. Chiar o spusese. Chiar îi ieşiseră din gură cuvintele cu pricina. Erau aşa de frumoase! Pe chipul lui se citea un amestec de bucurie naivă, încântare pură şi inocenţă copilărească. Tot ce-i

bun în viaţa asta, tot ce mi-am dorit vreodată să fiu se afla acum în faţa mea, privindu-mă direct în ochi.

„Prietene,” i-am răspuns, în timp ce lacrimile mi se îngrămădeau în colţul ochilor, „putem face asta atâta timp cât ai chef să strângi mingile. Pen' că asta-i înţelegerea: tu le dai, tu le strângi.” Mi-am întins mâna, cu palma în sus, iar el mi-o plesni cu putere: Încheiasem pactul. „Eşti gata?”

Jase îşi ridică bâta pe umăr, inspiră adânc pe nas şi dădu din cap că da.

După alte treizeci şi trei de încercări lovea mingea corect şi o trimitea drept înainte, spre mijlocul grajdului. Mai era încă mult de lucru până să reuşească să lovească peretele din spate mai la înălţime, dar categoric avea să ajungă şi acolo, la un moment dat.

Avea o energie inepuizabilă, aşa că am cules de pe jos toate mingile şi le-am aruncat în găleată; până să mă întorc, el era deja în picioare lângă suport, cu bâta ridicată peste umăr. M-am aşezat jos, am pus o minge pe suport şi am exclamat: „Jucaţi mingea!”

Jase se balansă, reuşi o lovitură orizontală, peste capul meu şi privi cum mingea se rostogoleşte în boxa lui Glue. Mutt se apropie de noi, venind din spatele lui Jase; purta cizme de cauciuc ce scârţâiau, împroşcând apă, precum şi ochelari de protecţie, iar în urechi îşi îndesase dopuri speciale. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar n-o făcu. Mi-am ridicat privirea. Mutt făcu un semn spre Jase, la care eu răspunsei dând din cap aprobator. Se aplecă şi îi aranjă încheieturile mâinilor în poziţia corectă, îi ridică cotul drept cu vreo cinci centimetri şi-i înclină capul cu blândeţe, dar ferm, spre umărul stâng. După care, fără vreun cuvânt, se întoarse şi se îndreptă înapoi spre casă,

unde porni motorul pompei de presiune. Am aşezat o altă minge pe suport, iar Jase a pocnit-o cu putere, trimiţând-o spre mijlocul grajdului.

După încă alte şaizeci de mingi, i-am zis: „Ce-ai spune să ne oprim acum, şi să o luăm de la capăt mâine?”

Aruncă din mână bâta, pe care oricum de-abia o mai putea ţine, îmi nnbrăţişă piciorul strângându-mă cu toată puterea şi alergă înspre verandă. „Mamă, ai văzut ce-am făcut?” Şi arătă în direcţia grajdului. „Ai văzut?”

Katie stătea pe verandă, înfăşurată într-unul din şalurile lui Miss Ella şi se legăna în balansoar. Stătusem mereu cu spatele în direcţia respectivă, aşa că nu ştiam de cât timp era acolo.

„Da, am văzut,” Îi răspunse. „Am văzut.” Jase îşi suci şapca invers, sări repede pe bicicletă şi făcu o tură pe alee, pedalând euforic, graţie senzaţiilor experimentate în ultima oră.

„De când stai acolo?” am întrebat-o.

„De suficient timp.”

Îşi împreună mâinile la spate şi se îndreptă spre mine, oprindu-se la doar câţiva centimetri de pieptul meu-invadându-mi încă o dată spaţiul personal. „Îţi mulţumesc, Tucker Rain.”

Dacă se poate spune că frumuseţea are un anumit chip dimineaţa, atunci tocmai mă uitam la el.

„Pentru ce?” am întrebat-o, încercând să-mi continui drumul spre casă.

Îmi tăie calea şi mă înghesui într-un colţ, cu spatele la gardul de buşteni. „Pentru că l-ai învăţat pe fiul meu cum să lovească mingea.”

„A, da, nici-o problemă,” am căutat să mă eschivez.

„Şi...” Făcu semn în direcţia băii. „Şi pentru ieri.”

„Dar n-am făcut nimic,” i-am replicat, clătinând din cap şi evitând să o privesc în ochi.

Katie se ridică pe vârfuri, mă apucă zdravăn de pieptul cămăşii şi-şi apropie abdomenul de al meu. „Exact pentru asta îţi mulţumesc.”

„Aa!”

Am rămas în tăcere câteva clipe; ea mă împingea în gard, în timp ce silueta lui Glue se profila, singuratică, la orizont, în capătul celălalt al păşunii. Câteva păsărele îi dădeau târcoale fluturând din aripi. „Ai iubii baseballul, nu-i aşa?” mă întrebă.

Am dat din cap. „îl iubesc şi acum.” Îmi dădu drumul la cămaşă şi o netezi cu mâna, după care am rămas umăr lângă umăr, rezemaţi de gard.

„Ce anume iubeşti la sportul ăsta?”

Pentru a răspunde unei asemenea întrebări trebuia să răscolesc lucru rile în profunzime, şi nu eram sigur că doream să fac asta. Mă înecasem deja o dată. Am dat cu piciorul în ţărâna de sub tălpi, împrăştiind cât colo pietricelele amestecate cu argilă şi gunoi de grajd şi i-am spus: „Majorita tea oamenilor văd baseballul doar ca pe un sport unde nişte tipi voinici, cu pantaloni mulaţi şi gura plină cu gumă de mestecat, pe care o molfăie de zor, scuipă mereu, îşi aranjează întruna «socotelile» pe la zonele intime, urlă unul la celălalt, aleargă în cerc şi fac nişte semne ciudate cu mâna. E adevărat, toate astea fac parte din baseball, însă nu asta-i esenţa. Sufletul baseballului se găseşte în curtea din spatele casei, pe terenul viran din cartier şi pe feţele băieţaşilor ca Jase.”

„Vorbeşti din proprie experienţă, mi se pare.”

Mi-am întors capul şi am dat de ochii ei, care mă priveau. „Katie, ştiu ce e baseballul pentru că ştiu clar ce nu este.” În clipa aceea, Mutt smuci cu putere furtunul, care plesni sec, la impactul cu marmura udă şi dispăru după colţul casei, ţinând muştiucul furtunului îndreptat spre o fereastră de la etajul al doilea. „Amândoi ştim asta.”

M-am îndreptat către veranda din spate, împiedicându-mă de furtunul presurizat al lui Mutt şi am cercetat cu atenţie casa. Transformarea era pur şi simplu senzaţională. La fel de izbitoare ca diferenţa dintre un nou născut care ţipă în sala de naşteri şi un cadavru de la morgă.

Capitolul treizeci

Duminică dimineaţa, cerul părea că atârnă greu, apăsat sub povara norilor cenuşii ce blocau trecerea razelor de soare. Îmi lăsasem scaunul pe spate, aşa încât se sprijinea doar pe două picioare şi, cu o cană de cafea în mână, priveam în gol de-a lungul păşunii din faţa casei. Dacă Rex m-ar fi surprins făcând asta, ar fi tras un şut în scaun, făcându-l să sară pur şi simplu de sub mine, şi mi-ar fi dat vreo două palme, să mă rostogolesc de-a berbeleacul. Exact asta îmi şi era intenţia. Dacă, rezemându-mă cu scaunul de perete, reuşeam cumva să-i rup ambele picioare din spate, însemna că am mai marcat un punct pe lista mea, care prevedea întregirea colecţiei alcătuite din douăsprezece picioare, toate provenind de la scaunele din sufragerie.

Mose îşi făcu apariţia de după colţ, mergând agale şi mirosind a motorină şi a iarbă proaspăt tăiată. Îşi scoase pălăria de pe cap, îşi şterse fruntea de sudoare şi se aşeză pe zidul scund de cărămidă din faţa mea, ce mărginea veranda. Privi în lungul aleii şi, cu o voce joasă, încât să nu fie auzit de altcineva în afară de mine, îmi spuse: „Tocmai m-am întors din capătul celălalt al păşunii.” Ceva din tonul lui mi-a dat de înţeles că nu avea de gând să-mi vorbească despre cal. M-am aplecat în faţă, revenind cu toate cele patru picioare ale scaunului pe sol. „Când am ajuns acolo, am simţit miros de fum, de la un trabuc.” M-am aplecat şi mai mult înspre el. „Aşa că am sărit jos, am lăsat tractorul cu

motorul pornit şi m-am furişat prin pădure, pe urmele mirosului înţepător.” M-am ridicat în picioare, am traversat veranda şi m-am aşezat lângă Mose. Înălţându-şi privirile înspre mine, continuă să-mi povestească: „Am dat de un bărbat care fuma într-o berlină cu patru uşi. Pe bord avea un binoclu, iar alături-un carneţel şi un telefon celular. În spate se vedeau trei pahare goale.” Se ridică în picioare, îşi propti un picior pe zidul de cărămidă şi se sprijini cu cotul pe genunchi. „Aşa că am bătut în geam.” Mose scuipă. „M-a văzut şi şi-a luat zborul.”

„Ai reuşit să vezi numărul de înmatriculare?”

„Mda.” Scuipă din nou, fără să se uite la mine. „Chiar crezi că ar trebui să apelăm la cineva ca să verifice cui aparţine maşina?”

Am clătinat din cap. „Probabil că nu.”

Mose îşi coborî piciorul de pe zid şi se îndreptă spre tractor. „Poate că n-ar fi o idee rea să pleci într-o călătorie, undeva.” Îşi dădu pălăria pe spate şi continuă în şoaptă: „Cu ei cu tot.”

Am dat din cap, consimţind la spusele lui şi m-am lăsat pe spate, reze mându-mă de perete. Atunci am auzit zgomotul unei maşini ce se apropia. Am simţit cum mi se ridică părul pe spate şi pe ceafă şi gândul mi-a fugit instantaneu la revolverul Greener, însă următoarele două secunde m-au convins că nu aveam nevoie de el. Pe alee îşi făcu apariţia o camioneta albă de marfă, acoperită cu autocolante şi vopsită în toate culorile curcubeului, ornată cu trei faruri portocalii ce se învârteau deasupra scaunului şoferului şi deplasându-se pe patru roţi descentrate. Suspensiile erau făcute praf, prin urmare maşina atârna greoi pe cele patru cauciucuri. Din ţeava de eşapament se revărsa un fum

alburiu, parbrizul era spart, iar păienjenişul fisurilor îngreuna vederea şoferului, în timp ce frânele scârţâiau tare, de la frecarea metalului pe metal. În afară de asta, era în stare perfectă. Camioneta înainta încet pe alee, convingându-mă să mă ridic de pe scaun. Era una să vezi o camionetă de îngheţată pe aleea de la Waverly, şi cu totul altceva să vezi o camionetă de îngheţată pe aleea de la Waverly la ora 7:30, duminică dimineaţa.

Şoferul făcu de două ori turul aleii, claxonând şi amplificând volumul difuzorului montat în exteriorul maşinii. În cele din urmă, frână cu un scrâşnet metalic la picioarele scărilor din faţa mea. Modifică poziţia schimbătorului de viteză, ca să parcheze, dădu şi mai tare megafonul şi îl îndreptă în direcţia mea, perturbându-mi echilibrul. Omul purta un costum de clovn, cu părul portocaliu, pe faţa albă avea vopsit un zâmbet mare, îşi lipise un nas roşu şi purta pantaloni vărgaţi. Dacă aş fi avut în mână revolverul Greener, personajul cu pricina ar fi fost ţinta perfectă. Lăsă motorul pornit, drept pentru care aerul fu invadat numaidecât de fumul acela alburiu, în timp ce muzica stridentă, care suna precum creta pe tablă, însoţea nişte versuri ce aminteau vag de cântecelele pentru copii. Rămase cu degetele încleştate pe volan, uitându-se întrebător la uşa din faţă.

Am coborât treptele poticnindu-mă şi m-am îndreptat spre geamul lateral al maşinii, cu o atitudine şovăielnică, la fel ca atunci când Katie trăsese asupra mea. Şoferul mă văzu venind, sări iute din scaun, îşi aranjă peruca şi nasul şi mă întâmpină pe geam. „Aoleu, măiculiţa mea!” strigă în gura mare. „Cum se cheamă locul ăsta?”

M-am uitat chiorâş la el, oarecum bănuitor şi am strigat, la rândul meu: „Oamenii din zonă îi spun Waverly. Noi îi spunem purgatoriu.”

„Păi, dacă purgatoriul seamănă cât de cât cu locul ăsta, mă înscriu şi eu. Treceţi-mă pe listă.”

M-am rezemat de camionetă şi am arătat către uşa din faţă. „Trebuia să fi văzut cum era aici pe vremea când ardea focul. Cred că asta te-ar fi făcut să te răzgândeşti niţel.”

Îşi frecă mâinile. „Cu ce vă pot servi?” Era agitat, dar nu o agitaţie nervoasă, care să-mi dea senzaţia că a dat de necaz, ci o agitaţie productivă, ca şi cum fiecare clipă petrecută făcând conversaţie de complezenţă era irosită, căci ar fi putut-o petrece vânzându-şi produsele prin alte părţi. Dorea să fie suficient de amabil încât să afle ce era în capul meu, sau să-mi ia banii, dar nu într-atât încât să se implice într-o discuţie interminabilă. Degetele îmbrăcate în mănuşi albe şterseră din nou tejgheaua, apoi îşi aranjă nasul, pentru a treia oară. Am arătat spre propriile-mi urechi şi mi-am inijit ochii. La care el întinse o mână undeva deasupra capului şi opri muzica.

Puştiul avea vreo optsprezece ani şi parcă-i scria pe frunte cuvântul întreprinzător. Dacă n-ar fi fost costumul de clovn, faţa vopsită cu alb şi zâmbetul exagerat, aş fi putut jura că e plin de coşuri şi că undeva, în vreun buzunar, are îndesat formularul de înscriere la seral. Nu prea ştiam ce să zic, aşa că băiatul umplu tăcerea cu un discurs publicitar, învăţat pe de rost şi repetat înainte, pe care sunt aproape convins că îl compusese el însuşi: „Am îngheţată pe băţ, îngheţată la pahar, îngheţată pentru copii sub formă de rachetă,

batoane de îngheţată – cu sau fără orice vrei, după dorinţa fiecăruia.” Aruncă o privire în interiorul camionetei, în căutarea indiciilor vizuale, şi continuă să-mi vorbească: „Am douăzeci şi şapte de feluri de îngheţată pe băţ şi de batoane de suc de fructe îngheţat-acestea din urmă sunt în topul vânzărilor, piureuri de fructe date prin blender, îngheţată la cupă, şerbeturi, îngheţată la cornet cu sau fără zahăr, bombonele pop-rocks[25], sucuri carbogazoase la doze răcoroase” – zâmbi cu gura până la urechi, ca pentru a-mi da de înţeles că pe asta o inventase el însuşi – „gumă de mestecat, lichid pentru făcut baloane de săpun şi, dacă eşti cumva adeptul unei alimentaţii sănătoase – cum e cazul meu – am câteva iaurturi dietetice, care, dacă le guşti, parcă-s soluţie de uns osiile de la cărucioare.” Îşi frecă mâinile şi făcu ochii mari, aşteptând comanda cu şi mai multă nerăbdare.

Mi-am întins mâna şi eram pe punctul de a-l întreba dacă ştie cât e ceasul, când am auzit nişte paşi apropiindu-se. Paşi lenţi, greoi şi hotărâţi. N-a fost nevoie să mă întorc. Mutt dădu ocol camionetei, absorbind fiecare detaliu pe măsură ce privirea îi fugea în toate părţile. Pe mâini îşi trăsese mănuşi de cauciuc, iar din buzunarul de la spate îşi iţea capul o sticlă cu pulverizator, plină cu dezinfectant. Stropi cu ea parbrizul, îl lustrui bine, apoi trecu la geamul lateral, îl stropi şi pe acesta şi începu să-l şteargă cu o cârpă umedă. Puştiul se uită la Mutt şi-i zise: „Mersi frumos, amice. Să ştii că-ţi fac o reducere de cinci la sută.”

[25] Pop-rocks: un gen de bomboane mici, roz, care pocnesc la contactul cu saliva – n.tr.

Mutt ridică spre el un pumn de monede: „Aş vrea două cupe de îngheţată de ciocolată, la cornet; separat, nişte bombonele pop-rocks, două îngheţate pe băţ, cu cremă de banane şi un pachet de Big Red.” Fără să clipească, puştiul în costum de clovn întrebă: „Cornetul să fie simplu sau cu zahăr?”

Mutt rămase pe gânduri câteva clipe. „Câte unul din fiecare.” Borseta îi atârna ciudat în jurul brâului şi părea plină până la refuz.

Puştiul trânti repede câte o cupă de îngheţată de ciocolată în fiecare tip de cornet, presără deasupra cu zgârcenie o linguriţă de nuci măcinate, le înveli în câte un şerveţel, scoase dintr-un dulăpior de deasupra capului un pachet de bombonele pop-rocks şi unul de gumă şi apoi scormoni în congelatorul din faţă, până găsi îngheţata de ciocolată şi pe cea de banane, între timp, fumul alburiu din eşapament forma vălătuci groşi ce se înălţau în aer, provocându-mi o stare de ameţeală.

Puştiul întinse mâinile pe geam, umplându-i braţele lui Mutt cu dulciuri şi, fără ajutorul casei de marcat, al calculatorului sau al degetelor de la mâini sau de la picioare, îi comunică: „Cu tot cu taxe şi cu reducerea de cinci la sută, 7,86 dolari, vă rog.”

Mutt lăsă un pumn întreg de monede în mâna clovnului şi-i zise: „îmi datorezi 14 cenţi.” Puştiul băgă mâna în buzunar, scoase o monedă de cinci cenţi şi una de zece şi i le înmână lui Mutt, adăugând: „Mulţumesc, amice.” Mutt făcu doi paşi în spate, se aşeză pe prima treaptă şi începu să lingă, metodic, părţile laterale ale cornetului cu ciocolată. M-am întors spre puştiul care acum zâmbea şi mai larg, sub greutatea celor treizeci şi două de monede şi tocmai când eram pe punctul de a

pune întrebarea ce-mi stătea pe limbă, am auzit din nou zgomot de paşi, de data asta venind de la două perechi de picioare. Primii paşi erau mărunţei, agitaţi şi uşori; următorii erau mai lenţi şi mai hotărâţi, dar tot uşori."

Jase ajunse lângă camionetă, sări pe una dintre roţile din spate şi se trase, cu ajutorul braţelor, până în dreptul geamului, unde rămase atârnat, căznindu-se să-şi ridice bărbia deasupra nivelului tejghelei. Spuse: „Aş dori o îngheţată sub formă de rachetă, fără topping, vă rog, şi..." Nu mai putu să se ţină şi căzu pe spate, însă din fericire l-am prins la timp. Din braţele mele, de la o înălţime de şaizeci de centimetri deasupra solului, Jase termină de dat comanda: „...şi o îngheţată pe băţ, cu aromă de cireşe." L-am lăsat jos, iar el mi-a zis: „Mulţumesc, Unchiu' Tuck!"

Katie traversă zona acoperită de iarbă, păşi pe pietriş şi se apropie de geam, cu o bancnotă de cinci dolari în mână. Clovn-ul se întinse pe geam, îi înmână lui Jase cele comandate, apoi se întoarse înspre Katie: „Cu ce-aş putea să vă servesc, doamnă?"

„Parcă spuneai că ai lichid din acela pentru făcut baloane de săpun, nu?" Puştiul dădu din cap şi scoase rapid o sticluţă dintr-un coşuleţ de lângă scaunul său. În cele două minute de când stătea acolo, putuse să ajungă la oricare colţ al cabinei dorise, fără a fi nevoit să-şi mişte vreun pic picioarele. Evident, atunci când proiectase spaţiul de deservire avusese în vedere folosirea cât mai practică a spaţiului şi a timpului.

Katie îi mulţumi, apoi puştiul se întoarse spre mine: „Vă costă 3,79 dolari, domnule."

„A... da, sigur." Am căutat într-unul din buzunare; era gol, aşa că mi-am băgat mâna până la cot şi în

celălalt, dar şi acela era gol. Kati izbucni în râs, îi dădu puştiului bancnota de cinci dolari şi refuză printr-un gest când el vru să-i dea restul de un dolar şi ceva mărunţiş. În timp ce chipul meu căpăta o expresie din ce în ce mai nătângă, puştiul se întinse sub scaun, scoase de acolo un termos verde, îmi umplu din nou cana de cafea şi mi-o dădu înapoi. „Vă doresc tuturor o zi minunată!” După trei secunde sări în scaunul lui cel scârţâitor, manevră corespunzător schimbătorul de viteză, tură motorul ca să nu se caleze şi plecă, împroşcându-ne picioarele cu pietricele şi intoxicându-ne plămânii cu monoxid de carbon.

Ne-am aşezat toţi patru pe treptele din faţa casei, lingând, sugând, sorbind, suflând sau pur şi simplu respirând aerul cu nesaţ. Niciodată de când trăiam eu la Waverly nu văzusem un camion de îngheţată aventurându-se pe aleea noastră, şi cu toate astea, ceilalţi trei se comportau de parcă asta se întâmpla în fiecare zi.

Mutt îşi termină îngheţata la cornet şi începu să rupă ambalajele celor două îngheţate pe băţ cu aromă de banane.,,'Neaţa, Mutt!” l-am salutat. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Muşcă jumătate din prima îngheţată şi se puse pe mestecat, de parcă era o bucată de friptură; evident, nu-şi dădea seama de efectul asupra dinţilor săi. După ce mestecă de trei-patru ori, o înghiţi cu totul, apoi consumă şi jumătatea rămasă, în acelaşi mod.

Când să-şi apropie gura de cea de-a doua îngheţată, Mutt se opri o clipă, privi cu coada ochiului şi-l văzu pe Jase stând lângă el, cu umărul sprijinit pe coastele sale. Îşi întoarse ochii spre mine, apoi spre Katie. Nu zise nimic, dar îşi mută fundul mai la stânga cu

vreo zece centimetri, lăsând un pic de spaţiu între el şi Jase. Acesta, care nu băgase de seamă intenţia lui Mutt, se apropie din nou de el, ca de un punct de sprijin şi continuă să lingă ciocolata de pe îngheţata sa în formă de rachetă. Privirea lui Mutt zbură de la Katie la mine şi apoi la Jase, faţa i se schimonosi, căpătând o expresie agitată şi temătoare. În timp ce Jase se mânjea cu ciocolată pe obraji, Mutt se ridică în picioare, păşi peste mine şi se aşeză chiar la capătul treptei, de unul singur. Jase, captivat cu totul de micul dejun, îşi îndreptă spatele şi continuă să-şi înfigă dinţii în straturile de ciocolată. Katie şedea lângă Jase, rezemându-se cu spatele de treapta de mai sus; privi cum clovnul iese de pe domeniul Waverly, apoi îşi înmuie bagheta specială în sticluţa cu lichid pentru făcut baloane.

După ce termină cu micul dejun, Mutt se ridică în picioare, cu mâinile pline de ambalaje şi trecu pe lângă noi, ocolindu-ne însă la distanţă. Mirosea a grajd, însă nu prea ştiam cum să i-o spun. „Hei, Mutt, auzi, dacă vrei pot să merg cu tine, să luăm un boiler nou pentru grajd. Oricum am şi eu de cumpărat câte ceva.”

Mutt se uită împrejur bănuitor, adulmecă aerul, se mirosi la subsuori, dădu din cap şi o luă pe lângă zidul casei, cu gunoiul în mână, scoţându-şi între timp mănuşile de cauciuc. Nu trebuia să fiu medic ca să îmi dau seama că Mutt era în picaj, că starea sa se deteriora constant, că era tot mai retras pe zi ce trecea şi că teama de pe chipul lui era din ce în ce mai evidentă şi permanentă. Gibby mă avertizase în această privinţă, totuşi nu prea ştiam cum să procedez.

Jase îşi isprăvi micul dejun şi o zbughi în căutarea bicicletei. Katie continua să sufle bule de săpun,

privindu-mă suspicioasă. Baloanele pluteau prin aer şi dansau în jurul nostru. Câteva aterizară pe pietrişul din faţa mea, altele se sparseră de picioarele mele, iar una îmi atinse uşurel obrazul după care fu suflată de vânt în ţepii unui conifer pitic din gardul viu. Poate fără să-şi dea seama, Katie începu să murmure un cântecel. Balonaşele pluteau pe deasupra noastră şi se aşterneau peste noi, ca o pătură.

*

Nu-l mai văzusem pe Mutt de la micul dejun, aşa că am început să mă îngrijorez puţin. Pe la ora două, m-am îndreptat spre grajd, unde Katie şi Jase se jucau de-a prinselea, dar nici urmă de Mutt pe-acolo. Am petrecut o funie în jurul gâtului lui Glue şi am luat-o la plimbare, chipurile, dând ocol păşunii. Cariera era goală, la fel şi crucea şi biserica St. Joseph. Cum nu mai aveam multe variante la dispoziţie, m-am oprit ca să ascult şi să mă gândesc. La nord-vest de păşune, dincolo de coteţul câinilor, era vechiul abator. Acoperit acum cu viţă-de-vie, cu kudzu[26] şi năpădit de buruieni înalte până la brâu, din abator nu rămăsese altceva decât un acoperiş de tablă pe patru piloni, ce adăpostea o covată pentru opărit, de mărimea unei căzi de baie, suficient de mare încât să se întindă un om înăuntru. Fusese montată pe un postament de cărămidă, lat de un metru şi douăzeci, lung de aproape doi metri şi jumătate şi înalt de un metru. Chiar era bună de cadă de baie, dacă nu te deranja gândul la ce fusese odată înăuntrul ei.

[26] Kudzu: plantă căţărătoare înrudită cu mazărea, originară din Japonia şi China – n.tr.

Postamentul acela susţinea cada deasupra unui mic foc ce înfierbânta odinioară apa pentru opărirea porcilor sacrificaţi, până la 65-70 de grade. Când eram mici, Mutt şi cu mine ne jucaserăm pe aici, dar nu prea des. Indiferent cât de mult ai fi spălat covata, mirosul acela de porci morţi pur şi simplu nu se dădea dus. Presupun că moartea are însuşirea asta, de a rămâne prin preajmă, oricât de insistent ai încerca să o speli, să o îndepărtezi.

M-am oprit cu urechile ciulite şi am auzit un sunet inconfundabil: cineva despica lemne. L-am mânat pe Glue în direcţia din care venea sunetul şi m-am întrebat în sinea mea: „Oare acum ce-o mai face?”

Tucker, să ştii voi doi nu sunteţi chiar aşa de diferiţi.

L-am oprit pe Glue cu „Prrr!”-ul familiar şi am rămas locului, mângâindu-i coama şi cercetând cu privirea întinderea păşunii.

Mutt se află acum pe buza prăpastiei, stă chiar deasupra abisului nebuniei şi, dacă vrea să treacă dincolo, va trebui să facă un salt mare de tot. Însă el este în mâinile Domnului. Nu în ale tale. Tu, pe de altă parte, tu stai la marginea vieţii, şi singura cale de a trece dincolo este să nu mai laşi trecutul să-ţi influenţeze viitorul.

M-am rezemat de Glue şi, cu glas tare, i-am zis: „Miss Ella, de fiecare dată când reuşesc să-mi adun destul curaj, cât să încep din nou să sper, curajul meu sfârşeşte ţăndări, iar inima mi-e sfâşiată în şi mai multe bucăţi decât era deja. Măcar tu, din toată lumea asta, ar trebui să ştii cum stau lucrurile.”

Ştiu că e dureros, copile, însă atunci, în meciul din finală, am văzut cu ochii mei cum ai ratat două lovituri,

înainte de a reuşi să loveşti mingea bine şi s-o trimiţi peste gardul terenului. De ce-ţi trăieşti viaţa atât de diferit de felul cum ai jucat baseball?

„Pentru că la baseball mă pricepeam.”

S-ar putea să descoperi că te pricepi şi să trăieşti, numai că pentru asta trebuie să îngropi toată amărăciunea şi să tai odată funiile ce te ţin legat de sicriul pe care-l porţi după tine.

„Orice om are nevoie de o ancoră, de nişte repere, Miss Ella.”

Iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar să ştii că dacă nu faci asta, tu eşti cel care va avea de suferit.

„Miss Ella, eu nu sunt ca tine. Uneori, toate chestiile astea religioase nu-mi par decât vorbe goale.”

Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie.

„Crezi că ai un răspuns la orice, nu-i aşa?”

O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

„Nu mai stau de vorbă cu tine până nu începi să vorbeşti normal, ca toţi oamenii, în propoziţii pe care să le pot înţelege şi eu.”

Căci sunt bine încredinţat că…

„Ştiu, ştiu. «Nimic nu ne poate despărţi.»„

…că nici viaţa, nici moartea, nici… Am scuturat vehement din cap, mi-am astupat urechile cu palmele, am început să fredonez ceva şi m-am îndepărtat fără un cuvânt, cu Glue mergând agale în spatele meu. Era absolut fără rost să te cerţi cu Miss Ella când era într-o dispoziţie de genul ăsta. Şi nu trebuia să fii geniu ca să-ţi dai seama că acum era aprinsă rău. N-aş fi fost prea

surprins să aflu că eilalţi îngeri au desemnat-o între timp dirijor al întregii oştiri cereşti.

Odată ajuns la abator, l-am legat pe Glue de unul din cei patru stâlpi de susţinere, am intrat sub acoperişul de tablă, am sărit peste o tufă destul de mare de viţă-de-vie, buruieni şi kudzu şi am dat de Mutt: stătea în picioare şi freca de zor la covata pentru opărit. Era înconjurat din toate părţile de baloane de săpun şi de aburul ce se ridica din apă. Uşile de fier ale postamentului de cărămidă erau deschise şi un foc mic, de surcele, se înălţa până la fundul căzii. Mă îndoiesc că apa ajunsese deja la temperatura optimă de opărire a porcilor, însă aburul emanat dintr-acolo îmi dădea impresia că e un loc plăcut şi călduros.

„Eşti în regulă?”

Mutt dădu din cap că da.

Am înconjurat covata şi mi-am cufundat degetele înăuntru pentru a testa temperatura. Era o senzaţie destul de plăcută. O fi fost el sărit de pe fix, însă în puţinul timp de când se întorsese acasă reuşise să instaleze şi o piscină, şi o cadă cu jacuzzi. Am tras jos un cârcel de kudzu ce se căţărase pe unul dintre stâlpi şi l-am întrebat pe Mutt: „Ai nevoie de ceva?” Clătină din cap că nu, apoi continuă să frece săpunul în mâini. „Atunci ne vedem la cinci şi jumătate?” Mutt dădu iarăşi din cap, se cufundă brusc în apă, cu cap cu tot, se clăti şi apoi începu să se săpunească. Sticla de săpun lichid, acum aproape goală, pe care-o ţinea lângă el şi reziduurile de pe fundul căzii îmi dădeau de înţeles că nu făcea asta pentru prima dată. L-am lăsat la „sterilizat” şi am luat-o înapoi spre grajd; ajuns acolo, m-am căţărat pe scara

către şură şi am numărat pastilele pentru a vedea câte lipseau.

Am ieşit apoi din grajd, cu gândul să trag un pui de somn, dar m-a oprit Jase: „Unchiu' Tuck?” Katie stătea tolănită pe un prosop, pe gazonul de lângă căsuţa lui Miss Ella. Citea o carte, cu faţa îndreptată spre soare şi picioarele învelite într-o pătură.

„Da, amice?”

Jase îşi ridică mâna stângă. „Mi-a intrat o aşchie. Mama mi-a spus că tu poţi să mi-o scoţi.” M-am uitat la Katie, care mi-a întors privirea pe deasupra ochelarilor, după care şi-a reluat lectura.

„Hai să văd.” Ne-am aşezat jos în iarbă, l-am apucat de mânuţă şi am ridicat-o în bătaia soarelui. Într-adevăr avea o aşchie implântată adânc în pernuţa de carne moale de la baza degetului mare al mâinii stângi. I-am apăsat uşurel pielea, pentru a-mi da seama cât din aşchie aş putea să apuc fără să-l doară. Nu prea mult. „Ce zici, eşti bărbat?”

Cu mâna dreaptă îşi apucă strâns încheietura mâinii stângi, apoi mă privi drept în ochi şi dădu din cap că da. I-am pus mâna în poala mea, mi-am scos briceagul Swiss Army şi am desfăcut penseta din capăt. Îmi urmărea mâinile cu atenţie, însă nici n-a clipit văzând ce fac. I-am luat iarăşi mânuţa într-a mea şi l-am întrebat: „Eşti sigur?” A dat din cap fără urmă de ezitare, cu privirea aţintită asupra vârfului pensetei. Aşchia era înfiptă destul de adânc, aşa că am apăsat, făcând o adâncitură în carne, am prins stratul superficial de piele şi l-am tras la o parte. Jase a tresărit, dând să se tragă înapoi însă şi-a încordat mâna dreaptă, silind-o s-o ţină nemişcată pe cea stângă. „Vrei să te duci la mama ta, să

facă ea treaba asta?” Fără a-şi lua ochii de pe mână, a scuturat vehement din cap. Katie s-a uitat iarăşi în direcţia mea, tot peste ochelari, şi a zâmbit.

„Mersi. Aşa, lasă-mă pe mine să fiu tipul cel rău!”

Am tamponat uşor locul rănit cu mâneca de la cămaşă, pentru a îndepărta sângele. Apoi am prins bine cu penseta vârful aşchiei şi am tras, însă avea probabil o dimensiune considerabilă, aşa că nici măcar nu s-a clintit. Mi-am aranjat mai bine penseta în mână, am apăsat şi am tras din nou. De data asta aşchia s-a urnit, însă mai trebuia trasă niţel. Jase şi-a muşcat buzele şi şi-a încleştat şi mai tare mâna dreaptă pe încheietura celeilalte. Am desfăcut penseta, am prins din nou aşchia, mai strâns, şi m-am uitat în ochii lui, ca să văd ce simţea. Apoi am tras brusc. A ieşit un spin lung cam de un centimetru. L-am ridicat pentru a-l vedea mai bine, în lumina soarelui. „A, era uriaş!”

Jase s-a aplecat în faţă. „Vreau să văd şi eu.” I l-am pus în palma deschisă şi am tamponat din nou locul unde se iviseră deja câţiva stropi de sânge.

„Să ştii că n-am terminat! Hai cu mine.” L-am luat de mânuţă şi ne-am îndreptat spre căsuţa lui Miss Ella. Am dat drumul robinetului din bucătărie, am lăsat să se încălzească apa şi i-am zis: „Ţine-ţi mâna exact sub jet.” Între timp am scos cutia cu plasturi din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, am desfăcut unul de mărime mijlocie, i-am şters mâna lui Jase şi am aplicat plasturele peste mica rană. „Gata. Aşa-i mai bine.”

Băiatul îşi ridică degetul împodobit cu acel proaspăt însemn al curajului şi îl răsuci pe toate părţile. „Mulţumesc, Unchiu' Tuck.”

„Uite, poftim,” i-am spus, strecurându-i în buzunar încă doi plasturi, de rezervă. „Pentru mai târziu.” Era un gest pe care Miss Ella îl făcuse faţă de mine de vreo sută de ori.

Jase s-a bătut scurt cu palma peste buzunar şi a zbughit-o pe uşă ca o furtună, direct către bicicletă.

Copile, te-ai descurcat destul de bine.

Am avut un maestru bun.

Capitolul treizeci şi unu

Mutt dorea neapărat să prindă un loc bun, aşa că pe la şase fără un sfert intram deja în parcarea bisericii catolice St. Peter. Situată undeva la periferia oraşului Dothan, proprietatea eclesială se întindea de-a lungul a patru cvartale, străpunse de două străzi perpendiculare şi un semafor. Locuitorii din împrejurimi numeau zona „colţul catolic” – nume care i se potrivea, căci, dacă stăteai sub luminile semaforului, cât vedeai cu ochii, toml aparţinea bisericii. Proprietăţile acesteia erau în continuă expansiune şi, în orice direcţie îţi întorceai privirea, domeniul parohial ajungea din ce în ce mai departe de semafor – era o biserică cu adevărat harnică. În oricare zi a săptămânii, mai mult de jumătate din locurile din parcare erau ocupate şi multe dintre adăposturile pentru oamenii străzii şi spitalele pentru veteranii de război din ţinuturile învecinate primeau fonduri de la St. Peter. Pe terenul bisericii existau un adăpost pentru mamele abuzate de soţi, un orfelinat, o asociaţie de baseball pentru tineri, iar la câteva străzi distanţă, transformaseră o casă părăginită într-un centru de dezintoxicare pentru consumatorii de droguri.

În centrul proprietăţii trona un lăcaş de închinare cu adevărat impresionant, care era emblematic, fără a fi însă ostentativ. De fiecare dată când Miss Ella trecea cu maşina pe lângă clădire, lovea uşurel volanul cu palma, îşi trecea limba peste buze şi exclama: „Uite, asta chiar că-i o casă potrivită pentru Dumnezeu!” Apoi îşi plimba

degetele peste Biblia aşezată alături de ea pe scaun şi continua: „S-ar putea să nu cădem de acord în toate chestiunile teologice, însă şi ei citesc cuvintele scrise cu roşu, spusele lui Hristos, şi le împlinesc.”

În incinta bisericii încăpeau două mii de persoane şi dacă veneai la slujba de sâmbătă seara nu era prea uşor să găseşti un scaun liber. Locul acesta atrăgea oameni de pretutindeni. În punctul central, tavanul avea probabil în jur de douăzeci şi cinci de metri înălţime şi mare parte din interiorul edificiului, cu excepţia băncilor şi a altarului, era construită din marmură şi catifea roşie sau placată cu foiţă de aur. Tuburile imense, de argint, ale orgii acopereau în întregime peretele din spate, iar ventilatoarele enorme, ce generau aerul pentru funcţionarea instrumentului umpleau în întregime două încăperi de la subsol. Din câte îmi aduc aminte, aproape în fiecare an, în ajunul Crăciunului, Miss Ella ne ducea într-un tur al oraşului, cu maşina, pentru a admira casele împodobite cu luminiţe; inevitabil, plimbarea noastră se încheia cu o oprire de douăzeci de minute în parcarea de la St. Peter, în timpul concertului de orgă. Rămânea nemişcată, cu mâinile împreunate, cu ochii închişi, legănându-şi aproape imperceptibil capul şi zâmbind. „Când am să ajung în cer, sper ca o astfel de muzică să răsune şi acolo.”

Am parcat, am coborât de pe scaunul şoferului şi m-am îndreptat spre spatele camionetei, unde Mutt căzuse pe gânduri, întrebându-se pe care parte să coboare. Judecând după frământarea care i se citea pe chip, după costumul boţit şi mănuşile de cauciuc pe care şi le trăsese pe mâini, după sticla cu pulverizator, agăţată de buzunarul din spate şi rola de şerveţele de

hârtie pe care-o strângea sub braţ, era limpede că avea de gând să rămână cât se poate de curat-atât el, cât şi cei din preajma sa. Dacă era să mă iau după numărul de pastile rămase în sticluţe, îşi luase medicaţia cu conştiinciozitate, dar se părea că asta nu prea avea efect asupra musculaturii feţei sale. Jase se urcase în camionetă echipat cu cizmele, pălăria şi centura cu cele două pistoale. Când l-am văzut că se dă jos din maşină şi se îndreaptă spre biserică, i-am şoptit: „Hei, partenere, nu e voie cu arme în biserică.”

Atunci îşi scoase pistoalele din teacă şi se întoarse la maşină, unde eu îl aşteptam cu uşa deschisă. Le puse pe banchetă, le mângâie uşor mânerele şi se întoarse la Katie. Dacă făceai abstracţie de aspectul exterior destul de ciudat al lui Mutt, când ne-am făcut intrarea pe uşa principală a bisericii păream de-ai casei. Jase chiar şi-a scos pălăria şi i-a dat-o lui Katie.

În tot sanctuarul plutea un miros vag de tămâie, amestecat cu cel al florilor proaspăt tăiate. Fiecare ungher şi nişă din zid era decorată cu cruci şi lumânări, iar în firidele săpate în peretele bisericii erau aşezaţi mai mulţi sfinţi, în racle. Ferestrele împodobite cu vitralii urcau până aproape de acoperiş; lanţuri imense ce atârnau din tavan susţineau câteva candelabre mari, ca nişte clopote; podeaua era placată cu marmură albă; băncile erau de lemn, bogat ornamentate cu sculptori executate manual – tot edificiul îţi insufla o senzaţie de reverenţă şi trăinicie.

Se auzea un zgomot înfundat de paşi pe podeaua dură şi rece, zgomot ce-şi trimitea ecoul în toată încăperea: membrii congregaţiei înaintau pe culoarul central al bisericii, îşi plecau genunchii, la fel şi capetele,

îşi făceau cruce şi apoi se strecurau în linişte la locurile lor. Ca şi în celelalte biserici în care intrasem înainte, nimeni nu avea un loc prestabilit, dar cu toate astea fiecare enoriaş ştia cu exactitate unde stăteau ceilalţi. Cum voiam să evit orice incident, l-am apucat pe Mutt de poala hainei şi l-am tras spre o bancă plasată undeva în treimea din spate a lăcaşului. El scutură energic din cap şi-mi făcu semn cu degetul să mergem mai în faţă Aşa că am înaintat, în urma lui Mutt, şi ne-am aşezat în rândul al nouălea din faţă.

La câteva minute după ora şase, organistul a dat semnalul şi întreaga congregaţie s-a ridicat în picioare şi a început să intoneze un imn, timp în care preoţii şi ajutoarele lor şi-au făcut apariţia, în cortegiu. Primul tânăr purta o cruce mare de lemn, al doilea legăna o cădelniţă, iar preoţii cântau la unison, fără a avea nevoie să citească versurile din cartea de imnuri.

După intonarea a cinci strofe, Părintele Bob, un bărbat înalt, chel şi bronzat, cu favoriţi grizonaţi şi umeri laţi, ne-a urat tuturor bun venit. Avea o voce profundă şi mângâietoare – genul acela de voce care te face să te gândeşti că poate spovedania nu e o chestie chiar aşa de rea, la urma urmei – iar zâmbetul îi era sincer. După urările de bun-venit şi-a făcut cruce, apoi a făcut semnul crucii şi înspre noi, de mai multe ori; prin gestul acesta-mi-e şi ruşine să recunosc-mi-a amintit de antrenorul meu pentru baza a treia.

Cei doi preoţi care-l ajutau s-au apropiat de podium şi au lecturat atât din Noul, cât şi din Vechiul Testament. Citeau rar, cu bucurie şi convingere, în acelaşi timp; aproape că puteai simţi pe cerul gurii savoarea tâlcului celor rostite de ei. După ce au încheiat lectura, întreaga

congregaţie s-a ridicat, iar Părintele Bob ne-a prezentat lecţia din Evanghelie. Prima jumătate a textului a citit-o, iar pe cea de-a doua a recitat-o din memorie. După învăţătura din Evanghelie, cei prezenţi au îngenuncheat şi au rostit crezul apostolic. Surprinzător pentru mine, Mutt îl ştia pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Odată încheiată şi această parte, şi-au mărturisit păcatele, apoi s-au rugat pentru tot felul de lucruri, de la biserică, până la membrii bolnavi sau care muriseră şi până la liderii politici ai ţării. Jase şi Katie îngenuncheaseră de o parte a mea, iar Mutt, de cealaltă. Toţi trei stăteau cu capetele plecate, mâinile împreunate şi ochii închişi. Am îngenuncheat şi eu, m-am apucat strâns cu mâinile de spătarul băncii din faţă am cercetat cu privirea în jurul meu, pentru a vedea dacă se mai roagă cineva cu ochii deschişi, ca mine.

Jase m-a tras de mânecă şi m-a întrebat în şoaptă: „Unchiu' Tuck, cine r omul ăla cu pălărie?”

„E protopopul.”

„Ce înseamnă asta?”

„El e responsabil de tot ce se întâmplă aici. Ca un fel de antrenor.”

„Păi, de ce poartă pălăria aia?”

Am ridicat din umeri. „Nu ştiu, amice.”

Doamna care stătea în faţa noastră ne-a aruncat o privire, peste umăr, şi-a dus degetul la buze şi s-a încruntat. Jase şi-a ridicat iarăşi ochii către mine. „Crezi că poartă pălăria tot timpul?”

Doamna ne-a făcut iarăşi semn să tăcem odată, aşa că mi-am pus mâna la gură şi i-am răspuns lui Jase: „Probabil că o poartă doar aici, înăuntru.”

Am terminat rugăciunile şi ne-am aşezat din nou pe bănci. L-am ridicat pe Jase şi l-am aşezat în poala mea. După vreun minut, două, Katie s-a mutat cu câţiva centimetri mai aproape de mine şi şi-a lipit umărul de al meu. În biserică era frig din cauza pietrei şi a marmurei, însă umărul ei şi spatele lui mă încălzeau.

M-am aplecat puţin în faţă, mi-am înfundat nasul în ceafa lui Jase şi am tras încet o gură de aer, umplându-mi plămânii fără zgomot. Atingerea părului său moale pe buza de sus şi pe nas mi-au adus aminte de apăsarea buzelor calde şi blânde ale lui Miss Ella, pe obrazul meu. Când îmbătrânise, faţa ei începuse să mă înţepe puţin din cauza firişoarelor de păr ivite în jurul gurii, iar buzele îi tremurau când se întindea să mă sărute. Niciodată nu m-am ferit de sărutul ei. Nici măcar o singură dată. Înţepătoare sau nu, voiam să simt pe faţă buzele acelei femei.

Când m-am făcut prea mare-atât ca vârstă, cât şi ca înălţime – ca să mă mai bată la fund – şi asta s-a întâmplat cam pe la treisprezece ani – Miss Ella a început să mă mânjească cu cărbune. Dacă minţeam cu privire la teme, sau dacă nu voiam să duc gunoiul, sau nu-mi făceam patul sau dacă în general, nu făceam un lucru pe care ştiam că ar fi trebui să-l fac, Miss Ella mă aşeza pe un scaun, scotea din buzunarul şorţului o bucată de cărbune, mi-o atingea de limbă iar apoi mi-o freca de buze, dintr-un capăt în altul. Asta era consecinţa neascultării mele. Apoi mi-l umezea iarăşi de vârful limbii, după care îmi desena un „t" mare pe frunte. Nn aveam voie să mă spăl pe faţă o zi întreagă. Indiferent dacă trebuia sau nu să merg la şcoală. „Tucker,” Îmi spunea, vârându-şi cărbunele înapoi în şorţ, „să ştii că n-

am să încetez să-ţi spun anumite lucruri, doar pentru că tu te-ai plictisit să le auzi. Funinginea asta trebuie să-ţi aducă aminte că sfidarea cu bună ştiinţă trebuie să fie pedepsită fără preget."

„De ce?"

„Pentru că ea duce la mormânt, copile. La mormânt."

M-am uitat atunci în oglindă, am arătat cu degetul înspre frunte şi am întrebat-o: „Atunci crucea pentru ce e?"

„Pentru că mai întâi trebuie să mori, dacă vrei să trăieşti, copile."

Părintele Bob a păşit către amvon, a aruncat o privire peste notiţele pe care şi le făcuse, apoi a decis că mai bine ar vorbi de jos, din faţa altaru lui. Îşi închise carneţelul, coborî treptele până la nivelul nostru, făcu o mătanie, apoi se sprijini de baston şi începu să ne povestească despre cei patru ani petrecuţi la Vatican şi despre motivul şi modul cum devenise preot, cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Ne-a mai spus că lucrarea bise ricii nu e „rezervată pentru bărbaţii în robe albe, cu pălării caraghioase; e ceva ce facem fiecare dintre noi".

În timpul discursului său, care semăna nu atât cu o predică, cât cu o conversaţie, Jase îşi vârî în nas aproape două treimi din degetul arătător al mâinii drepte. După treizeci de secunde, îşi scoase degetul subţirel şi-l ridică în lumină, ca să-l studieze mai bine. Cu siguranţă nu era o privelişte prea plăcută. Apoi îşi scutură degetul pe podea, încercând să scape de ceea ce era lipit pe el. Însă se ivi o mică problemă: „obiectul" Îşi rata ţinta. Se desprinse de pe deget, luă o traiectorie arcuită, se învârti în aer, apoi ateriză exact pe spatele doamnei din faţa

noastră. Era mare, verde şi se lipise de sacoul ei crem, semănând oarecum cu o omidă ce se târăşte pe un cearşaf. Katie se albi deodată şi făcu ochii mari cât cepele. Scoase repede un şerveţel din buzunar şi încercă să ia de acolo „obiectul”, însă nu reuşi decât să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

Ajuns la un moment de respiro în relatările sale, Părintele Bob şi-a şters fruntea cu o batistă albă şi mi s-a părut că începe să tremure puţin, însă vocea nu i s-a poticnit deloc şi n-a ezitat nici-o clipă. M-am uitat la ceilalţi preoţi: cel aflat imediat lângă Părintele Bob părea încordat, pregătit să-i sară în ajutor dacă se prăbuşea. Părintele Bob a observat consternarea întipărită pe feţele celor din jurul său şi a exclamat: „Ei, nu vă mai uitaţi la mine cu atâta îngrijorare. Da, chimioterapia m-a slăbit, e adevărat, dar n-o să mă ucidă.” Apoi s-a întors cu spatele la noi şi s-a uitat la crucea agăţată deasupra altarului. „Cred că El nu Şi-a încheiat încă treaba cu mine.” S-a întors înapoi cu faţa către congregaţie, şi-a împăturit batista şi ni s-a adresat tuturor: „Aceşti scumpi fraţi ai mei sunt îngrijoraţi că poate sunt prea slăbit ca să mai predic. Sunt îngrijoraţi că acest cancer, despre care doctorii spun că mă mănâncă de viu, o să mă învingă. Că predica de azi îmi va periclita şi mai mult sistemul imunitar, şi aşa fragil, şi că mă va ucide pe loc.” Zâmbi, se uită la ei, apoi iarăşi la noi şi, în cele din urmă, îşi ridică privirea către cruce. „Dar, vai, cerule! Ce frumos ar fi să plec în felul ăsta!”

Cei prezenţi râseră, iar ceilalţi preoţi se relaxară şi se lăsară pe spate, în scaunele lor. Mutt stătea drept, cu privirea înainte şi cu mâinile încleştate pe banca din faţă. Era încordat, gata să ţâşnească, la nevoie.

„Şi cu asta ajung la concluzia predicii mele.” Părintele Bob zâmbi, păşi pe culoar, între băncile din primul rând, apoi făcu semn cu bastonul înspre crucea atârnată deasupra altarului. „De multe ori în viaţă ne comportăm ca şi cum El ar fi tot mort. Însă noi toţi am mărturisit astăzi cu gura, de câteva ori, că nu mai e mort. Atunci care să fie adevărul? De ce să spui un lucru cu buzele, iar de trăit, să trăieşti alt lucru? Dacă El e cu adevărat viu, de ce nu trăieşti ca atare? El fie este viu, fie nu, altă variantă nu există. Nici tu nu poţi fi doar pe jumătate viu.”

Făcu o scurtă pauză, pentru a-şi aduna gândurile. „Am fost la Ierusalim, m-am plimbat prin Grădina Ghetsimani, pe Muntele Templului, am intrat chiar şi în mormântul unde majoritatea oamenilor de ştiinţă consideră că a fost îngropat Domnul nostru. Nu spun că acolo a fost cu adevărat locul Lui de îngropăciune, nu spun nici că n-a fost. Nu ştiu asta. Şi de fapt nici nu are prea mare importanţă. Însă un lucru ştiu cu certitudine.” Părintele Bob se opri din nou preţ de câteva secunde, iar Mutt se aplecă şi mai în faţă, cu mâinile tremurânde. „Ştiu că El nu mai era acolo.” Zâmbi şi privi absent prin vitraliul de deasupra sa. „Acel coşciug de piatră mi-a lăsat o impresie foarte puternică. Ştiţi de ce?” Făcu o pauză, apoi continuă în şoaptă: „Pentru că şi eu, asemenea Lui, am ieşit de acolo.”

Lăsă ca ecoul vorbelor sale să răsune în întreaga încăpere. Când reverberaţiile acestuia se stinseră cu totul, ne întrebă: „Cum de am putut să ies?” Mai făcu un pas printre bănci şi îndreptă bastonul către noi toţi. „Piatra fusese dată la o parte.” Se sprijini iarăşi în baston şi, ridicându-şi ochii, păru a cerceta cu atenţie grinzile

clădirii. Continuă, vorbind parcă tavanului: „Însuşi acest fapt cere o reacţie din partea noastră.” Îşi coborî privirile la nivelul nostru şi se concentră asupra stranelor pline până la refuz, unde puţini din cei prezenţi mai stăteau sprijiniţi de spătare. „Putem fie să-L încununăm cu spini, să-L scuipăm în faţă, să-l străpungem coasta cu suliţa” – şi, zicând asta, străpunse şi el aerul cu bastonul – „şi să-l, proclamăm Domn al minciunilor, fie...” – se întoarse spre altar şi se îndreptă şchiopătând într-acolo – „...fie putem să alergăm, renunţând cu desăvârşire la noi înşine, la picioarele aceluiaşi lemn” – Părintele Bob îngenunche cu mişcări greoaie – „...să ne prăbuşim în genunchi” – îşi plecă capul şi şopti – „...şi să-L numim, să-L proclamăm Domn al tuturor.”

Câteva clipe se scurseră în tăcere; între timp, Părintele Bob îşi îngropa capul în palme.

Într-un final, şopti ca pentru sine: „După cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul Omului.” Un alt răstimp. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.” Umerii Părintelui Bob se ridicau şi se coborau ritmic, iar mâinile îi apăsau cu putere faţa. „Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Se ridică în picioare şi se întoarse către noi. Acum părea a-şi lăsa şi mai mult greutatea în baston, aşa încât acesta se arcuia uşor la mijloc, iar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Făcu semn cu mâna către altar. „Ce veţi alege?”

Copile?

Da, doamnă.

Mi-aş dori să poţi auzi şi tu corul de aici, de sus, care face vocalize, încălzindu-şi vocile pentru a-l primi pe acest om. Ăştia de aici pregătesc o petrecere în cinstea lui, aşa că ai face bine să asculţi bine ce are de spus.

Părintele Bob urcă înapoi scările, îl bătu pe umăr pe primul preot şi se aşeză şi el pe un scaun, moment în care organistul începu să cânte blând, ca fundal sonor pentru strângerea colectei. În timp ce uşierii începură să treacă platourile speciale de la o bancă la alta, Jase îmi ceru o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi apoi privi în linişte cum platoul îşi urmează circuitul înspre noi. Când ajunse, lăsă să cadă moneda înăuntru, apoi îi lnmână platoul lui Mutt. Mutt îşi goli buzunarele şi puse şi el un ghemotoc de bancnote de un dolar şi cam doi pumni de mărunţiş. Uşierii strânseră toate platourile, după care preoţii binecuvântară darurile adunate şi apoi pregătiră altarul pentru pâine şi vin.

După ce Părintele Bob încheie rugăciunea de benedicţie asupra componentelor împărtăşaniei, povesti pe scurt istoria Cinei celei de Taină şi apoi se mai rugă o dată, uşierii îşi făcură iarăşi apariţia şi începură să-i conducă în faţă pe cei prezenţi. Când omul responsabil de rândul nostru ne-a făcut semn, toţi, în afară de Katie, Jase şi cu mine, s-au ridicat în picioare. Mutt părea concentrat asupra balustradei şi a luat-o şi el după lider. Cu mâna dreaptă se ţinea de reverul costumului, de parcă ar fi fost coarda unei paraşute.

L-am tras de coada sacoului. „Mutt!”

Făcu un gest cu mâna prin care-mi sugeră să-l las în pace, dar rămase cu ochii aţintiţi asupra balustradei.

L-am tras din nou. „Mutt!”

Se întoarse spre mine, şi atunci i-am şoptit: „Nu ai voie să te duci acolo, în faţă.”

Ridică din umeri. „De ce nu?”

„Păi” – îi răspunsei, privind în jur – „trebuie să fii catolic.”

„Şi ce-i cu asta?”

„Păi, cum să zic... ar fi o lipsă de respect din partea ta.”

„Ştiu asta.”

„Aaa,” am exclamat şi i-am dat drumul la haină.

Rândul din faţa lui Mutt se golise deja, şi acum îl aşteptau pe el. Aşa că mă concedie rapid, îşi aranjă sacoul şi mărşălui hotărât pe culoarul central al bisericii.

Katie mă înghionti în picior şi-mi făcu semn către altar. „Nu crezi că ar fi mai bine să te duci cu el?”

M-am uitat la balustradă, apoi iarăşi la ea. „Nu e corect ce face.”

„Nu asta te-am întrebat.”

Am ridicat din umeri şi l-am urmărit cu privirea pe Mutt, cum înainta pe culoarul bisericii.

Katie ridică din sprâncene. „Chiar nu crezi că s-ar putea să aibă nevoie de ceva ajutor?”

„Nu,” i-am răspuns clătinând totodată din cap. „Am senzaţia că nu e prima dată când face lucrul ăsta.”

Copile, aceasta este casa Domnului. Nu ţi-ar fi dăunat cu nimic să mergi acolo în faţă, cu fratele tău.

Ştiu, Mama Ella, dar poate că mai întâi am şi eu nevoie să-mi rezolv nişte probleme.

Cum ar fi?

Absenţa ta.

Şi mai ce?

Gândul mi-a zburat la Rex. El.

Miss Ella rămase tăcută câteva secunde. Gata, ai terminat?

Mutt ajunse la balustradă, îngenunche şi-şi întinse amândouă mâinile, ca un om care rătăcise zile întregi prin deşert, fără strop de apă. Avea privirea aţintită asupra Părintelui Bob. Preotul ridică mai întâi farfuria cu pâine, iar Mutt, echipat cu mănuşi de cauciuc şi cu toate celelalte dotări, rupse o bucată uriaşă, suficientă cât pentru a împărtăşi vreo cincizeci de oameni. Şi-o îndesă pe toată în gură, folosindu-şi ambele arătătoare pentru a şi-o împinge către obraji. După care, cu gura plină cu mult mai multă pâine decât putea mesteca, Mutt îi făcu semn preotului să treacă la următoarea persoană, iar el începu să molfăie cu mişcări rapide, făcând tot ce-i stătea în putinţă pentru a termina de înghiţit înainte ca cupa să ajungă în dreptul lui.

Înghiţind zgomotos pâinea, îl aşteptă pe Părintele Bob, care, metodic, îşi vedea de drumul lui, de-a lungul balustradei. Preotul se apropie de Mutt şi în loc să se aplece ca de obicei, îngenunche faţă în faţă cu Mutt. „Bună, Matthew!” Îi şopti.

Mutt îl salută cu un gest al capului, iar Părintele Bob îi oferi cupa, pe care Mutt i-o luă cu blândeţe din mână. Îşi încleştă degetele pe ea, o întoarse cu susul în jos şi bău tot conţinutul în cinci sorbituri zgomotoase, apoi se şterse la gură cu mâneca sacoului. După ce goli cupa, îşi scoase sticla cu pulverizator din buzunarul din spate, stropi atât vasul cât şi segmentul de balustradă din faţa sa, le şterse pe amândouă folosind patru şerveţele de hârtie, lustrui bine totul cu un al cincilea iar apoi, folosindu-şi amândouă mâinile, îi înmână delicat cupa Părintelui Bob. Acesta zâmbi, îşi puse mâna pe

creştetul lui Mutt, şopti o binecuvântare şi apoi se întoarse la altar, pentru a mai lua nişte vin.

Enoriaşii din preajma lui Mutt rămăseseră cu gura căscată, cu ochii holbaţi şi pur şi simplu muţi de uimire. Mutt îşi plecă capul, îşi coborî un genunchi în pământ, îşi făcu cruce de patru ori şi urmă traseul procesiunii, îndepărtându-se de balustradă. În timp ce se îndrepta către locul său, ochii majorităţii celor prezenţi erau aţintiţi asupra sa, iar singurul sunet audibil era cel al sticlei cu pulverizator ce i se izbea de picior în timpul mersului.

Odată încheiată împărtăşania, organistul dădu tonul imnului de încheiere a serviciului divin, la care ne ridicarăm cu toţii în picioare pentru o ultimă dată. În timp ce doamna din faţa noastră dădea să plece, Mutt îi pescui fără grabă omida de pe spate, cu un şerveţel de hârtie. Femeia nici măcar nu şi-a dat seama. Apoi spălă zona de bancă unde stătuserăm noi şi se îndreptă spre ieşire, ducând cu sine două perechi de mănuşi de cauciuc folosite şi vreo opt sau zece şerveţele de hârtie. La uşă, Părintele Bob l-a oprit, l-a privit drept în ochi şi apoi l-a prins într-o îmbrăţişare strânsă, ca într-o menghină, timp de câteva secunde bune. După care i-a zis: „Prietene, mă bucur mult să te revăd. Am dus dorul conversaţiilor noastre.”

Mutt dădu din cap şi încercă să spună şi el ceva, dar nu reuşi, aşa că doar mormăi, ca pentru sine: „Şi eu la fel.” Aruncă apoi gunoiul la coş, sări în camionetă şi se întinse. La rândul meu, am dat mâna cu Părintele Bob, după care am pornit pe urmele lui Katie şi Jase, care se îndreptau şi ei către maşină. Până să ajung acolo, Mutt

avea deja ochii închişi, iar pieptul i se ridica şi cobora cu mişcări ample, ritmice.

Capitolul treizeci şi doi

Se făcuse deja ora unsprezece când Katie stinse lumina în căsuţa lor. Mutt se căţărase în şură imediat după ce ne întorseserăm de la biserică, însă mă îndoiam că adormise. Am urcat şi eu după el şi am aruncat o privire din capul scării. Sacul de dormit nu se zărea nicăieri. Nici Mutt nu era acolo. M-am răsucit şi am rămas aşa, bălăngănindu-mi picioarele deasupra boxei lui Glue. L-am urmărit cum se legăna pe trei picioare, cu ochii închişi. Am stat amândoi în linişte câteva minute, în timp ce razele lunii se revărsau prin peretele ciuruit, luminând ungherele grajdului asemenea unui glob din acela imens, de discotecă, atârnat de grinzi.

Eram conştient că ar trebui să plec în căutarea lui Mutt, însă mă sim ţeam tare obosit. Am luat o lanternă din camionetă şi am îndreptat-o către turnul de apă. Nimic.

Când am ajuns la cariera de piatră, totul era învăluit în linişte. Chiar şi la lumina lunii se putea vedea barca de aluminiu a lui Rex odihnindu-se pe fundul lacului, la o adâncime de cincisprezece metri, în apa limpede ca cristalul. Deşi nu credeam că Mutt se scălda în covata de opărit porcii, am trecut totuşi şi pe acolo. Apa era rece, la fel şi cărbunii de dedesubt. Mai era un singur loc în care l-aş fi putut găsi, aşa că am luat-o înapoi, printre pini.

Mutt stătea la piciorul crucii, ghemuit ca un prunc în sacul său de dormit, iar sub cap avea o pernă formată

din ace uscate de pin. Umărul îi ieşea puţin din sac, aşa că am observat că era încă îmbrăcat în costum. Avea ochii larg deschişi, iar când m-a văzut şi-a tras sacul de dormit până la gât.

Am stins lanterna, m-am aşezat alături de el, pe covorul de ace şi mi-am ridicat privirea spre cupola de crengi. Erau nişte pini bătrâni de patruzeci de ani, înalţi de vreo douăzeci de metri. Mi-am împreunat mâinile sub ceafă şi timp de câteva minute am contemplat amândoi braţele crucii ce străluceau în bătaia lunii. Aerul era răcoros şi-mi ieşeau aburi pe gură când expiram. Avea să fie frig de Crăciun anul ăsta.

La un moment dat, după miezul nopţii, m-am ridicat şi am scormonit prin ţărână, în căutarea lanternei. Mutt deschise ochii, mă văzu tremurând şi-şi deschise sacul de dormit. Folosind acele uscate de pin pe post de saltea, îşi întinse sacul transformându-l într-o pătură, se acoperi cu totul, inclusiv nasul, cu jumătate de pătură şi închise ochii. Purta încă pantofii de dimineaţă şi mănuşile de cauciuc, iar sticla cu dezinfectant îi era în continuare agăţată de curea.

Gândul mi-a zburat la casa în care locuiam, la subsolul umed şi rece şi la băieţaşul cu părul negru, târât de urechi pe scări şi împins brutal pe uşă. „Acesta este Matthew Mason... Se pare că e fiul meu.” Mi-am adus aminte cum se juca cu jucăriile mele, cu castelul din piese Lego, sau cum, din piese simple, construia dispozitive care mai de care mai complicate, cum stătea în poala lui Miss Ella şi zâmbea, în timp ce de pe bărbie i se scurgea îngheţata de vanilie, iar mai apoi i se prelingea pe încheieturile mâinilor, dintr-un cornet pe cale să se topească. M-am gândit apoi la ziua

înmormântării, la apariţia lui Mutt, cu părul încâlcit şi cu întreaga înfăţişare trădând lipsa de igienă, precum şi la cele câteva săptămâni ce au urmat. M-am gândit la frustrarea, la mânia mea, la graba cu care l-am dus ca să-l internez la Spiraling Oaks. Şi, mai mult decât orice, m-am gândit la felul cum îl abandonasem la uşa lui Gibby şi plecasem, fără să mă mai uit înapoi. Cum renunţasem la el, pur şi simplu. Mutt era fiinţa cea mai inocentă, cea mai curată din câte îmi fusese dat să întâlnesc şi cu toate astea, adult fiind, în general îl tratasem la fel cum mă tratase Rex pe mine. Aici, sub crucea veche, şlefuită de mâna lui, am înţeles asta. Şi m-a durut.

M-am întins lângă el, cu spatele lipit de spatele lui şi cu capul sprijinit de baza pătrată a lemnului.

Noapte bună, băieţi!

Am închis ochii şi mi-am încrucişat mâinile pe piept. În întuneric l-am auzit pe Mutt şoptind: „Noapte bună, Miss Ella!” Şoaptă pe care o auzisem de mii de ori venind din patul de sub mine, de fiecare dată când Miss Ella ne săruta, la culcare. Aceeaşi pe care o auzisem şi în depozitul de medicamente din spital. În fine, aceeaşi şoaptă pe care o rostise şi la mormântul ei. Lacrimi sărate mi-au inundat ochii, apoi mi s-au rostogolit pe faţă şi, încă o dată, am alunecat pe aripile somnului, învăluit în braţele lui Miss Ella Rain.

Capitolul treizeci şi trei

Viaţa la Waverly n-a fost niciodată frumoasă. Rex s-a îngrijit de asta. Trăiam cu toţii sub un nor ce nu dispărea nicicând, însă, deşi cu greu mi le aduc aminte, au existat şi zile când lumina străpungea norul şi strălucea asupra noastră. Şi cred că zilele acelea i se datorau lui Miss Ella mai mull decât ne dădeam noi seama la vremea respectivă. Nu spun că ea putea opri soarele din mersul lui, însă cred că de câteva ori i-a schimbat niţel traiectoria.

La primele sclipiri ale zorilor m-am trezit şi Mutt nu mai era lângă mine. Peste copaci se aşternuse o ceaţă uşoară, aducătoare de ploaie.

Când Mutt avea în jur de zece ani, s-a hotărât să sape o groapă adâncă de tot, care să ajungă până în China. Citise într-o revistă de ştiinţă că, dacă sapi suficient de mult şi de adânc, în cele din urmă dai de picioarele locuitorilor din China. Mutt decupase articolul din revista cu pricina şi-l lipise pe un perete şi, din moment ce Rex făcuse primul pas săpând cariera de piatră, Mutt a ales să ducă mai departe lucrarea deja începută. Aşa încât a cumpărat o roabă plină cu unelte şi şi-a petrecut trei săptămâni din vacanţa de vară săpând un tunel în peretele lateral al carierei. Planul său era să sape în jurul stâncii, apoi să foreze un tunel până în China. La fiecare jumătate de metru de pământ excavat monta grinzi de susţinere şi a instalat chiar şi un cablu de curent, cu mai multe becuri, precum şi nişte

ventilatoare care să aducă aerul în galerie. În fiecare seară, când venea vremea cinei, Miss Ella mă trimitea să văd ce face, şi cu fiecare zi eram tot mai uimit.

Nădejdea mea secretă era că Mutt va da peste un filon de aur, şi atunci aveam să o ajutăm pe Miss Ella să iasă la pensie, iar lui Rex aveam să-i spunem să-şi ia tălpăşiţa. Însă nu s-a întâmplat aşa şi n-am avut parte de această bucurie. Mutt însă continuă să sape şi să foreze, astfel că tunelul său ajunsese deja la vreo zece metri lungime, când a trebuit să renunţe din pricina reînceperii şcolii. A promis că îşi va duce planul la îndeplinire în vara următoare, însă între timp a citit un articol ce contesta afirmaţiile celui dintâi. Se susţinea că, de fapt, avea să ajungă într-un alt loc, cum ar fi Australia sau Spania, însă nu înainte ca miezul fierbinte al pământului să-l prefacă în cenuşă. Cum Mutt ţinea cu tot dinadinsul la ideea cu China, aceasta nemaifiind posibilă, îşi căută alte preocupări.

I-am strâns sacul de dormit şi, mergând pe urmele paşilor săi, m-am îndreptat către carieră. M-am oprit pe terasa de piatră şi am observat că între timp reparase tiroliana. Cabluri noi, mânere noi, mecanismul funcţiona perfect, invitându-te parcă să îl foloseşti. Undeva dedesubtul meu am auzit nişte sunete venind dinspre tunelul săpat în stâncă; parcă lucra cineva cu o cazma şi o lopată, deşi loviturile erau dezordonate, fără cadenţă. Suna mai mult a joacă decât a muncă asiduă.

Am coborât peretele carierei până în dreptul tunelului, apoi m-am deplasat, cu paşi adăugaţi, de-a lungul stâncii şi mi-am vârât capul în tunel. Cu ajutorul unui sistem de oglinzi, lumina provenită de la singurul bec din interior reuşea să lumineze întreaga galerie. Era

călduţ înăuntru; Mutt pornise un radiator, nu ştiu cum anume, iar un ventilator aducea aer proaspăt în tunel. Îşi scosese cămaşa şi transpira din abundenţă, eliminând în felul acesta atât toxinele, cât şi substanţele care îi fuseseră administrate atâta timp. Părea că începe să-şi recapete forţa de altădată.

„Bună dimineaţa!” l-am salutat.

Mutt şi-a ridicat ochii şi, fără un cuvânt, a continuat să despice pământul cu cazmaua.

„Te simţi bine?”

Mutt şi-a aruncat privirea de jur împrejur, ca şi cum aş fi vorbit cu altcineva.

L-am privit direct în ochi şi l-am întrebat din nou: „Te simţi bine?”

Dădu din cap în semn de încuviinţare, apoi implântă cazmaua într-o zonă cu pământ moale. Am ocolit sursa de lumină, ca să nu umbresc locul unde muncea. „Ce faci aici?”

Mutt se uită iarăşi înjur, apoi în spatele meu, apoi sub vârful cazmalei, după care începu să scormonească prin pământ cu mâinile murdare. „Mă caut pe mine însumi.” Îşi înfipse iarăşi cazmaua în pământ, dădu peste un obiect dur, se lăsă repede în genunchi şi începu să sape de jur împrejur, cu o lopată rotunjită, ruginită. Scoase la iveală o bucată de cuarţ de mărimea unui pumn şi o aruncă cât colo, după care se lăsă pe vine, sprijinindu-se pe călcâie. „Din câte îmi amintesc, în locul ăsta am fost pentru ultima dată eu însumi, aşa că acum caut personajul acela.” Îmi înmână lopata. „Vrei să mă ajuţi?”

„Nu... nu.” l-am făcut semn spre gura tunelului, către Waverly. „Trebuie să văd ce fac Glue şi Katie şi

Jase. Ştii şi tu...” Mutt încuviinţă din cap. Ar fi fost de acord cu orice răspuns. „Vii şi tu să iei prânzul cu noi?” Îmi răspunse afirmativ, printr-o mişcare a capului şi-şi şterse cu antebraţul transpiraţia de pe frunte.

Îndreptându-mă spre ieşirea din tunel mă gândeam că, în ciuda stării sale mentale din momentul de faţă, Mutt părea a fi într-o stare fizică destul de bună. Aproape la fel de bună ca în amintirile mele. Dacă ar fi fost să ne luăm la trântă, ar fi avut mari şanse să câştige.

Am ieşit din carieră, mi-am ridicat gulerul ca să mă feresc de ploaie şi mi-am croit drum printre pini, până la păşune. Cu o zi în urmă, Mose legase plugul la tractor şi arase câteva hectare, răsturnând bulgării de pământ. Aceştia emanau în văzduh mirosul proaspăt şi înţepător de bălegar, amestecat cu cel de fân, de gunoi şi de motorină. Am ieşit de sub umbrarul pinilor, iar ploaia a început din nou să cadă, mărunt. Era perfect.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare pentru a le feri de frig şi am păşit pe pământul moale, proaspăt arat. Dacă ploua în continuare, cu siguranţă aveam să găsesc vreo câteva comori.

M-am plimbat pe solul moale, cu capul plecat, cu privirea aţintită în noroi, ca şi cum aş fi investigat o plajă, în căutare de comori, în timpul fluxului. O jumătate de oră mai târziu, aveam deja un pumn plin. Inclusiv câteva bucăţi foarte bune. Katie mă zărise umblând în cerc pe păşune, aşa că alergă înspre mine cu o umbrelă. „Ce faci aici? Cauţi dinţi de rechini?”

„Se poate spune şi aşa, într-un fel.” Mi-am întins mâna şi i-am arătat vârfurile de săgeată şi cioburile de vase de lut pe care le descoperisem vreo duzină sau chiar mai bine.

„Le-ai găsit pe toate astea aici?”

„Îhî.” Şi, arătând spre întinderea păşunii, am continuat: „După ce tu ai plecat, ne-am dat seama că o mare parte din pământurile astea a fost odinioară un sat indian. Mulţi dintre fermieri, pe o rază de câţiva kilo metri înjur, au propriile lor colecţii.”

Katie se legănă, pivotând pe călcâie, iar ochii i se luminară când pri cepu ce făceam. „Deci toate borcanele alea de plastic de pe raftul de sus din cămară, care par pline cu pietre, conţin de fapt vârfuri de săgeţi şi fragmente din oale de lut indiene?”

„Exact.”

Când şi-a dat seama că nu o luam peste picior, începu şi ea să caute cu interes. Bucăţelele strălucitoare de cremene sau de ceramică afumată cu cărbuni deveneau tot mai lucioase şi mai vizibile, cu fiecare strop de ploaie. Katie ţinea umbrela deasupra capetelor noastre şi-şi trecu braţul pe sub al meu. Am mers aşa, umăr lângă umăr, cuibăriţi unul într-altul, cu capetele plecate, poticnindu-ne prin pământul moale, ca nişte îndrăgostiţi pe plajă sau ca doi puşti în căutarea pietrelor strălucitoare, a trecutului sau a păcii. Curând dădu la o parte umbrela şi lăsă pur şi simplu ca ploaia să cadă asupra noastră.

Capitolul treizeci şi patru

Jase îşi făcu apariţia din căsuţă, cu mâna îndesată până la cot într-o cutie de napolitane cu vanilie. Cum Katie dormea încă, am tras concluzia că băiatul se trezise flămând şi nu găsise altceva de mâncare. Cu gura bur duşită de napolitane, m-a întrebat: „Unchiu' Tuck, nu vrei să jucăm dame?”

Am reflectat câteva clipe, apoi am dat din cap. „Ne vedem pe verandă în cinci minute.” Jase se făcu nevăzut, iar eu am răsturnat gunoiul de grajd în găleata mai mare, ce urma să fie golită în curând, apoi am strigat: „Hei, Mutt!”

Mutt, acoperit cu clăbuci de săpun, şi-a ridicat capul peste marginea rezervorului de apă. „Te superi dacă împrumut puţin tabla ta de şah?” Se gândi câteva secunde, apoi clătină din cap că nu şi, proptindu-se cu mâi nile de parapetul rezervorului, se împinse spre mijlocul acestuia, ca un delfin. I-am deschis borseta, am scos de acolo tabla şi m-am îndreptat spre verandă, unde mă aştepta Jase, plin de firimituri în jurul gurii. Probabil că era într-o perioadă de creştere, căci mânca absolut tot ce nu era bătut în cuie.

Ne-am aşezat turceşte pe verandă, cu tabla la mijloc, între noi. M-am întins către cutia cu napolitane, am scos o mână zdravănă şi am început să aşez piesele pe tablă: pe unele cu faţa în sus, iar pe altele cu faţa în jos, ca să ştim care ale cui sunt. Primul impuls al lui Jase a fost să înhaţe cutia şi să o tragă înapoi spre el, se uită

înăuntru şi păru un pic îmbufnat că luasem aşa de multe prăjiturele. Însă când văzu ce am de gând să fac, faţa i se destinse într-un zâmbet larg.

Cu tabla plină de napolitane cu vanilie, i-am spus: „Hai, tu muţi primul.”

Jase mută piesa din colţ cu un pătrăţel mai în faţă, iar eu l-am imitat, făcând aceeaşi mişcare, din colţul opus. Mută apoi a doua piesă, la fel şi eu. La a treia mutare, chibzui câteva clipe, apoi împinse piesa pe diagonală. Voiam să fie un joc interesant, dar nu exagerat. Doar cât să cresc niţel tensiunea momentului. Am mai făcut o mutare, la care el zâmbi. Fără nici-o ezitare, luă de jos o napolitană şi sări peste două piese de-ale mele, după care şi le vârî imediat în gură. Presărând firimituri peste tot pe tabla de joc, îmi zise: „Îmi pafe să voc bame cu fine.”

După ce am încheiat partida, Jase şi-a strâns tot câştigul şi mi-a aruncat şi mie o napolitană, asemenea jucătorilor de poker care îi aruncă bacşiş dealerului după ce câştigă un pot mare. Mi-am ridicat mâna şi, fără un cuvânt, i-am făcut semnul binecunoscut, cu pumnul strâns şi degetul mare ridicat; m-a privit printre gene, nedumerit. Nu prea ştia ce vreau să spun cu asta. Mi-am îndoit braţul, cu mâna încordată, făcută pumn, în semn de victorie şi de data asta pricepu. Îşi întinse şi el mâna stângă, însă aceasta nu voia să execute comanda creierului, aşa că se folosi de dreapta pentru a-mi returna gestul. Într-o variantă mai ciudată, e drept, dar însoţită de un zâmbet frumos, printre napolitane. Din gură îi căzeau firimituri, la fel ca în seara aceea când l-am întâlnit la Bessie's.

Nu-l mai văzusem pe Mose de miercuri, dar nu era un fapt neobişnuit. Când ştia că sunt şi eu acasă şi am grijă de Glue, venea şi pleca după pofta inimii. Katie ieşi pe verandă în picioarele goale, înfăşurată într-o pătură, cu ochii încă înceţoşaţi de somn. I se vedeau pulpele genunchii şi tivul cămăşii de noapte. Dacă nu ar fi fost băieţelul care stătea în faţa mea, aş fi zis că suntem cu douăzeci de ani mai tineri.

Razele soarelui erau foarte puternice pentru o oră aşa de matinală, însă pe faţa lui Katie se citea că dormise mult şi adânc. Era somnoroasă, dar odihnită. Îl zări pe Jase jucându-se cu mine, zâmbi, îşi duse mâna streaşină la ochi şi dispăru înapoi în casă, pe uşa din spate.

După câteva minute coborî de pe verandă şi se aşeză lângă mine. „Este ceva ce nu înţeleg," Îmi zise, cu mâinile ascunse în manşetele hainei. Mi-am aruncat o napolitană în gură şi am ridicat din sprâncene, întrebător. „Tatăl tău, Rex. De ce nu discuţi cu el, pur şi simplu? Suie-te în maşină, du-te în Alabama, staţi de vorbă şi rezolvaţi problema. Îndreptaţi lucrurile. Nu mai fi atât de..."

„Atât de cum?"

„Atât de... Încăpăţânat."

Am încercat să mă eschivez şi m-am uitat la Jase. „Hei, oameni buni, nu vă e foame? Ce-aţi zice să mâncăm ceva? Ştiu o cafenea grozavă, unde găseşti cea mai bună friptură de pui, cu excepţia celei făcute de Miss Ella." Jase dădu din cap aprobator iar Katie mă privi frustrată, dându-mi de înţeles că aştepta să-i răspund. Văzând că n-o fac, exclamă: „Te comporţi ca toţi

bărbaţii: preferi să mănânci decât să ai o discuţie serioasă. Iar tatăl tău este un subiect serios.”

Am făcut un duş, apoi am apăsat pe claxon. Mutt se uită în jos, peste buza rezervorului de apă şi scutură din cap, ca delfinul Flipper. Şovăiam dacă să-l las sau nu singur, însă apoi m-am gândit că oricum, dacă avea de gând să dispară, nu aveam cum să-l opresc.

I-am fixat lui Jase centura de siguranţă şi am ieşit din Waverly. Când am oprit în parcarea de la Rolling Hills şi l-am luat pe Jase de mână, Katie deschise uşa din partea ei şi-mi aruncă o privire suspicioasă.

„Când am spus că aş vrea să mergem să mâncăm undeva,” mi se adresă, „nu la asta m-am gândit. Parcă spuneai ceva de o cafenea şi de pui fript.”

Am dat din umeri şi l-am luat pe Jase în cârcă. „M-am gândit că ar fi bine să facem un popas pe drum.”

Katie făcu doi paşi, apoi se opri. După expresia feţei sale, începuse să priceapă ce se petrece. Deodată se făcu albă ca varul şi îl apucă pe Jase de mână. „Tucker, nu sunt sigură că e o idee bună.”

„Ei, haide. I-au smuls şi colţii, şi ghearele şi l-au castrat. N-o să te muşte.”

Am rămas în prag şi am aruncat o privire în încăperea întunecată. Judele dormea, iar pe Rex asistentele îl «parcaseră» în locul obişnuit, de unde putea să privească păsărelele. Am aprins lumina, iar Judele s-a trezit. „O, Tucker! Pentru numele lui Dumnezeu! De când ai plecat, n-am făcut altceva decât să salivez.” L-am împins pe Jase în salon, iar Katie ne-a urmat. Judele ridică o sprânceană şi râse încetişor. „Ei bine, dacă aş fi ştiut că aduci musafiri, aş fi făcut puţină curăţenie pe-aici.”

„Jude, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei. Katie Withers şi fiul ei, Jase.”

Jase se ascunse după piciorul meu şi-şi plimbă privirea prin cameră. Mă trase de cracul pantalonului şi arătă cu degetul înspre punga urinară a Judelui, care era plină cu un lichid de culoarea sucului de fructe. „Unchiu' Tuck, ce-i aia?”

Katie se apropie de Rex, dar păstră o oarecare distanţă, de parcă era un şarpe şi trebuia să se ferească de muşcătura sa. Când ajunse în faţa lui, îşi duse mâna la gură şi-şi mută repede privirea. Jase îmi dădu drumul la pantaloni şi se îndreptă spre mama lui. Arătă cu degetul spre faţa lui Rex. „Mami, cine-i nenea ăsta?” Ea îngenunche şi se uită la mine. Judele rămase tăcut şi încetă să-şi mai umezească buzele cu limba.

Katie îl luă pe copil în braţe şi se mută mai încolo, astfel încât băiatul să nu mai vadă chipul desfigurat al lui Rex, care tremura şi saliva în continuu. Jase arătă iarăşi spre el. „Mama, cine-i nenea ăla şi de ce miroase aşa?”

Ea se îndreptă spre uşă, spunând: „Fiule, e doar un om bătrân şi bolnav. Tu nu-l cunoşti.” Jase se foi ca să scape din braţele ei, apoi fugi înapoi lângă scaunul lui Rex şi, dintr-o parte, îl cercetă încordat, cu atenţie. „Dar, mami...” exclamă arătând spre mâna lui Rex. Pielea acestuia era subţire, aproape transparentă şi până şi cel mai uşor scărpinat îi provoca o rană. Cine ştie cum, în ziua aceea se tăiase la mâna dreaptă şi un firicel de sânge i se prelinsese pe dosul palmei. Din cauza atâtor ani de tratament cu anticoagulante, sângele rămăsese umed, cleios şi continua să picure.

Jase arătă din nou spre tăietură şi-mi atrase atenţia: „Unchiu' Tuck, uite!” M-am apropiat şi am dat

să-l apuc pe băiat de mână, însă era prea concentrat la tăietura lui Rex. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase de acolo unul din cei doi plasturi de rezervă şi-i rupse ambalajul cu dinţii. Rămase lângă Rex, mă privi întrebător şi-mi întinse plasturele.

Am îngenuncheat lângă scaun, la distanţă de o lungime de braţ, iar Jase mi-a pus plasturele în mână. Katie rămăsese nemişcată în cadrul uşii, rotindu-şi privirea de la mine la Jude şi înapoi. Judele nu spuse nimic, doar suflă o dată în diafragmă, trase din ea de două ori şi mai suflă o dată, aprinzând astfel o lampă deasupra capului meu. Am dezlipit folia de plastic de pe pansament şi, poziţionându-l deasupra tăieturii, am căzut pe gânduri.

M-am uitat la mâna lui Rex şi i-am studiat venele, ridurile, petele pigmentare date de vârstă şi cicatricile estompate. M-am gândit de câte ori mâna aceea o lovise pe Miss Ella, de câte ori ne lovise pe Mutt şi pe mine şi câtă mânie se scursese odinioară prin degetele acelea, acum noduroase şi diforme. Unealta suferinţei mele. I-am lipit rapid plasturele pe mână şi mi-am şters palmele de pantaloni, urmărindu-l pe Jase cum netezeşte marginile pansamentului, pentru a se asigura că s-a lipit bine. După care îşi scoase din buzunar cel de-al doilea plasture, i-l puse în mână lui Rex şi apoi îl bătu uşurel, prietenește pe picior: „Pentru mai târziu, în caz că ăsta de acum o să cadă.” M-am ridicat în picioare, iar Jase şi-a strecurat mâna într-a mea. „Unchiu' Tuck, de ce plângi?”

„Ştii, amice, uneori şi adulţii plâng.”

Cu o privire derutată, mă trase iar de mână: „Unchiu' Tuck?” Am îngenuncheat lângă el. „Da, partenere.” „Ai şi tu nevoie de un plasture?”

Am schimbat o privire cu Katie. „Da... am şi eu nevoie de un plasture.

Capitolul treizeci şi cinci

Restaurantul Banquet Cafe era un punct de referinţă al oraşului Clopton şi, seară de seară, oferea cel mai bun bufet din toată Alabama. Clădirea era pe jumătate băcănie, pe jumătate restaurant, şi era locul unde puteai afla ultimele noutăţi în toate domeniile. Dacă voiai ca tot oraşul să afle că ai ceva de vânzare, că divorţezi, că ţi-ai înşelat soţia sau că tocmai ţi s-a născut un copil, nu trebuia decât să menţionezi lucrul cu pricina la ieşirea din Banquet Cafe, iar cei de acolo aveau grijă să răspândească vestea, mai ceva ca CNN-ul. Pancarta de la intrare dispăruse de mult, ruginită şi mâncată de vreme, însă nimeni nu se obosea s-o înlocuiască. Nu aveau nevoie de un afiş care să le anunţe existenţa. Toată lumea ştia de localul cu pricina.

Restaurantul Banquet Cafe aparţinea unei familii, iar soţul şi soţia găteau undeva în spate, în timp ce câteva femei aflate la ananghie, precum şi un bărbat în vârstă lucrau în faţă, la servire; aceştia îşi asumau, pe rând, când rolul de chelner, când pe cel de amfitrion sau de responsabil cu aprovizionarea băcăniei. Nu existau meniuri tipărite şi nu se întâmplase niciodată ca personalul să preia o comandă de la vreun client; şi asta pentru că ofereau o singură opţiune: bufetul. De obicei, oferta consta în mai multe feluri de legume, cum ar fi varză, cartofi dulci, roşii fierte înăbuşit, bame prăjite, piure de cartofi şi spanac. În ce priveşte cărnurile, opţiunile erau: friptură de vită, grătar în sos de oţet, un

fel de drob din carne, pui prăjit şi, preferata mea, friptură de pui stropită din belşug cu sos de pesmet. Variantele de desert erau: budincă de banane, tartă de piersici – cu sau fără îngheţată de vanilie – şi prăjitură de ciocolată, îmbrăcată într-un strat gros de glazură. Totul era proaspăt, gătit de casă cu grăsime naturală şi te îngrăşa cât ai clipi din ochi.

Trei terrieri Jack Russel de pază, robuşti şi hiperactivi mişunau de colo-colo. Se numeau Flapjack, Pancake şi Biscuit şi cerşeau pe la mese, lingeau firimiturile de pe jos şi încălcau orice lege cu privire la igiena alimentară în localurile publice. Chelneriţa noastră, împodobită cu nenumărate piercinguri-inclusiv unul în nas, legat cu un lanţ de argint de cel din urechene conduse la o masă liberă, azvârli în faţa noastră un teanc de şerveţele şi o mână de tacâmuri şi ne informă: „Mâncarea e fierbinte. Farfuriile-s acolo. Serviţi-vă.”

Katie era tăcută şi părea să-şi fi pierdut pofta de mâncare, aşa că am luat o farfurie pentru Jase şi l-am ajutat să şi-o ţină, în timp ce el arăta cu degetul spre toate felurile de mâncare din raza sa vizuală, începând cu desertul. Ne-am aşezat înapoi la masă şi Jase şi-a umplut gura până la refuz, în timp ce Katie se juca cu furculiţa prin farfurie, fără să-mi arunce o privire.

Chelneriţa noastră se ocupa, singură, de toate cele cincisprezece mese. Erau ocupate toate, până la ultima; clienţii aveau nevoie ba de o nouă porţie, ba de o furculiţă... La o masă din colţ, patru bărbaţi mătăhăloşi băteau nervoşi din picior şi întrebau întruna când o să fie gata următoarea tavă cu pui fript. Dincolo de toate bijuteriile ce-i străpungeau faţa şi de tuşul negru cu care-şi tatuase trupul, chelneriţa era doar o fetiţă. Nu cred să

fi avut mai mult de optsprezece ani. Era slăbuţă, hainele-i atârnau lăbărţate, avea ochii întunecaţi de la farduri, iar unghiile îi erau vopsite cu negru. Parcă avea scris pe frunte cârpă de şters picioarele şi-mi lăsa impresia unei păsări cu o aripă frântă.

Cum nu făceam conversaţie, am terminat de mâncat numaidecât, după care eu am achitat nota de plată.

Ai uitat să laşi bacşiş.

Dar fata n-a făcut nimic.

Nu-mi pasă. Lasă-i bacşiş.

Katie îmi făcu semn spre băcănia ce ocupa cealaltă jumătate a clădirii şi-mi zise: „Am nevoie să cumpăr câteva chestii. Nu durează mult.” Ea şi Jase merseră la rafturile cu pastă de dinţi, iar eu m-am întors la masă şi am vârât o bancnotă de un dolar sub farfuria murdară.

Nu la bancnota asta mă gândeam.

Ştiam exact ce vrea să spună, dar nu aveam de gând să-i las pe masă aşa ceva. Fata cu lanţuri era chiar în spatele meu, cărând o tavă mare, plină cu veselă şi dispăru în bucătărie, de unde răsună imediat un ţipăt înfiorător, un zgomot de farfurii sparte şi apoi strigăte mânioase.

În urmă cu vreo şapte ani îmi formasem obiceiul de a ascunde o bancnotă de o sută de dolari într-unul din buzunarele portofelului, pentru cazurile de urgenţă. Din experienţele anterioare învăţasem că s-ar putea să am nevoie de ea şi de mai multe ori chiar aşa se întâmplase. Însă împrejurarea de faţă nu mi se părea a fi o astfel de urgenţă.

Mi-am vârât degetele în spatele permisului de conducere, am tras afară bancnota cu pricina şi am

lăsat-o sub farfurie. Între timp Katie plătise pentru cumpărături, aşa că am traversat toţi trei parcarea. Ajunşi la camionetă, am deschis uşile şi am aşteptat să urce înăuntru. În timp ce aşteptam să se încălzească motorul, chelneriţa şi-a făcut apariţia pe uşa din faţă a localului şi a început să alerge spre noi, strigând ceva nedesluşit. Traversă parcarea şi-mi făcu semn să opresc, fluturând bancnota în mână. Am coborât geamul, iar fata s-a strecurat pe jumătate înăuntru şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu, murdărindu-mi cămaşa.

„Domnule," reuşi să rostească în cele din urmă, „vă mulţumesc!" Mă îmbrăţişă din nou, udându-mi şi celălalt umăr şi repetă: „Vă mulţumesc!" Katie scoase un şerveţel din poşetă şi mi-l dădu, cu o expresie din ce în ce mai suspicioasă. I l-am dat fetei, care se şterse cu el la ochi, îşi suflă nasul, apoi mi-l înapoie. „Domnule, eram pe punctul să plec de acolo, să las totul baltă şi să-mi tai venele." Îmi flutură iarăşi bancnota prin faţa ochilor. „Dar pe urmă am găsit asta." Scutură din cap, apoi îşi apăsă bancnota pe piept. „Am o fetiţă şi... aveam nevoie de bani ca să-i cumpăr hăinuţa aceea roz şi... el m-a părăsit... şi..." Se rezemă de uşa maşinii şi izbucni în plâns, ascunzându-şi faţa în mâini. „Ei bine... cel puţin ştiu că nu sunt invizibilă." Se şterse la ochi, mânjindu-se toată cu rimel negru, îmi zise din nou „Mulţumesc" şi dispăru în restaurant.

Am ridicat geamul şi am luat-o din loc, ieşind din parcare. Katie nu-şi dezlipise nici-o clipă ochii de la mine. Îşi puse mâna pe braţul meu şi-mi şopti: „Tucker Rain, eşti un om bun."

Jase sări pe cotiera dintre scaunele din faţă, ţinând cu ambele mâini o punguţă verde pe care o avea de la

băcănie. „Unchiu' Tuck, mama mi-a dat voie să cumpăr asta pentru tine. Am luat-o cu banii din puşculiţa mea.” Am aprins lumina de deasupra scaunului şoferului şi am deschis punga. Conţinea o cutie de plasturi Buzz Lightyear.

Capitolul treizeci şi şase

Katie deschise uşa cu plasă contra ţânţarilor, de la intrarea din spate şi păşi înăuntru. Mă găsi aşezat comod în faţa şemineului din bucătărie, în care focul trosnea vesel. Jase era deja în pat, la căldură, învelit bine. Pe Katie o preocupa ceva.

„Aş vrea să-mi faci turul casei," Îmi dădu de ştire.

„Turul casei?"

Făcu semn spre etaj. „Suntem aici de aproape două săptămâni şi n-am văzut altceva decât bucătăria. Aş vrea să văd ce-ai mai făcut cu casa, ce-ai schimbat." Îşi roti privirea împrejur. „A trecut ceva timp."

„Păi, ce să zic... nu prea ai ce să..."

Mă expedie cu un gest grăbit. „Sunt femeie, iar casa asta a apărut odată în revista Southern Living. Aşadar, vrei să faci pe ghidul şi să-mi prezinţi casa, sau mă duc să fac turul de una singură?"

M-am ridicat în picioare şi mi-am împreunat mâinile la piept. „Bine ai venit la Waverly Hali!"

Am început de la uşa din faţă, unde Katie şi-a scos numaidecât încălţămintea, după care a început să ţopăie prin casă în picioarele goale, cu tenişii în mână. Era mult mai interesată de podele, tapet, lambriuri şi scafele de pe tavan, decât fusesem eu vreodată. Bucătăria îi plăcuse întotdeauna; sufrageria-o iubea pur şi simplu, mai ales candelabrul din coarne de elan. Clătină din cap amintindu-şi cum, odată, mă găsise dormind în şemi neu. Biblioteca i se păru prea ostentativă şi sofisticată. Ca şi

cum cineva voia cu tot dinadinsul să creeze impresia că citise toate cărţile alea vechi.

Am urcat scările, moment în care m-am simţit cuprins de o stare de nervozitate. Cu şapte ani în urmă, dosisem toate nepreţuitele obiecte de artă ale lui Rex în debarale, despuind pereţii lambrisaţi cu stejar şi mahon. În schimb, începusem să-i tapetez cu lucrările mele, folosind pentru asta piuneze şi bandă adezivă. Cum nimeni nu urca vreodată aici, în afară de acarieni, m-am gândit să-mi creez propriul muzeu.

Katie ţopăi în sus pe scări, aşteptându-se să dea cu ochii de vechiul meu dormitor, din copilărie, însă fu întâmpinată de un colaj de articole din ziar şi coperţi de reviste despre vedete, toate răsucite la colţuri de cât de vechi erau şi agăţate pe pereţi cu piuneze multicolore. „Tucker?”

Am privit de-a lungul coridorului vast şi, vârându-mi mâinile în buzunare, i-am răspuns: „Aici îmi ţin o parte din lucrări.”

Şi-a trecut degetele peste câteva dintre fotografii, apoi şi-a continuat plimbarea de-a lungul coridorului. S-a întors spre mine, fascinată. „E uimitor. Tu ai făcut toate astea?”

Trebuie să recunosc, eram destul de mândru de realizările mele. „Pe peretele ăsta” – i-am explicat rezemându-mă de peretele dinspre spatele casei – „uite, sunt articolele de primă pagină, sau cele de o importanţă deosebită. Iar pe ăsta” – i-am făcut semn către peretele dinspre faţa casei – „sunt toate coperţile de reviste. Acolo, în partea cealaltă,” – am continuat arătând înspre capătul coridorului, unde fusese construită o banchetă

sub fereastră, – „sunt titanii. Time, Geographic, Newsweek, People şi chiar şi Southern Living.”

Străbătu coridorul, atingând delicat cu vârful degetelor hârtiile atârnate pe pereţi şi întinzând marginile încreţite şi îngălbenite de vreme ale acestora. „Tu ai făcut toate fotografiile astea?”

Am dat din cap că da. „însă pentru fiecare fotografie reuşită pe care o vezi aici, a fost nevoie de alte câteva sute mai puţin reuşite.” Odată ajunsă la capătul coridorului, se aşeză pe banchetă, îşi încrucişă picioarele şi rămase cu privirea pierdută asupra pereţilor. Tăietura de la călcâi, pe care şi-o făcuse cu aparatul de ras, se vindecase cu totul, iar gleznele îi erau perfect netede, fără urmă de „mirişte.”

„Tucker, este absolut fenomenal. Ai călătorit tu în toate locurile astea?”

Am dat iar din cap şi mi-am plimbat privirea pe pereţi, aducându-mi aminte.

Katie clătină energic din cap şi contemplă încă o dată toate fotografiile, rând pe rând. „E prea mult pentru mine. Parcă nu pot să cuprind cu mintea tot ce văd. Va trebui să mă întorc mai târziu şi să le studiez, pe fiecare în parte.”

M-am îndreptat spre dormitorul meu şi al lui Mutt. „Cum vrei, dar să ştii că nu-s decât nişte fotografii vechi. Majoritatea dintre ele au fost date deja uitării.” Mi-am ridicat mâna şi, din cadrul uşii, am gesticulat spre interiorul dormitorului. „Pe aici n-am prea făcut schimbări.”

Ea intră înăuntru şi-şi trecu degetele peste balustrada patului etajat.

Lemnul prăfuit era tocit şi plin de cicatrici de tot felul: urme de dinţi, mâzgăleli de la creioanele colorate, scobituri făcute cu briceagul şi teşituri provocate de bâta de baseball, pe care n-ar fi trebuit s-o manevrez în casă. Katie remarcă pe podea, lângă pat, două dungi paralele, tocite, decolorate, cam la douăzeci de centimetri distanţă una de alta. Se aplecă şi-şi trecu mâna peste ele. „Uitasem cât de mult timp obişnuia să-şi petreacă timpul în locul ăsta."

Cercetă camera, rotindu-şi ochii de jur împrejur. Apoi se îndreptă spre fereastră, privi în depărtare, dincolo de păşune şi zise: „Priveliştea nu s-a schimbat. Câmpia ţi se desfăşoară sub ochi asemenea unui basm."

„Rex ne-a pus în camera asta pentru că ştia că ne era imposibil să ieşim pe fereastră, atunci când ne încuia înăuntru. Sunt cam opt metri până jos şi nu ne-a lăsat niciodată să purtăm părul aşa de lung."

„Chiar v-a încuiat aici, în cameră?"

Am confirmat cu o înclinare a capului.

„Dar ce aţi făcut?"

Am meditat la răspuns preţ de câteva clipe. „Am respirat. Şi poate că am ocupat prea mult spaţiu în univers."

Am ieşit iarăşi pe hol şi ne-am continuat plimbarea, trecând de uşa camerei lui Rex. Am trecut pur şi simplu pe lângă ea, fără să scot un cuvânt.

„Intri vreodată aici?"

Am scuturat din cap.

Katie intră de parcă ar fi avut invitaţie. Eu am rămas pe hol, rezemat de tocul uşii. Nu mai fusesem în camera aceea din ziua bătăii, şi n-aveam de gând s-o fac nici acum. Katie se îndreptă spre patul acoperit de praf

şi-şi roti privirea prin cameră. Eu scrutam cu atenţie podeaua; încă se mai putea observa urma petelor de sânge. Dacă priveam cu şi mai multă atenţie, puteam să văd chiar şi fărâme din dinţii lui Miss Ella. Iar dacă închideam ochii, îl vedeam pe Rex stând deasupra ei, cu pumnul ridicat.

„Ea ţi-a dat asta?" mă întrebă arătând la micuţa verighetă de argint, cât un bănuţ, atârnată pe lanţul subţire, tot de argint, pe care-l purtam la gât. Pesemne că îmi ieşise de sub cămaşă atunci când mă întinsesem să îndrept una dintre fotografii.

„Nimic nu-ţi scapă."

„îmi cer scuze," Îmi zise, retrăgându-şi mâinile în mânecile hainei şi

,icoperindu-le bine cu manşetele. „L-am văzut şi în Jacksonville. Eram pur şi simplu curioasă."

Îmi venea tot mai uşor să discut cu Katie. Aproape la fel ca altădată. Iar constatarea asta mă liniştea şi mă îngrozea, deopotrivă. „În noaptea când a murit, Miss Ella trecea prin... nişte dureri înfiorătoare. Cred că o durea până şi să respire. Cancerul se răspândise peste tot şi nu putea să facă nici cea mai mică mişcare, fără ca faţa să i se schimonosească de durere. Mose şi cu mine stăteam la căpătâiul ei. Eu îi citeam Psalmul 25... şi când am ajuns la sfârşit, Miss Ella a scos asta de sub cearşaf şi mi-a făcut semn să mă apropii. M-am aplecat înainte, iar ea mi-a atârnat lanţul la gât, spunându-mi: «Copile, nu te-am crescut ca să-ţi petreci viaţa târând după tine un coşciug. Tu nu ai nevoie de o ancoră, ci de o cârmă.» M-a împuns în piept – artrita îi deformase rău de tot degetele – şi a continuat: «Gata, rupe lanţurile. Îngroapă trecutul. E o greutate care atârnă de tine inutil. Nu poţi s-aduni

ploaia cu grebla, să îndeşi lumina soarelui sub obroc sau să ari norii, dar poţi să iubeşti. Iar lucruşorul ăsta»-mi-a zis bătând uşurel cu degetul în inelul de pe lanţ-«o să-ţi aducă mereu aminte că dragostea există. George mi l-a dăruit, iar acum eu ţi-l dăruiesc ţie.»

„Am ştiut că venise vremea, pentru că lumina din ochi i se stingea încetul cu încetul. Mi-a mai spus: «Ajută-mă să mă dau jos.» N-avea niciun rost să mă cert cu ea, aşa că mi-am întins mâinile pe sub cearşaf, iar Mose m-a ajutat s-o ridic. Slăbise foarte mult. Cred că nu avea mai mult de treizeci şi cinci de kilograme. Am aşezat-o cu picioarele pe podea, însă era prea slăbită ca să îngenuncheze, aşa că s-a lăsat pe călcâie, sprijinindu-se de pat. Nu ştiu de unde făcuse rost de aşa ceva, însă a scos din buzunarul halatului o sticluţă cu ulei şi m-a îndemnat: «Vino mai aproape.» M-am aplecat spre ea şi mi-a vărsat tot uleiul pe cap, după care mi l-a întins bine pe creştet, cu mâna. «Tucker, ascultă cu atenţie ce-ţi zic. Ţine minte pentru totdeauna. Întipăreşte-ţi cuvintele mele cu fierul roşu în capul ăsta încăpăţânat şi adu-ţi mereu aminte ce-ţi spune acum Mama Ella.» Mă împunse iarăşi cu degetul în piept. «Să nu-l urăşti. Dacă-l urăşti, să ştii că tu pierzi, iar diavolul câştigă. Şi nu vrem ca bătrânul diavol să câştige, nu-i aşa?»

„A încercat să zâmbească, însă durerea era pur şi simplu insuportabilă, îi era greu să vorbească, dar totuşi nu mă lăsa să-i mai administrez morfină. A continuat, spunându-mi: «Vrem să rămână în iad, nenorocitul de el, acolo unde totul arde.» întinse mâna, îşi trecu degetele prin picăturile de ulei ce mi se scurgeau de pe cap, îşi puse degetul mare pe creştetul meu şi, cu ultimul dram

de putere care îi mai rămăsese, făcu asupra mea semnul crucii.

„Cuvintele îi ieşeau de pe buze într-o şoaptă tot mai stinsă. «Voi sunteţi lumina lumii. Lăsaţi dar ca lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, astfel încât să oglindească pe Tatăl vostru...» îşi fixă privirea în ochii mei şi încheie: «...care este în ceruri.» Epuizată, respirând superficial şi evident pradă durerilor, mă trase în jos, la pieptul său şi mă strânse cu putere. Bătăile rare şi dezordonate ale inimii sale m-au speriat.

„Aşa slăbită cum era, mi-a ridicat bărbia cu degetul şi mi-a zis: «Tucker, ştiu că n-o să înţelegi asta până când n-o să ai, la rândul tău, un băieţel, dar totuşi ascultă-mă cu atenţie. Păcatele tatălui se transmit fiului. Nu poţi face nimic ca să împiedici lucrul acesta. Fie că-ţi place, fie că nu, o să te lupţi cu el cât trăieşti. Singura alegere care-ţi aparţine este dacă le vei transmite sau nu mai departe, fiului tău? Tu poţi decide să pui capăt acestui lanţ.» închise ochii şi inspiră adânc, apoi urmă: «în altă ordine de idei, pari obosit. Du-te şi te culcă.»„

Katie încercă să zâmbească, însă colţurile gurii i se umpluseră de lacrimi.

„Am ridicat-o în braţe şi am depus-o în pat, iar Mose i-a strâns capul la piept cu tandreţe, apoi i l-a aşezat comod pe pernă, lăsând-o să adoarmă. Pe la 2:30 noaptea începu să murmure ceva şi se trezi. Ochii îi era limpezi şi cristalini ca lumina soarelui. S-a uitat direct la mine. «Tucker Rain!» Era pentru prima dată când îmi spunea aşa. «Să nu plângi pentru mine. Ziua asta,» – şi bătu încetişor patul cu mâna – «e cea mai măreaţă dintre toate. O să primesc dinţi noi, ochi sănătoşi, o să scap de artrită, de hemoroizi şi, în sfârşit, slavă Domnului! o să

am şi eu voce bună. Şi intenţionez să mă folosesc de ea. Mă pregătesc de pe acum.» îşi strecură mâna într-a mea şi continuă: «Copile, eu mă duc acum acasă, într-o locuinţă veşnică, în comparaţie cu care casa asta pare o biată cocioabă.» Atunci am început să plâng, conştient de ceea ce urma. I-am spus: «Miss Ella, dar eu nu vreau...» «Ssst!» m-a întrerupt, «nu mai e mult. Ascultă-mă bine. Eu am să ajung în ceruri cu mult timp înaintea ta, însă să ştii că aştept să-ţi faci şi tu apariţia acolo într-o bună zi. Înţelegi ce-ţi spun? Totul depinde de tine. Nu am cum să te duc eu acolo. A trecut vremea rugăciunilor mele; gata, s-a isprăvit. În fiecare zi, când îţi deschizi ochii dimineaţa, trebuie să laşi la o parte mânia din tine. Renunţă la ea şi mergi mai departe. Apoi, într-o bună zi, când te vei trezi, o să uiţi pur şi simplu că e acolo, în sufletul tău. Vor rămâne doar urmele ei, atât. Ca o cochilie goală. Însă dacă nu te eliberezi, mânia te va mânca de viu şi o să putrezeşti, ca Rex. Dinăuntru, în afară.» Mă strânse de mână şi închise ochii. «Copile,» îmi zise în şoaptă, «dragostea câştigă întotdeauna.» îmi puse mâna pe cap şi mă trase înspre ea. «Te iubesc, copile. O să-mi fie tare dor de tine, dar să ştii că veghez asupra ta.» Mi-a strâns mâna, iar eu i-am sărutat buzele tremurătoare, aspre, după care şi-a pierdut cunoştinţa. După un minut, a încetat să mai respire.”

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii lui Katie, de la cât se chinuise să-şi înăbuşe suspinele. În clipa când mi-am încheiat povestirea, îşi dădu însă frâu liber. Se prăbuşi pe podea şi-şi ascunse faţa în spatele genunchilor şi a hanoracului lăbărţat. Încercă apoi să zâmbească şi să-şi revină, dar vreme de un minut nu reuşi să rostească niciun cuvânt. În cele din urmă îşi

recăpătă răsuflarea. „îmi pare rău. Doar că... Doar că...” Clătină din cap şi se şterse din nou la ochi.

M-am uitat pe fereastra ce dădea spre livadă şi păşune. „Nu trece nici măcar o singură zi fără să-i aud vocea.”

Katie privi şi ea pe geam şi rămase aşa câteva minute. „Şi ce spune despre mine?”

„Spune că eşti o mamă minunată, cu un băieţel absolut fantastic. De care ar trebui să fii mândră.”

„îmi aduc aminte că o urmăream cum se purta cu voi doi. Se pricepea la băieţi.” Katie făcu turul camerei şi se opri în dreptul măsuţei de toaletă pe care Rex îşi aşeza paharul şi pe care-şi golea buzunarele seara, când venea acasă. „Cum a ajuns tatăl tău în starea actuală? Adică, ce s-a întâmplat cu el?”

M-am uitat la ea, lăsând să se scurgă în tăcere un minut sau două. Nu ştiu ce m-a determinat să-i răspund cu sinceritate. „Rex a început să prezinte primele simptome de Parkinson şi Alzheimer pe la şaizeci de ani. A cunoscut-o pe Mary Victoria, o dansatoare la bară ce lucra în clubul de la parter şi, la scurt timp după aceea, a ajuns să supravieţuiască exclusiv pe baza unei diete lichide. Cât ai zice peşte, ea l-a ajutat să-şi piardă toţi banii, cel puţin toţi banii de care Rex îi pomenise. De fapt, el nu spunea niciodată, nimănui, tot adevărul. A început să parieze la cursele de cai, să bea cât era ziua de lungă şi, în scurt timp, cele trei sute de milioane s-au transformat în zece milioane, care la rândul lor s-au transformat în, nimic. La fel ca majoritatea beţivilor, Rex şi-a îndreptat mânia împotriva ei şi, la fel ca majoritatea femeilor mânioase care au avut relaţii cu el, Mary Victoria l-a dat pe mâinile Fiscului. În scurt timp i-au

confiscat biroul, i-au luat toate dosarele contabile şi i-au scos până şi caii din grajd Doar Waverly n-au putut să i-l ia, pentru că nu era al lui. Ni-l făcuse cadou, lui Mutt şi mie, cu mulţi ani înainte. Avea şi nişte conturi şi afaceri offshore, dar erau ceva mai greu de depistat, aşa că au lăsat-o baltă. Am dat de urma lor acum câţiva ani şi am folosit banii cu pricina ca să-l ţin pe Mutt la Spiraling Oaks." M-am scărpinat în cap şi mi-am mutat greutatea pe celălalt picior. „Când boala s-a instalat pe deplin, Rex era deja prea afectat ca să mai priceapă adevărul, şi anume că avea datorii aşa de mari în toate părţile, încât nu mai avea cum să remedieze situaţia. În zilele sale de glorie, tot ce atingea se prefăcea în aur, însă între timp îşi pierduse talentul.

„Acum cinci ani, pe când avionul în care mă aflam rula pe pista de decolare-mă îndreptam spre Calcutta pentru a face un reportaj foto despre Maica Tereza-am citit în New York Times că Rex fusese pus sub acuzaţie de către Fisc şi, în cel mai bun caz, avea să piardă tot. Iar în cel mai rău caz, să facă pe deasupra şi puşcărie. După trei zile petrecute în Calcutta, eu şi încă doi fotografi împătimiţi ne dădeam peste cap să o surprindem pe Maica Tereza la lucru. Ştii, voiam o fotografie cu sfânta aplecându-se, asemenea bunului samaritean, să vindece trupurile celor suferinzi. Ea a ieşit dintr-unul din numeroasele orfelinate pe care le conducea, l-a luat de mânuţă pe un copil bolnav, numai piele şi os şi, dintre toţi oamenii din preajmă, s-a întors tocmai spre mine. Şi-a ridicat ochii, mi-a cercetat privirea şi mi-a spus: «În lumea asta oamenii sunt mai înfometaţi după apreciere şi iubire, decât după pâine.»

„De la moartea lui Miss Ella reuşisem să-mi ţin demonii la distanţă, însă atunci, pe loc, le-am dat drumul din ungherul secret al sufletului. Cred că din clipa aceea am început să aud vocea lui Miss Ella vorbindu-mi în ureche. Am luat avionul spre Londra, i-am trimis lui Doc fotografiile, prin e-mail, i-am spus că am de gând să-mi iau un concediu prelungit şi am străbătut Anglia dintr-un capăt în altul, călătorind cu trenul. Fără altă destinaţie decât următoarea bodegă. Odată ajuns în Scoţia, au început ploile, care m-au udat până la piele şi m-au înfrigurat până în miezul sufletului. Aşa cum mi se întâmpla cu toate celelalte lucruri, de altfel. M-am trezit undeva în Irlanda, ud leoarcă, cu ochii pe spuma din paharul călduţ cu bere Guinness. Ridicând halba, mi-am văzut reflexia în ea şi în imaginea aceea amăgitoare, piezişă din sticlă mi-am zărit pe chip o expresie pe care n-o mai văzusem de când dădusem ochii ultima oară cu Rex. Voma mi s-a ridicat în gât şi apoi mi s-a revărsat pe gură, împroşcând tot harul şi făcând să se elibereze rapid locurile din stânga şi din dreapta mea. După ce mi-am golit stomacul, am fugit afară, în stradă şi, pe un capac ruginit de canal, în văzul întregii lumi, am continuat să icnesc, forţându-mă să vomit, deşi nu mai aveam ce. Cu răsuflarea întretăiată şi lacrimile şiroindu-mi pe obraji, m-am forţat din nou. Indiferent cât de mult încercam, tot nu reuşeam să scot afară din mine imaginea de mai înainte. Singurul lucru care persista, cu încăpăţânare.

„Două zile mai târziu, am aterizat în Atlanta şi am condus până la cel mai apropiat magazin cu articole sportive. În drum către apartamentul lui Rex, am cumpărat o bâtă Louisville Slugger de optzeci şi şase de

centimetri. Când am încuiat în garaj maşina pe care o închiriasem, am lăsat înăuntru aparatul de fotografiat.

„Clubul de dans tocmai se deschisese, pentru cei ce doreau să ia prânzul, însă nici urmă de Rex acolo. Nici de Mary Victoria. Am luat liftul până la ultimul etaj şi am intrat direct în apartamentul lui, cu bâta în mână. M-am îndreptat mai întâi spre fereastră şi am privit panorama-Atlanta, cât vedeai cu ochii. Mi-am ridicat bâta pe umăr, am zărit o veioză de cristal şi m-am hotărât pe loc. M-am balansat şi am lovit-o, împrăştiindu-o într-un milion de aşchii de cristal, ce sclipeau prin încăpere. Parcă explodase o sculptură de gheaţă. Apoi am atacat barul. Vase de cristal, sticle cu băuturi tari, halbe de bere din argint, fabricate în Germania, pe toate le-am făcut ţăndări sau le-am îndoit, împrăştiindu-le prin apartamentul acela de patru sute cincizeci de metri pătraţi.

„Văzând că Rex nu-şi face apariţia, cu înjurăturile-i obscene, am trecut la operele de artă. Apoi la televizoare. La vaze. La cavalerul în armură strălucitoare, pe care Rex îl adusese de la un castel din Anglia. Am salutat în felul acesta orice obiect care stătea, atârna sau decora în vreun fel apartamentul. După un sfert de oră, cum nu-mi mai rămăsese nimic de spart, am rămas locului, gâfâind, cu muşchii spatelui contractaţi, cu încheieturile însângerate şi cu bâta toată zgâriată şi ciobită de la aşchiile de sticlă. Mi-am sprijinit-o pe umăr, am făcut stânga-mprejur şi am dat să plec, însă am simţit deodată dinspre dormitor un miros ce mi-a mutat pur şi simplu nasul din loc. Era mirosul morţii, şi-mi plăcea. Am aprins lumina şi am cercetat încăperea cu atenţie, dintr-un capăt în celălalt. Rex zăcea într-un colţ, rezemat de fereastra ce dădea în strada Peachtree. Alb ca varul,

tremurând involuntar din toate încheieturile; buza superioară îi tremura şi ea. Nu mai era decât o umbră a celui ce fusese odată. Aproape că nu l-am recunoscut. Erau efectele unei vieţi de alcoolism, combinate cu bolile Parkinson şi Alzheimer, ambele în stadiu avansat. Nu mai avea nici urmă de burtă, slăbise vreo douăzeci de kilograme, chipul îi era acum supt, schimonosit, iar ochii, înfundaţi în cap, priveau în gol, fără ţintă. Era aproape gol, nu purta decât o pereche de boxeri murdari. În timp am înţeles ce se petrecuse în ziua cu pricina: s-a întors acasă după-amiază şi a descoperit că Mary Victoria îl părăsise, luându-şi cu ea toate bijuteriile şi minuscula sa lenjerie intimă. Fără prieteni, fără familie la care să apeleze, rămas fără nici-o alternativă, a dat-o pe băutură, iar atunci un cheag de sânge i-a blocat circulaţia cerebrală. Când l-am găsit eu, se produseseră deja leziuni permanente, ireversibile.

„M-am îndreptat spre Rex ca şi cum aş fi păşit în zona batter-ului. I-am atins ceafa cu bâta, însă n-a reacţionat în niciun fel. L-am ciocănit un pic mai tare, tot nimic. În fine, l-am ciocănit pentru a treia oară, moment în care capul i-a căzut pe o parte. Nu s-a uitat deloc la mine. Privirea i-a rămas pur şi simplu aţintită pe fereastră, în timp ce capul i se bălăbănea înainte şi înapoi. Nu-mi păsa în ce stare se afla sau cât de bolnav era. Am întins bâta, mi-am închis ochii şi am simţit cum lemnul îi apăsa pielea moale, cheală şi zbârcită de pe ceafă. «O singură lovitură,» am rostit cu glas tare. «Doar de-atât ar fi nevoie.» Rex nu răspunse. «O singură lovitură şi o să te trezeşti acolo unde ţi-e locul.»

„în clipa aceea am auzit-o pe Miss Ella. Mi-a spus: «Tucker?»

„«Pleacă. Asta e între mine şi el.»

„«Eşti destul de isteţ ca să nu te laşi păcălit de gândul ăsta.»

„«Oare aşa să fie?» Sticla goală a lui Rex zăcea pe pervazul ferestrei. Am izbit-o şi a zburat direct în baia îmbrăcată în marmură, unde s-a sfărâmat în sute de ţăndări.

„«Dragostea nu se gândeşte la rău.»

„«Ei bine, să ştii că eu m-am gândit.»

„«Dragostea acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul.»

„M-am uitat la Rex şi n-am simţit nici-o urmă de milă.

„«Rex însuşi este propria lui pedeapsă, cea mai grea dintre toate pedepsele. Nu poţi să-i faci un rău mai mare decât şi-a făcut deja el însuşi. Omul ăsta străbate un lung şi lent proces de putrezire dinăuntru în afară. Din fericire-sau din nefericire-are gene puternice, aşa că procesul ăsta va dura ceva timp.»

„Ocolindu-l pe Rex, m-am îndreptat către fereastră. «Să nu-mi spui că tu nu te-ai gândit niciodată la aşa ceva», i-am spus lui Miss Ella.

„«Copile, păcatele mele sunt roşii precum cârmâzul, aşa că Domnul ştie răspunsul: da, m-am gândit şi eu la asta. Aproape în fiecare clipă. Mi-am luat chiar şi o puşcă. Dar a te gândi la un lucru şi a-l înfăptui sunt două chestii total diferite.»

„«Păi atunci, Miss Ella, cu mine cum rămâne?» A urmat o tăcere de aproape un minut, după care mi-a vorbit din nou.

„«Tu, copile, să fii o lumină. Tu să fii lumină.»

„Câteva ore mai târziu, paramedicii l-au întins pe Rex pe o targă şi l-au transportat până la lift. La o săptămână după acel episod, i-am făcut bagajele, l-am suit în camionetă şi l-am dus la Clopton. A fost o călătorie lungă şi tăcută. Niciodată, de când mă ştiu, nu am petrecut atât de mult timp cu tatăl meu, fără întrerupere şi în acelaşi loc. Fiecare stâlp de telegraf pe lângă care treceam era încă o ocazie risipită. Aş fi putut să-l izbesc de unul din stâlpii aceia, şi nimeni n-ar fi ştiut vreodată ce se întâmplase de fapt. Ultima parte a călătoriei am mers cu geamul larg deschis. Din cauza atacului cerebral îşi pierduse controlul sfincterelor, iar acum toate curgeau din el la fel de uşor, cum îi curseseră altădată pe gât băuturile spirtoase.

„înainte de a pleca din Atlanta, medicul lui Rex îmi spusese că acesta avea nevoie de supraveghere permanentă. Nu cunoşteam decât un singur loc adecvat, aşa că, intrând în Clopton, ne-am îndreptat direct către Rolling Hills. Am plătit avansul cerut, după care doi bărbaţi musculoşi, îmbrăcaţi în pantaloni albaştri marca Dickees şi cămăşi maro Carhartt l-au ridicat pe Rex din camionetă, l-au cărat la duşuri şi l-au spălat bine cu furtunul. După ce l-au curăţat, i-au pus un scutec pentru adulţi şi l-au cazat în cameră cu judecătorul Faulkner, un tetraplegic. Când am intrat în salon, Judele se uita la Dr. Phil[27]. «Salutare, fiule. Ăsta-i taică-tu?» m-a întrebat. «A fost. Pe vremuri.» Judele dădu din cap, îşi trecu limba peste buze şi spuse: «Hmmm, pare-mi-se că voi doi aveţi nişte probleme de rezolvat.» «Da, s-ar putea spune şi

[27] *Dr. Phil* este un show TV din Statele Unite, în care realizatorul (Phil McGraw) abordează diferite teme de medicină şi psihologie, oferind consiliere invitaţilor din platou – n.tr.

aşa,» i-am răspuns scurt. «Şi poate că am face-o, dacă el ar putea să vorbească sau măcar să numere până la zece, dar din moment ce nu poate, se pare că va trebui să trăiesc cu problemele astea toată viaţa.» Judele suflă şi apoi trase din mica lui diafragmă orală, care acţiona diferite dispozitive electrice cu ajutorul variaţiilor presiunii aerului. Gesturile acelea, care iniţial m-au dezgustat, au făcut să se stingă televizorul. Îşi linse iarăşi buzele – alt gest care mă îngreţoşa – şi mi se adresă din nou: «Nu cred că Dr. Phil îţi va fi de prea mare folos în situaţia de faţă. M-aş oferi să-ţi dau eu o mână de ajutor, dar uite, nu mi-o pot mişca. Sunt în starea asta din ziua când neisprăvitul ăla m-a înjunghiat în spate cu coute-papierul, chiar în clipa când eram gata să-l eliberez condi ţionat pentru nouăzeci de zile. Însă asta nu-i o scuză pentru proastele mele maniere. Fiule, sunt judecătorul Faulkner. Poţi să-mi spui Jude.» M-am uitat înjur, la cloaca în care mă aflam, şi deodată mi-a picat fisa. Găsisem locul perfect pentru Rex Mason. Am întins mâna către interlocutor, dar mi-am retras-o imediat. «Eu sunt Tucker Rain. Iar acesta» – şi am arătat înspre Rex – «e Rex Mason.»„

Katie privea în zare, în timp ce eu mă cufundam tot mai adânc în amintirile trecutului. „Cinci ani de zile Judele a tot vorbit cu Rex. Întruna.” Am clătinat din cap. „Rex nu suporta să stea în preajma oamenilor care vorbesc încontinuu, iar Judele exact asta face. Vezi, asta înseamnă să se facă dreptate.”

După aceste cuvinte, am făcut o pauză; s-au scurs astfel câteva minute, timp în care Katie a continuat să se uite afară, pe fereastra camerei lui Rex, încercând să-mi evite privirea. „În săptămânile care au urmat, am pus

iarăşi mâna pe aparatul de fotografiat, iar Doc m-a trimis pe drumuri – eram plecat între patruzeci şi cincizeci de săptămâni pe an – aşa că fotografiile mele au început să apară în reviste de pe tot cuprinsul ţării.”

Katie îşi schimbă iarăşi poziţia şi-şi încrucişă braţele. Părea că-i este frig. Am remarcat că pe ceafă avea un puf fin. Părul, tuns în stil Audrey Hepburn, îi crescuse de-acum, iar rădăcinile nu-i mai era blonde, ci brunete.

Se rezemă de fereastră şi cercetă păşunea din spatele casei. „Dintotdeauna ai avut sentimentele acestea faţă de tatăl tău?”

„La ce sentimente te referi?”

„La ură,” Îmi răspunse cu un aer meditativ.

„Din câte văd, nu prea te fereşti de întrebările dificile, nu-i aşa?”

Clătină din cap, confirmându-mi spusele. M-a bătut gândul să intru şi eu în cameră, dar apoi m-am hotărât să n-o fac, totuşi. „Da,” i-am răspuns, lăsând ca gravitatea macabră a afirmaţiei să îşi facă efectul. „Cred că a existat totuşi o perioadă, cândva” – am continuat plimbându-mi privirea prin cameră – „când eram mai tânăr, când probabil încă mai nutream anumite speranţe. Însă el nu mi-a îngăduit să pierd prea mult timp în acel joc al închipuirii.”

Katie m-a privit, fără a rosti nimic. Ochii ei îmi cercetau cu încordare chipul, făcându-mă să mă simt stânjenit. Căuta ceva anume, un lucru pe care nu eram sigur că vreau să i-l împărtăşesc. Am făcut semn cu mâna pe fereastră, în direcţia azilului privat. „Dacă ar putea vorbi, m-ar blestema de moarte pentru că l-am

internat la Rolling Hills. Gândul ăsta în sine îmi aduce o mare mângâiere.”

Îşi muşcă buza de jos şi-mi studie în continuare chipul. „Vorbeşti despre el ca şi cum nici n-ar fi om. Ca şi cum n-ai avea nici-o urmă de ataşament faţă de persoana lui.”

„Dacă lipseşti la un meci de baseball, să spunem că lucrezi din greu ca să-ţi întreţii familia. Dacă lipseşti la două meciuri, poate că ai o slujbă care te ţine departe de casă mai mult timp decât ai vrea. Poate ai un şef arogant şi dificil. Lipseşti la trei meciuri, ei bine, să spunem că lucrezi pur şi simplu prea mult. Dar dacă lipseşti la trei sute optzeci şi şapte de meciuri, eşti un demon din adâncul iadului.”

Katie se aşează jos, pe podea şi mă privi cu ochi întrebători. Am intrat şi eu în încăpere şi m-am oprit exact în locul unde îi îndesasem lui Rex ţeava puştii în gâtlej. M-am întors pentru o fracţiune de secundă înapoi în timp şi l-am văzut parcă aievea, stând în locul acela.

Katie privea pe fereastră şi îşi şterse ochii cu mâneca, încercând să oprească rimelul ce i se scurgea pe faţă. Tăcerea era apăsătoare, aşa că am continuat: „Acum câţiva ani, Doc m-a trimis pe o platformă petrolieră în Atlantic, pentru a surprinde pe film o zi din viaţa acelor oameni. La momentul respectiv nu mi-am dat seama, însă îmi zgâriasem cel mai bun obiectiv, care era şi preferatul meu. Cel de 17-35 milimetri, cu deschiderea unghiulară mare. Uitându-mă prin vizor n-aveam cum să văd zgârietura. Era prea superficială. Însă era acolo. Ar fi trebuit să-mi verific mai întâi obiectivul. Ştiam cum se procedează corect, însă mă grăbeam şi mi-am pierdut capul. Când Doc a primit filmul, s-a înfuriat

teribil. «Tucker, doar ai destulă experienţă încât să nu faci aşa ceva!» Şi avea dreptate, prin urmare m-a trimis înapoi. Zgârietura aceea mi-a distrus nu doar o singură fotografie, ci rolă după rolă până când, într-un final, am început să fotografiez cu un alt obiectiv. În ultimă instanţă, am fost nevoit să cumpăr un obiectiv nou. Imperfecţiunea sticlei îşi punea amprenta asupra fiecărui instantaneu surprins. Nu aveam cum s-o evit. Ori de câte ori făceam fotografii cu acel obiectiv, pe care l-am folosit în 90 la sută din cazurizgârietura era prezentă."

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat la podeaua unde zăcuse Miss Ella, când mă trăsese de cracul pantalonului. „Cred că inima este ca obiectivul acela, iar sufletul, ca rola de film." După aceste cuvinte, m-am ridicat, m-am îndreptat către fereastră şi am cercetat păşunea ce se întindea dedesubt. „Cred că în copilărie am avut parte şi de nişte clipe foarte frumoase, însă oricât de mult mă străduiesc, nu-mi aduc aminte de prea multe dintre ele. Toate sunt mânjite de sânge, de cuvinte aspre, de amintiri urâte şi de mirosul de alcool. Ăştia sunt ochelarii mei, de culoarea «Rex.» însă viaţa nu e o fotografie. Nu pot să schimb lentilele, şi gata."

Sprijinindu-se de perete, Katie se lăsă pe vine şi se ghemui sub pervazul ferestrei. Îşi strânse genunchii la piept şi-şi odihni capul pe braţe. Poate că îi povestisem prea mult. M-am întors să plec şi am dat peste Mutt care se holba la mine, alb ca varul. Habar n-am de cât timp stătea acolo.

S-a apropiat de uşa lui Rex şi s-a oprit în cadrul ei, ezitând. Îşi proptise ambele mâini de tocul uşii, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete echilibrul. Făcu un pas înainte, însă picioarele păreau să i se fi lipit pe podea, ca

fierul atras de magnet. În cele din urmă intră, mormăind în sinea lui ceva de neînţeles şi se opri în mijlocul încăperii. De acolo merse spre măsuţa de scris a lui Rex, îşi plimbă privirea de jur împrejur, ca şi cum ar fi încercat să-şi găsească nişte puncte de sprijin şi făcu un gest cu mâna. După câteva minute, reuşi să îngaime: „Eu... eram aici.”

Am făcut câţiva paşi înspre uşă. „Poftim?”

Mutt arătă spre mijlocul camerei, pierdut în conversaţia cu sine însuşi.

„Era aici, în genunchi, curăţând podeaua. M-a rugat s-o ajut să mute biroul mai în spate, lângă perete.” Se mişcă mecanic, aproape ca un robot. „L-am mutat, după care a intrat Rex. Beat mort. Îl trimisese pe Mose la Dothan. I s-a adresat lui Miss Ella: «îţi plac băieţii mei?» Ea i-a răspuns: «D-le Rex, să ştiţi că sunt cei mai buni băieţi pe care i-am întâlnit vreodată. Îi iubesc ca pe propriii mei copii. Ştiu că şi dvs. sunteţi tare mândru de ei.» Fără a rosti vreun cuvânt, a aruncat în ea cu paharul din mână. A lovit-o drept în gură, iar dinţii i-au zburat cât colo. A luat apoi de pe jos un ciob de sticlă şi a pocnit-o cu putere peste faţă, tăindu-i ochiul. Am făcut un pas spre ea, însă Rex şi-a îndreptat degetul către mine, şi i-am văzut privirea, care parcă-i ardea.” Mutt respira greoi, iar mâinile îi tremurau. „Mi-a zis: «Idiot mic ce eşti! Tu nici măcar n-ar fi trebuit să fii în viaţă acum. De ce nu mori odată? N-ai fost nimic mai mult decât o poftă pe care mi-am împlinit-o. Un schimb de secreţii corporale. Atât! Atât ai fost, şi nimic mai mult! Sămânţă irosită!» Apoi şi-a mutat degetul şi, arătând din nou către Miss Ella, a continuat: «Am să-ţi spun eu când sunt mândru de

cineva,» după care a lovit-o în coaste cu botul pantofului. Le-am auzit plesnind...”

Mutt rămase ca o stană de piatră în mijlocul dormitorului, apoi începu să se învârtă în sens contrar acelor de ceasornic, de parcă ar fi fost un secundar. Se uită la mine: „Am auzit trântindu-se uşa exterioară, cea cu plasă contra ţânţarilor, apoi zgomotul crampoanelor tale pe lemn şi pe marmură... Ai alergat... aici, şi...” Îşi târî picioarele către locul unde îi îndesasem lui Rex puşca pe beregată. „Degetele tale... au apăsat tare de tot... dar nu suficient de tare...” Arătă apoi pe fereastră, afară. „Ai luat-o în braţe, ai scos-o de aici, Rex a adormit... iar eu m-am întins acolo, afară.”

Mutt se învârtea în mijlocul încăperii. „Eu... el... a lovit-o de şaptesprezece ori înainte să intri tu.”

Plângând cu sughiţuri, Katie îşi ascunse faţa între genunchi. S-au scurs aşa câteva minute, după care ea s-a ridicat şi a traversat în fugă holul. Hohotele s-au îndepărtat pe scări în jos şi apoi s-au estompat când Katie se năpusti afară, pe uşa din spate. Mutt încetă să se mai învârtă şi se îndreptă către fereastră. Îşi apăsă nasul pe geam şi privirea i se pierdu în zare, dincolo de marginile pământului. Ajunsese pe marginea prăpastiei.

Tucker?

De ce nu mi-ai spus? Tot timpul ai ştiut asta, şi nu mi-ai spus!

Tucker, băiatul ăsta scump are nevoie să afle că n-a fost vina lui, şi are nevoie să te audă pe tine spunându-i asta. Mutt va muri sau va trăi în funcţie de ce alegi tu să faci mai departe. Trebuie neapărat să afle că nu e vina lui, că n-a fost niciodată!

Dar a fost! Tocmai mi-a spus asta. Ar fi putut împiedica să se întâmple ce s-a întâmplat.

Copile – i-am simţit degetele prinzându-mă de bărbie şi întorcându-mi faţa spre ea – *gata, eliberează-te! E timpul să iei trecutul, să-i faci vânt de pe stâncă şi să-l laşi să se scufunde.*

M-am târât pe podea, până în dreptul semnului întunecat unde Miss Ella se prăbuşise, am parcurs cu unghia conturul petei purpurii şi am privit cum lacrimile mi se scurg prin crăpăturile lemnului, asemenea unor stropi de aur ce se rostogolesc uşor spre creuzetul pentru topire.

Capitolul treizeci şi şapte

„Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck! Unchiu' Tuck!

Am sărit drept în picioare, orbit de soarele amiezii. Jase stătea în cadrul uşii, respirând precipitat, transpirat tot şi arătând cu mâna în direcţia carierei de piatră. „E în apă! E la fund! Nu se mişcă! E la fund!”

M-am frecat la ochi, încercând să mă concentrez asupra spuselor copilului. „Ia-o mai încet, amice! Cine e la fundul cui? Cine nu se mişcă?”

Jase făcu semn spre o fotografie agăţată pe perete. O fotografie pe care ne-o făcuse Miss Ella mie, lui Katie şi lui Mutt, în care stăteam cu braţele petrecute fiecare pe după gâtul celorlalţi. Era în ziua când Katie plecase în Atlanta. Jase arătă spre Mutt. „El.”

Am zburat pur şi simplu pe coridor, apoi în jos pe scări, am traversat bucătăria şi am ieşit tot în fugă pe uşa din spate. Am sărit prin gardul de buşteni, m-am dat de-a rostogolul, mi-am zgâriat tălpile şi am luat-o la fugă cât mă ţineau picioarele peste păşune. Până să ajung la pâlcul de pini mi-am scos cămaşa, iar când am ajuns la marginea carierei n-am ezitat nici-o clipă. Am plonjat de pe stâncă şi m-am cufundat în apă ca un vultur pescar în căutarea prăzii. Am străpuns suprafaţa apei, iar undele iscate s-au împrăştiat până la peretele de stâncă, asemenea unor valuri reci de sticlă, în timp ce eu m-am scufundat după trupul nemişcat din adânc.

Pantalonii şi pantofii mă trăgeau înapoi, însă am înotat tot mai adânc, încercând să ajung la Mutt. Urechile îmi pocneau din ce în ce mai des din cauza presiunii crescânde a apei. Soarele era sus pe cer, iar apa-rece şi scânteietoare. Mutt zăcea inert, cu mâinile întinse pe fundul nisipos, la câţiva metri de barca scufundată. Nu se mişca deloc. Funiile legate în jurul picioarelor şi mijlocului său aveau la celălalt capăt nişte greutăţi considerabile, care se odihneau pe nisip. Părul i se unduia încoace şi încolo, purtat de mişcările apei, la fel şi degetele. Am ajuns în dreptul lui, l-am apucat de gulerul cămăşii şi l-am întors cu faţa în sus. Avea ochii larg deschişi, iar gura îi era făcută pungă în jurul capătului unui furtun verde de grădină. Era cât se poate de viu. Nu la priveliştea asta mă aşteptam, să-l văd pe Mutt zgâindu-se la mine, calm ca o adiere de vară.

I-am cercetat chipul, pentru a mă asigura că trăieşte. Îmi făcu cu mâna, în timp ce în cealaltă ţinea o sită pentru făină.

Am înjurat în gând şi, scuturând din cap, i-am făcut semn în sus. Mutt şi-a dezlegat funiile care-l ţineau legat de greutăţi şi, împreună, am înotat spre suprafaţă.

Am început să tremur din toate încheieturile, însă Mutt părea foarte încălzit, de parcă atunci ar fi ieşit din toaster. M-am căţărat pe stânca plată unde obişnuiam să ne jucăm în copilărie şi am tras cu nesaţ aer în piept, după care m-am uitat cu suspiciune la faţa sa contorsionată. Arăta de parcă un doctor dement îi cususe buzele la colţuri. Pe sub haine, purta un costum impermeabil de scafandru. Îşi scoase din gură furtunul şi se uită la mine de parcă tocmai l-aş fi rugat să-mi cumpere un ziar, în drum spre casă.

„CE FĂCEAI ACOLO?” Mutt tresări, surprins de strigătul meu şi se uită în spate, întâi peste un umăr, apoi peste celălalt. I-am tras cu putere un dos de palmă peste faţă. „Te-am întrebat CE FĂCEAI ACOLO?”

Îşi trecu limba peste buzele uscate, crăpate şi, făcând semn cu degetul în jos, spre fundul apei, îmi răspunse: „Căutam un bănuţ.”

„EŞTI NEBUN? ŢI-AI IEŞIT CU TOTUL DIN MINŢI?”

Mutt se scărpină la ceafă, îşi descheie fermoarul costumului impermeabil şi dădu din cap: „Da.”

„îţi baţi joc de mine, bănuiesc.”

„Ba nu.” Scutură din cap. „Gibby mi-a spus că, din punct de vedere clinic, sunt...”

M-am rezemat brusc cu spatele de stâncă. „Nu asta am vrut să zic.” Mutt rămase tăcut, însă ochii îi fugeau fără odihnă de la un capăt la celălalt al carierei de piatră. Încerca să înţeleagă ce voiam să zic şi aştepta următoarea lovitură. Mi-am şters faţa şi am încercat să-i pun o întrebare la care să-mi poată răspunde. Am îngenuncheat lângă el şi mi-am aşezat palma pe obrazul lui, cu o mişcare fermă, dar blândă. „Mutt, ce făceai acolo jos, înainte să mă scufund după tine?”

Ochii îi fugiră iarăşi din colţ în colţ, însă capul îi rămase nemişcat, „înotam pe fundul apei, legat de nişte greutăţi, cam şaizeci de kilograme, şi respiram prin furtunul ăla. Între timp, cerneam nisipul cu sita asta de făină.”

„OK.” Am făcut o pauză. „Dar ce era în mintea ta? Ce aveai de gând să faci, pentru ce atâta efort?”

„Încercam să găsesc un bănuţ pe care l-am pierdut aici, mai demult.”

„Când l-ai pierdut?”

Mutt se scărpină în cap, căzut pe gânduri. „În ziua când am scufundat barca Jolly Roger.”

„Şi ai crezut că ai putea să-i dai de urmă aici, pe fundul apei?”

Mutt îşi roti privirea de jur împrejur, ca şi când răspunsul era evident şi eu eram cel smintit, în toată povestea asta. „Hmm... da. Vezi tu, în ziua când l-am scufundat pe Jolly Roger, aveam în buzunar un bănuţ de cinci cenţi, cu cap de bizon. Bănuiesc că mi-a căzut pe undeva pe-aici, căci am căutat în toate celelalte locuri posibile.” Arătă cu degetul către adâncul apei. „E acolo, pe undeva.”

Mi-am băgat mâna în buzunar şi am scos o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. „Dacă ai nevoie de bani, să ştii că nu trebuie decât să-mi ceri.”

Mutt scutură din cap. „A, nu, eu căutam un bănuţ anume.”

„De ce e bănuţul ăla atât de important pentru tine?”

„Pentru că” – îmi explică, uitându-se la mine de parcă era perfect logic – „dacă l-aş găsi, dacă mi l-aş pune la loc în buzunar, atunci poate că ziua aceea nu s-ar mai termina niciodată. Poate că m-aş putea întoarce în timp, s-o iau de la capăt. De unde am rămas. Poate că...”

Katie stătea sus pe stâncă, deasupra noastră, cu braţul petrecut în jurul lui Jase. Mutt se uită la mine, fără să bănuiască că tocmai îmi răpise zece ani din viaţă şi că fusesem cât pe ce să fac infarct din pricina lui. M-am căţărat afară din carieră şi m-am întors acasă, unde am intrat sub duş şi am rămas sub jetul fierbinte până când s-a răcit apa.

Venise timpul să-l sun pe Gibby, şi eram conştient de asta. Descoperisem rădăcina problemei, dar oricât de mult aş fi încercat să sap împrejurul ei, tot n-aveam cum s-o smulg cu totul, pentru că ramificaţiile ei pătrunseseră deja în stâncă.

Capitolul treizeci şi opt

Pe la ora trei dimineaţa, Katie coborî tiptil scările la subsol şi mă scutură de umăr, dar nu era nevoie să mă trezească. Oricum nu dormeam. „Tucker," Îmi şopti, „Tuck, trebuie să vorbesc cu tine, să-ţi spun ceva." Avea buzele strânse, încordate; i-am simţit răsuflarea pe faţă, iar mirosul de lavandă parcă mă învăluia cu braţe invizibile. Era întuneric şi răcoare în subsol, iar Katie venise în picioarele goale. Ţinea în mână o lumânare şi purta o pijama de mătase care nu reuşea să ascundă faptul că îi era frig. „Nu am fost pe de-a-ntregul sinceră cu tine. Mai este ceva de zis." Îşi strecură mâna pe sub a mea, mi-o luă şi mi-o apăsă tare pe abdomenul ei, apoi mi-o strânse cu toată puterea, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o iau la fugă. „Când am mers în Colorado... Trevor şi cu mine... am încercat să luăm totul de la capăt. Nu sunt sigură" – din colţurile ochilor începură să-i curgă lacrimi – „însă cred că... sunt însărcinată." Se ridică în picioare şi se întoarse, dând să plece. „Îmi pare rău." Ieşi, la fel de silenţios cum intrase. O vreme se auzi foşnetul îmbrăcămintei de mătase, apoi se făcu linişte.

Tucker?

Acum ce mai vrei de la mine?

Aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra unei anumite chestiuni.

Cred că sunt destule lucruri care mi-au atras atenţia în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ştii şi tu că

nu e bine să te preocupi de prea multe lucruri deodată, nu?

Copile, vreau doar să-ţi amintesc un lucru.

Da, doamnă. Ce anume?

Mi-am petrecut jumătate din viaţă îngrijind doi copii din flori.

Capitolul treizeci şi nouă

Am urcat scările, m-am îndreptat spre dulapul cu arme, am înşfăcat aceeaşi puşcă Greener şi am desigilat o cutie de cartuşe. Am vârât două cartuşe numărul cinci în camera de încărcare, iar restul cutiei l-am luat cu mine pentru orice eventualitate. Am mers mai întâi în dormitorul lui Rex şi am ţintit portretul său, ce trona deasupra şemineului. Am apăsat pe trăgaci şi i-am zburat capul de pe pânză, apoi m-am întors spre patul unde obişnuia să doarmă. Glonţul de oţel s-a implântat chiar în mijlocul acestuia, împrăştiind un nor de pene prin toată camera. După care i-am ţintit biroul, făcând blatul ţăndări. În cele din urmă, m-am dezlănţuit împotriva măsuţei de toaletă, cea pe care-şi golea buzunarele şi unde-şi aşeza paharul.

După ce am măcelărit camera lui Rex, am aruncat arma pe pat şi am coborât scările în bucătărie. Katie veni în fugă, albă la faţă ca o stafie. Mă văzu, se feri din calea mea, iar eu am coborât scările, spre crama lui Rex. Crama aceea extraordinară, teribil de scumpă, teribil de inutilă. Am luat bâta Louisville Slugger lungă de şaizeci şi şase de centimetri de lângă perete şi mi-am ridicat-o pe umăr, în poziţia binecunoscută. Mi-am imaginat chipul lui Rex, m-am balansat şi am lovit. Vin, praf, lemn, sticlă, toate au explodat, împroşcând pereţii cu şase nuanţe diferite de roşu, de la şase producţii diferite. Mi-am reluat poziţia „de luptă”, am făcut un pas în lateral şi am lovit din nou. Am continuat aşa până când toţi pereţii fură

înecaţi în roşul acela sângeriu. Rafturile de lemn fuseseră, la rândul lor, făcute ţăndări; vinul curgea şiroaie înspre gura de evacuare din podea, răsunând mai apoi de-a lungul ţevilor de canalizare. M-am aşezat pe jos; eram lipicios tot, din cauza stropilor de vin, şi acoperit din cap până-n picioare cu cioburi de sticlă. Simţeam cum spasmul muscular îmi coboară în picior.

În clipa aceea mi-au ajuns la urechi nişte sunete.

Acorduri ce veneau de la pianul cu coadă al lui Rex. Se răspândeau prin toată casa şi parcă mă luau pe sus, chemându-mă afară din cramă. M-am îndreptat spre sufragerie, de unde se auzeau sunetele. Arătam de parcă fusesem împuşcat cu piure de struguri. Am găsit-o pe Katie aşezată în faţa pianului, atingând clapele cu vârful degetelor. Nu ştiu ce anume cânta, însă, după vocea lui Miss Ella, era cu certitudine cel mai frumos sunet care răsunase vreodată în casa noastră. Mutt îşi făcu şi el apariţia, cu o cheie ciudată în mână, ridică capacul pianului şi se aplecă înăuntru, ascultând cu atenţie. La fiecare câteva secunde, se întindea peste corzi şi strângea sau dădea puţin drumul la câte una, cu gesturi calme, de parcă ar fi reparat un carburator. Apoi se aşeză lângă Katie şi-i urmări cu atenţie degetele ce zburau peste clape. Am lăsat bâta într-un colţ al încăperii, m-am aşezat pe podea şi am început să-mi culeg din păr cioburile de sticlă; simţeam pe buze gustul amărui al vinului. Tăieturile de pe faţă mă usturau, iar gustul acela înţepător îmi ardea parcă gâtlejul.

Katie a continuat să cânte până când primele raze ale dimineţii au început să ne bată în geam. Nu ştiu câte piese au fost. Poate o sută. Şi toate, din memorie. La fiecare câteva clipe, Mutt se ridica, se ducea de cealaltă

parte a pianului, meşterea ceva la o coardă, apoi se aşeza la loc, lângă Katie. El, în costumul de poliester cu dungi, ea în pijamaua de mătase, iar eu-scăldat în vin, sticlă, aşchii de lemn, amărăciune şi frumuseţe.

Capitolul patruzeci

Pe la jumătatea dimineţii stăteam înfăşurat într-un prosop, cu părul ud şi îmi turnam o cană de cafea, când Mutt intră în bucătărie, cărând într-o mână o drujbă, iar în cealaltă, un baros. Mărturisesc că priveliştea aceasta mi-a stârnit curiozitatea. Însă, ţinând cont de cele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore, orice era posibil.

„Bună dimineaţa,” l-am salutat, însă Mutt dispăruse deja. Captiv în propria-i lume, ieşise din încăpere fără ca măcar să-mi remarce prezenţa. Capul îi era aplecat înainte, iar mersul greoi parcă nu putea păstra ritmul, de parcă plimba un câine uriaş şi nu-l putea ţine în frâu. Am coborât în subsol şi am început să mă îmbrac, când am auzit prima trosnitură.

Ca să fiu cinstit, nu-mi păsa nici dacă distrugea toată casa, din temelii. Orice schimbare ar fi adus o îmbunătăţire. Cu toate acestea, am luat-o repede pe scări în sus cu speranţa că acţiunile distructive ale lui Mutt aveau să slujească şi unui scop constructiv, cât de cât.

Am rămas în cadrul uşii şi, ţinând cu grijă ceaşca de cafea, am urmărit cum Mutt se străduia din răsputeri să împingă măsuţa de toaletă a lui Rex pe fereastră afară. Reuşi s-o ridice pe pervaz, o scoase afară pe jumătate şi apoi îi făcu vânt cu un deget, privind-o cum se prăbuşeşte şi se sfarmă în zeci de bucăţi, la impactul cu granitul ce pardosea terasa de la parter, îşi puse pe

ochi ochelarii de protecţie, porni motorul drujbei, tăie în două patul lui Rex şi-l ucise în acelaşi mod violent şi glorios, zdrobindu-l de granit. Apoi azvârli pe fereastră rămăşiţele biroului lui Rex, urmate, asemenea unui disc de Frisbee, de portretul rămas fără cap, ce atârnase până atunci deasupra poliţei şemineului. Dislocă şi poliţa, cu o singură lovitură puternică de baros, scoase din ţâţâni uşa dormitorului şi le aruncă pe amândouă peste mormanul de lemne ce zăcea dedesubt. Odată golită camera, Mutt îşi strânse uneltele, dădu din cap încântat şi ieşi din casă. Începu să adune lemnele zdrobite şi să le stivuiască pe un petec de iarbă din faţa verandei. Glue, care hoinărea pe păşune, îşi îţi capul peste gard, uitându-se la el plin de curiozitate. La fel de curioşi îl priveau Katie şi Jase, care până atunci şezuseră pe verandă, contemplând „artificiile”.

Mose curăţa gunoiul din grajd, însă expresia întipărită pe chipul său îmi spunea că se aşteptase la asta. De asemenea, îmi mai spunea că savura din plin ceea ce se petrecea.

Mutt întoarse grajdul cu susu-n jos în căutarea unui bidon cu gaz lampant, însă nu găsi.

Mi-am ridicat un deget. „Am eu exact ce-ţi trebuie.” Am înhăţat de sub patul meu cele două borcane pe care le primisem de la Whitey. Mutt le-a turnat pe amândouă peste grămada de lemne. „Aţi face bine să vă daţi mai în spate,” Îi avertiză pe Jase şi pe Katie. Aruncă un chibrit aprins, care provocă mai întâi un fulger alb, iar apoi flăcările izbucniră cu violenţă şi se înălţară la vreo şase metri în văzduh, emanând o dâră de fum negru, din cauza aracetului şi materialelor textile.

Mutt intră în bucătărie, se spălă pe mâini, luă din congelator o cutie cu îngheţate pe băţ, scoase una cu aromă de banane şi-i desfăcu ambalajul. Cu băţul de la îngheţată în gură, îmi oferi şi mie cutia. Am refuzat scuturând din cap şi arătându-i cana cu cafea. Îndreptă spre mine vârful îngheţatei şi spuse: „Nu înţeleg de ce ar mânca cineva o altă îngheţată decât cea de banane.” Am privit împreună cum flăcările înghiţeau ce mai rămăsese din portretul lui Rex. Mai întâi se încreţi, ca o folie de plastic pe cuptorul încins, apoi se făcu cocoloş, se înnegri şi în cele din urmă se dezintegră cu totul, prefăcându-se în cenuşă.

Mutt linse îngheţata până nu mai rămase decât băţul, pe care îl aruncă în foc şi începu să scoată din casă şi restul obiectelor de mobilier care-i displăceau. În scurt timp mi-am dat seama că orice obiect de care îl lega vreo amintire neplăcută sfârşea inevitabil în foc. Trei scaune din sufragerie, câteva rânduri de cărţi, două seturi de instrumente pentru curăţarea şemineului, vreo şase lămpi, două scaune înalte, de bar, de fapt aproape tot barul, două canapele, trei fotolii mari, mai multe măsuţe, un glob pământesc, toate hainele şi pantofii lui Rex, mai bine zis toată garderoba acestuia, o carpetă mică, în stil oriental, covorul dintr-una din băi, cincişase tablouri, o chiuvetă de baie, toate fotografiile lui Rex pe care i-au picat ochii, masa din sufragerie, pe care a scos-o din casă pe bucăţi, cea mai mare parte din draperii, dacă nu chiar toate, un ventilator de tavan, câteva pernuţe de şezut, toate aşternuturile şi, în cele din urmă, puşca Greener. Pe aceasta o luă în mână şi coborî scările; ajuns jos, îmi aruncă o privire întrebătoare. Am

dat din cap a încuviinţare, iar Mutt aruncă arma de cinci mii de dolari chiar în vârful grămezii.

Era un foc plăcut, prietenos. Scump, dar liniştitor. Mose ieşi din grajd, cu o furcă într-o mână şi o cană de cafea în cealaltă. Se rezemă de gard, zâmbi şi ridică înspre mine cana. Katie coborî de pe verandă şi-mi spuse: „Tuck, n-ai de gând să-l opreşti?”

„De ce aş face-o?”

„Păi,” Îmi explică, arătând spre casă, „oare n-aţi putea să faceţi ceva bun cu toate lucrurile astea?”

„Cum ar fi?”

„Să le vindeţi.”

„Mda, dar cu banii pe care i-am câştiga de pe urma lor nu am putea plăti un psihoterapeut mai bun decât focul. Mă gândesc să-mi iau nişte bomboane, câteva batoane de ciocolată Hershey şi să-mi trag un scaun mai aproape.”

Când flăcările s-au înteţit şi mai tare, m-am aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate, încălzindu-mă la focul strălucitor. Jase coborî în fugă de pe verandă, îmi sări drept în poală şi mă întrebă: „Unchiu' Tuck, crezi că lui Unchiu' Mutt i-ar face plăcere să bea nişte bere cu noi?”

Şedinţa noastră de psihoterapie a ars ore în şir, însă cutia de plastic din buzunar şi dispariţia rapidă a lui Mutt mi-au reamintit că inevitabilul se apropia. Poate că era doar calmul dinaintea furtunii. Oare ce avea să facă după stingerea focului? Mai târziu, în cursul acelei după-amiezi, am format numărul. A apucat să sune o singură dată. „Gibby, Tucker la telefon.”

„Tucker, mă bucur să-ţi aud vocea. El ce mai face?”

„Când, cum. În unele zile, sesizez un oarecare progres. În alte zile are un comportament anormal. Însă...”

„Tucker, care-i baiul?”

„Cred că am descoperit rădăcina problemei.”

„De unde ştii?”

„E o poveste lungă. Îţi aminteşti când Mutt ţi-a povestit de visul acela, în care se făcea că era pitit sub un birou sau sub o masă şi nu putea să sară în ajutorul cuiva care avea nevoie?”

„Bineînţeles.”

„Ei bine, povestea asta chiar s-a întâmplat. În urmă cu aproximativ cincisprezece ani. Am fost martori amândoi la acea scenă, dar eu n-am ştiut asta până aseară. Mă... mă simt derutat. Uitându-mă la el, am impresia că e posibil ca starea lui să se îmbunătăţească încetul cu încetul, dar e la fel de posibil să se prăbuşească dintr-o dată.”

„Poimâine e Crăciunul. Am să-ţi trimit cu poşta rapidă o altă medica ţie, şi ar trebui să ajungă pe douăzeci şi şase. Asta înseamnă peste trei zile Ce crezi, te descurci până atunci?”

Pierdusem cu totul noţiunea timpului. Nici nu-mi dădusem seama că mai era o zi până la ajunul Crăciunului. „Cred că da. Poate. Nu ştiu. Nu ştiu dacă fitilul lui arde rapid, lent sau nu mai arde deloc.”

„Ai folosit injecţiile acelea? Thorazine?”

„Nu, nu încă.”

„Ţine-le pe-aproape. Dacă starea lui e măcar pe jumătate atât de gravă pe cât mi-o descrii tu, s-ar putea ca ele să-ţi fie singura salvare.”

Avea dreptate Gibby, însă acum mă confruntam cu două probleme – pe de-o parte, Mutt, iar pe de altă parte, ce să le cumpăr lui Katie şi lui Jase de Crăciun.

Capitolul patruzeci şi unu

Când eram copil, majoritatea prietenilor mei visau să se lupte cu flăcările, să-i împuşte pe băieţii răi, să înscrie un home-run, care să le aducă trofeul, să o salveze pe prinţesă sau chiar să primească un sărut. Visele mele însă n-aveau nimic de-a face cu pompierii, cu infractorii şi poliţiştii, cu fetele sau cu trofeele sportive – toate astea au venit ceva mai târziu. Primele mele vise, cel puţin cât îmi mai aduc aminte din ele, se învârteau în jurul lui Rex: Îmi imaginam că se întoarce devreme de la serviciu, îşi lasă la o parte servieta, ia în mână o mănuşă de baseball – nu paharul de băutură – şi-mi aruncă mingea. Iar dacă se putea să facă toate astea fără să ţipe la mine sau să mă lovească, cu atât mai bine.

Visam cu ochii deschişi că într-o bună zi Rex avea să coboare din Lincoln-ul sau Mercedes-ul său negru, îmbrăcat în cămaşa sa albă şi apretată, din bumbac egiptean, cu manşete franţuzeşti şi broderie, transpirată toată şi lipită de spate, cu cravata legănându-se dintr-o parte în alta la fiece mişcare şi, zâmbind, avea să mă încurajeze: „Hai, că-i bine aşa, ţine-ţi cotul sus. Ocheşte, fă un pas înainte şi aruncă. Loveşte ţinta pe care ţi-ai fixat-o. Aruncă prin mănuşă.” Sau îmi imaginam că, pentru a-mi dovedi cât sunt de important pentru el, Rex se grăbea să ajungă acasă, în timpul unei ploi torenţiale de vară, şi aruncându-mi mănuşa, mă îndemna: „Hai, grăbeşte-te, până nu se opreşte!” Însă cum aşa ceva nu s-a întâmplat, mi-am aruncat singur mingea, m-am

prefăcut şi am inventat tot soiul de scuze, pentru a-i justifica absenţa. După o vreme am rămas fără justificări.

În scurt timp, mi-am dat seama că baseballul nu se regăsea printre preferinţele lui Rex, aşa că mi-am făurit alte vise. Visam că mă invita să stau alături de el, indiferent cu ce s-ar fi îndeletnicit. Îmi spuneam că este ocupat, puternic, influent, că are multe pe cap. Apoi îmi imaginam că Rex mă roagă să-l ajut să scoată bălegarul din grajduri, să tundă iarba, să-şi cureţe armele, să gătească micul dejun, să crape lemne, să facă focul, să ţesale caii, visam că mergem la pescuit sau conducem tractorul împreună – m-aş fi mulţumit cu orice – însă Rex nu făcea nimic din toate astea.

El plătea oameni care să le facă în locul lui, pentru că nu-i păsa de chestiile astea nici cât negru sub unghie. În felul acesta avea timp să alerge nestingherit după bani sau după secretara sa, sau să ruineze o afacere de familie din Decatur, pentru care generaţii la rând munciseră din greu.

Nu sunt atât de înverşunat împotriva lui încât să nu recunosc că Rex se pricepea de minune să facă bani. Tot ce atingea, se prefăcea în aur. Însă secretul acesta, talentul de a face bani era cu siguranţă ultimul lucru pe care Rex mi l-ar fi împărtăşit. Era secretul său şi numai al său, pe care bucuros l-ar fi dus cu el în mormânt – cum se va şi întâmpla, de altfelpentru că eu reprezentam pentru el un adversar. Scopul său era unul cât se poate de simplu. Rex îl angajase pe tatăl lui Katie ca să scape de ea, pentru că atunci când o aveam prin preajmă, eram fericit. Iar dacă el nu era fericit, nu lăsa pe nimeni altcineva să fie.

În cele din urmă, visele mele s-au micşorat şi mai mult, până n-a mai rămas din ele decât simpla dorinţă de a fi apreciat ca persoană. Dacă Rex n-avea de gând să joace mingea cu mine, prin ploaie, putea măcar să mă ia de mână, să intrăm împreună în turnul său zgârie-nori, să mă bată prieteneşte pe umăr şi să spună: „Bună ziua, d-le Cutare. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe fiul meu.” Apoi să-mi dea voie ca, ridicat pe vârfuri, să apăs butonul liftului care să ne ducă la ultimul etaj. Îmi imaginam că defilează cu mine prin birou, o roagă pe secretară să-i aducă o cafea, iar mie, o ciocolată caldă cu topping de bombonele fondante, pe care le cumpărase, chipurile, special pentru mine. Şi mă lasă să stau lângă el în timp ce dă câteva telefoane, participă la întâlniri de afaceri sau face alte lucruri importante. Din moment ce mă indusese în treburile lui atât de importante, asta însemna că şi eu sunt important.

În schimb, pe Miss Ella n-a fost nevoie s-o întreb vreodată dacă mă iubeşte sau nu. Ştiam, pur şi simplu. Îmi spunea asta în fiecare zi, însă rareori folosea cuvinte. De când aveam cinci ani, Miss Ella m-a învăţat cum se scrie dragoste, şi niciodată n-am uitat.

Se scrie T-I-M-P. Un lucru despre care Rex nu ştia absolut nimic.

*

Expresia de pe chipul lui Jase îmi dădea de înţeles că avea şi el aceeaşi problemă. Se plictisea. La ora 9 dimineaţa făcuse deja vreo două sute de ture cu bicicleta, de la un capăt la celălalt al aleii şi chiar

începuse să-şi aşeze singur mingile de baseball pe suport. Avea nevoie de o activitate.

Mutt, pe de altă parte, avea nevoie de o curăţenie generală, însă nu ştiam cum să i-o spun. Barba sa mai avea puţin şi aniversa două săptămâni de existenţă, dar Mutt tremura atât de tare, încât n-ar fi putut nici măcar să tragă o linie dreaptă. Aşadar, nu voiam să-i sugerez să se bărbierească singur, de teamă să nu-şi taie gâtul. Ca nu cumva să îl jignesc, am încercat să-l iau pe ocolite. M-am suit la el în şură şi l-am surprins în timp ce se îmbrăca. „Mă gândeam să merg azi să mă tund. Ce zici, ai chef să mă însoţeşti?”

De jos, de la baza scării, Jase m-a auzit şi a spus: „Da! Vreau să merg şi eu!” Mutt mi-a aruncat o privire în care se citea curiozitatea. „La ce oră?”

Am scuturat din cap şi i-am răspuns: „Oricând.”

Mutt îşi roti privirile prin grajd, ca şi cum şi-ar fi verificat agenda interioară, apoi se uită la încheietura mâinii stângi, unde nu purtase niciodată ceas şi încuviinţă din cap. „În cinci minute e bine?”

„Te aştept în maşină.”

Am zornăit cheile în direcţia lui Katie care, zâmbind, îşi trecu degetele prin părul tuns scurt: „Nu, mulţumesc, consider că deocamdată nu e nevoie ca cel mai bun stilist din Clopton să se atingă de podoaba mea capilară.”

„Vrei să-ţi aduc un tub de vopsea?”

Drept răspuns îşi dădu ochii peste cap.

*

O veche zicală sună cam aşa: „Să nu te laşi niciodată tuns de un frizer chel, pentru că s-ar putea să înceapă să te invidieze.” Peppy Parker e chel ca becul, şi aşa a fost de când îl ştiu, dar cu toate astea, locuitorii Cloptonului, fără excepţie, s-au perindat prin scaunul său. El este o emblemă a Cloptonului. Ca să nu mai spun de frizeria pe care o deţine. De când îmi aduc aminte, Peppy a purtat mereu proteze ce păreau prea mari pentru gura lui şi-l făceau să şuiere printre dinţi. Nu-l prinzi niciodată fără tutunul de prizat la el, iar când te tunde şi se învârte în jurul tău, mută întruna cu piciorul – ca pe o minge de fotbal – o scuipătoare de alamă, aşezată pe podea, sub scaun.

La vârsta de şaptezeci şi cinci de ani, mâinile-i mari, ca nişte labe de urs, mânuiesc briciul cu iscusinţă. E ca un valet care ştie numele tuturor şi nu s-a grăbit niciodată. Însă nici nu a stat degeaba. „Timpul înseamnă bani,” e replica sa favorită, iar când rosteşte cuvintele astea, se referă la banii tăi, nu la ai lui. Peppy a lucrat toată viaţa câte cincizeci de săptămâni pe an, efectuând patruzeci de tunsori pe săptămână, fiecare dintre acestea încheiată cu o strângere de mână şi cu fraza: „Mi-a părut bine să te văd din nou. Transmite familiei tale cele mai bune urări şi mai vino şi cu alte ocazii.” Aşadar, mai mult de o sută de mii de tunsori, strângeri de mână şi urări.

L-am cunoscut pe Peppy în urmă cu douăzeci şi şase de ani, când, într-o bună zi, Rex şi-a îndreptat degetul spre Miss Ella şi i-a poruncit: „Stai acolo lângă el şi spune-i lui Peppy să-l tundă scurt, periuţă.” Ceea ce s-a şi întâmplat; prin urmare, din ziua aceea şi până când am plecat la facultate, la Georgia Tech, mi-a fost mai

mereu frig la cap. De atunci încoace mi-e puţin mai cald. Când îmi lăsam părul ceva mai lung, Rex îl cataloga drept „răzvrătire”, însă lui Miss Ella îi plăcea să-şi treacă degetele prin el. Presupun că Peppy m-a tuns, în medie, de opt ori pe an şi de fiecare dată aşteptam cu nerăbdare următoarea vizită la el.

Îngrijindu-se de creştetul majorităţii locuitorilor din Clopton, Peppy ştia o sumedenie de lucruri despre aceştia. Dacă voiai să afli vreo bârfă, te duceai la Banquet Cafe, însă dacă voiai adevărul-adevărat, te duceai la Peppy.

Mutt, Jase şi cu mine am intrat în frizeria Parker puţin după ora 9, la scurtă vreme după deschidere.

„Neaţa, Peppy,” l-am salutat.

„Bună dimineaţa, Tucker! Ce mai face hoinarul nostru?” Peppy instală scăunelul pentru copii deasupra scaunului pentru adulţi şi-l şterse de praf cu şorţul cu care era încins. „Iar tânărul acesta, cine-i?”

„Peppy, aş vrea să ţi-l prezint pe Jase Withers. Un bun prieten de-al meu.”

„Ei bine” – Peppy îl mângâie pe Jase pe genunchi, dându-i o gumă de mestecat Double Bubble – „toţi prietenii lui Tucker sunt şi prietenii mei.” Jase îi zâmbi şi-şi îndesă guma în gură. Peppy se uită la mine. „Cum îl vrea tuns?”

Înainte de a apuca să-i răspund, Jase sări: „Unchiu' Tuck, vreau să mă tundă ca pe tine.”

„Cum adică?”

„Ca în poza aia de deasupra şemineului.”

„Aaa...” M-am uitat chiorâş la el, cu gândul la consecinţele unei asemenea decizii. „Uite, amice, nu sunt convins că mamei tale o să-i placă una ca asta.”

„Dar ţie o să-ţi placă.”

Peppy ridică din sprâncene spre mine şi zâmbi: „O să crească la loc. Fiecare băiat trebuie să facă la un moment anumite lucruri tipic băieţeşti. Face parte din viaţă.”

„Da, domnule, aşa-i. Şi va creşte la loc.” L-am privit pe Peppy. „Mărimea 1, te rog.”

Peppy fixă lama numărul 1 la un aparat de tuns vechi, placat cu crom, şi apăsă butonul de pornire. Maşinăria scuipă, sughiţă, tuşi şi-şi dădu duhul. „Păi da, după paisprezece ani, era şi timpul,” comentă Peppy ridicând din umeri. Îl scoase din priză, înfăşură cablul în jurul aparatului şi-l aruncă în coşul de gunoi. Fără nici-o ezitare, desprinse de pe perete aparatul mai nou, în vârstă de doar şapte ani, şi începu să reteze părul lui Jase.

Mutt mă bătu încetişor pe umăr cu mâna îmbrăcată într-o mănuşă de cauciuc, făcu semn către buzunarul meu şi întinse mâna, aşteptând parcă ceva. I-am dat briceagul meu Swiss Army şi scoase din gunoi maşina de tuns. În timp ce Peppy bâzâia de zor, Mutt meşterea de zor.

Patru minute mai târziu, toate firele de păr de pe capul lui Jase măsurau exact un centimetru în lungime şi parcă auzeam deja ţipătul îngrozit al lui Katie, când avea să dea cu ochii de fiul său. O imagine de neuitat. Peppy opri maşina de tuns, îşi trecu degetele pe sub aparatul fixat pe perete, ce încălzea spuma de ras, şi începu s-o întindă pe ceafa lui Jase.

„Jase, să stai nemişcat,” i-am spus, punându-i mâna pe umăr. „D-nul Peppy o să te chinuie puţintel.” Peppy îşi trecu de vreo trei ori briciul peste curea, apoi

rase delicat puful de pe ceafa copilului. După care scoase mantaua pe care o înfăşurase în jurul lui Jase şi ridică oglinda, ca acesta să se poată admira. Jase zâmbi cu gura până la urechi – urechi ce erau acum mult mai vizibile – iar pieptul i se umflă de mândrie.

Mutt se aşeză, la rândul său, pe scaunul lui Peppy, care aproape că nu-l recunoscu. Nu era nevoie să-i relatez eu cum stau lucrurile. Cunoştea mai toată povestea. Peppy îl tunse, îl rase pe gât şi pe faţă. Când îşi termină treaba, Mutt arăta mult mai bine decât arătase în ultima vreme. Peppy îşi umezi degetele cu o cantitate generoasă de after-shave Clubman's şi o întinse pe gâtul şi obrajii lui Mutt, masându-l uşor cu palmele.

Jase mă trase de cracul pantalonului. „Unchiu' Tuck, ce-i aia?”

„Oh, asta-i chestia cea mai tare. Se cheamă Clubman's. Probabil că şi ţie ţi-ar trebui aşa ceva. Cred că mamei tale o să-i placă mult de tot.” Ştiam că nu-i adevărat şi că tocmai spusesem o minciună mare cât roata carului, pentru că nici unei femei din istorie nu-i plăcuse vreodată aftershave-ul Clubman's. Doar bărbaţilor le plăcea, însă am considerat că nu era nevoie ca Jase să afle acest detaliu şi că, odată ce Katie avea să-şi revină din şocul provocat de tunsoarea fiului său şi de aspectul lui de Dumbo, avea să se împace şi cu asta. Peppy îi tamponă gâtul şi faţa cu mâinile înmuiate în after-shave, ba chiar i le trecu puţin şi prin păr.

Am aruncat o privire înspre Mutt, care era captivat cu totul de măruntaiele maşinii de tuns, împrăştiate pretutindeni pe podea.

„Tuck.” Peppy mătură părul de pe scaun cu şorţul, după care îndepărtă firele rămase cu ajutorul foen-ului. „Ei, ce zici? Ţi-ai venit în fire?”

„Mă gândeam să te las să mi-l scurtezi puţin.”

„Da, îmi închipuiam eu. Tot răzvrătit, nu?”

„Cam aşa ceva.”

„Ia loc.”

Peppy mă tunse şi pe mine, reuşind să se ţină de regula privind „scurtatul.” În timp ce achitam nota de plată, Mutt fixă la loc şi ultimul şurub, apoi se îndreptă spre zona de lucru şi băgă maşina în priză, stropindu-i partea din spate cu spray dezinfectant. Apăsă butonul de pornire şi şi-o duse la ureche. Arăta şi suna de parcă ar fi fost nou-nouţă. I-o înmână lui Peppy şi încercă să dea glas cuvintelor ce i se învârteau prin minte. După un minut de luptă tensionată cu propriile-i buze, spuse: „P-p-paisprezece ani.”

Poppy zâmbi. „Mutt, să ştii că întotdeauna am preferat-o pe asta. Îmi place cum se simte în mână. Mulţumesc!” Apoi îşi lăsă mâna pe umărul lui Mutt. „Chiar mă bucur să te revăd, să ştii asta.” Mutt clipi de mai multe ori, apoi privirile începură să-i fugă prin încăpere. Îşi frământă mâinile, dădu din cap şi, într-un final, îşi băgă mâna stângă în buzunar, apucând strâns un anumit obiect, care se afla acolo. Bănuiam eu despre ce era vorba.

Din localul lui Peppy, am ieşit tustrei afară, la soare, iar Jase s-a întins şi ne-a prins pe amândoi de mână. Mutt ţinea mâna copilului în faţa sa, ca pe un pahar cu apă, temându-se parcă să nu verse din el. Din sens invers se apropia de noi, mergând şontâc-şontâc între două cârje, o doamnă mai în vârstă, să fi tot avut

până în şaptezeci de ani, îmbrăcată cochet cu o fustă purpurie până la genunchi şi o bluză albă, cu un portofel negru în mână. Cârjele se asortau cu fusta şi cu pantoful. Zic „pantoful” pentru că aceasta era trăsătura sa distinctivă: avea un singur picior. Jase a urmărit-o atent cu privirea până când a ajuns exact în faţa lui. Atunci ne-a dat drumul la mâini şi a rămas locului, exact în calea doamnei.

Aceasta s-a oprit şi i s-a adresat: „Bună ziua, tinere!” Jase s-a aplecat puţin în faţă şi, cu paşi mărunţi, s-a apropiat încetişor de femeie, după care s-a lăsat pur şi simplu pe vine, ca să i se uite sub fustă. Lucru care a părut să n-o deranjeze câtuşi de puţin. „Dacă-mi cauţi piciorul, să ştii că nu-i acolo,” râse ea. Îmi venea să intru în pământ de ruşine.

„Păi atunci” – Jase se uită din nou – „ce s-a întâmplat cu el?”

Doamna se uită la el şi zâmbi. „S-a îmbolnăvit şi a trebuit să-l taie doctorii.”

„Şi o să crească înapoi?”

Atunci am intervenit. „Doamnă, îmi pare foarte rău. Are doar cinci ani şi…”

Femeia se legănă în cârje, căutându-şi echilibrul, apoi îşi lăsă blând mâna pe braţul meu. „Fiule, mi-aş dori ca toţi să fim la fel de direcţi ca el.” Apoi îngenunche cu grijă şi, lăsându-se jos pe singurul său călcâi, îl privi pe Jase drept în ochi. „Nu, n-o să crească înapoi, dar nu-i nimic. E-n regulă, mai am unul.”

Jase dădu din cap. „A, da. Păi, bine atunci.”

M-am aplecat, am ajutat-o pe doamnă să se ridice în picioare şi am clătinat din cap în timp ce se îndepărta.

Adevărat, adevărat vă spun că dacă nu vă veţi face ca unul dintre aceşti micuţi...

L-am ajutat pe Jase să urce în maşină, apoi am turat motorul, sperând să acopere glasul lui Miss Ella.

Tucker, e tare curajos băieţelul ăsta. Nu se teme de adevăr.

Presimt că vrei să ajungi undeva cu asta.

Mă întrebam doar dacă ştii ce faci.

Nu prea.

Ei bine, de aici, de unde mă uit eu, mi se pare că predai o lecţie de ortografie.

Am parcat maşina lângă grajd şi l-am urmărit cu privirea pe Jase, care alergă către căsuţa lui Miss Ella, lăsându-mă în urmă. „Hai, du-te, amice," l-am încurajat în şoaptă. „O să-i placă la nebunie." Jase intră în fugă înăuntru, trânti uşa după el şi, două secunde mai târziu, am auzit un ţipăt înfiorător. Numaidecât am început să mă retrag înspre casă, mergând cu spatele. Katie ţipă din căsuţă: „Tucker Rain! Şi dacă trăiesc până la o sută de ani..." N-am mai aşteptat să ascult continuarea. Am sărit de-a dreptul prin gard, m-am împiedicat şi, înainte să mă dezmeticesc, Katie era deasupra mea. Cât era de subţirică, m-a copleşit cu o ploaie de lovituri iuţi şi puternice, spre surprinderea mea. Am început să râd atât de tare, că nu mai puteam rosti un cuvânt. Katie îmi ţintuise mâinile pe sol, iar genunchii ei îmi împungeau toracele. „Tucker, n-aveai niciun drept să faci aşa ceva."

„Păi, tu n-aveai de gând s-o faci. Cineva trebuia să ia iniţiativa."

„De ce?"

Jase îşi făcuse apariţia pe verandă şi lovea cu pumnul în mănuşă. „Unchiu' Tuck, hai să ne jucăm cu mingea.”

„Acum,” i-am spus lui Katie, care stătea tot deasupra mea, cu faţa roşie ca racul, „te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să mă joc cu puştiul ăla arătos, tuns soldăţeşte.”

„Tuck, să ştii că n-am încheiat discuţia pe tema asta.”

„Uite cum stă treaba, Katie, dacă vrei, poţi să creşti un băieţel simpatic, frumuşel. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i dai voie să devină un băiat adevărat.”

Katie izbi cu piciorul în pământ. „Şi cârlionţii lui?”

„Ei bine” – am arătat în direcţia lui Jase – „în locul lor a apărut un puşti zâmbăreţ, cu o tonă de urechi.”

„Tucker!” Katie îşi puse mâinile în şolduri.

„OK, OK, îmi pare rău. De fapt, nu prea-mi pare, dar dacă simţi nevoia să mă auzi spunând asta, uite, îmi pare rău.” Am luat-o de mână şi am tras-o către verandă. Îi aruncă o privire lui Jase şi izbucni în râs.

„Nu-mi vine să cred ce i-ai făcut fiului meu. Şi ce-i cu mirosul ăsta păcătos?”

„Katie,” i-am spus, trecându-mi braţul pe sub al ei şi conducând-o pe verandă, „aici s-au petrecut mult mai multe, decât un simplu tuns.” „Zău, şi ce anume, mă rog?” „Îl învăţ pe Jase să scrie pe litere.”

Capitolul patruzeci şi doi

Frigul ascuţit se furişa în josul scărilor, spre subsol, şi mi se vâra sub aşternuturi. Am deschis ochii şi am remarcat că respiraţia mi se transforma în aburi. Nu sunt măcelar, dar cred că temperatura mi-ar fi permis să păstrez hălcile de carne aici. Aburii răsuflării mele m-au trimis cu gândul la Doc, pe care-l neglijasem în ultimul timp, dar presupuneam că mă înţelegea. M-am învârtit prin bucătărie, am pus cafea în filtru şi am ascultat prognoza meteo la tranzistorul lui Miss Ella. Prin singura boxă a acestuia, şi ea crăpată, prezentatorul anunţa: „Este cea mai rece dimineaţă de Crăciun din ultimii cincizeci de ani. -11 grade Celsius! Crăciun fericit!” Două cuvinte din anunţul lui mi-au atras atenţia: „unsprezece” şi „Crăciun.”

Am aşezat lemnele în toate cele trei şemineuri de la parter, am turnat deasupra lor un litru de motorină, am scăpărat un chibrit şi l-am aruncat înăuntru, după care am aşteptat să se încălzească tot parterul. Răceala, umezeala şi întunecimea specifice Waverly-ului au dispărut, încetul cu încetul, mai întâi din colţurile încăperii, tot mai firave şi în cele din urmă s-au pierdut de tot în foc. În locul lor, din şemineu a izvorât o strălucire caldă, ce se întindea peste duşumele şi se căţăra pe pereţi, până ce şi din tavan păru să picure lumina aurie. Casa mea se transformă astfel într-un loc pe care nu-l mai recunoşteam. Lipsea totuşi ceva. O singură privire mi-a fost de ajuns ca să-mi dau seama ce

anume. Mi-am tras pe mine aproape toate hainele pe care le aveam şi am pornit-o spre grajd, clănţănind din dinţi.

Mutt stătea întins în patul său. Dormea, acoperit şi învelit în aşternuturi asemenea unei omide. Nu l-am trezit pentru că era pentru prima dată, în ultima săptămână, când îl vedeam dormind. L-am înşeuat pe Glue, am legat un lasou de cornul şeii, am scormonit prin lada cu unelte până am dat de un fierăstrău ruginit şi de o pânză de protecţie, pentru împachetat, după care am luat-o spre est. Am străbătut livezile, am ocolit cariera de piatră şi apoi am urcat spre o pădure sălbatică. Unii dintre pini crescuseră înalţi de douăzeci de metri, iar stejarii aveau diametrul cam cât capota camionetei mele. Am găsit un brad de trei metri înălţime, împodobit cu nişte muguraşi roşii şi l-am tăiat cât mai aproape de rădăcină, trudind de m-au luat toate transpiraţiile. După ce am cioplit capătul de jos, am aşezat copacul pe pânză, l-am legat bine şi am început să-l car înspre casă, folosind cornul şeii pe post de cârlig de remorcare. Roua îngheţase bocnă şi pe pământul de sub picioarele noastre se aşternuse un strat subţire de gheaţă. Nu suficient încât să-i pună probleme lui Glue, dar destul cât să permită alunecarea lină a copacului, fără prea mult efort din partea noastră. Am băgat bradul în casă, pe uşa principală şi l-am ancorat în sufragerie, faţă în faţă cu şemineul, folosindu-mă de o proptea veche de fier, peste care dădusem în grajd, prăfuită şi uitată de vreme.

Alegerea cadourilor potrivite a fost o mare problemă, până când mi-a venit ideea să dau o tură prin pod. Am coborât de acolo un cufăr mare din lemn de cedru, suficient de încăpător încât, copil fiind, să mă fac

ghem şi să intru cu totul în el. Parcă era desprins din poveştile cu piraţi. L-am spoit rapid, aplicându-i un strat de ceară de mobilă, l-am aşezat sub brad şi l-am ornat cu o fundă mare. Dintotdeauna îmi plăcuse la nebunie mirosul acelei cutii. Filtrul de cafea încetase să gâlgâie, aşa că mi-am umplut o cană şi am început să ceruiesc pianul cu coadă al lui Rex. Odată isprăvită treaba, l-am înfăşurat de jur împrejur cu o panglică, i-am făcut fundă, după care am mai aruncat nişte lemne pe foc şi m-am întins pe canapeaua de piele, privind la tăciunii ce se sfărâmau după grilajul de fier.

O oră mai târziu, uşa de la intrarea din spate se auzi scârţâind, apoi trântindu-se, şi nişte picioruşe mici, învelite în tălpile pijamalei întregi, alergară mărunt prin bucătărie. O luară apoi la goană în jos pe scări, spre subsol, iar după câteva clipe de linişte urcară înapoi şi începură să caute prin casă. Când ajunse în sufragerie, îl întâmpinai: „Hei, partenere!”

„Unchiu' Tuck!” Jase îşi flutură entuziasmat mâinile şi începu să ţopăie. „Azi e Crăciunul!”

„Ştiu. Parcă nici nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa?”

Câteva secunde mai târziu apăru şi Katie, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanel şi un halat din frotir, peste care îşi înfăşurase şi o pătură. Era încă somnoroasă, i se citea pe ochi, iar la ceafă o şuviţă de păr îi stătea drept în sus, ca o tulpină de lucernă. Am aruncat o privire spre ea şi, făcându-i semn în direcţia respectivă, i-am zis: „Filtrul. E fierbinte.” Dădu din cap, căscă şi se îndreptă către bucătărie.

Jase îmi sări în poală şi mă anunţă: „Am o surpriză pentru tine.”

„Serios? Ce anume?”

Se şterse la nas cu dosul palmei. „Nu pot să-ţi spun. Altfel n-ar mai fi surpriză.”

„Ei bine, şi eu ţi-am pregătit o surpriză,” i-am spus, arătând spre cufăr.

Jase făcu ochii mari de uimire. „Uau! Ce-i aia?” Sări iute de pe canapea şi se învârti în jurul cutiei, plimbându-şi mânuţele peste muchiile ei şi cercetând-o în amănunt.

Intră şi Katie şi se aşează lângă mine, pe canapea. Cu fiecare înghiţi tură, în ochi i se citea o uimire tot mai mare. „Bună!” şopti. „îmi place bradul. L-ai comandat special?”

„Promite mult, dar cu decoraţiunile stă mai prost, aşa că m-am gândit să-l lăsăm pe Jase să se ocupe de asta.”

„Hei, mami,” intră Jase în vorbă, bătând cu palmele în capacul cutiei, „Unchiu' Tuck mi-a pregătit o surpriză. Pot s-o deschid?” Katie se uită la mine, iar eu clătinai din cap, încuviinţând.

Jase ridică încet capacul, iar mirosul îmbătător de lemn de cedru se răspândi în jurul nostru, umplând toată încăperea. Mă copleşiră amintirile: cutia aceea cuprindea toate obiectele care-mi fuseseră dragi în copilărie. „Uau, mami, uite!” Jase scoase din cufăr centura mea cu un toc pentru pistol şi o ridică, s-o vedem şi noi. Pielea era cam uzată, dar totuşi în stare bună. Se încinse cu ea şi desfăcu arma din toc. Mânerul acesteia, confecţionat dintr-o imitaţie de fildeş, era unsuros şi trăda şi el semne de folosinţă îndelungată. După care scoase din cutie pălăria şi eşarfa mea cea roşie. Apoi cizmele, o pungă cu pietricele pentru jocul cu bile, colecţia de maşinuţe- aproape o sută la număr – buştenii Lincoln Logs pentru construit căsuţe în miniatură, o altă punguţă cu aproape

două sute de soldăţei verzi, două pistoale ce foloseau drept muniţie dopuri de cauciuc, o sabie de pirat şi o pereche de aripi sclipitoare, care i s-ar fi potrivit de minune unei fetiţe. Jase îşi înşiră prada pe podea, în formă de cerc şi se aşeză în mijloc. Katie observă aripile, se uită la mine şi începu să clatine din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Jase îmi sări în braţe, mă cuprinse cu braţele de gât şi-mi spuse: „Mulţumesc, Unchiu' Tuck!”

„Mă bucur că-ţi plac, partenere. Sunt ale tale.”

„Toate?”

„Până la ultima.”

Apoi m-am întors înspre Katie. Ea luă de jos aripile şi le contemplă. „Nu-mi vine să cred că ai păstrat toate astea.”

„M-a ajutat cineva.” Am luat-o de mână şi am întrebat-o: „Eşti pregătită să-ţi primeşti şi tu cadoul?”

„Când ai avut timp să-mi iei ceva?”

„N-a fost nevoie să-mi fac timp. Închide ochii.” Katie şi-a lăsat la o parte cafeaua şi şi-a închis ochii, după care am învârtit-o de opt ori. Pe când încerca să-şi recapete echilibrul, am condus-o de mână la scaunul din faţa pianului şi am ajutat-o să se aşeze. „Deschide ochii.”

Katie deschise ochii şi văzu pianul desfăcut, împodobit cu o fundă imensă, prinsă deasupra. Rămase cu gura căscată şi, instinctiv, şi-a răsfirat degetele pe clape.

„Tucker,” Îmi zise, scuturând din cap, „nu pot să primesc.”

Am ridicat mâna, oprind-o. „Mai bine îl iei tu, înainte să cadă pe mâna lui Mutt. N-aş suporta să văd ce i-ar face cu drujba aia. În plus, pianul ăsta sună bine doar când stai tu în faţa lui.” Zâmbi, mă trase alături de ea, pe

scaun şi îmi cuprinse obrajii în palme. Am îngăimat, asemenea unui copil a cărui faţă a fost prinsă între uşile autobuzului şcolar: „Este din partea mea, a lui Mutt şi a lui Miss Ella.”

Katie îmi apropie faţa de a sa, şopti: „Mulţumesc, Tucker Rain!” şi mă sărută pe buze. Ale ei erau calde, moi şi fragede. Am simţit cum mă străbate un fior din creştetul capului până în vârful picioarelor. În burtă, în spatele buricului, durerea mi se intensifică.

Katie îşi aşează mâinile pe claviatură şi cântă toate colindele pe care le auzisem vreodată, de care-mi aduceam aminte sau care-mi veneau în gând. Absolut toate, de la Silent Night, Frosty the Snowman, Rudolph şi The Little Drummer Boy, până la O Holy Night. Şi, pentru a doua oară de când intrase cu maşina în şanţ, între pereţii casei noastre au răsunat cele mai vesele sunete pe care le auzisem de la moartea lui Miss Ella.

Mutt intră şi el în sufragerie, îmbrăcat în pijama, cu fermoarul din faţă descheiat. „Crăciun fericit!” Păru nedumerit, aşa că i-am arătat bradul. „Crăciun fericit!”

„E Crăciunul?”

„Mda.”

Se îndreptă spre fereastră şi se uită pe pajiştea din faţa casei. După ce privi cu atenţie câteva secunde, decretă: „Nu e Crăciunul.”

„Ei bine, dacă e să ne luăm după aproape toate calendarele din lumea asta, să ştii că astăzi e Crăciunul.”

Mutt arătă afară, pe geam şi scuturâ din cap. „Nu e Crăciunul.” Îşi miji ochii şi ieşi la fel de repede cum intrase, după care se făcu nevăzut, în grajd. Cinci minute mai târziu, am auzit un sunet de motor, iar Mutt apăru în faţa casei, ţinând în mână mânerul pompei de presiune şi

trăgând după el furtunul. Se opri pe verandă, setă aparatul la o presiune mai mare, montă cea mai îngustă duză pe care-o găsi şi apăsă maneta de declanşare, împinsă cu o presiune echivalentă cu aproape două mii de kilograme, apa ţâşni până la vreo cincisprezece metri în aer, după care căzu ca o burniţă şi îngheţă sub forma unor picături minuscule. În ora următoare, Mutt îşi flutură bagheta magică asupra Waverly-ului şi polei casa cu zăpadă şi gheaţă. Înăuntru, Katie cânta la pian, Jase îşi scosese pistoalele şi-şi trimisese soldaţii să mărşăluiască pe podeaua sufrageriei, în timp ce eu, cu o mână încleştată pe cana de cafea şi cu cealaltă apăsată în dreptul buricului, încercam să-mi ascund lacrimile ce se încăpăţânau să mi se rostogolească din colţul ochiului.

Mutt, păşind ţanţoş printr-un strat de zăpadă gros de vreo şapte centimetri, mulţumit că acum venise cu adevărat Crăciunul, îşi duse pompa înapoi în grajd şi apoi se căţără în pod. Câteva clipe mai târziu coborî, scărpinându-se în cap, şi mă bătu uşurel pe umăr. „Oare aş putea să-ţi pun o întrebare?”

„Bineînţeles.”

Am urcat împreună în pod, iar Mutt mi-a făcut semn către un obiect aşezat într-un colţ, acoperit cu un cearşaf prăfuit. „Îmi dai asta înapoi, te rog? Aş vrea să i-o dăruiesc băiatului.”

Am ridicat un colţ al învelitorii şi ochii mi-au căzut pe castelul din piese de Lego, pe care Mutt mi-l dăruise în urmă cu aproape douăzeci şi cinci de ani. Am dat din cap, consimţind. „Da, Mutt. Cred că i-ar plăcea tare mult.”

Ne-am chinuit să-l dăm jos, l-am aşezat deasupra cufărului din lemn de cedru – gol acum – l-am dezvelit şi

am aruncat în foc cearşaful prăfuit, îngălbenit de vreme. Jase rămase încremenit, ca un copil în faţa castelului din Disney World. Katie traversă camera în vârful degetelor, îl luă pe Mutt de mână cu blândeţe şi-l sărută pe obraz. „Mulţumesc, Mutt!” Ar fi ieşit o poză extraordinară.

Mai târziu, Katie a făcut clătite, iar eu m-am uitat cum Jase îi dădea pupici lipicioşi, unşi cu sirop, care-i lăsau urme de buze pe obraz. În ziua aceea, am râs în faţa focului din şemineu, ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, ne-am jucat de-a armata, am eliberat-o pe prinţesa captivă în turnul castelului, ne-am luptat cu aligatorii din şanţul cu apă ce împrejmuia cetatea şi am cântat toate cântecele pe care le ştiam.

Când s-a făcut noapte, l-am luat în braţe pe Jase, obosit după o zi întreagă de jucat în zăpadă şi de apărat prinţesa şi l-am aşezat pe patul lui Miss Ella. L-am învelit bine, până la gât şi i-am urat: „Noapte bună, amice. Somn uşor!”

Jase îşi întinse braţele, mi le încolăci în jurul gâtului şi-mi zise: „Unchiu' Tuck?” Ochii îi erau limpezi ca cristalul, pătrunzându-mi drept în inimă. Fără reţineri, fără ziduri, fără cicatrici, fără vreun sicriu de care să te împiedici. „Te iubesc, Unchiu' Tuck!” Glasul lui a răsunat limpede. Un tril dulce, pe care-l ştiusem odată, demult, dar pe care-l uitasem între timp. Acum mi-l aduceam din nou aminte. Mi-am plecat ochii spre el, mi-am trecut degetele prin părul lui moale, l-am sărutat pe obraz şi am îngăimat: „Eu... şi eu te iubesc, Jase.”

Am ieşit din camera lui Miss Ella şi Katie a venit după mine. M-a luat de mână, m-a tras pe canapea şi şi-a lipit umărul de al meu.

E o senzaţie plăcută, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. M-am lăsat pe spate, Katie şi-a pus capul pe pieptul meu, şi-a trecut picioarele peste ale mele şi şi-a aşezat mâna pe inima mea. Am stat astfel, încolăciţi unul în jurul altuia, ca doi lăstari de viţă de-vie şi ne-am scăldat în lumina focului ce-şi arunca umbrele dănţuitoare pe pereţi. Mireasma ce se răspândea din părul şi pielea lui Katie îmi umplea plămânii şi mirosea a îmbrăţişare.

Crăciun fericit, copile!

Capitolul patruzeci şi trei

În următoarele trei zile nu l-am mai văzut pe Mutt. Am remarcat urme ale prezenţei lui – lipsea săpun, dispăruseră nişte unelte, motorul camionetei era cald, cu toate că eu nu umblasem cu ea şi se vedeau urme de paşi în noroiul din preajma grajdului – dar nu l-am văzut la faţă. Asta m-a cam pus pe gânduri şi am început să-mi fac griji, pentru că Mutt nu era de găsit în niciunul din locurile unde îl căutasem cu alte ocazii. Nu înota în cariera de piatră, nu-şi săpa tunelul, nu-şi făcuse tabără la piciorul crucii, nu făcea baie în covata pentru opărit porcii, nu se scălda în turnul de apă, nu juca şah în şură şi nici nu distrugea casa. Dispăruse pur şi simplu, fără vreun cuvânt.

Sosi şi ajunul Anului Nou, iar Katie mi-a citit îngrijorarea de pe faţă. „Crezi că ar trebui să sunăm pe cineva?”

Am scuturat din cap. „Nu ştiu. S-ar putea să fie în regulă, dar e posibil şi contrariul. Pur şi simplu nu ştiu ce să cred.”

„Care sunt locurile unde nu l-ai căutat încă?” M-am rezemat de bufetul din bucătărie şi am privit pe fereastră, la veranda din spate, la statuia lui Rex şi la păşune. „Care o fi locul acela special unde s-ar duce Mutt? Un loc sigur, unde mintea lui şi-ar găsi pacea?”

„Katie, nu ştiu. Am căutat peste tot. S-ar putea să fie în tren, la opt sute de kilometri depărtare.”

Katie îşi aşează mâna pe ceafa mea şi mă masă cu blândeţe. „Unde s-ar duce Miss Ella?” Cu fiecare zi, atingerea lui Katie pătrundea tot mai adânc înlăuntrul meu.

M-am uitat din nou pe fereastră. Îi simţeam degetele pe gât. Mă scărpină apoi uşurel pe spate cu unghiile. Maica Tereza avea dreptate. Aş fi renunţat bucuros la pâine, în schimbul dragostei.

În clipa aceea mi-a picat fisa. Nu ştiu de ce nu mi-a trecut prin minte mai devreme. Era atât de simplu. M-am întors către Katie şi i-am zis: „Stai aici. Mă întorc.”

„Unde te duci?”

„După Mutt.”

*

Am dat la o parte, cu piciorul, cărămida spartă aşezată în faţa uşii, apoi am desprins cârceii viţei-de-vie. Uşa, odată eliberată, se întredeschise câţiva centimetri, aşa că am reuşit să-mi strecor mâna înăuntru. Mă copleşi mirosul de dezinfectant, vopsea, baiţ şi aracet, ce se revărsa dinăuntru. Am intrat în biserică şi pur şi simplu n-am mai recunoscut locul. Băncile fuseseră şlefuite cu şmirghel şi băiţuite. Pereţii, gletuiţi, finisaţi şi văruiţi într-un alb imaculat. Grinzile acoperişului fuseseră înlocuite cu nişte bârne pătrate, din lemn de pin, cu latura de vreo cincisprezece centimetri. În locul vechiului acoperiş vedeam acum unul nou, de aluminiu, însă cuiburile porumbeilor rămăseseră neatinse. Câţiva porumbei graşi stăteau tolăniţi la căldură sau zburau de colo-colo, prin ferestrele proaspăt călăfătuite, acum deschise pentru a

se aerisi înăuntru. Podelele fuseseră şi ele şlefuite şi străluceau de sub cele câteva straturi de poliuretan. Pernuţa vişinie mucegăită şi îmbibată cu apă fusese aruncată, la fel şi cartea de rugăciuni cea mâncată de gândaci. Grilajul era şlefuit şi băiţuit, după ce porţiuni întregi din el fuseseră reparate sau înlocuite cu totul. La fel şi altarul cu aspect de butuc de măcelar. Statuia lui Isus fusese îndreptată, iar capul, genunchii şi braţele fuseseră şi ele curăţate şi revopsite. Isus strălucea acum de parcă ar fi fost uns cu ulei de in.

Amprenta lui Mutt răzbătea din fiecare strat de vopsea, din fiecare aripă de porumbel. Între toate lucrurile pe care le făurise vreodată cu propriile-i mâini, aceasta era capodopera lui.

Mutt era întins pe podea, sub grilaj, încovrigat în sacul său de dormit, cu faţa spre altar. Nu îmi dădeam seama dacă era viu sau murise. Era acoperit din cap până-n picioare cu rumeguş, pastă de gletuit şi vopsea. M-am îndreptat spre el, l-am privit şi am văzut că clipeşte, cu pupilele extrem de dilatate, mari ca nişte bănuţi; ochii i se învârteau în orbite, căutând lumina. Chipul îi era schimonosit şi dârdâia, îmbrăţişându-şi genunchii la piept.

Am scos din buzunarul jachetei cutia de plastic, i-am rupt sigiliul, am tras de capacul primei seringi şi am apăsat pe piston, ca să scot aerul. Când i-am ridicat mâneca şi i-am înfipt acul, braţul îi era rece.

Mutt îşi întoarse capul şi încercă să-şi fixeze privirile asupra mea. „Tuck?”

„Da, prietene,” i-am răspuns, cu degetul mare pe pistonul seringii, gata să apăs.

„Nu am vrut să-l las s-o lovească. Pe cuvânt de onoare. N-am vrut s-o lovească.”

„Mutt, nu-i vina ta. N-a fost niciodată vina ta.”

„De ce inima mea nu poate să te creadă?”

„Pentru că, la fel ca a mea... e zdrobită.”

Mutt păru să murmure nişte cuvinte, dar de pe buze nu-i ieşi niciun sunet. Se ghemui la loc şi, într-un târziu, reuşi să vorbească. „«Iubirea este o alegere. E o decizie pe care o iei.» Ea ne-a învăţat că «Dragostea se revarsă ca un râu în, prin şi din fiecare om. Dacă încerci să-i pui oprelişti, va continua să şerpuiască până va da de o altă inimă, şi tot va răzbate.» Rex n-a luat niciodată această decizie. A construit un baraj pe care nici chiar trupele speciale nu l-ar fi putut dărâma. Acum n-a mai rămas din el decât noroi, praf şi oase goale, şi ar fi nevoie de un Ilie ca să le readucă la viaţă. Însă,” continuă Mutt, înghiţind cu noduri, „Miss Ella avea dreptate; dragostea s-a tot învârtit, până a găsit-o pe ea. Femeia asta avea dragoste cât pentru zece oameni, pe când Rex n-avea niciun strop. El era Marea Moartă, iar ea, cascada Niagara.”

Umbrele nopţii începură să se furişeze pe podea, iar la orizont îşi făcură apariţia nori joşi, grei, ce întunecară luna şi din care începură să cadă picături răzleţe pe acoperişul lui Mutt. De mult timp nu mai auzisem sunetul acesta, ca un cântec de leagăn. Începu încetişor, gingaş, după care se amplifică, asemenea unei simfonii, până se prefăcu într-un huruit monoton, liniştitor. Mutt aţipise, respirând adânc, iar ochii i se odihneau liniştiţi, sub pleoape. M-am uitat la ac, la seringa care încă aştepta mişcarea degetului meu. Strângând din pleoape cât puteam de tare, am şoptit:

„Unde să-şi găsească omul vindecare, când e zdrobit şi rănit în atâtea locuri? Cum să găsească dragostea printre ruinele şi cioburile sufletului său, năpădite de buruieni?”

Chiar aici, copile, chiar aici.

Am scos acul din umărul lui Mutt, am aruncat seringa deoparte şi am urmărit-o rostogolindu-se sub una dintre bănci. Am vârât un colţ al sacului de dormit sub capul lui Mutt, improvizând o pernă, apoi m-am întors şi m-am uitat la grilajul altarului. De acolo mă priveau cele două dungi paralele lăsate de genunchii lui Miss Ella. M-am aşezat pe jos, lângă ele, rezemându-mă de grilaj.

Ce te supără, Tucker?

„Treizeci şi trei de ani de viaţă.”

Copile, prefer să urli de furie decât să te închizi în tine.

Deasupra mea, porumbeii gângureau, fâlfâiau din aripi şi zburau de colo-colo. Am adulmecat aerul, încercând să desluşesc mirosul cremei Cornhuskers şi m-am căznit să-mi aduc aminte cuvintele. „Miss Ella, nici nu ştiu de unde să încep. Totul este întors pe dos, şi asta de multă vreme. Mă uit uneori la Jase şi mă doare, pentru că odinioară am fost şi eu ca el -atât de curios, atât de încrezător în oameni, uimit de orice, atât de sincer, de transparent, gata să iert, râzând la toate nimicurile, dispus să-mi pun inima în joc, de dragul iubirii – iubirii unui tată.”

Şi ce s-a întâmplat?

„Rex.”

Atunci poate că e timpul să începi cu Rex.

„Ce vrea să însemne asta?”

Dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul

acolo înaintea altarului şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul.

„Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.”

Iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.

„Ce legătură are asta cu mine?”

Tucker, tu întotdeauna ai avut un Tată.

Capitolul patruzeci şi patru

Am închis uşa după mine şi, prin ploaie, am luat-o pe alee, îndreptându-mă către grajd. Am luat de pe bancul de lucru bâta cu care jucasem în College World Series, un Easton de aluminiu, de optzeci şi şase de centimetri şi, cu ea pe umăr, m-am dus la maşină. Drumul până la Rolling Hills a fost scurt, iar parcarea instituţiei era goală. În camera lui Rex era întuneric. Judele zăcea nemişcat, sforăind, contopit parcă cu patul său, iar Rex era la fereastră, prăbuşit în scaun. Pijamaua îi era pătată cu mâncare şi salivă, însă scutecul mirosea a curat. Avea ochii deschişi şi părea mânios. Încerca din răsputeri să vadă ceva afară, pe fereastră, iar gâtul îi era brăzdat de vene tumefiate şi tendoane ce urcau spre capu-i zbârcit, contorsionat, întruchiparea chinului, a agoniei.

M-am oprit în faţa scaunului său. Şi-a ridicat brusc privirile spre mine. Buza de jos îi tremura, cea de sus era inertă şi ochii îi erau îngustaţi ca nişte fante. Bolborosea ceva pe un ton poruncitor, dar nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. În mintea lui, el era Regele Arthur, iar corbul care prinsese săgeata trasă de el continua să zboare sus, în înălţimi.

Am îngenuncheat şi, pentru a doua oară în ultimii cinci ani, l-am atins pe tatăl meu, de data asta punându-mi mâinile pe genunchii săi. Plasturele era ud şi trebuia înlocuit; şi-a aţintit ochii asupra mea, cu privirea pierdută, inexpresivă. „Rex, cât valorez eu? Zece

milioane? Cincizeci? Cu alte cuvinte, când voi ajunge să fiu demn de timpul tău? Valorez măcar un dolar? Faptul că ai muncit în dauna mea e de-a dreptul bolnav. Anormal.” I-am aşezat bâta în poală. „Mare parte din copilărie am încercat să lovesc cu asta în aşa fel încât să-mi aducă laude din partea ta. Cum nu mi le-ai dăruit niciodată, am început să lovesc cu alt scop, şi anume să şterg orice urmă de amintire despre tine. Dar cum nici asta n-a dus la rezultatele pe care le sperasem, m-am gândit că, dacă-mi umplu capul cu suficient de multe fotografii, voi putea să alung imaginea ta. Problema e însă că nu poţi să imprimi imagini noi peste o inimă rănită.” M-am oprit pentru o clipă şi am încercat să-i captez privirea. „Nu mi-am dorit nimic mai mult decât... să te joci cu mine cu mingea, prin ploaie, sau, cel puţin, să mă iei la tine la birou, să-mi faci cunoştinţă cu secretara şi să o rogi să-mi aducă o ciocolată caldă şi o carte de colorat. Sau poate chiar să mă duci la o şedinţă şi să zici: «Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să vi-l prezint pe fiul meu, Tucker.»„ Rezemându-mă de perete, m-am lăsat să alunec pe podea. „Tot ce ştiu eu despre dragoste am învăţat de la o negresă mititică şi bătrână, din sudul Alabamei, de la un puşti pe nume Jase, de la o fată pe nume Katie şi de la un băiat pe nume Mutt. Şi tot ce ştiu despre ură, am învăţat de la tine. Tu distrugi, tu nu zideşti. Preferi să goleşti, decât să umpli. Să-i înghiţi pe alţii, decât să le astâmperi foamea. Şi, mai rău decât orice, ne-ai sacrificat pe toţi pe altarul închinat ţie însuţi. Miss Ella tot încearcă să mă convingă că singurul mod de a înlătura cicatricile este să-ţi spun că te iert... şi chiar să simt ce zic. Îmi zice mereu că trebuie să rup lanţurile care mă ţin legat de coşciug. Poate că la asta se referă,

la ceea ce fac chiar acum. Nu ştiu. Uneori, nu înţeleg o vorbă din ce zice femeia asta. Aş minţi să spun că te iert cu adevărat, dar poate că dacă buzele mele o vor spune, inima le va călca pe urme. Habar n-am cât va dura procesul acesta – trecerea de la nivelul minţii, la cel al inimii. Poate că asta e acea «călătorie fără de sfârşit» despre care vorbea mereu Miss Ella. Însă oricum ar fi, iată că astăzi, în locul ăsta, ţi-o spun cu buzele. Şi am s-o spun în fiecare zi, de-acum înainte. Pentru că miza e mult mai mare decât viaţa ta şi a mea." Mi-am pus degetul pe geam şi am desenat nişte linii în condensul produs de răsuflarea mea. „A intrat în viaţa mea o fată, şi ea are un fiu." Am râs. „Poate doi fii şi, în caz să te întrebi, nu sunt tatăl niciunuia dintre ei, dar asta nu are importanţă. De ce?" Am făcut o pauză şi, ca pentru mine însumi, am continuat, în şoaptă: „Pentru că dragostea a reuşit să-şi croiască drum printre stânci."

M-am ridicat în picioare şi m-am rezemat de fereastră, cu spatele la Rex. „Tu eşti rădăcina răului din mine." Am lăsat bâta într-un colţ al încăperii şi, aplecându-mă asupra lui Rex, i-am spus: „Aici se opresc păcatele tatălui... şi începe dragostea mea."

M-am îndreptat spre patul Judelui şi i-am tras cuvertura mai sus, până la gât. Sub sclipirea fluorescentă a luminii de veghe, îşi întredeschise ochii. Îmi şopti: „Sunt mândru de tine, fiule." Am deschis sertarul, am scos unul dintre trabucurile cubaneze, l-am aprins şi apoi l-am sucit pe toate părţile, ca flacăra să-l cuprindă uniform. L-am aşezat pe urmă între buzele Judelui, care a tras fumul în piept, încet şi adânc. I-am ţinut trabucul o oră întreagă, până îl inhală pe tot, învăluindu-ne într-un nor de nicotină. Satisfăcut, clătină dincap, iar eu am stins

mucul fumegând în scrumiera de la capul patului şi am îndreptat ventilatorul spre el. În jurul orei două dimineaţa am dat să ies din salonul lui Rex, cu mâinile goale.

„Tucker?” Ochii congestionaţi ai Judelui zăriră bâta, rezemată de perete, într-un colţ. „Dacă laşichestia aia aici, infirmierii vor fi tentaţi să-mi dea cu ea în cap şi până dimineaţă voi fi mort. Eşti sigur că vrei să faci asta?”

M-am uitat la bâtă, apoi laRex şi am confirmat, printr-o mişcare a capului. „Mda, eu mi-am terminat treaba cu ea.” Judele închise ochii, îşi înălţă nasul pentru a prinde ultimul iz de fum de trabuc şi zâmbi.

Ieşind, am trecut pe lângă recepţie, unde dormea un infirmier, salivând pe o carte cu benzi desenate. Când m-am apropiat de el a tresărit puternic, împroşcând în jur cu scuipat, ca un taur la rodeo. I-am făcut semn cu mâna; s-a şters la gură cu mâneca de la cămaşă, s-a uitat la ceas şi mi-a zis: „La mulţi ani, domnule!” Am pornit motorul, am cuplat în viteza întâi şi gândul de a trăi încă un an nu m-a deranjat absolut deloc.

*

Până să trag maşina în spatele casei şi să parchez lângă gard, ploaia s-a oprit. Ceaţa mi se aşternuse pe parbriz, însă luna nouă reuşise să străpungă norii şi îşi arunca ici-colo, pe păşune, razele de lumină. Aşchii negre şi lucioase de cremene poleiau iarba, ca o pătură de diamante false. Mi-am ridicat gulerul, m-am strecurat prin gard şi, târându-mi picioarele prin noroi, am început

să caut şi să culeg vârfuri de săgeţi. Când am ajuns pe la mijlocul păşunii, aveam deja pumnul plin.

M-am uitat împrejur, în timpce lumina lunii, împletindu-se cu picăturile de ploaie, îmi scălda umerii. Ajuns la marginea păşunii, mi-am ridicat privirea spre pâlcul de pini, printre care crucea lui Mutt se înălţa ca un far maritim.

Între timp pământul se zvântase şi se lăsase frigul nopţii. Păşeam fără zgomot peste acele uscate de pin, iar aerul mirosea a răşină. Ajuns la liziera pădurii, am dat la o parte acele de pin şi mi-am afundat mâinile adânc, în noroi. Era rece, nisipos şi umed. M-am apropiat apoi de cruce, pe sub cupola coroanelor de pin. După ce i-am dat ocol de două ori, mi-am întins mâinile şi am cuprins braţele crucii. Noroiul îmi ţâşni printre degete, ca printr-o sită şi se împrăştie înjur. Mi-am strecurat apoi degetele pe sub plasa de cârcei de viţă şi am simţit atingerea netedă, minunată a lemnului de dedesubt. Fibra sa verticală, întunecată pornea din negura de sub ochii mei şi se ridica unduind, asemenea fumului de lumânare, spre luna de deasupra. I-am urmărit traseul cu degetele. Întinzându-mă tot mai sus, m-am prăbuşit deodată şi mi-am lăsat fruntea pe bârna de lemn. Cum nu ştiam de unde să încep sau ce să spun, am şoptit doar: „Atinge-mi buzele cu cărbunele aprins, luminează-mă şi lasă ploaia să cadă peste mine.”

Capitolul patruzeci şi cinci

Lumina zilei mângâie vârfurile copacilor şi alungă încet-încet ceaţa. Soarele răsări, străpunse norii şi mă găsi cu privirile pierdute înspre el. Razele sale mă încălzeau – o senzaţie plăcută, după aşa o noapte rece. Împrejurul meu lumea se trezea la o nouă dimineaţă. La răsărit ţipă o bufniţă, dinspre apus îi răspunse un curcan sălbatic, la miazănoapte se auzi un câine lătrând şi undeva la miazăzi cântă un cocoş. Am tras cu nesaţ aer în piept.

În spatele casei se auzi un scârţâit de cauciucuri, Katie ţipă, după care urmă zgomotul unui motor de mare capacitate, turat la maxim şi un vehicul porni în viteză pe aleea ce da în şosea. Singurele sunete ce acopereau zgomotul motorului erau ţipetele lui Katie: „Nuuuuu! Nu copilul meu!”

Odată ajuns la capătul aleii, şoferul nu o putea lua decât în două direcţii, aşa că, sprijinindu-mă de cruce, am sărit în picioare, am dat cu banul în sinea mea, am fluierat, m-am aruncat în spatele lui Glue şi i-am dat pinteni, gonind spre marginea păşunii. Calul s-a oprit lângă gard, iar eu mi-am făcut vânt peste acesta şi am luat-o la fugă către est, pe lângă gard, spre ieşirea la şosea. Dădeam la o parte spinii, mă înţepam în acele pinilor şi, înlăturând din calea mea crengile, îmi croiam drum prin pădure cât de repede îmi îngăduiau plămânii. Maşina mai avea de străbătut vreun kilometru şi jumătate, iar eu cam trei sute de metri. Am auzit din nou

scârţâitul acela pe care îl scot cauciucurile la viraje, la fel şi geamătul motorului, şi mi-am dat seama că trecuseră de poartă. Maşina mai avea deci vreo opt sute de metri, iar eu-maxim o sută. Am ajuns la gardul de sârmă ghimpată, m-am strecurat pe sub el târându-mă pe burtă, am străbătut, murdărindu-mă din cap până-n picioare, papura de pe marginea drumului, după care am urcat panta până la şosea. Odată ajuns sus, am început să ţopăi cât de tare îmi îngăduia durerea de la spate.

Nu-mi aduc aminte clipa când m-a lovit maşina, i-am spart parbrizul şi am zburat înapoi, peste gard. Nu-mi aduc aminte să fi auzit cum autovehiculul a scăpat de sub control şi s-a învârtit până a intrat în gardul vecinului, împroşcând cu noroi, cum se întâmplase şi cu Volvo-ul lui Katie. Eram însă suficient de conştient încât să-mi dau seama că maşina respectivă nu mai putea pleca nicăieri. Şoferul, îmbrăcat în negru, formă un număr pe telefonul celular, îl trase pe Jase, care ţipa şi se zbătea, afară din maşină şi îl târî după el pe şosea şi apoi în pădure.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar am simţit pe umăr o mână ce mă împingea cu blândeţe înapoi, la pământ.

Mutt stătea lângă mine cu o bâtă de baseball sprijinită, în poziţie de joc, pe umărul stâng şi se uita în direcţia în care plecase răpitorul. Niciodată nu-i văzusem ochii atât de limpezi. Mă bătu uşurel pe umăr: „Mai ţii minte că mi-ai zis să te anunţ, dacă am de gând să fac rău cuiva?”

„Da,” i-am răspuns, ţinându-mă de coastele rupte.

„Ei bine, acum te anunţ.”

Mutt făcu un salt peste mine, ţinând bâta de parcă ar fi fost o suliţă şi, tupilându-se prin tufe sau pitindu-se pe după copaci, îşi croi drum prin pădure, asemenea ultimului Mohican. Se făcu nevăzut printre copaci, ghidându-se după gemetele chinuite şi strigătele înăbuşite ale lui Jase. Agăţându-mă de un stâlp cioturos din gard, am reuşit să mă ridic. Mi-am sprijinit capul de lemn, ca să-mi menţin echilibrul şi am ascultat, cu urechile ciulite. Dacă aş fi ştiut cu precizie unde se afla copilul, aş mai fi avut încă suficient timp. Două secunde mai târziu, am auzit un zgomot de oase zdrobite, urmat de urletul înfiorător al unui om în agonie. Am pornit-o împleticindu-mă în direcţia sunetului, temându-mă de ce aveam să găsesc acolo, şi am dat de Mutt, care se îndrepta înspre mine, cu Jase în cârcă. Avea o expresie neutră, de parcă tocmai s-ar fi dus să cumpere o pâine. Cu capul îngropat în umărul lui Mutt, Jase tremura din toate încheieturile, suspinând. Pe jos zăcea un bărbat, cu piciorul stâng îndoit grotesc şi pradă unei dureri înfiorătoare. Rotula îi fusese răsucită pur şi simplu într-o parte şi fluierele picioarelor îi erau rupte amândouă, aşa încât acum avea parcă o articulaţie în plus. Mutt, respirând calm, fără urmă de sudoare, făcu semn spre bărbatul cu pricina, de parcă era un câine. „Trevor.”

Jase îşi descolăci braţele din jurul gâtului lui Mutt – de care până atunci se agăţase cu disperare – şi se lăsă să alunece în braţele mele. „Unchiu' Tuck!” Suspinele îl împiedicau să vorbească. „Nu vreau să plec. Vreau să stau aici, cu tine. Nu-l lăsa să mă ia. Te rog, nu-l lăsa să mă ia.” L-am strâns tare în braţe, întrebându-mă ce fel de om l-ar abandona pe băiatul acesta. De fapt, pe orice băiat. I-am ridicat faţa mânjită de lacrimi şi secreţii

nazale de pe umărul meu şi i-am cuprins obrajii cu mâinile. „Hei, partenere, nimeni n-o să te ia de la mine, să ştii asta. Nici azi, nici altă dată. Ai înţeles?”

Jase arătă înspre Trevor. „Şi cu el cum rămâne?”

M-am uitat la Trevor, care scurma pământul cu degetele, încercând să scape, târându-se, de sub privirea vigilentă a lui Mutt. „Acolo unde se duce el, copiii nu au voie.”

Chipul lui Jase exprima suspiciunea şi neîncrederea. „Dar, Unchiu' Tuck, eu vreau să stau aici, cu tine. Nu vreau să plec. El” – arătă iarăşi spre Trevor – „mi-a spus că trebuie să merg cu el.”

„A minţit, Jase.”

„Ei bine,” continuă copilul, trecându-şi o mână pe după gâtul meu şi aşezându-se mai bine la mine în poală, „tu mă minţi?”

„Jase, hai să facem o înţelegere. Chiar în clipa asta, noi doi o să încheiem un pact. Eu n-o să te mint niciodată şi tu, la rândul tău, n-o să mă minţi niciodată. Batem palma?”

Jase dădu din cap aprobator. Mi-am scuipat în palmă şi i-am întins mâna. Îmi aruncă din nou o privire bănuitoare şi se întoarse în direcţia de unde venea un zgomot de paşi uşori apropiindu-se de noi. Katie îngenunche lângă el, îl sărută pe frunte şi-l îndemnă: „Hai, Jase, dă-i drumul!” Apoi mă privi drept în ochi şi-l înconjură pe Jase cu amândouă braţele: „Dacă Unchiu' Tuck îţi spune ceva, trebuie să-l crezi pe cuvânt.” Jase îşi scuipă şi el în palmă şi-mi strânse viguros mâna. Când îmi cuprinse degetele cu degetele sale subţirele, scuipatul se prelinse şi picură pe pământ. Katie îl prinse pe Jase şi-l ţinu strâns în braţe câteva clipe. Atunci toate

grijile acumulate săptămâni de-a rândul răbufniră în suspine de uşurare. I-am înşfăcat lui Trevor telefonul celular şi am apelat numărul de urgenţă. Bărbatul obiectă, însă Mutt îl împunse în picior cu capătul bâtei.

Jase se desprinse de gâtul lui Katie şi, trăgându-mă de cracul pantalonului, mă întrebă: „Unchiu' Tuck, deci nu mă duc cu el, nu?”

Mi-am petrecut braţele în jurul lui şi l-am strâns cât de tare puteam fără să-l rănesc. „Nu, niciodată.”

„Promiţi?”

L-am aşezat pe un picior şi am încuviinţat din cap: „Din tot sufletul.”

Trevor îşi făcu curaj să se ridice într-un cot şi să-mi zică, rânjind: „Crezi că ai toate răspunsurile, nu-i aşa? Povestea asta nu s-a încheiat. Oi fi fost tu mare şi tare la un moment dat, dar nu ştii nimic despre baseball şi în mod sigur nu ştii nimic despre ce înseamnă să fii tată.” În timp ce, cu o expresie arogantă, Trevor îmi dădea de înţeles că are prieteni suspuşi, am simţit în mine dorinţa de nestăvilit de a-l lovi peste faţă; fie cu pumnul, fie cu bâta, fie cu amândouă. Însă Jase era chiar lângă mine şi el nu trebuia să mă vadă lovindu-l pe Trevor. Avea nevoie de altceva.

Am făcut un pas înspre el şi mi-am pus mâna pe piciorul său mutilat. „Dă-mi voie să-ţi spun ce ştiu despre baseball.” Am întins mâna, iar Mutt mi-a dat bâta. Cu cealaltă mână l-am cuprins pe Jase şi i-am şters lacrimile. Când am început să vorbesc, m-am adresat lui Jase, nu lui Trevor. „De fapt, baseballul e un joc simplu. Se joacă aşa: un băieţel cu părul zburlit, cu picioarele pline de vânătăi şi cu faţa transpirată balansează un băţ mare şi loveşte cu el o chestie rotundă de piele. Aceasta zboară

până dincolo de tatăl lui şi apoi se rostogoleşte prin iarba mare, care trebuia tunsă de vreo două zile. Apoi băieţelul aleargă la prima bază-adică la un prosop aruncat în colţul terenului. Apoi la a doua – în timp ce tăticul lui încearcă să-l prindă. Râzând, puştiul trece şi prin baza a treia-nimic altceva decât un petec rotund de pământ, unde nu creşte iarbă – şi se îndreaptă către «casă» – o găleată întoarsă cu susul în jos. Şi în tot acest timp, băieţelul e urmat de tatăl lui, un tată copleşit de uimire că Dumnezeu i-a încredinţat un astfel de copil. Gâfâind, lipicios de la transpiraţie, băiatul loveşte «home plate»-ul, scoţând strigăte de bucurie. Dar încă nu s-a terminat, căci copilul se uită la tatăl său, aşteptând aprecierile acestuia. Privirea tatălui înseamnă începutul şi sfârşitul. Şi asta pentru că" – am îndreptat blând bărbia lui Jase înspre Trevor – „în clipa aceea, el întreabă de fapt: «Am făcut bine, tăticule? Eşti mândru de mine? Îţi place să-ţi petreci timpul cu mine, tăticule? Vrei să mai jucăm o dată?»„ M-am uitat la Jase, apoi din nou, la Trevor. „Gândeşte-te bine de tot, înainte să răspunzi la aceste întrebări, pentru că ceea ce spui s-ar putea să determine destinul sufletului acestui copil." M-am aplecat, apropiindu-mi faţa la câţiva centimetri de a lui Trevor şi i-am şoptit: „Orice alt răspuns în afară de «Da», este..." M-am ridicat în picioare şi l-am luat pe Jase de mânuţă. „Este o crimă împotriva oricărui băieţel de pe lumea asta." M-am aplecat din nou deasupra lui Trevor şi l-am bătut uşurel peste picior. „Asta înseamnă de fapt baseballul. Dar, cel mai important, asta este miza, în toată povestea."

Maşina poliţiei s-a îndreptat şi ea spre spital, pe urmele ambulanţei. Ofiţerii au promis că se vor întoarce

a doua zi, ca să ne ia declaraţiile. Jase, Katie şi cu mine ne-am îndreptat înspre casă, fără un cuvânt. Am traversat păşunea, prin iarba înaltă până la brâu, presărată cu păpădii. Paşii noştri culcau plantele la pământ, răspândind în văzduh smocuri de puf ce dansau pe deasupra capetelor noastre, apoi se îndepărtau, purtate de vânt. Am inspirat adânc, am strâns-o de mână pe Katie şi mi s-a părut că, printre pufii de păpădie, am desluşit o mireasmă de Cornhuskers. Mă durea tot trupul, şchiopătam şi mi-ar fi prins bine câteva aspirine, dar, cu toate astea, mă simţeam mai bine ca oricând. Mutt mergea în spatele nostru, legănându-şi bâta pe umăr şi fluierând cântecul lui John Appleseed. Nu ştiu cum, dar parcă părea mai mare ca înainte, parcă umbla mai semeţ. „Unchiu' Tuck?” mă trase Jase de mână. „Da, prietene.”

„Oare poliţiştii o să-i taie lui tata ştii – tu – ce?”

„Nu prea cred, prietene. Mai întâi, vor încerca alte chestii.”

Păru mulţumit de răspuns şi mă trase iarăşi de mână. „Unchiu' Tuck?”

„Da, amice,” i-am răspuns, întâlnind privirea lui Katie.

„Vrei să te joci cu mine de-a aruncatul mingii?”

Capitolul patruzeci şi şase

Buuuuună dimineaţa!” ţipă puştiul de pe scaunul şoferului, după care sări repede la geamul de pe cealaltă parte. Auzisem difuzorul încă de când intrase pe aleea din faţa casei noastre. De fapt, cam tot sudul Alabamei îl auzise, aşa că am ieşit din birou şi i-am venit în întâmpinare la baza scărilor.

„Un pic cam devreme astăzi, nu-i aşa?” l-am întrebat. Era ora 7 dimineaţa.

Îşi frecă mâinile, ca şi cum ar fi avut de gând să facă focul şi-mi răspunse: „Nuu, niciodată nu e prea devreme pentru îngheţată. Unde-i familia dumneavoastră?”

Îmi plăcea cum sună aceste cuvinte. „Încă dorm, înăuntru.”

Aruncă o privire în spatele meu: „Ba nu, nu mai dorm.”

Jase trânti uşa din faţă, coborî în fugă treptele şi se repezi la geamul camionetei, repetând spectacolul învăţat data trecută. Între timp, Mutt se plimba în cerc, cercetând cu atenţie camioneta şi mai ales părţile mecanice. Mintea i se învârtea în cap. Mai bine zis, calcula ceva. Katie rămăsese în capul scărilor, ţinând cu grijă o cană de cafea; îmi făcu semn să-i cumpăr lui Jase o sticluţă cu lichid pentru făcut baloane.

M-am întors spre puşti. „Cât ceri pentru toată hardughia asta?” Şi mi-am fluturat mâna în direcţia camionetei, captând atenţia lui Mutt.

Puştiul încercă să pară surprins, dar adevărul era că de la bun început îi încolţise ideea asta. „Poftim? Vreţi să-mi cumpăraţi camioneta? Să-mi cumpăraţi afacerea? Să cumpăraţi singurul meu mijloc de a-mi câştiga existenţa?”

Se cam întrecea cu măsura, nu se dădea în lături să joace un pic de teatru. „Vreau de fapt să cumpăr absenţa ta de pe aleea casei mele.” I-am zâmbit. „Şi dacă va fi să devin noul posesor al camionetei, vreau să-mi garantezi că nu-ţi mai faci apariţia pe aici în niciun mijloc de transport.”

Ochii puştiului zburară dintr-un capăt în celălalt al camionetei, ca şi cum şi-ar fi făcut nişte socoteli. Dar nu mă putea prosti. Ştia exact ce sumă să-mi ceară, înainte de a intra pe alee. „Nu mai puţin de cinci miare.”

„Cred că visezi. Îţi dau trei şi-ţi plătesc tot ce ai pe inventar, plus 20 la sută din valoarea mărfii.” Puş;iul îşi miji ochii, în semn de dispreţ faţă de propunerea mea. „Crezi cumva că o să primeşti o ofertă mai bună pe ziua de azi?”

Se aplecă pe geam, spre mine. Parcă-l auzeam deja gândindu-se cum să investească banii obţinuţi. Îşi dădu jos peruca, se scărpină în cap şi, scoţându-şi mâna pe geam, îmi zise: „Batem palma.”

Am arătat spre veşmintele de pe el. „Şi costumul?”

„E al dumneavoastră.”

„Dă-te mai încolo.” Spre uimirea lui Katie, care făcu ochii mari cât cepele, Jase, Mutt şi cu mine ne-am suit tustrei în camionetă şi am străbătut oraşul, spre locuinţa puştiului. I-am scris un cec pentru suma de trei mii cinci sute de dolari, am înscris maşina pe numele lui Mutt şi i-am înmânat acestuia cheile.

„Haide, condu tu.” Ochii i se luminară, de parcă tocmai descoperise Sfântul Graal. Îşi puse peruca roşie, îşi fixă nasul cel rotund şi roşu, apăsă butonul de pornire a megafonului şi ridică uşor piciorul de pe ambreiaj. Şi de-ar fi fost numai pentru zâmbetul acela de pe chipul lui, tot meritase să dau 3500 de dolari. Ne-am plimbat cu camioneta toată dimineaţa. Mutt declama la megafon: „S-a schimbat proprietarul! Astăzi, toată îngheţata e gratis!” Anunţ ce a captat atenţia oamenilor cât ai pocni din degete. Înainte să se facă ora zece împărţisem deja toată marfa pe care nu apucase s-o mănânce Jase.

Ajunşi înapoi pe aleea casei noastre, Jase sări jos, alergă la Katie şi, arătând către maşină, îi zise: „Uite, mami, avem un ştrand pe roţi, numai al nostru.” Trecuseră deja două săptămâni de la incidentul cu Trevor, şi între timp petrecusem suficient timp cu Jase, încât să-i pot pricepe majoritatea cuvintelor. Însă ăsta chiar m-a depăşit, iar Katie remarcă uimirea ce mi se citea pe chip.

Îi şterse lui Jase îngheţata rămasă pe buze şi-mi explică: „S în loc de ş, apoi renunţă la r.”

„Ahaaaa...”

Capitolul patruzeci şi şapte

Katie depuse plângere împotriva lui Trevor, iar judecătorul de la tribunalul regional îl condamnă la cinci ani de închisoare, dar mai întâi trebuia să-i execute pe ceilalţi treizeci şi cinci, la care fusese condamnat în New York pentru fraudă, delapidare şi evaziune fiscală.

De când Mutt se întorsese la Waverly, casa se transformase cu totul. Exteriorul casei scânteia în lumina soarelui, ca cel al unei clădiri nouconstruite. O spălase cu clor, apoi o clătise cu pompa de presiune, şi încă de două ori. Chiar şi mortarul dintre cărămizi se curăţase. Acoperişul de ardezie lucea şi el, iar jgheaburile de cupru arătau de parcă fuseseră lustruite manual, bucată cu bucată. Lambriurile ce îmbrăcau parţial exteriorul casei fuseseră în mare parte înlocuite, grunduite, chituite şi vopsite. Tencuise din nou veranda din faţă, răzuise şi apoi chituise majoritatea ferestrelor şi înlocuise multe dintre uşile exterioare, pentru că lemnul din partea de jos se umflase din cauza ploilor. De asemenea, Mutt instalase noi corpuri de iluminat în afara casei, inclusiv câteva reflectoare în copacii din jur. Înlocuise în întregime balustrada ce mărginea veranda din faţă, recondiţionase mobila de pe verandă şi o vopsise cu un lac de exterior semilucios, ce strălucea sub roua dimineţii sau sub razele lunii. Apoi, habar n-am cum, folosindu-se de tractor şi de un sistem de scripeţi şi manivele, reuşise să îndrepte poarta de la intrare, aşa încât acum nu mai semăna cu un cort de circ. Plantase camelii, reparase

aspersorul ce şerpuia de-a lungul aleii, udând astfel sălciile plângătoare şi stejarii şi curăţase chiparoşii Leyland din apropierea aleii. Lustruise până şi ciocănelul de alamă, în formă de cap de leu, cu care băteai în uşă.

A spune că înăuntru, în casă domnea curăţenia ar fi o subestimare a realităţii. Puteam mânca de pe fundul coşului de gunoi... Fiecare colţişor al casei fusese spălat, şters de praf şi, dacă Mutt considerase necesar, şlefuit, băiţuit, revopsit sau reparat. Diverse corpuri de iluminat, ventilatoare, încuietori de uşă sau arzătoare care nu mai funcţionaseră de zece ani, acum funcţionau din nou. Mi-am dat seama că Mutt făcuse reale progrese atunci când, pentru prima dată după un deceniu, vechiul orologiu zgudui casa din temelii la ora 7 dimineaţa.

Nici lui Mose nu i-a venit să-şi creadă ochilor. S-a plimbat dintr-un capăt în altul al casei, clătinând din cap, mormăind ceva în sinea lui şi zâmbind. Apoi m-a privit lung şi mi-a spus: „Tuck, sora mea n-ar fi crezut că se întâmplă toate astea."

Când se crăpă de ziuă, Mult coborî la mine în subsol şi mă zgâlţâi. „Tuck, Tuck, trezeşte-te." M-am frecat la ochi, întrebându-mă în sinea mea de ce o fi purtând frate-meu costumul de clovn la ora 6 dimineaţa.

„Da, ce-i amice?"

„Am avut un vis."

„N-ai putea să mi-l povesteşti dimineaţă?"

„Păi e dimineaţă." Se aşează pe jos, îşi scoase peruca, îşi îndreptă nasul cel roşu şi începu să frământe peruca între degete. Gibby concepuse o nouă combinaţie de medicamente, care părea a-l menţine pe Mutt în stare de funcţionare. Suişurile şi coborâşurile erau mai moderate. Consecinţa fu aceea că, de la episodul cu

mlaştina din Jacksonville, Mutt nu a mai primit nici un miligram de Thorazine. Începu să-mi povestească: „Se făcea că mă aflam la intrarea unei catedrale imense, de dimensiuni absolut uriaşe. Mai mare decât o sută de biserici puse laolaltă. Am bătut la uşile acelea vreme de ore în şir şi, într-un final, ele s-au deschis. Am intrat împleticindu-mă, dar înăuntru era gol. Nu era nici-o bancă. În interior, catedrala era lungă de un kilometru şi jumătate, poate chiar mai mult. Podeaua era asemenea unei table de şah, cu pătrate din sidef sau fildeş şi din granit negru, iar colţurile erau în unghi drept, absolut perfecte. De la o anumită înălţime, pe pereţi erau instalate un fel de tribune din granit lucios, care se înălţau până la câteva sute de metri în văzduh, atât de sus încât nu se mai zăreau. Tribunele acelea, ca şi grinzile tavanului, erau pline de îngeri. Sute, mii de îngeri. Poate milioane. Şi toţi cântau în cor. Uneori nu se auzea decât un murmur, în surdină; alteori răsunau cântece clocotitoare, pline de viaţă, cu versuri pe care nu le-am auzit niciodată. Apoi mai erau şi cântece ca acelea pe care ni le cânta Miss Ella – deşi în vis sunau mai bine decât în interpretarea ei.

„în celălalt capăt al culoarului, la un kilometru şi mai bine depărtare de locul unde mă aflam eu, se vedea un scaun. Semăna de fapt mai mult cu un tron, dar era destul de simplu, nu avea nimic somptuos. Pe el stătea un ins. Nu-i puteam vedea faţa, dar tot trupul lui emana lumină, ca soarele, strălucind mai tare decât ţi-ai putea imagina. Asta nu e ca povestea cu vrăjitorul din Oz, ci totul era cât se poate de real. Am făcut un pas înainte şi deodată, tribunele de îngeri au amuţit; se lăsă o tăcere de moarte. Liniştea se aşternu pretutindeni, singurul

sunet ce mai răzbătea din când în când era câte un fâlfâit de aripi. Nu prea ştiam de ce mă aflu acolo, dar ştiam că îmi doresc cu ardoare să intru şi, mai mult decât atât, că vreau să stau de vorbă cu insul de pe scaun. Cu fiecare părticică din mine doream să înaintez şi să-i vorbesc. Să mă aşez la picioarele lui. Însă picioarele mele pur şi simplu nu voiau să se mişte. Parcă erau ţintuite de podea. M-am întors şi am văzut cum o mie de funii mă ţineau legat de peretele din spate şi, ca o pânză de păianjen, mă trăgeau către podea.

„Bărbatul îmi făcu semn să mă îndrept spre el, dar n-o puteam face. În ciuda tuturor eforturilor mele, în ciuda tuturor încercărilor de a tăia plasa, tot nu mă puteam elibera. Şi, mai rău decât atât, nu puteam nici măcar să-i vorbesc, nu-i puteam spune ce mi se întâmplă, pentru că plasa de păianjen îmi acoperea şi gura. Tuck, oricât încercam, nu puteam ajunge la el.” Cu fiecare propoziţie rostită, Mutt devenea tot mai însufleţit şi mai surescitat.

„O dată cu trecerea timpului, plasa continua să crească. Mi se înfăşurase în jurul gâtului, încât nu mai puteam respira. Nu mai avea la dispoziţie decât un minut sau două. Plasa mă strângea tot mai tare şi simţeam că ochii îmi erau pe punctul de a-mi ieşi din orbite. Tocmai când mă gândeam că n-o să ajung niciodată acolo şi când trăgeam în piept, cu greutate, ultimele guri de aer, el se ridică în picioare, îşi puse mâna streaşină la ochi şi-mi făcu semn din nou. Dându-şi seama că n-aveam cum să ajung la el, din locul unde mă găseam, sări repede de pe tronul său şi se îndreptă spre mine, cu paşi grăbiţi. În scurt timp, alerga cu toată viteza, străbătând distanţa ce ne despărţea asemenea unui atlet de performanţă. Ar fi

trebuit să-l vezi şi tu alergând. Genunchii sus, pasul lung, călcâiele abia-i atingeau pământul, coatele i se mişcau ritmic, dinainte înapoi, de la lobul urechii până la şold. Pe măsură ce se apropia de mine, începeam să îmi dau seama cine era.”

Mutt făcu o pauză; ochii îi erau larg deschişi. „Era El. Spinii din coroană erau lungi de cinci centimetri şi i se înfigeau adânc în pielea-I subţire de pe cap. Pe faţă I se rostogoleau stropi de sânge. Mâinile şi picioarele îi erau străpunse; prin găurile acelea se vedea pe partea cea-laltă. Din înţepătura din coastă îi curgea sânge şi apă. Se opri lângă mine, dar nici măcar nu gâfâia. Ca şi cum ar fi alergat de multe ori dintr-un capăt în altul şi ar fi fost obişnuit cu acea cursă.

„Apoi apucă păienjenişul de funii cu o singură mână, iar pe cealaltă o întinse, strânse pumnul şi din el începu să picure sânge, ca şi cum ar fi stors un burete. Sângele Lui îmbibă funia ce mă ţinea legat şi o roase în-tocmai ca un acid. Plasa se topi, dispăru, iar eu am fost eliberat. Îmi ridi cai privirile, şi iată că toţi îngerii fâlfâiau din aripi. Ca şi cum milioane de albine ar zbura împrejurul cupolei Superdome-ului[28], strălucind asemenea licuricilor. Şi cântecul acela... Era atât de plin de speranţă, de încurajator. Ca şi cum aş fi făcut, în sfârşit, un lucru bun. Mi-am privit mâinile, nu mai erau prinse în funii. Păienjenişul acela nu mai exista. Gata cu legăturile care mă ţineau. Eram liber. Deasupra capului meu, cântecul răsuna tot mai puternic şi, cu toate că nu îl mai auzisem niciodată, ştiam deja cuvintele.”

[28] Superdome-ul din New Orleans, Louisiana, este o arenă sportivă, cunoscută datorită cupolei sale pe structură fixă (cea mai mare din lume) – n.tr.

Mutt se ridică în picioare şi gesticulă prin cameră, de parcă ar fi zugrăvit. „N-am ştiut ce să-I dăruiesc, aşa că mi-am deschis borseta, am scos sandvişul cu unt de arahide şi jeleu şi I l-am dat. A rupt doar un colţişor din el, aşa cum făcea de obicei Miss Ella, apoi ne-am aşezat chiar acolo, pe podea şi am mâncat din sandviş. El şedea pe un pătrat din fildeş, eu pe unul de granit. În curând, au început să bată şi alţi oameni la uşă. Băteau cu toată puterea şi, cum nu voiam să par nepoliticos, m-am ridicat să plec, însă El S-a întins şi m-a apucat de mână. Am privit în jos şi am văzut că-mi prinsese la încheietură o brăţară de argint. Nu avea nici început, nici sfârşit, şi nu mai putea fi scoasă niciodată. Am întors-o pe dos: În interior era scris Numele Său." Mutt îşi ridică mâna şi-mi arătă brăţara argintie, dintr-o singură bucată, care-i încercuia încheietura dreaptă. „N-am vrut să uit visul, aşa că mi-am făcut asta."

Îşi apropie încetişor faţa de a mea. „Tuck, vrei să mergem să lovim nişte pietre?"

„Mutt..."

Arătă înspre grajd. „Luminile sunt aprinse." Expresia de pe chipul său îmi dădea clar de înţeles că n-avea de gând să accepte un refuz din partea mea, aşa că am coborât din pat şi mi-am tras jeanşii. Când am intrat în grajd, Mutt mă aştepta deja. Am luat bâta în mână, iar el a îngenuncheat de partea cealaltă a home plate-ului, de unde putea să-mi arunce pietricelele încetişor, de la mică distanţă. „Vreau să loveşti una singură." Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase piatra aceea rotunjită, unsuroasă, lustruită manual pe care o purtase la el atâta amar de vreme.

„Eşti sigur?” Mutt dădu din cap afirmativ, apoi aruncă piatra în direcţia mea, peste home plate.

Am urmărit-o – cu ochii minţii o vedeam învârtindu-se cu încetinitorul – şi am văzut-o intrând în zona de lovire, cu numele lui Matthew, inscripţionat pe ea, rotindu-se iar şi iar. Am făcut un pas în faţă, mi-am rotit şoldurile, mi-am întins braţele şi am balansat bâta. A fost o lovitură bună. Fragmentul de granit negru fu pulverizat pur şi simplu, lăsând în urmă o pulbere fină ce se răspândi în aer ca un norişor. Câteva secunde, nici Mutt, nici eu n-am scos o vorbă, până când tot praful pluti afară din grajd. După ce aerul s-a limpezit, mi-a trecut prin minte, fulgerător, gândul că de data asta nu mai văzusem chipul lui Rex întipărit pe piatră.

În loc de micul dejun, ne-am urcat toţi patru în camioneta cu dulciuri a lui Mutt, acum sănătoasă din punct de vedere mecanic şi care nu mai scotea pic de fum, şi am pornit spre Rolling Hills. Pântecul lui Katie se cam rotunjise, aşa că m-a rugat să-i dau voie să ia una dintre cămăşile mele de flanel, încheiate cu nasturi în faţă. Mi s-a încălzit sufletul s-o văd aşa. Înainte să coborâm din maşină, Mutt îşi umplu braţele cu o grămadă de dulciuri, după care am luat-o cu toţii pe coridor, către salonul lui Rex. Jase conducea plutonul. Judele se obişnuise deja cu vizitele noastre aproape zilnice, cum se obişnuise şi cu îngheţata Chocolate Rocket „cu de toate” a lui Mutt.

M-am aşezat lângă Jude, ţinându-i trabucul „de după îngheţată”, iar Jase mi se cuibări în poală şi privi cum doi masculi de pasăre-cardinal se băteau pentru mâncarea din dispozitivul de hrănire, amplasat în faţa geamului. Mutt se aşezase pe un scaun în faţa lui Rex şi-i

băga îngheţată în gură, cu o lingură de plastic pentru copii. Nu ştiam dacă lui Rex îi plăcea sau nu, pentru că nu s-a deranjat niciodată să ne spună. Însă ne-am gândit că era mai bună decât nimic, iar, pe deasupra, dacă nu-i plăcea, ar fi putut oricând s-o scuipe. De două săptămâni încoace, continua să o înghită.

Capitolul patruzeci şi opt

Într-o bună zi, spre sfârşitul după-amiezii, cântecul pe care-l fredona Mose m-a făcut să mă ridic de pe veranda din spatele casei şi m-a atras, de-a lungul gardului, către cimitir, unde târnăcopul şi lopata acompaniau perfect glasul său. Sudoarea i se prelingea de pe sprâncene, îi ocolea gura întinsă într-un zâmbet şi-i acoperea pieptul. Deasupra noastră, norii se adunau, acoperind parţial soarele, iar briza răcoroasă aducea cu sine mirosul acela dulce.

„A cui groapă e?”

„A mea, dacă târnăcopul ăsta nu devine mai uşor.”

„O, termină. Tu eşti mai sănătos ca mine.”

Mose se opri din mişcarea sa ritmică şi mă cântări din cap până-n picioare. „Ei, ai terminat pregătirile?”

„Da, Katie s-a ocupat de toată organizarea, a decorat totul, de la pridvorul bisericii până la altar, iar mâine plecăm cu Jase într-un concediu de două săptămâni, undeva în vest. Ne-am gândit că ar fi frumos să vedem munţii înalţi şi orăşelele de mineri părăsite.”

„îţi iei cu tine şi aparatul de fotografiat?”

„Da, Doc m-a pus să mă uit după nişte chestii. Poate că o să strecor şi activitatea asta, printre celelalte.”

„Iar Mutt?”

„Gibby îl ia într-o excursie de pescuit la muscă. O săptămână în Maine. Apoi vor sta aici până ne întoarcem noi.”

„Gibby e un doctor bun.”

Am dat din cap, încuviinţând.

Mose îşi înfipse iarăşi târnăcopul în solul dur, la un metru adâncime. Făcu semn înspre mormântul surorii lui şi continuă, fără să-şi ridice ochii. „Le-ai spus tuturor despre treaba asta?”

„Nu.” Mi-am trecut degetele prin păr şi am aruncat o privire către biserică.

„Ei bine, mai este o oră şi jumătate până va trebui să-ţi pui fracul. Cred că ai suficient timp.”

Am arătat spre groapă. „Vezi să nu mori aici. Avem nevoie de tine la ceremonie.”

„Dacă mă mai baţi mult la cap s-ar putea să dau ortu' popii, doar ca să-ţi fac în ciudă.”

M-am plimbat împrejurul bisericii, uimit de transformarea pe care o vedeam. Mutt îndepărtase toată viţa-de-vie, înlocuise scândurile putrezite, refăcuse uşa principală, iar în locul vechilor mânere de lemn montase unele strălucitoare, de alamă. Uşile erau acum deschise, ferestrele, de asemenea. La fel ca mine, biserica respira din nou.

Mi-am îndreptat privirile către altar. Dintr-acolo mă priviră cele două dungi paralele lăsate de Miss Ella. Am păşit agale printre bănci şi, după câteva clipe de gândire, m-am aşezat lângă dungile cu pricina, rezemându-mă de grilaj. Afară, Mose cânta lin, cu voce dulce.

Am chibzuit puţin şi apoi am început. „Astăzi mă căsătoresc. Asta numai dacă ne dai tu voie. Peste o oră, Mutt se va duce să-i ia pe Rex şi pe Jude şi-i va aduce aici, unde Mose, cot la cot cu Judele, va face onorurile. Nu mă aştept ca Rex să-şi dea seama ce se petrece, dar m-am gândit că ar fi bine să-l invit şi pe el. Iar când l-am

rugat pe Jude să participe şi el la ceremonie, a început să plângă. Prin urmare, cred că în privinţa asta am făcut treabă bună. Azi-dimineaţă când m-am trezit, a trebuit să-mi reamintesc mie însumi ce am de făcut, adică să-mi spun în sinea mea că-l iert pe Rex. Bănuiesc că ăsta-i un semn bun. Poate că încet-încet, durerea va dispărea undeva în plan secund şi cred că ăsta-i începutul. De o lună încoace Katie se agită de colo-colo, telefonându-le prietenilor, făcând tot soiul de pregătiri, luminoasă ca zâna Tinkerbell de odinioară, care îşi dădea drumul în jos pe tirolianã. Şi nu pot s-o ţin nici-o clipă departe de pian. Cât despre Jase, ei bine, el loveşte fiecare minge pe care i-o arunc, îmi zice tot «Unchiu' Tuck», azi va duce inelele şi vrea să ştie dacă la recepţie vom bea bere. I-am spus că da. Sper că nu te superi."

Mi-am trecut degetele peste canelurile din lemn. „Dacă privesc în urmă, cred că accidentul din seara aceea, când Volvo-ul s-a înţepenit în şanţ, are legătură cu tine mai mult decât am crezut eu la început. Indiferent ce ai făcut atunci sau ce faci în prezent, te rog, nu te opri. Noi toţi, inclusiv Mutt, avem nevoie de siguranţă şi suntem mult mai în siguranţă când tu veghezi asupra noastră. Am trecut prin treizeci şi trei de ani de suferinţă şi amărăciune, un adevărat iad, dar ai avut dreptate. Biciuită, bătută şi călcată-n picioare, dragostea a străpuns totuşi stânca. Nu ştiu cum anume, dar s-a întâmplat. Cred că ăsta e cel mai mare mister."

M-am uitat împrejur, minunându-mă de măiestria cu care Mutt lucrase la partea de dulgherie şi am încercat să rezum, pe cât posibil, ceea ce aveam în minte. „Vreau să te rog ceva." Statuia de lemn a lui Isus strălucea ca o minge de baseball lustruită cu răşină, iar

deasupra mea porumbeii fâlfâiau din aripi, uguiau şi se pregăteau să-şi ia zborul. Un porumbel purpuriu, mare şi robust îşi luă zborul din cuibul său, dintre grinzile bisericii, plană deasupra altarului, lansă o bombă alburie de mărime considerabilă exact în mijlocul acestuia, după care descrise în zbor un arc de cerc, printre grinzi, şi se întoarse înapoi pe stinghia unde stătuse cocoţat. Mi-am ridicat privirea, în bătaia razelor de soare. „Uite care-i problema; am nevoie să mă ajuţi să fiu bărbatul care crede puştiul ăla că sunt. E atât de plin de speranţă, de uimire, de tot ce este bun în om, încât îmi doresc să-i hrănesc aceste porniri. Să le fac să crească. Poate că dacă o să crească în el, o să crească apoi şi în mine. Vreau să fiu pentru el ceea ce Rex n-a fost niciodată pentru mine şi, date fiind experienţele prin care am trecut, gândul acesta mă sperie de moarte.” Am arătat înspre Waverly. „Miza e mult prea serioasă.”

M-am apropiat de altar, apoi m-am întors şi, cu degetul ridicat în aer, am continuat: „A, şi mai e ceva... te rog să-i spui lui Miss Ella că o iubesc. Spune-i că mi-e dor de ea. Şi... spune-i că am rupt lanţurile ce mă ţineau legat de coşciug.”

Am ieşit din biserică, iar Mose s-a căţărat afară din groapa sa. Vârful lopeţii lucea, uşor îndoit, iar coada îi era înnegrită, după zece ani de săpat. Îmi înmână unealta. „Uite, ţine.”

„Ce să fac cu asta?”

Îmi făcu semn spre groapă. „Umple-o.”

„Dar... nu-i nimic înăuntru.”

Dădu din cap şi-şi şterse fruntea cu o batistă. „O să fie, când vei fi terminat treaba.”

Mose îşi aruncă târnăcopul pe umăr şi aruncă o privire înspre mormântul lui Miss Ella. „De data asta, surioară, am făcut ce mi-ai cerut, însă data viitoare, îl pun pe el să sape. De-acum sunt prea bătrân ca să mai sap mormintele altora.”

Mose se îndreptă spre grajd, fluierând „Here Comes the Bride”[29], iar eu coborâi în groapă. Am tras pământul înăuntru, peste pantofi, cu mişcări lente, ritmice. Nu mă grăbeam deloc şi era o muncă uşoară. Partea mai grea fusese deja făcută. Treizeci de minute mai târziu, bătătoream ultimul strat de pământ. Am rotunjit movila, după care m-am sprijinit de lopată, cum îl văzusem pe Mose făcând de zeci de ori.

Încununarea muncii groparului.

Cât timp am stat acolo, cu mormântul lui Miss Ella în stânga şi cu al meu în dreapta, o briză răcoroasă şi umedă a adus nori joşi, bogaţi în ploaie. Câteva minute rămaseră aşa, atârnaţi parcă în vârful copacilor, întunecaţi şi grei, după care, ca şi cum s-ar fi deschis deodată un chepeng invizibil, se desfăcură, dând drumul unui potop dulce de primăvară. A fost o ploaie caldă, cu stropii mari şi grei. Tipică pentru luna martie. Poate că Dumnezeu plângea deasupra Alabamei. Însă nu totdeauna lacrimile exprimă suferinţa. Uneori ele ţipă de bucurie.

Experienţa copilăriei mă învăţase că astfel de nori – care îşi dau drumul atât de repede şi de abundent – nu au puterea să reziste mai mult de cincisprezece minute. Iar apoi, după ce-şi vor fi descărcat toată muniţia, după ce-şi vor fi golit bine măruntaiele, soarele îi va străpunge şi va opri ploaia, lăsând aerul jilav şi lipicios. Mi-am

[29] ”Iată, vine mireasa”, în engl. – n.tr.

ridicat capul, am închis ochii şi am lăsat ca ploaia să-mi spele faţa, umerii şi sufletul. Am simţit, totodată, cum rana din inimă începe să se închidă.

„Miss Ella, trebuie neapărat să fac un lucru.” Am dat din cap. „Cred că tu mă vei înţelege.”

Am lăsat lopata, am sărit peste gard şi am luat-o la goană spre Waverly. Întârziasem la prima aruncare din sezonul acesta. Jase stătea pe jos, în sufragerie, salvând o domniţă aflată în primejdie, în turnul castelului său din piese Lego – care devenise mult mai mare de când Mutt îi adăugase încă trei cutii de piese. Am înşfăcat repede mănuşile, şepcile şi o singură minge de baseball – cea care avea o bucăţică de noroi între cusături. Katie era la pian, cântând domol „Canon în Re minor” şi zâmbind, cu gândul la ceea ce avea să se întâmple în cursul după-amiezii. Am deschis uşa, i-am aruncat lui Jase mănuşa şi i-am spus: „Hai, repede, grăbeşte-te până nu se opreşte ploaia.”

Jase se ridică de pe podea, îşi îndesă şapca pe cap, scoţându-şi urechile afară. Îşi vârî mâna în mănuşă şi sări de pe verandă direct în iarbă. Rămase în aşteptare, lovindu-şi mănuşa cu mâna cealaltă şi mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Katie ridică mâna, în semn de protest şi-mi zise: „Tucker, tocmai s-a spălat. Nu are nevoie de încă o baie. Aş prefera să-l văd curat când vine la altar cu inelul.”

Mi-am dus mâna la inelul agăţat de lanţul de la gât. „Nu-ţi fă griji. E în siguranţă. Şi în plus, puţin noroi n-a făcut rău nimănui.”

Se ridică în picioare şi-şi puse mâna în şold. „Tucker Rain.”

„Katie, e vorba de mai mult decât de un simplu joc cu mingea, între tată şi fiu.”

Zâmbind, ea veni la uşă şi-şi puse mâna pe pieptul meu. „Despre ce anume e vorba?”

I-am aruncat mingea lui Jase şi am urmărit-o cum se învârte şi alunecă prin ploaia torenţială. „Despre T-I-M-P.”

Tucker?

Da, doamnă.

Să n-o uiţi pe Mama Ella.

Ai de gând să pleci undeva?

Cred că e timpul să te las să-ţi trăieşti viaţa.

Katie n-o să fie prea bucuroasă. Spera că astăzi vei fi aici.

Numai Katie spera?

Ei, ştii bine ce vreau să zic.

Perfect, mi-am cumpărat deja pălăria.

Aşa mai merge! Bine că nu trebuie să mergem cu liftul.

Nu te obrăznici cu mine.

Mama Ella, eşti o mare figură.

Cum te mai simţi, cu stomacul?

Mă cam doare.

Cum?

Ca şi cum s-ar mări. Ca şi cum s-ar face loc ca să adaug şi alţi oameni.

Vezi, ţi-am spus eu.

Mi-ai spus tu multe lucruri.

Iar mă iei peste picior?

Nu, doamnă, am vrut doar să-ţi spun că am ascultat tot ce mi-ai spus, de-a lungul timpului.

Tucker?

Nu i-am răspuns. Ştiam deja ce dorea. Tucker Rain?

Asta mi-a captat atenţia şi, pentru o clipă, am simţit aroma de Cornhuskers.

Da, doamnă?

Copile, până la urmă... dragostea câştigă. Întotdeauna. Şi mereu aşa va fi.

Da, doamnă.

Acolo, în grădina din faţa casei, mi-am ridicat mănuşa. Jase îşi luă avânt, îndreptă spre mine mănuşa, făcu un pas uriaş în spate şi aruncă cât putu de tare. Mingea descrise un arc de cerc şi se rostogoli prin ploaia care de-acum se înteţise, învăluindu-ne din toate părţile.

SFÂRŞIT

Mulţumiri

De fiecare dată când calc pragul unei librării şi văd pe raft una dintre cărţile mele, nu fac decât să clatin din cap. Sunt uimit. La fel ca prietenii şi membrii familiei mele. Ei îmi spun adesea: „Ai reuşit!” Ori de câte ori aud lucrul acesta, privesc peste umăr şi simt nevoia să mă fac mic de tot. Am destulă minte încât să-mi dau seama cum stau lucrurile, în realitate. Aportul meu este modest, în cel mai bun caz, iar dacă am reuşit în vreo privinţă, ei bine, am reuşit să ajung la linia de start.

Adevărul e că mă simt ca un alergător care este condus de un oficial al competiţiei de la locul său din tribune, printre mulţimile de spectatori, până pe pista de curse. Omul îmi indică culoarul ce îmi revine şi îmi face semn spre cel care ţine în mână pistolul cu care se va da startul alergării. „Acesta este culoarul tău. Succes! Într-un minut se va da startul.”

Privind din perspectiva alergătorului, am învăţat multe lucruri. Cel mai important este acela că nu am ajuns aici prin propriile puteri. Da, e adevărat că am muncit din greu, dar mulţi alergători se antrenează asiduu şi mulţi mă pot depăşi. În concluzie, am fost ajutat să ajung pe pistă.

Lui Allen, directorul editurii care îmi publică lucrările şi lui Jenny, editorul meu: vă mulţumesc amândurora pentru susţinere, pentru încurajări şi pentru că m-aţi ajutat să scot la iveală poveştile care mocnesc înlăuntrul meu. Echipei de la Thomas Nelson: vă sunt cu

adevărat îndatorat. Nici nu mi-am închipuit vreodată că aţi putea face aşa ceva cu povestirile mele.

Sealy, sper ca într-o bună zi să ajung să merit timpul pe care Chris îl cheltuie cu mine. Îţi mulţumesc pentru că ai riscat. Chris, hai să mergem la pescuit, undeva unde să pescuim la muscă şi drumul până acolo să fie o aventură captivantă. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu că exişti şi-ţi sunt recunoscător şi ţie, ca impresar şi prieten, deopotrivă.

Davis, pentru mine eşti o sursă permanentă de încurajare; continui să fixezi ştacheta sus, iar prietenia ta este o binecuvântare pentru mine – îţi mulţumesc pentru toate cele amintite. Herb, îţi mulţumesc pentru toate câte m-ai învăţat, pentru grija pe care i-ai purtat-o bunului nostru prieten şi pentru râsul tău – e de-a dreptul molipsitor. Lonnie, mulţumesc pentru Clopton, pentru că l-ai împărtăşit cu mine. Eşti aproape de inima mea. Şi de a lui Dumnezeu. Dave, mulţumesc pentru o viaţă întreagă de alergat cot la cot cu mine. Mai bine doi decât unul singur. Mi-a prins tare bine.

Gracie, Annie şi Berry, Johnny şi Michael, mulţumim pentru dragostea pe care ne-o arătaţi, nouă şi băieţilor noştri. Suntem binecuvântaţi că vă avem.

Tată, am pus numele mamei pe prima pagină a acestei cărţi, dar nu cumva să te simţi jignit. Mama n-ar fi ceea ce este, fără tine. Cu toţii ştim asta. O să vină în curând şi cartea ta.

Charlie, John T. şi Rives, într-o zi, cât de curând, o să facem rost de barca potrivită să ne ţină pe toţi trei, să ne ducă până la Clark's şi înapoi, să ne ajute să prindem peşte şi să nu se scufunde când se înteţeşte vântul, sau când valurile trec de treizeci de centimetri. Însă până

atunci, să ne bucurăm că avem la îndemână docul. Mă rog ca Dumnezeu să vă dea picioare puternice, plămâni puternici şi inimi puternice. Şi mă mai rog ca, pe măsură ce primiţi toate aceste binecuvântări, să învăţaţi să alergaţi şi s-o faceţi cu totală lepădare de sine, iar organizatorul cursei să vă dea şi vouă un culoar, numai al vostru. Atunci când o va face, să alergaţi până la capăt!

De-a lungul vieţii am avut tovarăşi de cursă mai buni decât mine. Însă niciunul n-a fost mai bun decât soţia mea. Christy, îţi mulţumesc că ai alergat alături de mine, că ai fost mereu cu ochii pe linia de start, mi-ai legat rănile, m-ai îndemnat să-mi folosesc la capacitate maximă picioarele, plămânii şi inima şi ai crezut mereu că vom ajunge la linia de start, chiar şi atunci când nici măcar nu o mai zăream.

Multe se pot întâmpla de acum şi până la linia de sosire. Pot să fur startul, să ies din limitele culoarului meu, să mă împiedic, să obosesc, să scap ştafeta sau... să-mi duc alergarea până la capăt. Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai dat şansa să alerg şi că mi-ai dăruit parteneri de antrenament mai buni decât mine. Ajută-mă să alerg astfel încât să-Ţi fiu Ţie pe plac aşa încât viaţa şi arta mea să Te reflecte pe Tine – şi să-i încurajez pe alţi alergători, asemenea mie, să-şi continue cursa, să se ridice atunci când cad la pământ, să rămână în cursă şi să ajungă la linia de sosire – pentru că premiul care îi aşteaptă merită orice durere.

Despre Miss Ella

Şoseaua River Road şerpuieşte de-a lungul malului sudic al râului St. John's, din Jacksonville, statul Florida şi străbate oraşul din centru până în San Marco. Casa în care am crescut eu este situată chiar în centru. Sau, cel puţin, aşa era pe vremuri. Anul trecut, cineva care tocmai se mutase în oraş a cumpărat casa, împreună cu terenul din jur şi a ras totul la pământ cu buldozerul. Ultima dată când am văzut-o nu mai rămăsese aproape nimic din ea, decât scara veche de cupru, de care m-am lovit o dată şi miam făcut praf bărbia, în copilărie, precum şi digul de beton, unde prindeam o mulţime de peştişori, chiar şi bibani. Or fi dărâmat ei casa, însă amintirile au rămas neatinse.

Dacă ieşi de pe aleea noastră şi o faci la dreapta, după vreo sută de metri, şoseaua River Road o ia din nou la dreapta, respectiv spre sud şi apoi merge drept înainte preţ de vreo opt sute de metri, până la intersecţia cu şoseaua River Oaks Road. Dacă vii din direcţia cealaltă şi treci de casa mea, aflată pe stânga, ajungi drept pe pajiştea din faţa casei unde odinioară, în copilărie, locuia unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Bryce.

Într-o după-amiază, pe când aveam nouă sau zece ani, Bryce şi cu mine stăteam în camera de la etaj şi treceam în revistă cele treizeci şi şase de canale TV, unul mai grozav decât altul, când, deodată, am auzit scârţâitul unor cauciucuri, urmat apoi de mugetul unui motor şi de scrâşnetul roţilor. Sunetul devenea tot mai

puternic pe măsură ce se apropia de casa noastră. Cum locuiam într-un cartier destul de apatic, ştiam amândoi că nimeni nu şi-ar tura motorul în halul acela şi nici nu şi-ar scârţâi cauciucurile, ca să ia curba. Era cineva la care nu-i păsa nici de maşină, nici de şosea. Ne-am năpustit la fereastră şi, cu ochii mari cât cepele, am urmărit cum Porsche-ul devenea tot mai mare, transformându-se dintr-o pată roşie, într-o rachetă de toată frumuseţea. Cocoţaţi la fereastră, deasupra acoperişului verandei, ne-am dat destul de repede seama că, dacă Porsche-ul model 924 nu lua curba la timp, avea să zboare peste peluză şi să demoleze camera de sub noi. Era o aventură mai palpitantă decât cele din filmul The Dukes of Hazard.

A trecut multă vreme de atunci şi nu pot afirma cu certitudine, însă cred că a intrat în curbă cu mai bine de o sută de kilometri pe oră. Cauciucurile din faţă au explodat, iar maşina a fost catapultată în aer. Şi, la fel ca automobilul lui Bo şi Luke Duke, a zburat împroşcând iarbă, noroi şi beton. Singurul lucru ce ne mai despărţea de bolid era un palmier înalt şi solid. „Meteoritul” se izbi de copac, cam la doi metri deasupra solului, zguduindu-l violent. Nenumărate cioburi de sticlă s-au împrăştiat pe peluză, acoperind-o ca un strat de îngrăşământ, apoi sub capota maşinii se produse o mică explozie şi, dacă-mi aduc bine aminte, claxonul sună în continuu preţ de câteva secunde. După explozia de energie, maşina se prăbuşi pe iarbă, împrăştiată în bucăţi. Singurul sunet ce se mai auzea era o muzică neinteligibilă ce zbiera din difuzoarele maşinii. O muzică stridentă şi plină de furie. Îmi amintesc că în clipa aceea m-a străbătut gândul că părinţii mei nu m-ar lăsa niciodată să ascult aşa ceva-nu că mi-aş fi dorit s-o fac.

Bryce şi cu mine am tulit-o în jos pe scări, am zburat pur şi simplu pe uşă şi am înconjurat epava, uitându-ne înăuntru de la o distanţă rezonabilă. Voiam neapărat să asistăm la eventualele faze sângeroase, cum ar fi fost ca şoferului să i se rostogolească capul afară din maşină, ca o bilă de bowling. Dar nu voiam să-l şi atingem. Ne-am apropiat apoi de palmierul care încă se clătina. Fragmente de fibră de sticlă roşie şi cioburi de sticlă din parbriz rămăseseră înfipte în coaja copacului. Bărbatul din maşină abia mai respira şi trupul îi era de-a dreptul ciopârţit. Avea ochii închişi, uşa din partea sa era parţial deschisă, iar geamurile se făcuseră ţăndări. Sângele picura de pe faţa şi de pe mâinile sale, precum şi de pe bord, iar anumite părţi din îmbrăcăminte îi erau ude. Niciodată nu mai stătusem atât de aproape de o persoană care părea moartă. Nu era mai palpitant decât filmul The Duk.es of Hazard.

Apoi şi-a mişcat mâna. Ne-am aplecat ca să vedem mai bine, iar bărbatul a îngăimat ceva, însă nu l-am putut auzi din cauza ţipetelor smintite ce năvăleau din cele opt boxe de lângă el. Bryce şi cu mine amuţisem, ascunzându-ne unul după celălalt, timp în care s-a adunat o mulţime de vecini, care veniseră să se asigure că nu fuseserăm şi noi răniţi. Aşteptam cu toţii sosirea ambulanţei. Formam un cerc de spectatori înflăcăraţi, însă nimeni nu s-a apropiat de maşină şi absolut nimeni nu l-a atins pe omul respectiv. Zăcea acolo singur, sângerând şi gemând, conectat la o pereche de picioare ce păreau răsucite în podeaua maşinii.

Aflată acasă la noi, cu două case mai încolo, mama mea auzise şi ea zgomotul impactului. Ieşi în fugă pe uşa din faţă, îşi scoase şorţul, trăgându-şi-l peste cap, îl

aruncă la o parte, pe trotuar şi apoi, ridicându-şi fusta mai sus de genunchi, o luă la fugă pe River Road. Îmi amintesc cum, alergând pe mijlocul străzii, genunchi i se mişcau în sus şi-n jos, ca două pistoane albe. Ne văzu şi, după ce înregistra, mental, faptul că eram teferi, îşi îndreptă privirile către maşină. Fără nici-o ezitare, îşi făcu drum cu coatele prin mulţime, îngenunche lângă maşină şi îşi aşeză mâna peste mâinile însângerate ale bărbatului. Se întinse apoi spre interiorul maşinii şi-şi puse cealaltă mână pe piciorul lui sau pe volan, nu ştiu sigur. Şi chiar acolo, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celor prezenţi, începu să se roage.

Mama mea nu poate să se roage fără să plângă. Imediat ce închide ochii o podideşte plânsul, aşa că şi de data asta, de îndată ce-şi plecă încet capul, de pe vârful nasului începură să-i picure lacrimi. În timp ce plângea, bărbatul îşi întoarse capul spre ea. Ochii îi fugeau în toate părţile, incapabili să se focalizeze într-un punct anume, însă mama nici măcar n-a tresărit. Continua să lăcrimeze, iar bărbatul bolborosi ceva ce doar ea putea să audă şi degetele sale le strânseră tare pe ale ei.

Cred că şi Dumnezeu asista la scena cu pricina, căci la un moment dat El a stins radioul. În clipa aceea s-a lăsat o tăcere mormântală, de puteai să auzi cum cade un ac. Doar vocea mamei se auzea. Am avut la dispoziţie douăzeci de ani ca să întorc întâmplarea pe toate părţile şi sunt convins că a fost mâna lui Dumnezeu la mijloc, pentru că nici şoferul, nici mama nu a atins aparatul. Poate că Dumnezeu S-a săturat pur şi simplu să asculte acea muzică.

Un lucru care m-a uimit în ziua aceea, şi mă uimeşte şi azi a fost faptul că, în momentul în care s-a

plecat pe genunchi, mama părea că se înălţase deasupra noastră, a celor prezenţi, dominându-ne pe toţi. Uneori, când mă gândesc la ea, cu toate că e încă în viaţă şi plină de energie, imaginea care-mi vine în minte e cea din ziua aceea, când se ruga lângă maşină.

Cred că în clipa aceea am avut prima viziune cu Miss Ella.

De atunci s-au perindat multe altele. Într-o noapte- să fi avut vreo opt sau nouă ani-aveam febră mare şi eram la un pas de moarte, sau cel puţin aşa credeam eu. Mi-am ridicat ochii din găleata în care vomam şi am văzut-o pe mama îngenunchind pe scările ce urcau spre camera mea. Acum, dacă o aşez pe mama pe un piedestal, ca pe o sfântă, să nu credeţi că tatăl meu nu se ruga şi el. Se ruga, şi încă o mai face, însă în clipa aceea el îmi ţinea găleata şi se străduia să prindă în ea tot ce ieşea din mine. Apoi, a mai fost şi ziua aceea când ne-a dus la spital pe Lewis şi pe mine, şi ne-a lăsat sub panoul pe care scria „Vă rugăm nu lăsaţi copiii nesupravegheaţi!”. A intrat în salonul în care zăcea tatăl meu, foarte bolnav, şi l-a ţinut de mână. (Nici el n-a murit.) Au mai fost multe alte ocazii, ca de pildă atunci când sora mea a fost atacată de un câine ciobănesc german, în noaptea de Halloween, sau atunci când un puşti pe care nu-l mai văzusem niciodată şi nu l-am mai văzut nici după aceea, mi-a furat bicicleta chiar de sub nas. Sau atunci când m-am întors de la facultate accidentat, dărâmat psihic, ştiind că n-o să mai pot juca niciodată fotbal. Mama a aşteptat să mă trezesc, lângă patul meu, m-a salutat cu „Hei, prietene” şi apoi s-a rugat cum n-o mai auzisem nicicând înainte. Şi exemplele ar putea continua la nesfârşit.

Toţi cei care m-au cunoscut pe când eram copil vă pot spune că aveam în mine o doză de răutate. Conştienţi de asta, părinţii mei au luptat – s-au apropiat de mine, mi-au apucat mâna însângerată şi s-au rugat. Nu-mi amintesc ca, vreodată, în familia noastră pregătirea pentru culcare să nu fi început cu o rugăciune. Părinţii mei fie îngenuncheau lângă pat, fie se urcau în pat, alături de mine, seară de seară. Şi chiar după ce ei se ridicau, mă sărutau de noapte bună şi stingeau lumina, nu dormeam niciodată singur.

Cum Dumnezeu are un foarte dezvoltat simţ al umorului, toţi cei trei băieţi ai noştri au moştenit acea doză – şi-a căpătat fiecare partea, în mod echitabil. Asemenea părinţilor mei, Christy şi cu mine ne luptăm şi ne rugăm-făcând bătături la genunchi, nu la pumni.

Uneori, stau şi mă întreb cum ar fi fost oare viaţa mea dacă părinţii mei ar fi procedat altfel. Aş mai sta acum în faţa calculatorului, în timp ce soţia mea şi cei trei băieţi dorm în cealaltă cameră, înveliţi bine? Poate acum aş fi fost la închisoare, departe de casă. Sau, chiar mai rău, poate aş zăcea, rece, sub o piatră funerară, pătată de lacrimile mamei. Însă ei s-au rugat şi, de aceea, sunt aici unde sunt. Dungile paralele, de lăţimea unui genunchi, de la picioarele patului meu sunt cât se poate de reale, şi datorită lor, precum şi datorită firului cu plumb din buzunarul de la şorţul mamei, n-am să ştiu niciodată ce s-ar fi întâmplat fără rugăciune.

„Tucker, vreau să-ți spun un secret.“ Miss Ella mi-a făcut mâna pumn și mi l-a ridicat în fața ochilor. „Viața e o luptă, dar nu poți să te lupți cu pumnii. Trebuie să te lupți cu inima.“

Fotograf de renume internațional, Tucker a străbătut lumea în lung și-n lat și a văzut atât lucruri importante, cât și întâmplări ciudate. Însă când fratele său evadează dintr-un spital de boli mintale, iar o prietenă din copilărie reapare în viața lui însoțită de fiul ei și având un ochi vânăt, Tucker e constrâns să se întoarcă acasă și să înfrunte agonia propriului trecut tragic.

Reîntors în orășelul natal din Alabama, Tucker ajunge să se împace cu fantomele pe care le lăsase în urmă. Odinioară, Miss Ella Rain îi iubise pe Tucker și pe fratele său ca pe propriii ei copii. Angajarea acestei femei ca să aibă grijă de Waverly Hall și să-i țină pe cei doi copii departe de el a fost singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată tatăl lor. Însă cu toate că Miss Ella e moartă de mulți ani, Tucker îi aude în continuare vocea.

Romanele lui Charles Martin au primit aprecieri pozitive din partea criticilor literari și a cititorilor, deopotrivă. Charles locuiește în Jacksonville, statul Florida, la o aruncătură de băț de râul St. John's, împreună cu soția sa și cei trei fii ai lor.

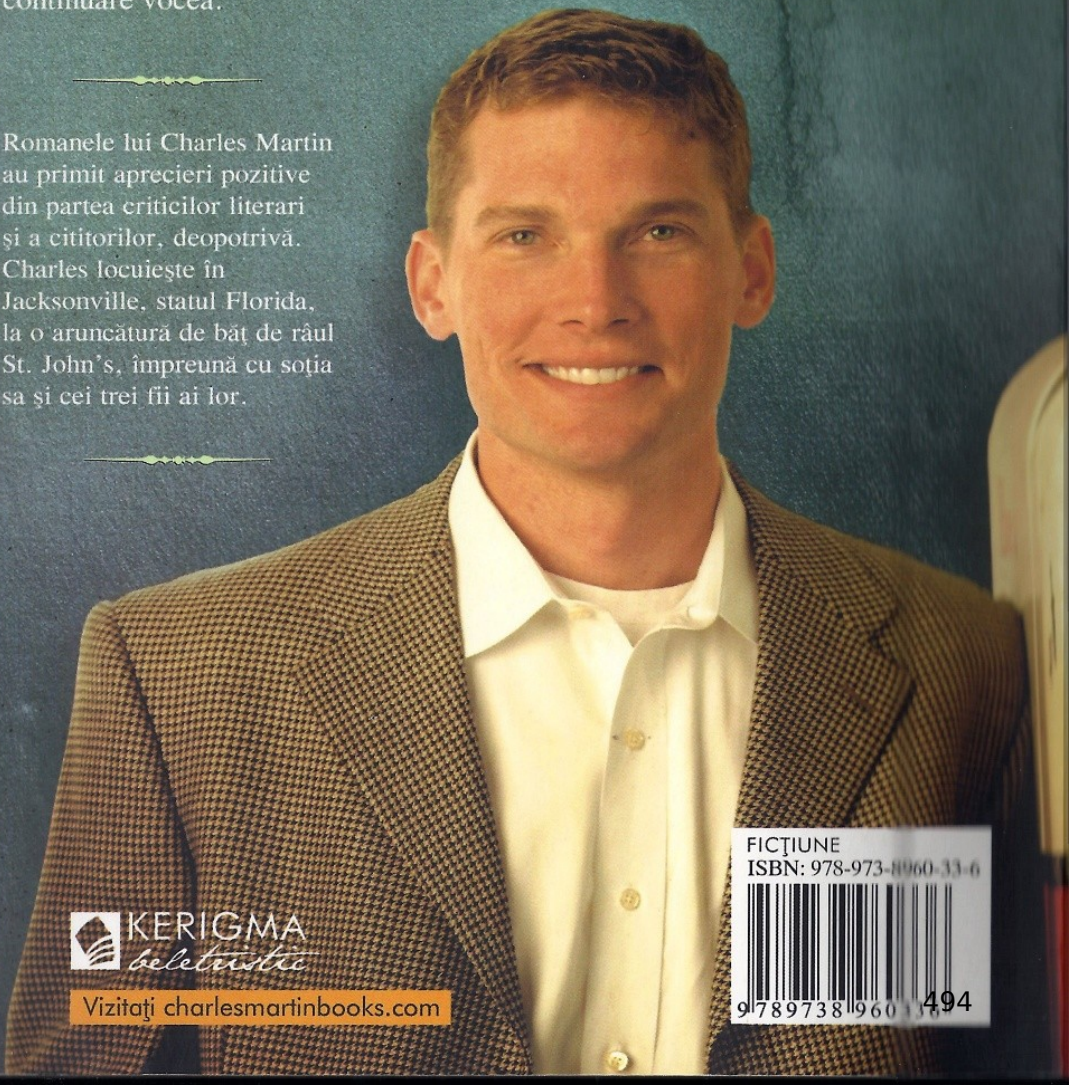

KERIGMA beletristic

FICȚIUNE
ISBN: 978-973-8960-33-6

9 789738 960336 494

Vizitați charlesmartinbooks.com